

Anh luôn ở bên Em

Cổ
Tây
Tước

Người dịch:
Vô Danh

Literature

Truyện được chia sẻ miễn phí tại:
forum.kites.vn/forum.php?mod=viewthread&tid=452997
Vui lòng không mang đi nơi khác, xin cảm ơn!

Anh luôn ở bên Em

: Cổ
: Tây
: Tước

Người dịch:
Vô Danh

Literature

Truyện được chia sẻ miễn phí tại:
forum.kites.vn/forum.php?mod=viewthread&tid=452997
Vui lòng không mang đi nơi khác, xin cảm ơn!

Anh Luôn Ở Bên Em

Tác giả: Cố Tây Tước

Người dịch: 无名 ♪

Làm ebook: lehongtho120589

Nguồn: Kites.vn

Nguồn ebook: luv-ebook.com

Văn án

Thế giới này như một hệ thống hình ảnh không ngừng thay đổi, mà anh đứng ở bên ngoài, không biết mình đang ở đâu, vào ngày nào tháng nào. Anh chỉ biết, có một người đời này anh nhất định phải gặp.

Phó Bắc Thần trong mắt mọi người quả thực rất xứng với cái danh quân tử khiêm tốn, ấm áp như ngọc. Dù là gia thế hay con người đều có thể gọi là hoàn hảo. Chỉ có mình anh biết rằng, linh hồn anh không hề hoàn chỉnh. Những cảnh trong mơ rời rạc mà kéo dài đó làm anh biết rằng, giấc mơ là những ký ức kiếp trước của anh, ký ức

anh không muốn quên đi. Trong mơ có cô mà anh đã khắc sâu trong tâm trí, vào tận xương tủy. Cho tới khi Trình Viên Viên xuất hiện, chỉ cần liếc nhìn một cái, trái tim anh đã dậy sóng.

Anh bằng lòng, trong những năm còn sống, đánh cược tính mạng, nhận hết tai họa thay cô. Anh lấy sự dịu dàng dệt nên một tấm lưới vô hình, lặng lẽ phủ lấy cuộc sống của cô.

“Anh chưa từng hôn ai khác.”

“Cũng chưa từng nghĩ đến ai khác.”

“Chỉ có em, là anh muốn ở bên trọn đời.”

Dù là kiếp trước, hay là kiếp này, anh đều muốn luôn luôn ở bên em.

“Trái tim anh có một lỗ hổng, lấy nghìn năm đợi em để lấp đầy.”

Mục lục

- [Chương 1 - Gặp nhau như không quen](#)
- [Chương 2 - Chiếc bình và giấc mơ](#)
- [Chương 3 - Đi phỏng vấn ở Phù Lương](#)
- [Chương 4 - Gặp lại mà như lần gặp đầu tiên](#)
- [Chương 5 - Thời niên thiếu không thể quay trở lại](#)
- [Chương 6 - Rửa tay làm cơm cho anh](#)
- [Chương 7 - Nếu như đã quen biết](#)
- [Chương 8 - Người trong tranh là ai](#)
- [Chương 9 - Con ông cháu cha khiêm tốn](#)
- [Chương 10 - Lễ tang](#)
- [Chương 11 - Người gửi thuốc bí ẩn](#)
- [Chương 12 - Bí mật của anh ta](#)
- [Chương 13 - Chỉ là người thân](#)
- [Chương 14 - Tương tư của ai sâu thẳm hơn biển](#)
- [Chương 15 - Chiếc bình Ngọc Hồ Xuân](#)

[Chương 16 - Thích anh](#)
[Chương 17 - Giấc mơ từ lịch sử](#)
[Chương 18 - Mạch thượng nhân như ngọc](#)
[Chương 19 - Nam thần, nữ thần](#)
[Chương 20 - Uyên ương phổ](#)
[Chương 21 - Chúng ta không thể trở lại như xưa](#)
[Chương 22 - Thương tiếc và tin tưởng](#)
[Chương 23 - Chân tướng chôn giấu nghìn năm](#)
[Chương 24 - Chuyện xưa biết được bao nhiêu](#)
[Chương 25 - Đang là một tiết đẹp trong năm](#)
[Ngoại truyện 1](#)
[Ngoại truyện 2](#)
[Một số mẫu ngoại truyện đăng trên weibo tác giả](#)

Chương 1 - Gặp nhau như không quen

Ga tàu hỏa vào dịp lễ tết khiến người ta cảm nhận được vấn đề dân số ở Trung Quốc rõ ràng nhất. Nhất là ở thành phố du lịch nổi tiếng như thành phố Thanh Hải này, dịp lễ luôn luôn có một số lượng lớn người qua lại như con thoi.

Trình Viên Viên mồ hôi nhễ nhại kéo va li, dây túi da nhỏ quàng qua cổ, cô rẽ một đường đi qua biển người chen chúc ở nhà ga đến mức gió cũng chẳng lọt qua được, như Moses rẽ biển đông,* trải qua trăm ngàn cay đắng, cuối cùng, lúc hít vào được không khí trong lành thì trong chiếc túi da nhỏ liền vang lên tiếng chuông điện thoại.

Vừa thấy là Trình Thắng Hoa, Trình Viên Viên liền nhanh chóng nghe máy, không khỏi nói to hơn giữa những tiếng ồn ã từ dòng người: “A lô? A lô? Chú à?”

“Viên Viên, cháu tới rồi hả?”

“Vâng, cháu vừa tới.”

“Ừ, chú đỗ xe ở cổng KFC quảng trường phía đông. Cháu đang ở đâu để chú qua đón?”

“Không cần đâu chú ạ. Chú không cần qua, chỗ cháu đông lắm, để cháu qua tìm chú đi.”

Tiếp đó Trình Thắng Hoa có nói thêm một câu gì đó, nhưng do tiếng ồn ã xi ben lớn chung quanh quá nhiều nên Trình Viên Viên không nghe rõ được. Dù gì thì qua con đường trước mặt chính là KFC rồi, vậy là cô vội vàng nói một câu “cháu đến ngay đây” sau đó cúp máy. Cất điện thoại, Viên Viên liền hướng thẳng tới KFC.

Lúc này, một chiếc xe việt dã màu trắng chậm chậm dừng lại ngay trước bên phải cô do tắc đường. Trình Viên Viên vừa hay nghiêng đầu nhìn qua, thấy trong xe có một đóa hoa sen bằng đá to bằng lòng bàn tay đặt cạnh kính chắn gió, mà người trong xe, cô chỉ nhìn thấy một bên mặt - người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, cầm điện

thoại gọi điện, ngón tay trắng trẻo và thon dài, đẹp đẽ như ngọc. Đây quả là bàn tay đẹp nhất mà cô từng thấy trong đời! Ánh mắt Viên Viên dừng ở bàn tay đó rất lâu, tới tận khi chiếc xe đi qua tầm mắt cô.

“Làn gió mát vờn cành trúc, chia ly hắt bóng trăng, hồng trần si đại, khổ tương tư...” Không biết là bài hát cửa hàng nào bật. Tiếng hát nhẹ nhàng, khe khẽ, quả là đối lập hoàn toàn với tình cảnh nhốn nháo hiện tại. Viên Viên không nhận được mà bật cười khúc khích, kéo va li tiếp tục đi.

Mà vào khoảnh khắc đó, người đàn ông trong chiếc xe trắng cũng nhìn thấy bóng lưng cô qua chiếc kính chiếu hậu. Anh hơi ngẩn ra, lông mày khẽ nhíu lại, như mây tụ đỉnh núi.

“Bíp bíp!!” Xe đằng trước đã chạy xa một đoạn rồi anh mới nhấn ga đi trước tiếng còi giục của xe phía sau.

Viên Viên đứng trước giao lộ, cô đã thấy KFC ở đối diện, đang định sai bước chuẩn bị qua đường thì trong đám người đứng cạnh bỗng có một cánh tay vươn sang nắm lấy cánh tay cô. Cô giật mình, quay đầu sang nhìn lại càng giật mình hơn, người trước mặt chính là người cô không muốn gặp nhất - con trai duy nhất của chú Thăng Hoa: Trình Bạch.

Trình Bạch lớn hơn cô hai tuổi, ngũ quan rõ ràng, cao ráo tuấn tú. Viên Viên vẫn nhớ lúc mình mới đến thành phố này học, ở nhờ nhà anh, từng miêu tả anh trong bài văn: Anh Tiểu Bạch giống như một bức tranh phong cảnh bằng màu nước, khi anh đứng trong đám người, không khác gì báu vật lẫn giữa dãy hàng hóa vỉa hè.

Chỉ có thể nói năm đó tuổi còn nhỏ, chưa gặp nhiều chuyện nên cô mới có thể bị vẻ ngoài đánh lừa.

“Học bốn năm đại học xong không thèm nhìn đèn giao thông nữa hả?” Giọng Trình Bạch không lớn, nhưng ngưng đọng lại, như thuật truyền âm của các cao thủ trong tiểu thuyết võ hiệp vậy, đánh thẳng vào màng nhĩ cô.

Khi anh nói hết câu, cột đèn đỏ trên đường đối diện mới chuyển sang xanh. Lúc này, Trình Bạch buông tay, chuyển sang kéo va li cho cô. Khi anh định cầm luôn chiếc túi da nhỏ đeo trên cổ cô thì cô mới hoàn hồn, lùi lại một bước theo phản xạ, đồng thời buột miệng nói: “Không cần đâu.” Thấy tay Trình Bạch lơ lơ giữa không trung, Viên Viên xấu hổ vội vàng cầm lấy túi da trong tay.

Trình Bạch nhìn cô, không nói năng gì, mà giây phút đó, Viên Viên lại cảm giác được rằng “sát khí” giữa đôi lông mày anh càng nhiều, may mà anh nhanh chóng đi qua đường. Cô cúi đầu nhìn gót chân anh sau đó cũng đi theo, lòng không ngừng lẩm nhẩm: Lần này lại phải ở nhà anh ta một thời gian, mình chẳng muốn chút nào!! Còn nữa, rõ ràng trước đó mẹ có nói trong điện thoại là anh ta đã đi thực tập ở bệnh viện gần đại học H rồi mà, bệnh viện đó chẳng phải ngày nào cũng kín đặc người sao? Sao còn có thời gian rảnh mà chạy qua đây đón một đứa vô danh tiểu tốt như mình...

Viên Viên nhớ lại ngày hôm qua, lễ tốt nghiệp vừa kết thúc thì nhận được điện thoại của mẹ, được báo là bà nội bỗng nhiên xuất huyết não, đang nằm viện trong thành phố. Cô vội vội vàng vàng mua vé xe chạy đến đây. May mà phần lớn đồ đạc ở ký túc xá của cô đã được chuyển dần về nhà từ nửa năm trước.

Hai người một trước một sau đi qua đường. Đến khi Viên Viên gặp Trình Thắng Hoa, ông vẫn ân cần hòa nhã với cô như lâu nay, như bọn họ là người một nhà. Cô thầm nhủ: Dù chú Thắng Hoa từng nói ba cô có ơn cứu mạng với chú khi hai người còn đi lính, nên chú mới coi cô như con gái ruột. Nhưng dù gì cô cũng không phải con ruột.

Sau khi ba người lên xe, Trình Thắng Hoa nói chuyện với Viên Viên, còn Trình Bạch ngồi ở ghế phụ lái, từ đầu tới cuối không hề tham gia vào câu chuyện, chỉ chơi điện thoại, bày ra một vẻ không hề quan tâm. Viên Viên quả thật chẳng hiểu nổi hôm nay anh ta đến làm gì nữa. Cô cố gắng không nhìn anh, nhưng ký ức lật vạt về những chuyện giữa anh và cô mấy năm đó liền ùa về như thác nước... Người này, đúng là không hề thích cô, lại còn suốt ngày đeo một bộ mặt lạnh lùng dọa cô. Mà cô, do mẹ luôn dặn dò rằng ở nhà

nhà người ta thì phải ngoan, phải nghe lời, cho nên thái độ của anh đối với cô có không tốt đến thế nào thì cô cũng không dám nói với người lớn, mà chỉ tự mình lẳng lặng tiêu hóa.

Viên Viên nhớ lại những chuyện trước kia, cảm thấy cực kỳ phiền muộn, không tìm được mà lẩm bẩm: “Đúng là một hồi tiêu hóa không nổi.” Cụm “tiêu hóa không nổi” bất giác được nhấn mạnh hơn.

Trình Thăng Hoa ngồi đằng trước hỏi một tiếng: “Hả? Cháu nói gì cơ?”

“Dạ không, không ạ.”

Cuối cùng cũng tới nhà họ Trình. Trình Bạch xuống xe trước, sau đó xách hành lý ở cốp sau vào nhà. Lúc cô và Trình Thăng Hoa đi vào, liền nhìn thấy mẹ cô Đới Thục Phân đứng trong phòng khách. Phòng khách nhà họ rất rộng, phong cách trang trí lại giản đơn, cũng không có quá nhiều màu sắc, tường màu trắng phối cùng màu nâu, đồ đạc phần lớn là bằng gỗ và bằng da.

Đới Thục Phân không ngừng cảm ơn ông: “Lại phiền anh rồi.”

“Em không cần khách sáo với anh, đều là người một nhà cả.”

Viên Viên đi tới gọi một tiếng “mẹ”, sau đó nói: “Con vào phòng xếp đồ đã.”

Quen đường lên lầu, cô đến đứng trước căn phòng đã cách bốn năm không gặp, va li cô được để cạnh cửa phòng, mà phòng bên cạnh thì khép hờ, qua kẽ cửa hẹp, chỉ có thể thấy một phần chiếc tủ quần áo, không thấy Trình Bạch, nhưng cô lại biết rằng anh ta đang ở bên trong... Cô cố ý đi nhẹ, mở cửa phòng mình ra, kéo va li vào sau đó cẩn thận đóng cửa lại.

Căn phòng khoảng 20m², được trang trí đơn giản và ấm áp, có một chiếc giường, tủ quần áo, bàn học, còn có một chiếc ghế sofa đơn, nhỏ, màu kem. Trên bệ cửa sổ có mấy chậu lục thảo trồng, có lẽ do trời quá nóng và không có ai chăm nên lá cây hơi úa.

Tất cả đều y như lúc cô đi, tuy trong bốn năm học đại học, nghỉ hè năm nào cô cũng đi theo mẹ đến nhà chào hỏi chú Thắng Hoa, nhưng căn phòng này đúng là bốn năm rồi cô chưa đặt chân vào.

Viên Viên ngả mình lên giường, lẩm bẫm: “Về lại đây, không chọc vào được, lại không thể trốn tránh. Haizz, mình nhất định phải cố gắng làm việc kiếm tiền để giảm áp lực cho mẹ, có tiền rồi sẽ không thêm phiền cho chú Thắng Hoa nữa. Còn về Trình Bạch...” Lúc này có người gõ cửa ba tiếng có nhịp điệu, cô lập tức xoay người hướng cửa: “Ai thế?”

“Anh.” Giọng trẻ trung, hơi trầm, là Trình Bạch.

Viên Viên nhất thời hoảng lên: “Có chuyện gì ạ?”

Kết quả người ta mở luôn cửa vào, cô giật thót ngồi thẳng dậy: “Anh! Anh làm gì thế?”

Anh ta ném hộp thuốc trong tay lên giường, cô liếc nhìn: thuốc kích thích tiêu hóa XX.

Lại nhìn tới người vừa ném, Viên Viên ghen hợm, nếu mình nói với anh ta rằng thứ cô không tiêu hóa nổi là anh ta, thì không biết anh sẽ ném thứ gì cho cô?

Bữa tối sau đó, Trình Thắng Hoa bảo người làm là dì Châu nấu sáu món và một món canh. Trên bàn cơm, Trình Thắng Hoa trấn an Đới Thục Phân hiện đang rất lo lắng: “Em dâu à, trong thời gian bác gái nằm viện em cứ yên tâm ở lại đây. Hàng ngày anh đi làm sẽ tiện đường đưa em đến bệnh viện luôn. Bên đó có y tá chăm sóc, em cũng không nên lo quá.”

“Cảm ơn anh.”

Viên Viên liếc nhìn mẹ, cảm thấy tuy bà không đến mức xấu hổ, nhưng cũng khá ngại ngùng. Cô biết rõ rằng mẹ mình không hề muốn làm phiền tới người khác. Lần này nếu không phải là bà nội không thể không đến nhập viện ở bệnh viện lớn trong thành phố này, cộng thêm nhà cô không thân thích ở đây, tình hình kinh tế lại eo hẹp, thì bà tuyệt đối sẽ không đồng ý mà ở nhà chú Thắng Hoa.

Cũng như năm đó, mẹ đồng ý cho chú Thăng Hoa đón cô tới thành phố này đi học...

Viên Viên chìm trong suy nghĩ, không để ý liền hóc ngay xương cá ở cổ họng!

“Cái đĩa nhỏ này! Ăn cá không thể cẩn thận chút à? Mau mau ăn miếng cơm vào.” Đới Thục Phân lo lắng nói.

Viên Viên đang định cầm đĩa thì bị Trình Bạch đứng dậy cầm lấy cổ tay: “Không được ăn cơm, không cẩn thận lại đâm thủng thực quản!”

Viên Viên nghe vậy thì mặt mày tái mét.

Trình Thăng Hoa lo âu hỏi: “Có cần đến bệnh viện lấy ra không?”

Dì Chu đang ở trong bếp dọn dẹp nghe thấy có đĩa nhỏ bị hóc xương bèn vội vã đổ ra một bát dấm, Đới Thục Phân cầm lấy rồi đưa cho Viên Viên: “Uống bát dấm này xem sao.”

Trình Bạch đang định nói thì Viên Viên đã cầm lấy chiếc bát trong tay bà, sau đó cố gắng bịt mũi uống hết dấm. Lại sau đó, Viên Viên chỉ muốn khóc, cái xương cá vẫn ở đó.

Trình Thăng Hoa đứng dậy: “Phải đưa nó tới viện thôi, anh vào gara đánh xe, em đi cầm thẻ bảo hiểm rồi dẫn cháu ra.”

Viên Viên lắc đầu theo phản xạ nhưng Trình Thăng Hoa đã đi mất rồi. Khi cô thấy mẹ cũng quay người đi thì cô cũng đành bất lực, ngọn nguồn khiến cô bất lực chính là cái xương cá và Trình Bạch, mỗi thứ một nửa.

Trình Bạch đi đến bên cô, Viên Viên đang ngồi nên cô ngẩng đầu lên, nhìn anh đề phòng. Khi ngón tay anh nhẹ nhàng đặt ở cằm cô, cô co rúm lại, định ngoảnh đầu đi.

“Nếu không thích đến bệnh viện thì để anh xem.”

Viên Viên quả là không muốn phiền mọi người tới bệnh viện, nhưng mà...

Trình Bạch nâng cằm cô lên: “Há miệng.”

Viên Viên há to miệng.

Trình Bạch nheo mắt: “Có thể nhìn thấy cái xương, em chịu đựng một chút.” Anh vừa nói vừa cầm một đôi đũa rồi đưa vào miệng cô. Viên Viên lập tức nhắm mắt lại. Lúc này Trình Bạch ở gần ngay cạnh, mùi hương trên người anh vừa thanh khiết lại giòn ngọt, như hương hoa dành dành sau mưa. Cô nhớ đến căn phòng cũ ở thị trấn quê cô. Năm đó ba trồng một đám dành dành lá nhỏ. Mỗi khi đầu hạ cuối xuân, những đóa hoa nhỏ trắng trắng nở ra, hương hoa tỏa khắp nơi, một khi mưa rơi xuống, hương liền thấm vào lòng người.

Bỗng nhiên cái đau làm cô nhăn hết mặt mày, sau đó cô liền cảm giác được Trình Bạch đã bỏ tay ra.

“Được rồi.”

Viên Viên mở mắt, liền nhìn thấy anh ta đặt đũa cạnh bát anh... Là đũa của anh ấy? Thật là phí công học thạc sỹ, học cao như thế mà anh ta còn không rõ vấn đề vệ sinh? Viên Viên một bụng khó chịu, đứng bật dậy chạy vào phòng vệ sinh.

Trình Bạch xoay người, thấy Đới Thục Phân cầm túi đang đứng ngăn người ở cầu thang. Anh ngừng một giây, sau đó bèn thân nhiên nói với bà: “Em ấy không sao ạ. Cháu đi gọi ba vào.”

Đới Thục Phân nghe thế thì gật đầu: “Ừ.”

Tối đó, Viên Viên làm tổ trên chiếc sofa nhỏ nghịch điện thoại. Cửa ban công mở toang, gió đêm thổi vào mang đến sự mát mẻ.

Trước đó cô đăng trên Wechat một tin là mình bị xương cá tra tấn, kết quả mới chỉ mười phút ngắn ngủi đã nhận được một đồng bình luận khen “hay”.

Haizzz, thời buổi này quả thật không thể chia sẻ với người khác nỗi khổ của mình! Như thế chỉ khiến người ta càng vui, mình càng buồn mà thôi!

Viên Viên nhớ lại Trình Bạch lấy xương cá ra giúp cô, lại thêm một hồi rối rắm: “Sau này không ăn cá nữa!”

Lúc này, dưới tầng có tiếng mèo kêu, nhà Trình Bạch nuôi mèo? Cô tò mò chạy ra ban công nhìn quanh, thử gọi: “Cá, cá...”

Kết quả, một con mèo chẳng biết trốn trong bụi cỏ nào bỗng kêu “meo meo” một tiếng. Viên Viên vui vẻ hẳn, lúc đang hớn hở định kêu thêm một tiếng “cá” thì ánh mắt liếc thấy một bình bóng quen thuộc đang đứng trước ban công bên cạnh. Cô ngẩn người, quỳnh lên líu cả lưỡi: “Anh, anh vẫn chưa ngủ à?”

Trình Bạch thản nhiên đáp một câu: “Trăng sáng trên người, tháng ngày yên ổn, em lại không khiến người ta mất mặt, anh sao nỡ đi ngủ.”

Viên Viên thầm nhủ: thấy chưa, thấy chưa. Tôi biết ngay là những hành động “giúp đỡ” của anh trước đó đều là giả vờ giả vịt cả thôi. Từ “săn sóc” chẳng hợp với anh chút nào. Người như Trình Bạch, người ngoài trông thì tưởng anh ta lễ phép, khách sáo. Nhưng Viên Viên thì thấy rằng, anh ta 100% là máu lạnh vô tình, nói chuyện độc địa. Nhìn cái bóng quay người đi vào phòng đó, cô càng nghĩ ngợi phức tạp hơn: Vậy những ngày anh không thấy tôi thì có phải đêm đêm ngủ chẳng ngon?

Chương 2 - Chiếc bình và giấc mơ

Ngày hôm sau, Viên Viên đã dậy từ rất sớm vì buổi sáng chú Thăng Hoa sẽ đưa mẹ và cô đi bệnh viện. Lúc ra khỏi phòng, cô bất giác liếc sang căn phòng bên cạnh, cửa phòng Trình Bạch đóng chặt, nếu thói quen của anh vẫn chưa đổi thì chắc đã đi tập thể dục rồi.

Ăn sáng xong, Trình Thăng Hoa đưa hai mẹ con tới viện, vì việc buôn bán dược liệu của ông bận rộn nên ông không nán lại lâu.

Lúc Trình Thăng Hoa đi, Đới Thục Phân liền tiễn ông.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại mỗi Viên Viên cùng bà nội. Bà đang nằm yên trên giường, không còn vung tay vung chân hay mắng nhiếc gì nữa.

Nhà Trình Viên Viên có thể nói là bất hạnh. Ông cô mất sớm, bà nội một tay nuôi lớn ba cô, sau đó tiễn ba đi lính, nhìn ba cưới vợ, lại nhìn ba trở thành một người cha, sau cùng nhìn ba biến thành một cái xác lạnh lẽo, lẳng lẳng nằm bên bờ sông. Bà luôn không thích nổi mẹ cô, thái độ thường thấy nhất của bà với mẹ chính là trầm mặc. Sau khi ba cô qua đời, bà liền không ngừng mắng nhiếc, thậm chí đánh đập mẹ cô, nhưng sau đó lại tiếp tục trầm mặc, mà có vẻ còn chẳng nhớ trước đó mình đã làm gì.

Mỗi lần cô nhớ lại tình cảnh gia đình mình, cô đều cảm thấy buồn. Mẹ cô vì không muốn cô lớn lên trong hoàn cảnh đó, cũng không muốn ngăn trở tương lai của cô nên khi chú Thăng Hoa nói với mẹ rằng có thể giúp đưa cô đến thành phố này học, mẹ liền đồng ý, dù bà vốn dĩ không muốn làm phiền người khác chút nào.

Viên Viên không biết mình có cảm xúc như thế nào về bà nội. Là người thân, nhưng lại không thân. Muốn hận bà, nhưng nhìn thấy bà cụ già nua, cơ thể gầy yếu nằm trên giường bệnh, cô không thể nào mà hận cho được.

Lúc này Viên Viên bỗng nhìn thấy bà nội khẽ ngẩng đầu, miệng lẩm bầm bầm: “Chiếc bình... Tôi... xin lỗi...”

Viên Viên nghe mà phiền lòng, cô bất giác tránh đi, đến ngồi trên chiếc sofa xa giường bệnh nhất.

Không lâu sau, Đới Thực Phân mở cửa đi vào. Thấy vẻ mặt Viên Viên không tốt thì tưởng cô lo cho bà nội nên nói: “Sau khi bà bị trúng gió thì sức khỏe lúc tốt lúc xấu, bác sỹ nói lần này cấp cứu có thể gọi là kịp thời, mấy ngày nữa sẽ ra viện được. Hôm qua con ngồi tàu nhiều giờ mới về, nếu mệt thì về nghỉ đi.”

Viên Viên lắc đầu, giơ tay túm tay mẹ, sau đó nhìn bà nội đã yên lặng trở lại, nằm im trên giường, cô nói: “Mẹ, con ở lại với mẹ.”

Hai mẹ con ngồi cạnh nhau.

“Mẹ.” Viên Viên đắn đo một lát, cuối cùng vẫn mở miệng: “Mấy năm nay, bệnh đãng trí của bà càng ngày càng nặng, nhưng bà chưa từng quên rằng mình không có cháu trai, không thể giữ hương khói cho nhà họ Trình. Nếu như... Nếu con là con trai, bà sẽ không đối xử với mẹ như vậy đúng không?” Cô nói, trong lòng không khỏi có chút tủi thân, “còn nữa, cái bình gia truyền gì gì kia, con còn chẳng biết trông nó như thế nào, vì sao nó mất là lại vì con?”

Đới Thực Phân thở dài một cái, giơ tay vỗ nhẹ bờ vai gầy guộc của cô: “Trước đến giờ mẹ chưa từng cảm thấy tiếc nuối gì vì con là con gái. Còn cách nghĩ của bà nội con, tuy mẹ không đồng ý, nhưng mẹ cũng có thể hiểu được suy nghĩ của bà. Một đời này bà cũng khổ. Còn về cái bình gia truyền...” Đới Thực Phân ngừng một lát: “Chẳng phải mẹ đã nói với con từ lâu rồi sao, chắc là bị trộm.”

“Nhưng...”

Viên Viên còn định nói thêm, nhưng bị mẹ cô ngắt lời: “Viên Viên, bà nội ở đây cũng không còn chuyện gì phải lo, có mẹ là được rồi, con không cần ở lại nữa. Đi làm chuyện của mình đi. Nghe lời!”

Đới Thực Phân không ngừng bảo cô đi, mà cô cũng biết chính mình có ở lại cũng không giúp được gì, vì vậy bèn “vâng” một tiếng, chào bà nội sau đó đi ra.

Đi trên hành lang dài của bệnh viện, lòng cô vẫn không ngừng suy nghĩ về chiếc bình gia truyền đã mất kia. Bà lúc nào cũng nói rằng vì hương khói nhà họ Trình đến đời này chẳng còn nên tổ tông mới lấy lại chiếc bình. Đây là sự trừng phạt với bọn họ. Ở thời đại này, đối với những người được nhận giáo dục tiên tiến thì quả thực chuyện này quá vớ vẩn.

“Chào buổi sáng tiều Trình.”

“Chào bác sỹ Triệu.” Một giọng nói truyền vào tai cô từ nơi không xa phía sau.

Cảm giác được người chủ của giọng nói đó càng ngày càng đến gần, cả người cô khẽ run, sau đó tức khắc sải bước dài, chạy thẳng về phía trước như bị đuổi, cho tới khi đến cổng của toà nhà thì cô mới dừng lại vì bên ngoài trời đang mưa.

Viên Viên ngẩn ra, sáng nay ra cửa trời hã còn đẹp nên không mang ô, quên mất rằng thời tiết ngày hè thay đổi như chong chóng.

“Chạy nhanh vậy để đi đâu thai hả?” Lúc này, giọng nói lạnh lùng vang lên ngay sau lưng, cô rụt cổ, xoay người lại nhìn Trình Bạch mặc áo bluse trắng.

“Em còn định hỏi anh đây, anh theo em làm gì?” Cô nói xong liền thấy tay Trình Bạch đang cầm một chiếc ô màu đen, con người không khỏi nhìn nó thêm một lúc. Mượn ô Trình Bạch? Viên Viên tức khắc âm thầm lắc đầu.

Trình Bạch lại đưa thẳng nó cho cô, cô hoang mang nhận lấy, có giọt nước văng lên mặt. Cô giơ tay chùi đi, mắt trừng anh.

“Không cần à?”

“Không cần cái gì chứ!” Viên Viên mở ô cầm trong tay, quay đầu đi vào làn mưa.

Trình Bạch nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh đó đi xa, tới khi tự cảm giác được cái nhìn đăm đăm của mình thì mới khẽ vỗ trán, bụng thăm than một tiếng.

Trước đó, anh vừa vào phòng thay quần áo thì nhìn thấy cô đi qua trên hành lang bên ngoài. Thấy bên ngoài trời đang mưa, anh nhớ lại rất nhiều năm về trước, cô cầm một chiếc ô, tay còn lại cũng cầm ô đứng trong mưa đợi anh. Mà sau này, cô không còn đợi anh như vậy nữa.

Trình Viên Viên đi đến trạm xe bus đợi xe, cùng lúc đó, trong một quán trà ở bên đường có một nam một nữ. Nam có cử chỉ lịch sự tao nhã, khuôn mặt tuấn tú, giơ tay cầm lấy chén trà bằng sứ men xanh đưa lên bên miệng, nhấp một ngụm trà.

Người phụ nữ ngồi đối diện là trợ lý của anh, đợi anh đặt cốc xuống rồi mới nói: “9 giờ rồi, chúng ta sắp sửa qua chứ?”

Người đàn ông không hề vội vàng, đáp hờ hững: “Không cần vội, hội nghị đó 10 giờ bắt đầu, từ đây đi sang 10 phút là đến hội trường. Đến sớm lại phải tiếp một đồng nghiệp, cứ ngồi đây uống trà cho tỉnh người còn hơn.”

Trợ lý nữ cười hỏi: “Có phải vì anh mới về nước, chưa kịp quen với sự chênh lệch múi giờ nên mới không ngủ ngon?”

“Tôi hay mơ, thường ngủ không yên.”

Anh vừa nói vừa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong màn mưa, cây cối lúc ẩn lúc hiện, người qua đường bước chân vội vã, giống như một cảnh không ngừng biến đổi, mà anh ở bên ngoài, không biết mình ở nơi nào, ngày nào tháng nào.

Anh chỉ biết rằng có một người, đời này anh nhất định phải gặp được.

“Phó...”

Người đàn ông loáng thoáng nghe thấy có người gọi mình, bèn quay đầu lại hỏi trợ lý: “Gì thế?”

“Điện thoại anh kêu.”

***

Sau khi Viên Viên về đến nhà họ Trình, dì Chu liền đưa cô món cua rang mật mà cô thích ăn nhất, hai người giải quyết qua bữa trưa. Chiều đến, Viên Viên ngồi trong phòng ôm một bụng hy vọng đi kiểm tra hộp thư điện tử, ngờ đâu hộp thư trống không. Khoa tiếng Trung chẳng phải là hot lắm sao? Sao cô rai hồ sơ một đồng mà đều một đi không trở lại vậy? Bật vô âm tín. Viên Viên gần như sắp khóc tới nơi.

Lại kể đến khi Trình Viên Viên học đại học, cô xin giúp đỡ học phí, liều mạng giành học bổng, chạy việc cho giảng viên, làm gia sư... học phí rồi chi phí sinh hoạt gần như đều là tự kiếm, cô như một siêu nhân nhí vô địch. Trình Thăng Hoa than bao nhiêu lần, đứa bé này đúng là hiểu chuyện, nhưng lại làm người lớn như ông phải bó tay.

Hiện tại Trình Viên Viên đã tốt nghiệp, tất nhiên cô càng sốt ruột chuyện kiếm tiền hơn do cô còn phải chăm sóc mẹ và bà nội, phải đền ơn chú nữa. “Giúp người lòng yên, được người giúp nóng lòng”, đây là câu ba cô từng nói, cô luôn nhớ trong lòng.

“Thư ơi thư ơi, mau tới đi! Công việc ơi công việc, mau đến đây! Cầu trời cầu trời, công việc ơi mau đến đây với tớ! Tốt nhất là việc biên tập ở tòa soạn, tớ nhất định sẽ yêu thương cậu!”

Viên Viên ngồi trên chiếc ghế trước bàn học, ghế có thể xoay được, vì thế cô vừa niệm “thần chú”, vừa xoay ghế, hai tay còn giơ lên trần nhà, mặt mày nghiêm túc như đang sử dụng phép thuật. Sau đó, cũng chẳng biết là đã xoay mấy vòng, hình như cửa phòng có người đang đứng, cô chầm chậm xoay ghế đối diện với cửa. Lúc nhìn thấy Trình Bạch, suýt nữa thì cô ngã ụch từ ghế xuống.

Do dì Chu đã ra ngoài, dì bảo cần về nhà một chuyến giải quyết chút việc, lúc về còn phải đi mua thức ăn nên Viên Viên cho rằng trước giờ cơm tối sẽ không có ai trong nhà, vì vậy không đóng cửa phòng. Ai dè Trình Bạch lại có thể xuất hiện ngay đúng lúc này. Viên Viên đứng lên, khung cảnh trước mặt chột xoay mòng mòng, đứng dậy bất ngờ nên cô bị hoa mắt chóng mặt, cô liền quỳ sụp một gối lên chiếc thảm cuối giường.

Viên Viên mặt đỏ bừng, nghe tiếng người đứng cửa hỏi: “Cầu hôn anh?”

Cô bò dậy, không trả lời. Trình Bạch có lẽ đang khá vội nên không nói nhiều với cô, chỉ quăng lại một câu “Anh về lấy chút đồ, cơm tối không về ăn đâu”, sau đó liền vào phòng anh ta rồi không lâu sau đi ra, xuống nhà.

Lúc này Viên Viên mới than vãn một câu: “Mình phải lên chùa dâng hương thôi!”

Tối đó, Trình Bạch đúng thật không về ăn cơm. Trên bàn ăn, Trình Thăng Hoa lại đề cập tới chuyện việc làm của cô. Cô vốn dĩ không muốn làm phiền chú ấy nữa, nhưng hồ sơ cô rải đều mất hút, mà chính mình lại cần một công việc.

Sau một hồi đấu tranh với bản thân, cuối cùng cô vẫn nhận việc qua cánh “cửa sau” mà Trình Thăng Hoa mở giúp cô, vì ông nói một câu: chú chỉ giúp cháu mở một cánh cửa, còn con đường phía sau cánh cửa đó, tự cháu phải bước đi.

Công việc Trình Thăng Hoa giới thiệu cho cô chính là một việc cực kỳ ăn khớp với mong muốn: biên tập viên tòa soạn.

Chương 3 - Đi phỏng vấn ở Phù Lương

(Phù Lương là huyện thuộc trấn Cảnh Đức)

Hai ngày sau, Viên Viên đi vào tòa nhà trung tâm của tòa soạn, đây là công việc chính thức đầu tiên của cô trong 23 năm. Tổng biên tập vốn là bạn cũ của tổng giám đốc Trình đã bớt chút thời gian để gặp cô, sau đó còn đích thân gọi điện cho phòng nhân sự dặn dò một hồi.

Phòng làm việc của phòng tin tức và biên tập rất rộng, bên trong toàn người là người, khác hẳn với tưởng tượng của cô về một phòng biên tập thoáng đãng tươi mát. Mọi người đi qua đi lại bận rộn, thấy có người vào thì đa phần cũng không có phản ứng gì lớn, họ tiếp tục làm việc của mình.

Viên Viên được nhân viên phòng nhân sự dẫn tới một ghế ở trong góc để ngồi xuống. Trước khi đi, người này còn chỉ một căn phòng và nói với cô: “Chủ biên của cô là Trương Việt Nhân, kia là phòng làm việc của chú ấy. Hiện tại chú không ở đây, lúc nào chú ấy về thì cô nhớ phải tới chào hỏi.”

Sau đó anh ta ngừng một lát, do dự mới nói: “Chủ biên Trương là nhân vật cốt cán chỗ chúng ta. Tổng biên tập rất coi trọng chú. Nhưng cô cũng biết đấy, người có tài thường hơi khó tính.”

Viên Viên nhìn anh ta mà ghen cười trong lòng. Có lẽ do cô được tổng biên tập đích thân dẫn vào nên anh mới cố tình đối tốt với cô. Nhưng anh ta lại không dám trực tiếp nói xấu Trương Việt Nhân mà chỉ có thể biểu đạt uyển chuyển, chỉ cho cô qua cách nói khác. Viên Viên cười nhẹ, gật đầu: “Cám ơn anh, em sẽ cố gắng.”

Người phòng nhân sự vừa đi thì Trương Việt Nhân liền tới.

Trương Việt Nhân trông khoảng 40 tuổi, rất cao, tầm hơn mét tám, thân hình khá gầy, tóc tai hơi rối, như vừa vội ra khỏi nhà mà không kịp chỉnh trang đầu tóc. Lại thêm một bộ quần áo vải đay kiểu Trung Quốc nên nhìn ông như một nhà nghệ thuật nghèo túng.

Viên Viên nhanh nhẹn đi vào phòng làm việc của ông để tự giới thiệu mình. Trương Việt Nhân nhìn cô một lúc, không tỏ vẻ gì, chỉ hỏi thẳng: “Biết làm gì?”

Hồi đại học Viên Viên từng tham gia đoàn phóng viên, thế là cô đáp một câu: “Biết phỏng vấn ạ.”

Tức thì cô liền hối hận ngay sự nhanh miệng của mình, vì Trương Việt Nhân nghe vậy thì nheo mắt, khoe miệng nhếch lên, giao cho cô một việc.

***

“Ngọt ngào, em cười thật ngọt ngào, như hoa nở trong gió xuân...”

Xe đường dài bật bài hát của Đặng Lê Quân, ánh nắng mai hồng nhạt chiếu qua lớp kính xước cửa sổ xe, dừng ở ngón tay mảnh khảnh của Viên Viên. Xe hướng về trấn Cảnh Đức trong tiếng ca “Mật ngọt”.

Viên Viên nhìn qua cửa sổ, không khỏi thở dài. Công việc đầu tiên của cô... chưa kịp ngồi ấm chỗ đã bị phá đi...

Còn nhớ ba ngày trước, cô gặp Trương Việt Nhân lần đầu, ông giao cô một việc: làm một kỳ chuyên đề về đồ gốm sứ, địa điểm là trấn Cảnh Đức, thủ đô của đồ gốm sứ. Lúc đó cô không khỏi hỏi khẽ một câu: “Có đồng nghiệp nào đi cùng cháu không ạ?”

Chủ biên vút lại một câu: “Ở đây không phải trường học, đến đây thì phải bắt tay vào việc ngay. Bên Cảnh Đức tôi cho cô 3 ngày, lúc về nộp bản thảo. Yêu cầu cụ thể tôi sẽ gửi đến hòm thư của cô. Thứ hai tuần sau đi, còn hai ngày nay cô đọc trước tài liệu liên quan.” Nói xong thì đưa cho cô một tấm danh thiếp, bảo cô liên hệ Cao Linh trên tấm danh thiếp đó, nói rằng ông ta chịu trách nhiệm ở đây, sẽ sắp xếp hành trình ở thị trấn cho cô.

Vốn dĩ cô không hề muốn làm mất mặt chú Thăng Hoa, nên liền dũng cảm nhận việc. Về người chủ biên Trương Việt Nhân này, ấn tượng đầu tiên của cô về ông là: Lời ít ý nhiều, hiệu suất cao.

Hai ngày cuối tuần sau đó Viên Viên đều vui đầu vào đọc tài liệu, cả hai ngày chú Thăng Hoa đều đi ra ngoài thu mua dược liệu nên không có nhà, mà Trình Bạch cũng không thấy tăm hơi. Sáng sớm nay, khi cô ra khỏi cửa mẹ cô có nói: Trình Bạch về rồi, hơn bốn giờ sáng nay mới về.

Lúc đó, nhìn vẻ mặt đầy lo âu của mẹ, cô không thể không nói: “Trình Bạch không còn nhỏ nữa, thỉnh thoảng đi ăn uống chơi bời tán gái, đêm không về thì cũng bình thường.” Sau đó cô bị mẹ mắng cho một trận.

Sau hơn bốn giờ đi xe, cuối cùng cũng tới được trấn Cảnh Đức.

Viên Viên xuống xe, tìm được tiểu Lý đến đón cô ở cổng ra. Tiểu Lý có một khuôn mặt trẻ con, trông có vẻ xấp xỉ tuổi cô, kiệm lời và thật thà.

Nơi bọn họ cần đến chính là cái thôn của ông chủ Cao Linh của tiểu Lý. Viên Viên nhớ lại hai ngày trước từng nói chuyện công việc với ông qua điện thoại, dù chỉ là vài câu trao đổi ngắn ngủi nhưng cũng khiến cô cảm thấy ông chủ Cao nói giọng Bắc Kinh này khá thoáng tính, không hề ra vẻ ta đây gì cả.

Cao Linh có thể coi là một người rất nổi tiếng trong giới. Ông nổi tiếng, không phải là vì ông có một thôn làng ở lưng chừng núi ngoài trấn, cũng không phải vì tài nghệ làm đồ sứ của ông cực giỏi, mà là ông sở hữu một cái lò nung củi. Ban đầu Viên Viên cũng không hiểu lò nung củi này là gì, hai ngày trước đọc tài liệu cô mới biết được rằng: sở hữu một cái lò này là một chuyện khủng khiếp cỡ nào! Đầu tiên, đốt lò một lần cần 1000kg gỗ thông, nếu không có khả năng tài chính tương đương thì chắc chắn không đốt nổi. Nói thẳng hơn thì đây không khác gì đốt nhân dân tệ. Tiếp đó, lò nung củi này không phải cứ có tiền là được, nếu không có đội ngũ đầy kinh nghiệm, mà nhất là không có cái vị sự phụ hàng quý hiếm này chỉ đạo thì đảm bảo số tiền nọ đốt liền mất tằm, đến tro còn chẳng thấy.

Viên Viên ngồi trong chiếc xe con tiểu Lý lái, đi ra khỏi khu vực thành thị, dần dần đi qua đám người ồn ào, rồi đi lên núi. Sau khi đi

khoảng nửa giờ đường núi, một tòa kiến trúc theo phái An Huy hiện ra trước mắt cô.

Tiểu Lý lái xe đến bên cổng lớn, sau đó cô xuống xe. Tiểu Lý đã nhanh nhẹn lấy hành lý từ cốp ra, dẫn cô đi vào trong thôn. Thấy tiểu Lý có vẻ như sắp dẫn cô tới chỗ ở, Viên Viên không thể không hỏi: “Tiểu Lý, thầy Cao ở đâu? Tôi có thể gặp thầy trước không?” Ban đầu cô định gọi là ông chủ Cao, sau lại nghĩ, phú hào thời đại này đều thích giả bộ làm thành phần tri thức, vì vậy gọi là “thầy” nghe sẽ hay hơn.

“Ông chủ đã đi hội nghị nghiên cứu thảo luận về đồ gốm sứ rồi, chiều mới về. Ông ấy bảo tôi nói với cô một tiếng xin lỗi. Nếu cô có yêu cầu gì thì cứ nói với tôi.”

Viên Viên không ngờ tới việc này, lại nghĩ dù gì cũng là ông chủ lớn, quý nhân thì bận nhiều việc.

Cô cười đáp: “Vâng, cảm ơn.”

Tiểu Lý gật đầu, không nói thêm gì nữa mà chỉ dẫn cô đi tiếp về phía trước.

Cô vừa mới đi vào phòng khách thì điện thoại liền kêu, nhìn qua thấy là số của Trình Bạch, cô do dự một hồi, sau đó vẫn nhận máy: “A lô?”

Bên đó dừng hai giây: “Gọi nhầm.” Giọng hơi khàn, đều đều, sau đó anh ta cúp máy luôn.

Viên Viên chau mày, đùa cô đấy à?!

Mà Trình Bạch quả thật là đã gọi nhầm, anh xoa xoa huyệt thái dương, mấy ngày nay bận theo lãnh đạo bệnh viện ra ngoài thành phố, hôm nay về lại có một ca mổ nặng, mệt không tả nổi. Ban đầu anh định gọi điện cho bạn, ai dè ma xui quỷ khiến thế nào lại gọi sang số cô.

Nghe nói cô đi phỏng vấn ở trấn Cảnh Đức. Trình Bạch cứ nhìn điện thoại đến thần người, một lúc sau, anh mới gọi tới người anh ban đầu muốn gọi.

***

Khi Cao Linh về thì đã gần hoàng hôn. Hội nghị lần này là do viện nghiên cứu gốm sứ trấn Cảnh Đức và viện bảo tàng đồ gốm sứ thành phố Thanh Hải cùng nhau tổ chức. Ông vốn không định đi, nhưng nghe thấy Phó Bắc Thần cũng tham gia, thế là ông liền thay đổi quyết định.

Phó Bắc Thần là nhân vật trẻ hàng đầu giới gốm sứ trong nước mà ông vẫn luôn muốn làm quen, hôm nay cũng coi như được như ý muốn.

Sau khi Cao Linh hỏi tiểu Lý xem Viên Viên ở chỗ nào thì ông liền nhanh chân đi tới căn phòng đồ gốm chưa nung. Cao Linh là người trọng nghĩa có tiếng với những người biết ông. Trước đó ông đã đồng ý ông bạn cũ Trương Việt Nhân là sẽ để ý “cô bạn nhỏ” mới đến làm ở tòa soạn của mình, kết quả lại khiến người ta đợi hơn nửa ngày, vì vậy Cao Linh khá là áy náy.

Phòng chứa đồ gốm chưa nung là một căn phòng cấp bốn theo phong cách cổ xưa, xếp đầy đồ gốm, có hai cửa sổ, lại còn là song bằng gỗ.

Lúc ông đi tới cửa thì hoàng hôn đã chiếu đầy khắp phòng, ở một nơi cạnh cửa sổ, một hình bóng mảnh khảnh, nữ tính đứng đó, tóc buộc cao đuôi ngựa, cô đang chăm chú nhìn người thợ gốm chậm chậm nặn lên một cái chậu nông trong ánh chiều tà.

Cao Linh ho nhẹ một tiếng bên cửa, người thợ gốm ngẩng đầu lên nhìn thấy ông thì lập tức chào: “Ông chủ Cao.” Viên Viên nghe vậy liền nhìn sang, người đứng ở cửa cao to, mặc áo sơ mi kẻ caro ngắn tay, mặt mày sáng sủa.

Viên Viên liền cười chào ông: “Chào thầy, thầy Cao.”

“Chào cháu, xin lỗi nhé, hôm nay đúng là đã không tiếp đãi chu đáo.” Giọng ông mang ý xin lỗi, “Nếu lão Trương mà biết tôi đón cháu thiếu sót như thế này thì chắc sẽ nhăn mặt mất.”

Viên Viên tự nhủ, lão Trương mà ông nhắc chắc là chủ biên Trương Việt Nhân? Thế là cô cũng cười cười theo.

Sau đó, Cao Linh có vẻ như nhớ ra chuyện gì, mặt mày lại hớn hở hẳn: “Nhưng mà mai chắc tôi có thể đền bù cho cháu đấy!”

Đền bù? Lẽ nào định tặng cho cô một bộ đồ sứ nung bằng củi? Vậy thì cô cũng không thất vọng đâu, vì nghe nói tuy chỉ là mấy cái chén nhỏ nhưng có giá hàng mấy vạn (mấy chục triệu VND)! Ánh mắt cô hơi sáng lên, nhưng miệng vẫn đáp: “Không sao đâu ạ, thầy Cao là người bận rộn, hôm nay cháu đến cũng được các chú bác ở đây chỉ cho khá nhiều thứ, biết thêm nhiều kiến thức.”

Cao Linh không tiếp lời, chỉ cười cười rồi nói: “Giờ đã không còn sớm nữa, tôi đưa cháu đi ăn cơm tối?”

Xem ra ông không muốn nói rõ ra, Viên Viên thấy ông khá thú vị nên liền gật đầu, ý là nghe theo ý ông.

Ngày hôm sau, sau khi cô biết ông chủ Cao bồi thường cho cô thứ gì thì cô cảm giác sâu sắc được rằng mình quả là một người dung tục. Cái mà Cao Linh gọi là bồi thường hoàn toàn không phải là chén sứ nung củi mấy vạn gì cả, mà là đưa cô đi gặp một vị “danh nhân” trong giới gốm sứ.

“Kể ra thì, Phó tiên sinh cũng là người Thanh Hải chúng ta. Trước đây luôn du học ở châu Âu, mới về nước không lâu. Cậu ta nghiên cứu tác dụng của gốm sứ, mà những người làm về lĩnh vực này trong nước không nhiều, vậy nên vừa về liền được chú ý...”

Nghe Cao Linh nói thao thao bất tuyệt về vị Phó tiên sinh, Viên Viên không khỏi tự nhủ: Xem ra người này cũng không phải người thường, vậy mới có thể làm ông chủ Cao nhiều tiền, có địa vị trong ngành công nghiệp gốm sứ sùng bái đến thế.

Nhưng cô cũng cảm kích Cao Linh thật lòng, vốn dĩ ông ta một mình hẹn với Phó tiên sinh, nay lại mang theo cả cô, nói là muốn để cô giao lưu với người ấy, nhất định cô sẽ thu hoạch được nhiều.

Chương 4 - Gặp lại mà như lần gặp đầu tiên

Cao Linh và vị Phó tiên sinh kia hẹn gặp vào buổi sáng ở làng Cao Lãnh, nhưng do ông chủ Cao còn phải gặp một hộ đót củi ở địa phương, vì vậy sau khi trưng cầu ý kiến của Viên Viên, hai người liền đi xe đến đó sớm hơn dự kiến. Viên Viên nghĩ, người ta đi bàn chuyện làm ăn mà cô ở bên thì cũng vương, cô bèn nói mình sẽ đi loanh quanh ở gần.

Sau khi tách khỏi Cao Linh, Viên Viên đi thẳng lên theo con đường cổ từ bến thuyền cạnh sông. Hai bên đường có cây cổ thụ che cả bầu trời, cành lá sum suê cản phần lớn ánh sáng. Dù trong thời tiết nóng bức thế này, con đường vẫn mang đến một cảm giác mát mẻ.

Mới đi không bao lâu, Viên Viên liền thấy một cái đình trông có vẻ cổ kính ở trước mặt, trong đình nghỉ chân đó còn dựng một cái bia đá lớn.

Cô sai bước nhanh đến, ngẩng đầu lên nhìn tên đình: Đình Tiếp Phu (đón chồng). Hóa ra nơi đây là chỗ mà vợ của những người công nhân làm gốm thời xưa đợi chồng mình đi đào đất sét trắng về.

Cô đang chìm trong suy nghĩ thì một người bất thành linh đi ra từ sau tấm bia đá, làm cô giật nảy. Thật ra người bất ngờ xuất hiện nọ mặt mũi không hề xấu chút nào, mà ngược lại, anh ta rất tuấn tú - dáng người cao lớn, mặc quần áo casual mùa hè màu xám nhạt, không đeo phụ kiện gì thêm. Chỉ cần đứng thôi cũng khiến người ta nghĩ tới tám chữ: khoan thai, điềm tĩnh, phóng khoáng lại thanh nhàn. Thay vào đó, tuổi tác của anh khá khó đoán, trông thì không lớn tuổi hơn cô là bao, nhưng sự chín chắn và điềm tĩnh này lại cần thời gian mới có được, đúng là làm người khác không đoán được tuổi.

Viên Viên bất giác ngăn người nhìn anh một hồi, không hiểu sao lại có cảm giác cô từng biết anh. Suýt nữa thì cô đã buột miệng hỏi:

“Trước đây tôi từng gặp anh rồi à?” May mà cô kiếm chế được. Câu này nghe thế nào cũng giống một câu bắt chuyện vụng về.

“Xin lỗi cô bé, anh làm em giật mình hả?” Người đó mở miệng, giọng nói ấm áp, nếu lắng nghe thật kỹ thì còn nghe ra chút khàn. Mà lúc anh nói, anh nhìn cô, khoe miệng như còn có ý cười nhẹ nhàng. Kiểu nhìn đó khiến người ta có một cảm giác kỳ diệu, nhưng không hề thấy bị mạo phạm.

Nhưng mà... 'cô bé'? Trình Viên Viên cúi đầu nhìn chính mình, áo phong trắng, quần yếm bò lửng, vì đội mũ chống nắng nên cô tết tóc hai bên, vai đeo ba lô... Hức, quả thực trông khá trẻ con.

Lúc này Cao Linh gọi điện thoại đến, Viên Viên vội vàng nghe máy. Ông chủ Cao nói đã làm xong việc, bây giờ sẽ qua chỗ cô. Sau khi nói chuyện với ông, Viên Viên phát hiện người đàn ông trước mặt vẫn luôn nhìn cô, mà sau đó, anh gọi tên cô một tiếng: “Trình Viên Viên?”

“Vâng?” Viên Viên ngơ ngẩn đáp.

Anh ta liền cười nhẹ, chào hỏi: “Chào em, anh là Phó Bắc Thần. Cao Linh đã kể với anh về em.”

Phó Bắc Thần?

Viên Viên nhìn người trước mặt, cô cảm thán: quả nhiên là đã từng gặp anh. Nếu cô nhớ không nhầm thì anh là cháu trai của cô của ông nội Trình Bạch. So về vai vế thì anh bằng vai với Trình Thăng Hoa, mà tuổi lại chỉ hơn Trình Bạch có 5 tuổi. Nhưng vì quan hệ hai nhà Trình, Phó khá xa nên đôi bên không hay qua lại. Chỉ là hồi đầu cấp ba, cô vừa đến thành phố này, ở trong nhà chú Thăng Hoa chưa được bao lâu thì Phó Bắc Thần tới nhà họ Trình một lần để trả lại cuốn sách y của cụ ông nhà họ năm đó. Khi ấy cô không dám làm phiền, chỉ đứng trên lầu lẳng lẳng nhìn, nhìn đến tận lúc anh rời đi. Do anh làm cô có cảm giác thật gần gũi, cộng thêm khả năng nhớ mặt hơn người một chút của mình, Viên Viên vẫn nhớ anh đến tận giờ dù chỉ nhìn từ xa xa một lần từ ngày còn niên thiếu.

Lòng vòng mãi, hóa ra “Phó tiên sinh” mà ông chủ Cao nhắc tới lại là “chú Phó”, quả đúng như câu “cuộc đời thật nhiều chuyện trùng hợp”.

Viên Viên nghĩ, không biết có nên nhận người quen không? Nhưng sau đó cô nhanh chóng lắc đầu. Anh không quen cô, hơn nữa, mối liên hệ giữa anh và cô phải gọi là xa không thể xa hơn.

Viên Viên vội vàng cười cười, lịch sự giơ tay ra, trả lời theo trình tự: “Thầy Phó, đã nghe tiếng từ lâu, em là biên tập viên của tạp chí “Truyền Thừa”, tên Trình Viên Viên ạ. Hiện giờ em đang làm chuyên mục một kỳ về đồ gốm, hy vọng thầy Phó có thể chỉ bảo nhiều.”

Phó Bắc Thần cũng lịch sự giơ tay ra nắm lấy tay cô.

Tay anh khô ráo và ấm áp, lúc này Viên Viên mới để ý thấy tay anh đẹp vô cùng.. Phó Bắc Thần thấy đối phương cứ nắm tay mình mà có vẻ không có ý định buông tay, anh thấy lạ nhưng cũng không thể hiện ra, liếc nhìn cô một cái. Viên Viên giờ mới hoàn hồn, xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng, cô nhanh chóng rút tay về, lí nhí nói một tiếng “xin lỗi”. Phó Bắc Thần không để bụng, anh tiếp lời cô vừa nãy: “Không dám, chúng ta nói chuyện nhé. Tôi đã đọc qua tạp chí của các em, khá là hay.”

Phó Bắc Thần có thành tích học tập nghiên cứu cao, lại được nhiều người tặng bốc như vậy mà vẫn khiêm tốn, quả là hiếm thấy.

Mà đối với sự phân tâm một giây trước của bản thân, Viên Viên chỉ có thể tổng kết: ai đó quá đẹp...

Sau đó, cô nghiêm túc nói: “Thầy Phó, tên thầy 'Bắc Thần' (sao Bắc Đẩu) có phải được lấy từ câu 'Cầm quyền phải có đức, giống như sao Bắc Đẩu ở nơi cố định cho các ngôi sao vây quanh' không?” Nói xong lại phát hiện ra mình tiếp tục mắc lỗi - cô vừa mới vút luôn cái họ mà gọi anh trực tiếp là Bắc Thần.

Khi Phó Bắc Thần nhìn cô gái trước mặt, trên khuôn mặt anh luôn hiện hữu một nụ cười nhẹ: “Ừ.”

Thấy đối phương có vẻ không phát hiện ra, Viên Viên thầm thở phào một hơi: “Thầy Phó —”

Anh ngắt lời cô: “Em gọi tôi Phó Bắc Thần là được.”

Viên Viên khó xử, gọi thẳng tên thì nghe thế nào cũng có cảm giác cô trèo cao, muốn làm thân với người nổi tiếng, nhưng lại nghĩ trước đây cô từng gặp anh, một loại cảm giác “thân thiết” vẫn còn đó, cuối cùng Viên Viên bèn nghe lời: “Vậy được, em sẽ gọi anh... gọi anh Phó Bắc Thần!”

“Ừ.”

Hai người đang nói chuyện thì lại có người vào đình. Người đến đã quá năm mươi, mặt mũi khá đặc biệt, lông mày cong hằm xuống, mắt ba góc*, mũi hếch, lại thêm chòm râu dê, còn mặc trên người một bộ quần áo được gọi là kiểu Trung Quốc**. Vừa vào trong đình, ánh mắt ông ta liền đảo qua đảo lại giữa Phó Bắc Thần và Trình Viên Viên, lông mày hơi nhướn lên, ông ta cười nói: “Hai vị đều chưa kết hôn?”

Viên Viên giật mình, nhích người về phía Phó Bắc Thần theo bản năng.

Không ngờ Phó Bắc Thần nhìn sang cô, sau đó trả lời người nọ: “Đúng là chưa kết hôn.”

Viên Viên không khỏi thầm nhủ, sao anh biết chắc là cô chưa kết hôn chứ?

Người đàn ông kia cười khà khà, chòm râu dê rung rung: “Đường tình của hai vị gặp ghềnh. Vốn là trong vòng ba năm tốt nhất không kết hôn, nhưng mọi chuyện đều có cách hóa giải, chỉ cần tốn chút tiền...” Câu này khá là nghệ thuật, ông ta không nói rằng hai người là một đôi. Nếu không là một đôi thì ông cũng không nói gì sai cả, mà nếu là một đôi, hai người tất nhiên sẽ tự nghĩ về phía sau.

Viên Viên nhìn sang Phó Bắc Thần, đợi phản ứng của anh. Bản thân cô không biết nên đối phó với những “thầy bói” như thế này

kiểu gì. Nếu chỉ có mình cô thì cô sẽ không để ý đến ông ta. Phó Bắc Thần lại không thể hiện rõ suy nghĩ của anh.

“Ồ?” Anh nhướn mày.

Người nợ thấy có hy vọng bèn tiếp tục nói: “Tôi có mấy tấm bùa may mắn đây, các bạn có thể mua hai cái, mang theo bên người là có thể mau chóng được 'người có tình cuối cùng cũng trở thành thân thuộc'.”

Viên Viên vừa nghe liền tự nhủ: Biết ngay mà, cái đuôi lừa đảo lộ ra rồi. Cô đang định ra ý với Phó Bắc Thần, bảo anh đi, không ngờ anh lại hỏi: “Bao nhiêu tiền một cái?”

“Thấy hai người cũng có duyên nên tôi lấy giá rẻ, một trăm một cái.” Ông ta vuốt vuốt râu, trông mặt rất đau khổ.

“Đắt thế?!” Cuối cùng Viên Viên không thể nhẫn nhịn được nữa mà buột miệng cảm thán.

Phó Bắc Thần thông dong lấy ví từ trong túi, rút ra hai tờ một trăm, đưa cho ông ta: “Tôi mua một đôi.”

Viên Viên nhìn anh kinh ngạc, mặt đầy khó hiểu.

Người nợ vỗ đùi: “Được!” Sau đó lấy ra hai chiếc túi nhỏ màu vàng từ trong cái túi, đưa sang, nhanh chóng cầm lấy hai tờ một trăm.

“Hai vị, tôi vẫn còn việc trên núi, có duyên lại gặp các bạn. Chúc hai vị có nhân duyên mỹ mãn như ý.” Sau khi buôn bán có lời, ông ta hí hửng đi mất.

Thấy ông sắp biến mất trên đường núi, Viên Viên quay đầu sang nhìn người bên cạnh, khó hiểu mà hỏi: “Anh... Ông ta rõ ràng là kẻ lừa đảo, sao anh còn bỏ tiền ra mua cái bùa của ông?” Cô không tin đến cô còn thấy được là lừa đảo, vậy mà Phó Bắc Thần lại không nhận ra.

“Giả hay thật thì không cần thiết phải quá để ý. Hơn nữa, có nhiều lúc em sẽ tình nguyện tin đó là thật, cũng không có gì không hay.” Phó Bắc Thần trả lời hờ hững.

Lãnh đạo trẻ quả nhiên là không thiếu tiền, Viên Viên thở dài trong bụng.

Phó Bắc Thần đưa chiếc túi thêu hoa sen tịnh đế (là hai bông hoa sen nở chung một cuống) sang cho cô: “Dù sao cũng đã mua, tôi tặng em một cái.”

“Dạ?” Cô vội vàng xua tay, cười xấu hổ: “Cái này... em không lấy đâu.” Nhớ lại người vừa rồi cứ mở miệng ra là hai vị hai vị, suýt nữa thì nói thẳng họ là một đôi luôn. Nếu cô còn nhận lấy cái túi thì có khác nào thành đôi thật?

Phó Bắc Thần cười, cũng không ép cô, anh giữ luôn cả hai chiếc túi nhỏ.

Khi Cao Linh đến đình Tiếp Phu, Viên Viên và Phó Bắc Thần đang nói chuyện về những địa điểm cổ xưa ở thôn Cao Lãnh. Trước đó Viên Viên gửi tin nhắn tới ông báo rằng cô đã gặp 'Phó tiên sinh'.

“Bắc Thần, thật ngại quá tôi đã để cậu phải đợi lâu! Nhưng thấy cậu cùng Trình tiểu thư đây nói chuyện vui vẻ như vậy, chắc tôi về muộn hơn nữa cũng không sao.”

Thái độ của Phó Bắc Thần tiếp tục ấm áp như gió xuân, anh chỉ cười trước câu nói của Cao Linh.

Còn Viên Viên thì vừa nhìn Cao Linh vừa nghĩ: Không thể tin nổi Cao Linh và Phó Bắc Thần mới quen nhau hôm qua. Tuy nhiên nhớ lại, cô và ông ấy cũng mới biết chiều qua, vậy mà giao lưu chẳng có trở ngại gì. Không thể không thừa nhận ông chủ Cao có là người có khả năng mà giây trước mới quen bạn, giây sau đã khiến mọi người coi nhau như bạn lâu năm.

Có lẽ đây chính là sức hút của ông chủ Cao, Viên Viên đang thầm nhủ nên không để ý thấy rằng lúc Phó Bắc Thần nói chuyện cùng Cao Linh, ánh mắt anh thì thoáng lại nhìn về cô.

Ngày hôm nay Viên Viên thu hoạch được rất nhiều. Không chỉ được nhìn thấy rất nhiều đồ thật được gọi bằng từ chuyên ngành trong tài liệu, mà còn được dẫn dắt bởi hai vị “hướng dẫn viên

chuyên nghiệp” nên còn biết thêm tác dụng của chúng. So với việc cô chỉ đọc tài liệu thì có hiệu quả hơn cực nhiều. (VD: mỗi lần mở lò đốt củi đều cần 1 vị sư phụ chỉ đạo từ đầu tới cuối, tạm dịch là sư phụ chỉ đạo)

Sau cùng, cô còn bị đưa đi gặp một vị sư phụ chỉ đạo của trấn Cảnh Đức, Vương Gia Văn.

Tất nhiên mấy ngày trước Viên Viên đã đọc tài liệu về “sư phụ chỉ đạo”, nhưng cơ bản là không hiểu. Ấn tượng duy nhất mà cô khắc sâu đó là cái vị sư phụ chỉ đạo Đồng Tân Vạn vào thời Minh, năm Vạn Lịch đã lấy thân tuấn táng trong lò. Dù sau này được phong là “Phong hóa tiên sư”, còn được thờ cúng bởi những người thợ gốm hết đời này đến đời khác, nhưng Viên Viên vẫn thấy câu chuyện của ông quá bi thảm, thảm tới mức mỗi khi cô nhớ lại đều thấy sợ.

Vì hiện tại trong trấn có khá nhiều lò củi được xây lại nên Vương Gia Văn bèn trở thành một người bận rộn, khó mà thay thế. Gặp ông rất khó, vậy mà lúc này cô lại có thể gặp được, tất nhiên là nhờ mặt mũi của Phó Bắc Thần và ông chủ Cao. Vị sư phụ đã hơn bảy mươi này dường như đã quen biết từ lâu với Phó Bắc Thần, trong lời nói có thể nhận ra sự khen ngợi của ông đối với anh.

Viên Viên phỏng vấn Vương Gia Văn không lâu thì đã có xe đò ông ở bên ngoài. Cô hiểu rằng ông rất bận nên cũng không dám hỏi nhiều mà chỉ vội vàng kết thúc buổi phỏng vấn. Sau khi ông đi, trời vẫn còn sớm nên ba người Viên Viên tìm một quán ăn ở làng Cao Lĩnh ăn tối.

Lúc về lại chỗ Cao Linh, Viên Viên ngồi xe của Phó Bắc Thần. Vừa lên xe, cô liền ngửi thấy mùi đàn hương thoang thoảng, sau đó lại thấy bông hoa sen đá đặt cạnh kính chắn gió. Viên Viên kêu “a” một tiếng, nhìn sang Phó Bắc Thần, tiếp tục “a” thêm một tiếng.

“Sao vậy?” Phó Bắc Thần quay đầu sang nhìn cô.

Viên Viên lắc đầu: “Không, không có gì.” Chuyện trùng hợp bé con con đó thôi khỏi phải nói ra.

Trên đường về, Viên Viên xem lại ghi chép của cô ngày hôm nay, không khỏi cảm thán: “Quả nhiên đọc vạn cuốn sách không bằng đi ngàn dặm đường. Đương nhiên là nếu trên đường có sư phụ dẫn dắt nữa thì chỉ như hồ thêm cánh.”

Phó Bắc Thần ngồi trong xe, nghe câu này không nhịn được cười.

Tối thôn của Cao Linh, hai người xuống xe, anh hỏi: “Mai em về Thanh Hải à?”

“Vâng. Ai da, đêm nay phải nhanh chóng viết bản thảo nữa.” Tối nay viết xong, mai về lại sửa cho hoàn thiện, bữa kia nộp lên chủ biên đợi phán quyết... Chắc không tới mức chết thảm? Viên Viên cũng không chắc lắm.

“Tối nay tôi cũng ở đây. Ngày mai đi.”

Viên Viên vui vẻ hỏi: “Vậy nếu em có vấn đề gì không hiểu có thể hỏi anh đúng không?”

“Tất nhiên rồi.” Phó Bắc Thần cười đáp, ngừng trong giây lát rồi từ tốn nói: “Mai em cũng có thể ngồi xe tôi về.”

“Vậy thì quá tốt rồi!” Lần này đến trấn Cảnh Đức cô gặp được Phó Bắc Thần đúng là may mắn!

Buổi tối, Cao Linh cho cô mượn bàn làm việc của ông, còn mình thì kéo Phó Bắc Thần đi ăn bữa khuya. Bàn ông cực tốt. Viên Viên mở máy tính, bỏ laptop và tài liệu sang bên cạnh để dễ dàng lấy đọc lúc cần.

Đêm trên núi hơi lạnh, sau khi Viên Viên tắm xong thì cô mặc một bộ váy liền màu đen không tay, bây giờ cảm thấy vai hơi lạnh. Cô bèn đứng dậy vận động cơ thể một chút, ai ngờ lại làm nên một trận gió khiến mấy trang tài liệu trên bàn rơi xuống. Viên Viên cúi người nhặt, không lâu sau liền có người khom lưng nhặt lên trang cuối cùng.

“Viết thế nào rồi?” Là Phó Bắc Thần.

“Sắp xong ạ.” Thấy Phó Bắc Thần thì Viên Viên vui vẻ hẳn, cô đứng dậy, không ngờ không cẩn thận lại để đầu đụng vào cạnh bàn.

Ờ? Sao không thấy đau? Viên Viên khó tin ngược nhìn lên, thì ra Phó Bắc Thần đã kịp thời giơ tay cản giữa đầu cô và cạnh bàn.

“Xin lỗi, xin lỗi, anh không sao chứ?” Viên Viên nhìn bàn tay bị va đập đến đỏ lên, không biết nên làm thế nào.

“Không sao.” Phó Bắc Thần rút tay về, sau khi cười nhẹ với cô thì hỏi: “Lúc viết có vấn đề gì không?”

“Có, à không, không có.” Cô thấy đã phiền anh nên ngại không muốn làm phiền thêm nữa.

Ai dè Phó Bắc Thần nhanh nhẹn tới trước laptop cô, anh hỏi: “Tôi đọc được chứ?” Sau khi được Viên Viên gật đầu, anh ngồi xuống bắt đầu chăm chú đọc thật. Trong lúc anh đọc, Viên Viên nhìn sườn mặt anh chăm chăm, không khỏi tự hỏi: Gia đình như thế nào mới có thể dạy nên một người thế này?

Gió ngoài cửa thổi tới, Viên Viên không nhận được mà co ro cả người.

Phó Bắc Thần bỗng ngẩng đầu lên khỏi màn hình, hỏi cô: “Em lạnh à?”

Nếu không phải anh luôn để ý đến cô thì chắc chắn không thể chú ý tới chi tiết này.

Nhưng Viên Viên không hề nghĩ nhiều, cô cười, mắt cong cong: “Không sao. À đúng rồi, ông chủ Cao đâu ạ?”

“Chú ấy uống say, tôi đã để tiểu Lý lôi chú về phòng ngủ.”

Nghe vậy Viên Viên liền cười thành tiếng: “Anh ở nhà của chú ấy mà lại đối xử với chú như vậy?”

Phó Bắc Thần lắc lắc đầu: “Tửu lượng quá kém.” Sau đó anh nói tiếp: “Đêm trên núi lạnh, em mặc thêm áo khoác đi. Tôi ở đây xem giúp em.” Rõ ràng lời anh ta nói rất nhẹ nhàng, nhưng không hiểu sao Viên Viên không thể phản bác lại, thế là cô bèn ngoan ngoãn đi lên tầng.

Đến khi cô xuống thì Phó Bắc Thần đã dọn dẹp xong cả bàn.

“Tôi thấy báo cáo em viết khá ổn, tôi sửa lại đôi chỗ, mai em xem lại nhé.” Anh nói xong thì tắt máy, gập máy lại.

Viên Viên bật cười: “Anh tắt máy rồi, em cũng chỉ có thể nghe theo thôi.”

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô, hỏi: “Đi dạo không?”

“Cũng được ạ.” Viên Viên vui vẻ nhận lời.

Trong sân bày đầy đồ gốm nung hồng, đủ loại hình dạng, to có nhỏ có. Ánh trăng mềm mại chiếu xuống, mấy tác phẩm đó đứng cô độc mà cao ngạo, phát ra ánh sáng lạnh lẽo, trông tách biệt nhưng độc lập.

Phó Bắc Thần đứng lặng nhìn những tác phẩm nghệ thuật bị hồng, vẻ mặt anh không thể thấy rõ dưới ánh sáng lò mờ.

“Sao ông chủ Cao lại giữ lại những đồ gốm hồng, giá trị thấp này mà không đập vỡ đi?” Viên Viên hỏi nhỏ.

Phó Bắc Thần im lặng rất lâu, cho đến khi Viên Viên tưởng rằng anh không nghe thấy thì anh mới chậm chậm trả lời một câu: “Đồ gốm cũng như viên ngọc, thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành. Có thể thấy Cao Linh rất coi trọng chúng, vì vậy thà để ở đây chứ không nỡ đem đi xử lý.”

Trăng và sao sáng lấp lánh, bốn bề là tiếng côn trùng vang lên liên tục. Cô nhìn đồng đồ gốm phế phẩm trên đất, không nén được mà lặp lại một câu: “Thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành...”

Phó Bắc Thần quay đầu lại nhìn cô, dường như nói với chính mình: “Hình như tôi nhớ tôi cũng từng hỏi câu tương tự như thế, mà có người đã trả lời tôi như vậy.”

“Ai cơ?” Viên Viên buột miệng hỏi.

Phó Bắc Thần chần chừ một chút, sau đó cười cười lắc đầu: “Tôi quên rồi.”

Xem ra khả năng nhớ của cô vẫn cao hơn, Viên Viên thầm tự khen.

Cô ngẩng mặt lên nhìn anh lại thấy Phó Bắc Thần cũng đang nhìn mình, vẻ mặt khó đoán khiến cô bất giác thấy bối rối. Cô đành giả bộ quay đầu đi nhìn về phía núi non xa xa. Sau đó, cô lại tiếp tục liếc trộm anh, anh đã nhìn sang đồng hồ gồm.

Viên Viên nghĩ có lẽ vẻ mặt vừa rồi của anh chắc cô nhìn lầm.

***

Ngày hôm sau, dó Cao Linh say vẫn chưa tỉnh, mà Viên Viên và Phó Bắc Thần đều là người lễ nghĩa chu đáo, hai người ở đây đã phiền tới ông chủ Cao khá nhiều, lúc đi nhất định phải nói câu tạm biệt với ông ấy. May là ngày hôm nay vẫn thuộc “thời gian đi công tác” của Trình Viên Viên nên cô chỉ cần về đến Thanh Hải trong ngày là được, có muộn chút cũng không sao. Phó Bắc Thần có vẻ cũng không vội gì. Thế là, buổi sáng, cả hai liền đến căn phòng gồm chưa nung nhìn thợ gồm làm việc, thỉnh thoảng trao đổi vài câu, đa phần đều là chủ đề liên quan tới gồm sứ, cứ như vậy thời gian trôi qua rất nhanh.

Sắp tới trưa, ông chủ Cao cũng tạm xem như tỉnh rượu. Do cảm thấy mình đã tiếp khách thiếu chu đáo nên ông kiên quyết giữ hai người lại ăn trưa. Cuối cùng, lúc Phó Bắc Thần và Trình Viên Viên rời khỏi thôn của Cao Linh thì đã sắp 12 giờ. Ông chủ Cao tiễn họ, còn nhiệt tình mời lần sau lại tới.

“Thầy Cao, thầy quá khách sáo rồi ạ. Cháu còn chưa đi mà đã nghĩ xem lúc nào quay lại đây này.” Viên Viên vừa cười vừa nói.

“Lúc nào cũng hoan nghênh!” Cao Linh vỗ vỗ ngực, sau đó chỉ Phó Bắc Thần và nói: “Nhưng lúc đến nhớ phải dẫn theo cả chuyên gia Phó nữa. Tôi cần nhất sự chỉ bảo của cậu ta.”

Phó Bắc Thần cười cười không lên tiếng, Viên Viên giả vờ giận, cô thở dài một tiếng: “Hóa ra thầy Cao chỉ lợi dụng cháu.”

“Đâu có!” Cao Linh kêu oan, ông chớp chớp mắt rồi nói: “Tối qua lúc ăn khuya Bắc Thần có nói, nếu cháu lại đến phỏng vấn thì cậu ta không ngại...”

Lúc này Phó Bắc Thần cuối cùng cũng lên tiếng: “Xem ra chú Cao uống rượu say vẫn chưa tỉnh hẳn, chúng cháu không huyền thuyên cùng chú đâu.” Nói xong liền mở cửa xe, ra ý bảo cô lên. Anh có phần bất đắc dĩ, rõ ràng chỉ là mấy lời khách sáo bình thường, sao qua miệng Cao Linh lại mang thêm đôi ba phần khác biệt?

Viên Viên thì không nghĩ ngợi nhiều, cô nhanh nhẹn chào Cao Linh, sau đó lên xe. Khi xe chạy, Viên Viên quay cửa kính xe xuống, nghiêng đầu tận hưởng phong cảnh bên đường. Cô nghĩ, đợi tới khi cô già rồi cô nhất định sẽ về quê dưỡng lão, nơi có sông có núi.

Phó Bắc Thần nhìn làn tóc bị gió thổi bay loạn, cùng chiếc áo phông mỏng của cô, anh nói: “Hôm nay gió mạnh, cẩn thận không lại bị lạnh.”

Viên Viên giơ tay vuốt vuốt tóc, cười đáp: “Em không lạnh.” Ngay sau đó, cô phát hiện đôi lông mày đang nhíu lại của anh lại càng nhíu chặt hơn, cô bèn ngoan ngoãn kéo cửa sổ lên.

Phó Bắc Thần lái xe rất nghiêm túc: “Em ở đâu? Tôi sẽ đưa em về thẳng nhà.”

Cô không muốn làm phiền anh nên nói: “Không cần đâu, anh tiện thả em xuống ở đâu thì thả, em tự mình bắt xe buýt về.”

“Em coi xe tôi là xe khách đường dài?” Phó Bắc Thần cười khẽ, “hay là không tiện nói địa chỉ nhà cho tôi?”

“Không phải mà...” Trong tình huống này, Trình Viên Viên không thể không nói ra chuyện cô đã từng gặp anh ở nhà Trình Bạch. Trước đó không nói là sợ làm anh thấy gánh nặng, cô kể ngắn gọn quan hệ giữa cô và nhà Trình Bạch: Tuy hai nhà không phải họ hàng nhưng vì ba cô và chú Thăng Hoa rất thân thiết nên chú ấy giúp nhà cô rất nhiều, thậm chí còn hơn cả người thân. Hiện tại cô cũng đang ở tạm nhà chú. Viên Viên kể cả chuyện từng thấy anh một lần thời niên thiếu.

Phó Bắc Thần nghe xong thì mỉm cười: “Hóa ra là thế, xem ra chúng ta đúng là có duyên thật.”

“Đúng vậy!”

Trong xe liền trở nên yên ắng.

Phó Bắc Thần liếc nhìn người ngồi bên cạnh, anh thở dài một cái vừa nhẹ vừa buồn, mặc cho trái tim bị hàng ngàn tơ cảm xúc quấn trọn, đó là nỗi nhớ mỏng manh nhưng dường như đã thấm sâu vào tận xương tủy.

Chương 5 - Thời niên thiếu không thể quay trở lại

Trình Bạch tan sở từ bệnh viện, về phòng tắm rửa rồi vừa lau đầu tóc vừa đi ra ngoài ban công gọi điện thoại. Anh liền nhìn thấy một chiếc xe ô tô đang đi xa dần ngoài cổng, còn Trình Viên Viên thì đứng bên cửa không ngừng vẫy tay, vẫy một hồi rồi mới thôi, cô cười vui vẻ đi vào trong nhà.

“Viên Viên về đấy à?” Dì Chu đang mặc tạp dề, thò đầu ra khỏi phòng bếp cười chào cô.

“Vâng ạ, chào dì.”

“Thấy có xe đưa cháu về, là bạn trai?” Dì Chu hỏi.

Viên Viên nhớ đến Phó Bắc Thần, cảm giác kính trọng và biết ơn lại xuất hiện, đang định mở miệng thì thấy người đang đi từ trên tầng xuống, cô bèn nuốt hết lời định nói vào trong.

Trình Bạch đi lướt qua cô, cũng không thèm liếc cô một cái mà đi vào phòng khách ngồi trên sofa, mở ti vi xem.

Viên Viên đang tính lên tầng thì Đới Thục Phân về. Tối nay Trình Thăng Hoa đi ăn cơm khách nên không xuống xe mà quay xe đi luôn. Đới Thục Phân thấy cô và Trình Bạch đều đang ở nhà thì nói một câu “Đói cả rồi đúng không?”, sau đó bà đi vào bếp giúp dì Chu. Khoảng thời gian này, hai mẹ con ở lại nhà người ta ăn không nên Đới Thục Phân rất ngại, vì vậy chỉ cần có thời gian bà liền làm giúp mấy việc trong nhà. Tất nhiên Viên Viên cũng sẽ chạy vô bếp giúp một tay - chủ yếu là tránh Trình Bạch.

“Đi công tác có mệt không?” Đới Thục Phân hỏi con gái.

“Không mệt, còn vui nữa cơ.”

Lúc này Trình Bạch cũng đi vào bếp, Đới Thục Phân vội vàng hỏi: “Trình Bạch, cháu cần gì thế?”

“Không ạ, cô không cần để ý, cháu làm đĩa hoa quả, ăn trước khi ăn cơm.” Trình Bạch đi đến cạnh tủ lạnh.

Đới Thục Phân nghe vậy bèn cười nói: “Nhà cháu mấy đời làm thầy thuốc, chuyện ăn uống cũng được để ý kỹ.”

Viên Viên dự định chạy khỏi phòng bếp, không ngờ mẹ cô gọi lại bảo giúp anh ta rửa hoa quả. Cô “vâng” một tiếng, cực kỳ không tình nguyện.

Trước chậu rửa, cô rửa táo thật chậm, thật kỹ, chỉ cần Trình Bạch ở cạnh là cô luôn dè dặt.

Dì Chu cùng Đới Thục Phân nói chuyện về cách nấu món ăn, không lâu thì sau điện thoại của dì vang lên. Do nồi áp suất đang réo không ngừng nên dì đành phải đi ra ngoài phòng khách để nghe điện thoại, còn Đới Thục Phân thì ra góc vườn bên ngoài để hái hành. Trình Bạch bày biện xong quả vải thì cầm một quả táo cô đã rửa xong, rút lấy con dao từ trên giá, bắt đầu cắt gọt: “Em có bạn trai rồi?”

“Dạ? Vâng...” Cô buột miệng nói dối, giống như bảo vệ mình theo phản xạ trước một tình huống nguy hiểm. Nhưng Viên Viên không giỏi nói dối, thế là nói xong thì cô ngượng cả người, tuy nhiên điều làm cô thấy thẹn là vì cảm giác như cô vừa hạ thấp Phó Bắc Thần, chứ đối với Trình Bạch, có nói cô sắp kết hôn thì cô cũng không thấy xấu hổ lắm.

“Có cần phải hạ giá bán rẻ chính mình như thế không? Em cũng chưa đến nỗi là hàng cũ.”

Viên Viên tức giận: “Dù sao vẫn có giá hơn anh!” Nói xong mới nghĩ ra: Vậy khác gì nâng giá anh ta?

Trình Bạch nhếch môi cười nhẹ, nhưng nụ cười không chân thật chút nào.

Viên Viên nhìn quả táo đã bị anh ta cắt nát bét kia, cô run cả người, biết điều im miệng.

***

Ngày hôm sau sau khi về từ trấn Cảnh Đức, Viên Viên liền đi làm, nộp bản thảo cho Trương Việt Nhân. Trương Việt Nhân có mùi thuốc lá nồng nặc bám trên người, có lẽ tối qua ông thức trắng để viết bài. Từ nhỏ mũi cô đã viêm nhẹ, không thể ngửi mùi thuốc vì vậy cô nín thở rồi lùi lại nửa bước.

Trương Việt Nhân cầm bản thảo, đọc lướt một lần. Cô không thể không lo, sợ ông ném về bắt cô viết lại từ đầu. Ai ngờ Trương Việt Nhân không hề bình luận một câu, mà lại nói: “Nghe Cao Linh bảo lần này qua đó cô gặp được Phó Bắc Thần?”

Viên Viên không hiểu ý trong lời ông là khen hay là chê, đành gật đầu, nghĩ nghĩ rồi lại nói thêm một câu: “Phó Bắc... thầy ấy rất tốt, còn giúp cháu sửa bản thảo.”

Cô gọi Phó Bắc Thần đến quen cả miệng, suýt nữa thì buột miệng, may mà kịp dừng lại.

Trương Việt Nhân nhìn cô, thờ ơ nói: “Tôi lại không biết cậu ta họ kếp đấy.”

(Anh họ Phó, nhưng do Viên Viên buột miệng gọi Phó Bắc nên bị nói mỉa)

Họ kếp Phó Bắc.

Viên Viên ngẩn người, câu đùa ớn lạnh thế này quả thực cô khó mà tiêu hóa.

Trương Việt Nhân không quan tâm cô có đáp lời không, ông tiếp tục: “Vẫn còn hai kỳ nữa là chuyên mục thưởng thức các tác phẩm tranh chữ của Mãn giáo sư sẽ hết. Tiếp đó tôi tính làm về đôn hoàng, ông vừa nói vừa cười: “Giáo sư Phó Gia Thanh là chuyên gia về lĩnh vực này. Tôi hy vọng cô có thể mời được ông ấy tham gia.”

(Nội dung của Đôn hoàng học bao gồm những kinh sách, các bức tranh vách và nghệ thuật chạm trổ, đắp tượng v.v... được tàng trữ trong hang đá Đôn hoàng, rất nhiều bộ môn và chủng loại.)

“Chủ biên, giáo sư Phó Gia Thanh là?”

“Ba của Phó Bắc Thần, giáo sư viện sách cổ đại học H.” Trương Việt Nhân trả lời, “Trước cuối tuần sau tôi cần câu trả lời của đối phương.”

“...”

Một nhiệm vụ ngắn gọn dễ hiểu nhưng lại khiến cô nghe mà đau cả đầu. Việc ở Cảnh Đức trấn vẫn chưa xong thì một việc khác lại được giao tới, cùng một thái độ thẳng thừng như hôm trước.

Chuyên mục truyền thống đặc sắc của “Truyền Thừa” cứ quảng cho cô - một lính mới như thế này sao? Chỉ vì cô quen Phó Bắc Thần? Vậy mà chủ biên cũng yên tâm được.

Lúc về lại chỗ, Viên Viên nhắn tin cho Phó Bắc Thần: “Em nộp bản thảo rồi, cảm ơn anh.”

Nhưng đợi cả nửa ngày cũng không thấy người ta trả lời. Cô nghĩ có lẽ anh đang bận.

Buổi trưa, Viên Viên buôn chuyện cùng các đồng nghiệp chịu trách nhiệm về những ấn phẩm khác, làm cùng căn phòng làm việc siêu rộng đó, nói tới sếp của cô là Trương Việt Nhân, cuối cùng cũng giải hết những câu hỏi của cô.

Một, vì sao tạp chí “Truyền Thừa”, ngoài nhân viên mỹ thuật và biên tập viên bên ngoài thì chỉ còn hai người là cô và Trương Việt Nhân? Đáp án là, Trương Việt Nhân có yêu cầu rất cao, thậm chí có thể gọi là quá nghiêm khắc, những người mới dưới trướng ông đều chạy mất chưa tới hai tuần.

Hai, vì sao tổng biên tập lại coi trọng Trương Việt Nhân? Đó là vì trước đây số lượng tiêu thụ của “Truyền Thừa” cực ít, suýt thì không ra tiếp được, nhưng sau khi Trương Việt Nhân làm chủ biên thì ông đơn thương độc mã đưa một tạp chí ít người đọc này, trở thành đầu báo phổ biến rộng khắp. Số lượng tiêu thụ tăng vọt, tốc độ phát triển nhanh.

Cô đang nghĩ xem mình có thể sống sót qua hai tuần không thì có điện thoại, là Phó Bắc Thần. Cô chào đồng nghiệp rồi tìm một chỗ

yên tĩnh để nghe cuộc gọi đến.

“Xin lỗi nhé, sáng nay tôi họp suốt nên không đọc được tin nhắn.”

“Không sao, không sao ạ, chỉ là em đã nộp bản thảo nên muốn cảm ơn anh một câu.”

Phó Bắc Thần ngừng trong giây lát rồi nói: “Không cần phải khách sáo, sau này có vấn đề gì mà tôi có thể giúp thì em cứ tìm tôi.”

Viên Viên thầm nhủ: bây giờ em đang có chuyện cần tìm anh đây. Nhưng quả là cô không mở miệng nói chuyện về giáo sư Phó, vì vậy chỉ nói: “VẬY anh làm việc đi nhé, em cúp đây.”

“Ừ.” Phó Bắc Thần nhẹ nhàng đáp.

Sau khi cúp máy, Viên Viên ngẩng đầu lên thở dài một hơi, thôi tự mình tìm giáo sư Phó Gia Thanh vậy.

***

Phó Bắc Thần trầm ngâm cúp máy, chợt có tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.”

Người bước vào là trợ lý của anh, Lục Hiểu Ninh.

“Biên tập viên Chương của tạp chí “Sưu Tập Gốm Sứ” hỏi anh khi nào có thời gian, cô ấy muốn mời anh uống cà phê, nhân tiện mong anh chỉ bảo một chút về bản thảo lần trước.”

“Cô thay tôi cảm ơn biên tập viên Chương, nói là thôi cà phê tôi không uống, còn bản thảo thì nhờ cô ấy để ý, tôi tin sẽ không có vấn đề gì lớn.” Giọng anh không to, nhưng không mang chút cảm xúc và khiến người ta không thể phản bác.

Lục Hiểu Ninh vâng một tiếng, sau đó đi ra ngoài. Lúc đóng cửa lại, cô ngẩng mặt lên nhìn anh, không khỏi tự nhủ: Chuyên gia Phó của chúng ta đúng là không cho người ta lấy một cơ hội.

***

Do “Truyền Thừa” số tháng bảy sắp xuất bản nên Viên Viên khá bận, ngoài ra cô vẫn luôn cố hiểu thêm về giáo sư Phó Gia Thanh.

Phó Gia Thanh, sinh trong những năm bốn mươi, tốt nghiệp khoa lịch sử chính quy, thạc sỹ văn học cổ đại, tiến sỹ văn hiến học (ngành nghiên cứu các ngôn ngữ và văn thư cổ), những đại học ông từng học đều là những trường nức tiếng tại Trung Quốc. Hiện ông là một trong số ít nhà nghiên cứu trong nước về Đôn Hoàng học.

Thế nào mà Phó Bắc Thần còn trẻ mà giỏi như vậy, hóa ra đều do gốc từ gia đình cả. Viên Viên thầm nghĩ, ngày nhỏ mẹ cô kể chuyện cho cô nghe, kể Nữ Oa tạo người, có người được bà nặn nên, có người được sợi dây quất ra.* Xem ra nhà họ Phó là được Nữ Oa tự nặn, thật là ngưỡng mộ không kể sao cho hết.

(Ban đầu Nữ Oa tự nặn người nhưng sau đó, do trời đất quá rộng, bà không thể nặn ra hết mọi người nên bà nghĩ ra một cách nhanh hơn: dùng một dây mây quất xuống bùn rồi quất lên mặt đất. Sợi bùn bắn ra đều biến thành người.)

Hôm nay xem xong tài liệu về giáo sư Phó Gia Thanh, Viên Viên đi ra khỏi tòa nhà trung tâm tòa soạn thì đã là tám giờ tối. Thành phố Thanh Hải dù sao cũng là một thành phố lớn, mà tòa nhà này lại là tòa nhà lâu năm nằm ở khu vực phồn hoa nội thành, cho nên trời đã tối nhưng đèn điện vẫn sáng ngời, giống như không có sự khác biệt giữa ngày và đêm.

Viên Viên chuẩn bị ra đầu đường bắt taxi vì xe buýt cô cần giờ này đã không chạy nữa, chợt thấy một bóng người quen thuộc đi tới.

Là Trương Việt Nhân cả chiều không gặp. Cô lịch sự gọi một tiếng: “Chủ biên!”

Trương Việt Nhân nhìn thấy cô, khuôn mặt hơi ngạc nhiên: “Sao về muộn thế này?”

“Vâng.”

Trương Việt Nhân cũng tự nhận ra ông giao việc cho cấp dưới khá nặng, nhưng giọng nói vẫn không hề mang chút cảm xúc: “Khi về nhớ cẩn thận.”

Ông đi vào thang máy, Viên Viên vẫn đứng ở đầu đường, đợi hơn mười phút mà không có lấy một chiếc xe trống. Lúc này, đằng sau lại có tiếng Trương Việt Nhân: “Còn chưa về à?”

Viên Viên quay người lại, bấy giờ cô đã chẳng còn sức mà cười với ông nữa, chỉ gật đầu đầy mệt mỏi.

“Nhà ở đâu?”

“Dạ?”

“...” Dường như Trương Việt Nhân không muốn nhắc lại.

Đầu óc cô ngưng trệ, sự trầm mặc liền bao trùm cho tới khi có một tiếng nói vọng tới: “Em định ngủ ở đây luôn hả?”

Cô quay ngoắt lại!

Áo phong đơn giản cùng quần bò là kiểu Trình Bạch hay mặc. Thấy anh thì cô lại càng ngạc nhiên hơn.

Trình Bạch gật gật đầu với Trương Việt Nhân coi như chào hỏi, sau đó liền kéo Viên Viên đi.

Viên Viên thầm tính trong lòng, giữa việc phải đi với Trương Việt Nhân thì có lẽ đi cùng Trình Bạch vẫn ổn hơn, tuy hai lựa chọn này chẳng khác chọn tiêm hay là chọn truyền nước. Cô quay người lại tạm biệt Trương Việt Nhân: “Chào chủ biên ạ!”

Trương Việt Nhân chẳng có thái độ gì, xoay người lên xe đi mất.

“Sao di động không bật?” Trình Bạch thắt dây an toàn nhưng chưa khởi động xe, anh xoay mặt sang hỏi.

“A...” Cô vội vàng lấy di động ra xem, hóa ra đã hết pin. Cô chép miệng, cúi đầu trả lời: “Hết pin rồi, em không để ý.”

Sau khi biết được nguyên nhân thì Trình Bạch cau mày, nhấn chân ga rồi chẳng thèm để ý đến cô nữa.

Có lẽ anh ta cũng chẳng tự nguyện tới đón cô, Viên Viên thầm nghĩ. Chắc lại là chú Thăng Hoa bắt anh ấy tới. Không khí trong xe

rất yên tĩnh, cô không biết vì sao anh không bật ít nhạc hay mở radio, thế thì hai người cũng không đến nỗi lúng túng như thế này.

“Công việc nặng lắm à? Vậy nên mới làm xong muộn thế này?”

Anh ta nói gì vậy, Viên Viên lẩm bẩm: “Ai cần anh lo.”

Trình Bạch đáp: “Hết cách, gần đây quá rảnh.”

Viên Viên không thể không nghĩ tới câu: Nhà cư vi bất thiện.

“Người vừa rồi là sếp chỗ em?”

“Ừ.”

“Không phải bạn trai?”

Viên Viên há hốc mồm: “Sao có thể chứ?”

Trình Bạch không hề thấy ngạc nhiên: “Cũng đúng.”

“...” Ý gì đây?

Tiếp đó hai người về nhà mà không nói chuyện thêm.

***

Ngày hôm sau, Viên Viên tranh thủ thời gian về quê một chuyến, đi thăm bà nội mới ra viện hôm kia. Hôm đó, cô đang làm việc, chú Thăng Hoa đưa mẹ và bà cô đi. Mẹ gọi điện bảo cô không phải lo gì cả, để cô tập trung làm việc. Khoảng thời gian bà nội nằm viện cô cũng có qua thăm mấy lần, chỉ cần bà đang tỉnh táo là sẽ chửi mắng cô. Mẹ không muốn thấy vậy nên sau đó không cho cô đến thăm luôn.

Quê Viên Viên ở thị trấn Ngọc Khê - là một thị trấn lâu đời ở rìa đông của thành phố Thanh Hải. Từ trung tâm đi xe qua cũng cần gần một tiếng đồng hồ.

Mấy năm nay, danh tiếng của thị trấn Ngọc Khê càng ngày càng lớn, do bí thư và trưởng thị trấn tiền nhiệm có con mắt nhìn xa, bọn họ nhìn thấy được trào lưu phát triển du lịch nên cố gắng khai thác những địa điểm đặc sắc vốn có trong thị trấn sông nước này, sửa sang lại đường đường phố, cuối cùng xây dựng nên một thị trấn

Ngọc Khê mà nhiều nghệ thuật gia đều thích, có “cây cầu, nước chảy, người qua lại”.

Thật ra cái tên Ngọc Khê là được đặt sau khi kiến quốc, trước đó rất lâu, nó chỉ là một cái làng, tên là làng Công Chúa. Tên như vậy là do phía nam có một đền thờ, thờ một đôi Công chúa - Phò mã thời kỳ Nam Tống. Tuy nhiên, tất cả cư dân trong thị trấn đều họ Trình, mà phò mã được thờ cúng lại mang họ Phó, nguyên nhân đằng sau chuyện này thì hiện nay chỉ còn một số ít người trong thị trấn mới biết.

Có lẽ là do có dòng máu hoàng tộc che chở nên từ trước đến nay, thị trấn luôn phát triển mạnh về văn hóa giáo dục, có rất nhiều học giả cùng tiến sỹ xuất thân từ đây.

Viên Viên có suy nghĩ như sau về những chuyện kể trên: May mà cô sinh muộn chứ với cái tên “làng Công Chúa” thì đúng là mỗi lần nói địa chỉ nhà với người ta thật là áp lực. Nói vậy nhưng tổ tiên của cô thật biết cách chọn nơi ở, có thể làm hàng xóm của hậu duệ quý tộc.

Nhà cô ở mặt đường một con đường cổ, phần mặt đường được cho thuê cho một giáo viên đã về hưu, con cái đều ở nước ngoài. Cô giáo đó chuyên hết số sách mà mình giữ gìn trong nhà ra ngoài, mở thành quán cà phê sách. Những người khách tới đây, nếu không phải để uống cà phê, đọc sách, thì cũng là muốn tận hưởng một không khí an nhàn, tự tại.

Khi Viên Viên sắp về đến nhà, từ xa đã thấy một cây đậu đỏ* cao lớn, cành lá đan xen, lá cây xanh rì rậm rạp. Cây đậu đỏ này được chứng nhận là đã hơn nghìn năm tuổi, mọc trên đồng đất nát ở mạn bắc thị trấn Ngọc Khê, một nam một bắc với đền thờ của Công chúa - Phò mã. Nghe nói, đồng đất nát mà cây đậu đỏ này mọc trên nó, trước đây, thời nhà Thanh nó từng là một nhà thờ, nhưng đột ngột đổ sụp vào Thái bình thiên quốc. Sau này, đồng đất nát luôn được đồn đại đủ chuyện ma quái, cũng không có ai dám xây nhà ở đó. Đến bây giờ, nơi đây chỉ còn một cảnh tượng hoang tàn, xưa kia trông thế nào thì nay chẳng ai đoán ra nổi nữa. Khi thị trấn Ngọc

Khê được xây dựng lại, chuyện đồng đồ nát được sửa sang lại hay giữ nguyên đã thành vấn đề nhiều lần được đưa ra khi họp hành. Tuy vậy, do những ý kiến trái chiều hết lần này tới lần khác nên cuối cùng vấn đề đã gác lại, chỉ có cây đậu ngàn năm tuổi thì được rào hàng rào thép để bảo vệ.

Viên Viên nhớ lại hồi nhỏ cô rất thích ra đây chơi. Lúc đó đa phần bọn trẻ không dám tới, nhưng cô lại cứ chú ý đến chỗ này, nhất là cây đậu đỏ - mỗi lần xuân qua hè tới là cây lại nở những bông hoa trắng đỏ đan xen. Hoa trông như cánh bướm, đậu lại trên cây. Đến giữa thu, những trái đậu chín sẽ rơi xuống đất, vỏ nở bung, để lộ ra từng đôi hạt đậu đỏ bên trong.

Viên Viên đứng trước cửa nhà ngắm cây đậu một hồi lâu rồi mới lấy chiếc chìa khóa từ trong túi. Do mặt trước là quán của cô giáo kia nên Viên Viên về nhà đều hay đi vào theo cửa sau.

Hôm nay về, cô giúp mẹ tắm rửa cho bà, lại làm bà cần nhân một hồi... đến cả những lời như cô là một đứa “xui xẻo” bà cũng nói ra.

Rõ ràng là cô trông còn dễ thương hơn cả biểu tượng may mắn của Olympics đấy nhé! Cô tự khen rồi tự cảm thấy run cả người.

Đói Thực Phen không nỡ nhìn con gái chịu uất ức, nhưng bà chỉ giả vờ như không để ý, trong lòng thì buồn bã, vuốt ve khuôn mặt con.

Chiều tối, Viên Viên ăn cơm xong thì liền đi ra đồng đồ nát có cây đậu kia. Lúc này, phần đông khách du lịch đã về hết, chỉ còn lác đác mấy người, người ngồi nghỉ, người chụp ảnh. Tia sáng cuối cùng dần biến mất ở chân trời phía tây. Nơi này ngày xưa hoang vắng, huyền bí, không nhiều khách du lịch và không ồn ào như bây giờ.

Cô ngẩng đầu nhìn cây cổ thụ, một màu xanh mênh mông phủ cả bầu trời.

“Không biết ai trồng cây này từ nghìn năm trước nhỉ?” Cô nghe có khách du lịch hỏi đằng sau mình.

Chương 6 - Rửa tay làm cơm cho anh

Thứ hai, Viên Viên liên lạc với Phó Gia Thanh, số điện thoại là do cô hỏi được qua những giảng viên của bạn bè.

Bên kia nối máy, Viên Viên lễ phép chào: “Chào giáo sư Phó, cháu là biên tập của tạp chí “Truyền Thừa”, tên là Trình Viên Viên ạ, mạo muội làm phiền giáo sư...”

Người ở đầu dây bên kia từ tốn nói: “Trình Viên Viên, chúng ta đúng là có duyên.”

Ặc...

Viên Viên ngẩn người, giọng nói này... là Phó Bắc Thần!

Duyên số cái khi gì chứ, Viên Viên thầm nhủ, rõ là do sếp cô biết cô quen anh, nên mới cố tình sai cô liên lạc giáo sư Phó. Nhưng cô lại ngại không dám phiền tới anh.

Mà kết quả là, lại gặp phải anh trước.

Sau đó Viên Viên đành thật thà kể ngọn nguồn đầu đuôi.

Phó Bắc Thần cười nói: “Hôm nay ba tôi hẹn người ta đi câu cá rồi. Mai nếu em có thời gian thì có thể đến. Còn chuyện ba có đồng ý với em không thì chỉ có thể dựa vào khả năng của em thôi.”

“Cảm ơn anh!” Cảm giác của cô lúc này khá phức tạp, nhưng lời cảm ơn là xuất phát từ trong tim.

“Ngày mai em tới thẳng nhà tôi đi. Địa chỉ tôi sẽ gửi qua tin nhắn cho em.” Phó Bắc Thần nói tiếp: “Hiện giờ tôi phải ra sân bay, đi công tác hai ngày.”

“Lại đi công tác ạ...” Viên Viên buột miệng nói: “Anh đừng làm nhiều quá.” Nói xong mới cảm giác được hình như cô lại vượt quá giới hạn rồi.

“Ừ.” Sau khi cúp điện thoại, Phó Bắc Thần để di động của giáo sư Phó lên bàn ăn. Anh viết một tờ giấy nhắn, báo chuyện mình đi công

tác và cả chuyện ngày mai có người đến tìm ông, nhất định ông phải gặp người ta.

Lục Hiểu Ninh xách cặp tài liệu của anh đứng một bên, đợi anh làm xong hết mọi việc thì mới nói: “Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh như thế này đây.”

Phó Bắc Thần xách va li, không đáp lại lời thăm dò của trợ lý, chỉ nói: “Đi thôi.”

***

Hôm sau, Viên Viên ăn xong bữa sáng rồi mang kế hoạch về chuyên mục đi đến địa chỉ mà Phó Bắc Thần gửi cô - khu Tân Uyển Phù Tín.

Tân Uyển Phù Tín nằm ở một góc trong đại học H, là khu đất mà trường dùng để xây nên khu nhà ở cho giáo viên. Đại học H là trường danh tiếng trăm năm, đi vào đây, đầu óc Viên Viên không khỏi xuất hiện những lời như: “Ngày hôm ấy trời trong mây lành, gió mát ru êm”, “Rừng xanh tốt, trúc vút cao; thêm suối trong cuộn chảy, lấp loáng bóng đôi bờ” * Quả nhiên là khu vực tập trung những nhà trí thức, đến một cọng cỏ, một tán cây xung quanh, một trận gió thổi vào mặt cũng mang theo hương vị trí thức. Viên Viên đang định thở dài một cái, cảm thán “người giỏi đất thiêng” thì bỗng chợt có một chiếc xe đạp nhanh chóng đi tới. Lúc nhìn rõ thấy người trên xe thì cô lập tức thấy như bị ma ám, sao mới sáng sớm lại gặp phải anh ta rồi?

* Vương Hy Chi, nguồn.

Tóc Trình Bạch khẽ bay bay, ánh sáng lốm đốm rơi trên người anh qua tán cây. Viên Viên nhanh nhẹn cúi đầu xuống, cầu trời cho anh ta không nhìn thấy cô, cùng lúc đó, cuối cùng cô cũng nhớ ra anh là sinh viên học viện y của đại học H.

Trình Bạch đi lướt qua 5-6m thì đột ngột dừng xe, ngoảnh đầu lại. Anh đạp xe tới bên người cô, hỏi: “Sao em lại ở đây?”

Viên Viên âm thầm thở dài, anh ta đã đi lướt qua rồi sao còn quay lại chứ?

“Em tìm người, bye!” A di đà phật, anh ta mau mau đi đi.

Trình Bạch lại đưa cô hai cuốn sách anh vừa mượn ở thư viện, đang để ở sau xe: “Cầm cho anh.”

“Hả?”

“Tìm ai? Anh đưa em đi.”

“Không, không cần, anh bận chuyện của anh đi.”

Trình Bạch nheo mắt: “Anh không bận, thế có lên xe không đây?”

Viên Viên nhìn quyển sách y sắp chạm vào mặt cô kia, cắn răng, quay đầu lại chạy!

Chuyện xảy ra sau đó làm Trình Viên Viên hối hận mãi!

Trình Bạch nhanh chóng đuổi theo cô, anh không gọi cô đứng lại mà trực tiếp kéo mạnh dây chiếc túi cô đang đeo. Viên Viên tức thì bị kéo lùi hai bước, ngã vào người anh ta đúng theo nghĩa đen. Người cô nằm trên một cái chân dài đang đặt trên bàn đạp của anh, một tay cô còn ôm lấy hông anh...

Lúc đó Viên Viên suýt thì điên lên! Cô vội vàng lùi ra xa một bước. Tuy hiện tại người qua lại trong trường ít, nhưng cũng không phải là không có. Hai ba người nhìn sang làm cô xấu hổ đỏ bừng mặt như cây trúc đào bên đường.

Vẻ mặt Trình Bạch cũng rất khó coi: “Em là heo à? Không chịu nghĩ xem hai chân ngắn củn của em làm sao mà chạy nhanh hơn xe đạp được?”

Viên Viên cúi đầu không nói năng gì.

Sau khi lạnh lùng nhìn cô một hồi, Trình Bạch quay đầu xe đi thẳng. Viên Viên y như trút được gánh nặng, nhưng lúc nhìn theo bóng dáng đang dần xa, nhớ cảnh tượng ôm ấp xấu hổ vừa rồi, cô lại đau khổ mà nhắm mắt lại.

Sau đó cô vừa buồn bực vừa đi tìm nhà, cuối cùng cũng tìm thấy tòa nhà số 12, đơn vị 1, rồi ấn chuông số 302.

Chuông vang đình đàng một hồi rồi cũng có tiếng mở cửa. Đi lên tầng ba, Viên Viên thấy cửa phòng 302 vẫn mở, cô nghĩ có lẽ giáo sư Phó mở cửa sẵn, nhưng do lễ phép nên cô vẫn gõ cửa trước.

“Mời vào.” Một tiếng nói mệ mỏi vang lên.

Là Phó Bắc Thần?!

Chẳng phải anh đi công tác rồi sao? Viên Viên chần chờ một lát rồi đi vào, lập tức kinh hoàng trước cảnh tượng trước mắt. Cả phòng nơi nơi đều là sách! Bồn bệ là giá sách, góc nào cũng chất đống là sách, thậm chí trên ghế, trên bàn cũng là sách.

Còn Phó Bắc Thần vùi trong biển sách, đang ngồi trên chiếc sofa dài, nơi duy nhất không bị sách chiếm cứ.

Anh mặc áo sơ mi nhạt màu và quần ở nhà, tóc ngắn, mềm, khẽ rũ trên trán, trông vô cùng nhã nhặn.

“Không đóng cửa à?” Phó Bắc Thần hơi cau mày, nói nhỏ nhỏ một câu.

Lúc này Viên Viên mới hoàn hồn, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Anh...”

“Tối qua ba tôi không cẩn thận ngã bị thương. Sáng nay mới vừa phẫu thuật xong, vậy nên tạm thời không thể bàn chuyện với em được. Xin lỗi nhé, quên mất không nhắn tin báo cho em.”

“Không sao, không sao ạ. Vậy giáo sư Phó sao rồi, ca mổ suôn sẻ cả chứ?”

“Ừ.”

Viên Viên nhìn khuôn mặt đầy mệ mỏi của Phó Bắc Thần, không thể không hỏi: “Anh đi xuyên đêm về?”

“Ừ.” Anh gật gật đầu.

Xem ra công việc hôm nay không thể hoàn thành, nhưng nếu quay đầu đi luôn thì có lẽ không hay lắm. Viên Viên đang nghĩ làm sao để chào về, để anh nghỉ ngơi thì bỗng nhiên điện thoại của Phó Bắc Thần vang lên.

Sau khi nói mấy câu thì anh cúp máy, nhếch miệng cười: “Là ba tôi, ông bảo lần sau tới thăm tôi nhớ mang cho ông bàn cờ. Ông nói chân gãy, nhưng đầu óc vẫn bình thường, nên nếu công việc của em không gấp thì có thể đến bệnh viện rồi nói chuyện.”

Viên Viên nghĩ hiện giờ sợ là không ổn lắm, người ta vừa mới phẫu thuật xong, giờ cần phải nghỉ ngơi: “Em không sao đâu, đợi giáo sư khỏe lại em sẽ tìm ông sau.” Vừa nói xong thì hình ảnh chủ biên liền hiện lên trong đầu cô, mí mắt không khỏi giật giật.

“Em ăn sáng chưa?” Phó Bắc Thần đứng dậy, nhìn cô rồi hỏi.

“Dạ? Ăn rồi ạ.”

Anh gật đầu sau đó đi pha cho cô cốc trà. Lúc cô nhận lấy chiếc cốc, ngón tay trở của anh vô tình chạm vào lòng bàn tay cô.

Do người cô bẩm sinh hơi lạnh nên tay cũng thường lạnh lạnh, còn tay Phó Bắc Thần lại ấm áp, lúc chạm vào ngón tay anh, Viên Viên liền bị cảm giác lạ lẫm làm ngẩn ra. Còn Phó Bắc Thần có lẽ không quá để ý tới, anh nói: “Tôi đi làm chút gì đó ăn. Nếu em buồn chán thì có thể lấy sách ở đây mà đọc.”

“Ồ...”

Cứ như vậy, Phó Bắc Thần đi vào phòng bếp, còn Viên Viên ngẩn người tại chỗ. Sau đó, cô đến sofa ngồi xuống, tiện tay cầm lên cuốn sách đang đặt ở bàn trà: 'Tình yêu thời thổ tả'. Cô phát hiện trang cuối sách có kẹp một chiếc lá phong đỏ rực, mà chiếc lá che đi một đoạn văn: “Trong suốt bao ngày đêm của 53 năm, 7 tháng, 11 ngày, Phlorênhtinô Arixa luôn chuẩn bị một câu trả lời: 'Một đời một kiếp', anh nói.”

(Có thể đọc link sau để hiểu rõ về tác phẩm này: [Link](#))

Mà bên cạnh đoạn đó có người viết một câu bằng nét chữ đẹp đẽ phóng khoáng:

Tương tư mãi tương tư dài,

Tương tư khôn xiết vẫn hoài tương tư*

Viên Viên sững người, sau đó ngửi thấy mùi mỳ tôm, cô liền đặt sách xuống, xoay người đi đến cửa bếp. Phó Bắc Thần đang đứng trước một hộp mỳ tôm, đợi nó chín.

Cô không kiềm chế được mà hỏi: “Anh định ăn thứ này? Không bổ chút nào.”

Phó Bắc Thần nghiêng đầu sang, trả lời: “Tôi chỉ biết nấu nó.”

Viên Viên nghe xong thì bật cười, một người xuất sắc đến thế, mà khi vào bếp lại trở nên bất lực như vậy.

“Thế bình thường...”

Phó Bắc Thần bộc trực: “Đôi khi là ăn ở ngoài, phần lớn là do dì giúp việc trong nhà nấu cho, nhưng nay dì ấy đã đến bệnh viện chăm sóc cho ba tôi rồi.”

Viên Viên toát mồ hôi, cô thoáng chần chừ, sau đó đi vào phòng bếp, đứng trước tủ lạnh cô hỏi: “Em có thể mở ra xem không?”

Anh cười nhẹ nhàng: “Tùy em.”

Trong tủ lạnh có khá nhiều thức ăn, cô hỏi: “Anh muốn ăn gì? Hay vẫn ăn mỳ? Ở đây còn có rau, trứng, cà chua, đậu phụ, thịt...”

Quả thực là Phó Bắc Thần không nuốt trôi mỳ ăn liền, nhưng để không bị đói tới mức đau dạ dày, anh định cố ăn cho qua. Hiện giờ, nhìn người con gái đứng trước mặt chuẩn bị nấu cho anh ăn, anh ngạc nhiên hỏi: “Em biết nấu ăn?”

Viên Viên đeo tạp dề, nghiêng đầu sang nhìn anh, thể hiện vẻ kiêu căng hiếm thấy: “Ừ, cơ bản là em biết nấu sơ sơ những món thường ngày hay ăn.”

“Truân chương thêm, canh Quần tiên.”

(VD: Sorry tớ cũng chả hiểu anh nói món trên trời dưới biển nào, chắc món cỡ 5 sao...)

“Hà?” Viên Viên quay đầu lại, đây là món gì vậy? Cô chưa nghe thấy bao giờ.

Phó Bắc Thần hít sâu một hơi khó phát hiện, sau đó anh mới nói: “Trêu em thôi.”

“Ô, vậy em tự quyết nhé, mỳ trứng cà chua?”

“Được.” Anh nói.

Viên Viên quen với gian bếp của nhà họ Phó rất nhanh, hăng hái trở thành một đầu bếp nữ. Phó Bắc Thần dựa người ở cửa phòng bếp, nhìn cô bận rộn vì một bát mỳ, đôi mắt anh gọn sóng một niềm vui.

Tới khi Viên Viên làm xong, một nhọc bê nó đặt lên bàn thì Phó Bắc Thần cũng đói rã rời ra rồi. Tuy nhiên lúc anh ngồi xuống ăn, anh vẫn có cử chỉ bình thản, không hề vội vàng, đầy lễ nghi.

“Có được không? Vị thế nào?” Viên Viên ôm đầy hy vọng, hỏi anh. Tuy rằng đồ ăn cô nấu đến bà nội lúc nào cũng bới móc mà vẫn phải khen.

Quả nhiên Phó Bắc Thần ngẩng đầu lên nói: “Rất ngon.” Đôi mắt đen nhánh như mực mang nụ cười nhẹ nhàng.

“Thật ạ?”

“Ừ.” Anh ngừng một lát, sau đó chân thành nói: “Vô cùng hợp khẩu vị của tôi.”

Trong một căn phòng bày đầy sách cùng đồ dùng gia đình cổ xưa, một nam một nữ, một ngồi một đứng lại mang đến cảm giác hòa hợp đến kỳ diệu.

Không lâu sau, có người gõ cửa. Phó Bắc Thần ngạc nhiên. Viên Viên đang ở gần cửa nên đi mở giúp.

Nhìn thấy Viên Viên thì người bên ngoài rõ là bất ngờ. Mà Viên Viên cũng vậy.

Viên Viên không biết phải tả sắc đẹp mỹ lệ của người đẹp này như thế nào, chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, cái gọi là mắt mày như tranh vẽ chắc cũng đến thế này mà thôi.

“Đại sư huynh!” Người đẹp chào Phó Bắc Thần, lúc này đã ăn xong bữa sáng và đi tới, “Em còn tưởng gõ cửa nhầm nhà!”

Viên Viên ngờ vực quay người, cuối cùng cô chắc chắn rằng cái người mà cô ấy gọi “đại sư huynh” là Phó Bắc Thần, cô bỗng nhiên thấy buồn cười, do nhớ đến một câu: 'Đại sư huynh, sư phụ bị yêu quái bắt đi rồi!'

Phó Bắc Thần gật đầu với người đẹp, ra ý mời cô vào. Người đẹp vừa đi vừa nói: “Em vừa từ quê về, mang theo ít bánh Hạp Xuyên Đào* mà giáo sư thích ăn. Kết quả là gọi điện cho giáo sư, lại được biết thầy nằm viện, làm em sợ gần chết. May mà nghe nói không nghiêm trọng lắm, thầy nói em không cần mang tới viện, đưa đồ đến thẳng nhà là được, đại sư huynh đang có nhà. Cũng tiện để em mượn thầy vài quyển sách.”

* Bánh Hạp Xuyên Đào

Xem ảnh

“Ừ.”

Người đẹp đặt đồ xuống, lúc này mới nhìn sang Viên Viên.

Bấy giờ, người nào đó đang định đi đổ bát nước mỳ mà Phó Bắc Thần ăn để lại.

“Đại sư huynh, đây là?” Người đẹp nhìn sang Phó Bắc Thần, nói nhẹ nhàng: “Không giới thiệu một chút ạ?”

Phó Bắc Thần vẫn một vẻ bình thản, không hề mất tự nhiên, dù lúc này cái tạp dề vẫn đang được mặc trên người Viên Viên.

“Cô ấy là Trình Viên Viên, đến tìm giáo sư Phó. Do dì không ở đây nên anh đói chết, thế là cô ấy tốt bụng nấu anh một bát mỳ.”

Câu nói này đã thành công chọc người đẹp cười to, còn Viên Viên thì đen cả mặt. May mà sau khi người đẹp cười xong, bèn đi đến trước mặt cô, giới thiệu mình: “Chào cậu, tớ là Thẩm Du, là học sinh của giáo sư Phó.”

“Xin chào.” Viên Viên cảm thấy có một số người quá tỏa sáng, làm người khác có áp lực không dám nhìn thẳng. Thẩm Du chính là người như vậy.

Khi Trình Viên Viên đi khỏi nhà họ Phó, Thẩm Du cũng ra cùng, còn Phó Bắc Thần tiễn họ khỏi cửa. Đến khi hai người vào thang máy, Thẩm Du liền nói: “Hóa ra cậu là người muốn tìm thầy để viết mục đặc biệt.”

“Ừ.”

Thẩm Du cười hàm xúc: “Trước nay thầy không thích việc này, nhưng, nếu do đại sư huynh dẫn cậu đến thì chưa chắc. Anh ấy tốt với cậu thật đấy.”

Viên Viên gật đầu: “Anh Phó là người tốt.” Vừa rồi, lúc tạm biệt Phó Bắc Thần có nói chiều mai anh sẽ đưa cô đến bệnh viện gặp giáo sư.

***

Phó Bắc Thần đứng bên cửa sổ nhìn hai bóng hình bên dưới, mà nói thật ra là chỉ nhìn một bóng hình, nhìn đến khi không thấy nữa thì anh mới đi đến sofa ngồi xuống, gấp lại quyển sách đang mở đặt trên bàn.

Về phần Viên Viên, sau khi về lại nhà họ Trình, cô cực kỳ cẩn thận để không chạm mặt Trình Bạch, chỉ vì chuyện xấu hổ lúc trước. Cô thấy mình quá thảm. May mà có vẻ anh rất bận, nghe dì Chu nói thì anh đang bận đọc sách y, đầu tư thêm gì đó.

Chương 7 - Nếu như đã quen biết

Ngày hôm sau, ánh nắng chói chang, bầu trời không một gợn mây. Buổi trưa Viên Viên sửa soạn lại một lần những điều cần bàn bạc với giáo sư Phó về chuyên mục, lúc làm cũng hòm hòm rồi, Phó Bắc Thần liền gửi tin nhắn tới: Tôi tới rồi.

Khi Viên Viên sắp xuống tầng, Vương Nguyệt - đồng nghiệp phụ trách những ấn phẩm khác nhìn thấy cô, liền kéo cô lại nói: “Viên Viên, đi đâu đấy?”

“Đi hẹn người cho chuyên mục ạ.”

Vương Nguyệt cười cười: “Trông không giống nhé, kiểu vội vội vàng vàng này y như đi gặp bạn trai.”

“Chị nói xa rồi...”

“Được rồi, chị tin em! Lúc về nhớ mua chị đồ ăn đấy!” Sau đó nói món cổ vịt cay, chân gà cay của một tiệm nào đó.

“Thật ra chị muốn nhờ em mua đồ ăn đúng không?”

“Ngoan, đi đi!”

Viên Viên y như một con Pikachu, bị ném ra ngoài.

Viên Viên xuống lầu, vừa nhìn liền thấy xe của Phó Bắc Thần cùng chủ xe trong xe. Cô nhớ đến lời Vương Nguyệt nói vừa rồi, “kiểu vội vội vàng vàng” - là do cô ngại không muốn để người ta đợi lâu. Tất nhiên là cô cũng có chút mong chờ được gặp anh.

Suy cho cùng, Phó Bắc Thần là người khiến cô cảm thấy... nhất trong số những người cô từng gặp. Cô nghĩ không ra một tính từ gì thích hợp để tả, chính là, những lúc ở bên anh, cô có một cảm giác “không uổng phí thời gian”.

Viên Viên ngồi bên ghế lái, cô muốn hỏi về tình hình hồi phục của giáo sư Phó - Cô vẫn lo lắng đã ảnh hưởng đến thời gian nghỉ ngơi của ông.

Nhưng Phó Bắc Thần đã mở miệng trước: “Em không cần lo, tinh thần giáo sư Phó rất tốt. Thắt dây an toàn đi.” Đường như Phó Bắc Thần quá hiểu rõ cách suy nghĩ cùng lời nói của cô.

Anh đợi cô thắt dây an toàn xong liền khởi động xe.

“Phó Bắc Thần, cảm ơn anh.” Không chỉ làm người liên hệ cho cô, mà còn đích thân đưa cô đi.

“Không có gì to tát, dù sao tôi cũng cần đi thăm giáo sư Phó.” Phó Bắc Thần xoay tay lái, không lâu sau anh lại hỏi: “Em bao nhiêu tuổi?”

Viên Viên ngần ra, đáp lời: “Hai mươi ba.”

“Hai mươi ba...” Anh lặp lại, nhưng không hề nói tiếp mà lại chuyển đề tài: “Thích đồ gốm sứ không?”

“Gốm sứ? Khá thích ạ.”

“Vậy lần sau tôi sẽ tặng em một bộ.” Phó Bắc Thần cười nhẹ, thấy cô định từ chối thì anh liền thêm một câu: “Chỉ là một bộ bình thường.”

Viên Viên đáp: “Em thấy sau khi gặp anh em toàn được nhận thôi.”

Anh liếc nhìn cô, nói đùa: “Tôi được ăn một bát mỳ em nấu.”

Viên Viên “a” một tiếng: “Tay nghề em đáng tiền vậy sao? Phó Bắc Thần, anh đừng bao giờ đi làm kinh doanh.”

Phó Bắc Thần chỉ cười cười trước “lời khuyên” của cô: “Thiệt hay không thì tôi tự biết.”

Đường phía trước đang tắc, anh liền đi chậm lại, tiện tay mở nhạc trong xe, bài hát êm ái vang lên: “Người đẹp, dung mạo như hoa, giọng nói như chim hót, thần thái như mặt trăng, cử chỉ như cành liễu...”

Viên Viên nhớ lại người đẹp Thẩm Du hôm trước, cô vẫn còn “nhớ mãi không quên” cô ấy, nhưng lại ngại không muốn dò hỏi

chuyện đời tư của người ta, cô chỉ tò mò một chuyện: “Thẩm Du, chính là cô gái xinh xắn hôm trước em gặp ở nhà anh ấy... Cô ấy gọi anh là đại sư huynh, vậy anh cũng là sinh viên của giáo sư Phó ạ?”

Phó Bắc Thần khá bất đắc dĩ trước vấn đề này: “Giáo sư Phó không dạy tôi. Còn cái danh “đại sư huynh” thuần túy là học trò của ông cứ thích gọi vậy.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện câu được câu chăng, sau đó nhanh chóng tới bệnh viện - một bệnh viện thuộc trường đại học H. Viên Viên có một cảm giác chằng lành, nhưng cô không nghĩ nhiều mà quăng luôn khỏi đầu.

Giáo sư Phó được quốc gia trợ cấp đặc biệt, vì vậy ông ở trong một phòng bệnh riêng. Vào giây phút Viên Viên đến trước cửa, cô bỗng cảm thấy lo lắng. Phó Bắc Thần ở bên cạnh dường như cảm nhận được, anh giơ tay vỗ vỗ lên vai cô, thể hiện ý khích lệ và trấn an.

Cảm xúc của cô cũng nhanh chóng bình ổn lại, cô cảm kích nhìn anh cười một cái. Khi vào bên trong, ngẩng mặt lên nhìn, cô thấy trên giường bệnh có một ‘người già nhiều tuổi’ mặc đồ bệnh nhân.

Nói là ‘nhiều tuổi’, là vì cô đã đọc thông tin về Phó Gia Thanh, biết ông năm nay đã bảy mươi một, nếu không, với mái tóc đen nhánh và tinh thần dạt dào kia của ông, quả thực cô không dám chắc.

“Chào giáo sư Phó ạ.” Cô chào hỏi, lấy danh thiếp từ trong túi ra giới thiệu.

“Trình Viên Viên.” Phó Gia Thanh không mang kính nên đành phải giơ danh thiếp tới thật gần, nhìn rồi đọc. Sau đó, lại ngẩng đầu lên cười với cô: “Cô bé, mời ngồi.”

“Cháu cảm ơn ạ.” Viên Viên ngồi xuống chiếc ghế sofa bên cạnh, ghế không lớn, vừa đủ để cô cùng Phó Bắc Thần ngồi.

“Bắc Thần đã nói với bác về việc của cháu. Chủ biên các cháu cũng thường xuyên gửi số báo mới tới, cháu thay bác gửi lời cảm ơn

đến ông ấy. Tạp chí khá đặc sắc, cũng được viết chau chuốt. Số gần nhất có chuyên đề về gồm sứ thấy Bắc Thần nói là cháu viết, viết được lắm.”

Viên Viên được khen mà đâm lo: “Bài báo gồm sứ đó đều nhờ vào Phó Bắc Thần... thầy Phó chỉ cho cháu ở trấn Cảnh Đức.” Đúng lúc Viên Viên đang nói thì có mấy bác sỹ y tá đẩy cửa đi vào. Dẫn đầu là bác sỹ chính của Phó Gia Thanh - chủ nhiệm khoa xương Trịnh Lập Trung. Còn phía sau Trịnh Lập Trung còn có một bác sỹ nam tuấn tú, chính là Trình Bạch. Viên Viên nói xong câu đó, quay đầu sang liền nhìn thấy anh ta. Vẻ mặt của anh hơi khó đoán.

Phó Bắc Thần đứng dậy, Viên Viên cũng đứng lên theo. Trịnh Lập Trung đi tới hỏi han giáo sư Phó, từ lời ông có thể thấy ông rất hài lòng với kết quả phẫu thuật. Sau khi Trịnh Lập Trung nói chuyện xong thì Trình Bạch liền chào ông một tiếng ‘ông’.

Phó Gia Thanh cười to: “Đã bảo với cháu rồi, đừng có gọi tôi là ‘ông’ nữa, một tiếng ‘ông’ của cháu làm mặt tôi lại thêm ba nếp nhăn!”

Trình Bạch cười cười, không nêu ý kiến.

Phó Bắc Thần là người cao nhất ở đó, anh đứng nói chuyện với Trịnh Lập Trung đôi ba câu, thấy Trình Bạch nhìn về phía mình thì cũng khẽ gật đầu chào. Trình Bạch không chào anh, anh cũng không để ý.

Phó Gia Thanh nhìn Trình Bạch rồi lại nói: “Ngày xưa ông cháu là bác sỹ thuốc trung tài năng hiếm có, cái thằng bé này sao lại đi học thuốc tây chứ?”

Trịnh Lập Trung nghe vậy thì xoay sang cười nói với người giáo sư đã quen biết lâu năm: “Thuốc trung hay thuốc tây đều có ưu điểm riêng. Trình Bạch là học sinh tôi rất hài lòng, dù cậu ta học trung y hay tây y thì đều là nhân tài ít gặp.”

“Chẳng phải tôi đang tiếc cho ngành y nước nhà sao, mất đi nhân tài...” Giáo sư Phó hài hước nói.

Bác sỹ Trịnh rất bận nên chỉ nói với ông thêm vài câu rồi đi, trước khi đi thì dặn Trình Bạch ở lại để dặn dò giáo sư Phó về những điều cần chú ý trong thời gian đợi xương đùi lành lặn như cũ. Phó Gia Thanh biết nghề bác sỹ cực kỳ bận rộn, vả lại những điều cần chú ý thì y tá cũng đã nhắc rồi, thế là ông cũng không để Trình Bạch ở lại lâu. Trình Bạch đút hai tay ở túi áo blouse, gật đầu nói: “Vâng, vậy ông cần gì thì cứ bấm chuông gọi y tá ạ.”

“Được, được.”

Trình Bạch liếc nhìn qua Viên Viên khi anh đi ra khỏi phòng bệnh. Lúc đi qua quầy có mấy cô y tá, có cô gọi anh lại: “Bác sỹ Trình, tôi mang bánh ngọt làm từ nhà tới, anh ăn một chút nhé?”

Trình Bạch dừng lại, từ chối rất lịch sự: “Cảm ơn, các cô ăn đi.”

Khi anh đi xa, y tá bắt đầu buôn chuyện nho nhỏ.

“Bác sỹ Trình không thích ăn đồ ngọt à?”

“Không biết anh ta thích gì. Trông anh ấy như chẳng có hứng thú gì với những thứ khác ngoài y học ấy.”

Trình Bạch cao ráo đẹp trai, đi làm đi xe xịn, cử chỉ lại văn nhã lịch sự nên được các cô gái độc thân trong bệnh viện vô cùng ưu ái.

Ngày đó, Viên Viên cùng giáo sư Phó bàn chuyện rất thuận lợi, giáo sư khá thích cô, lúc cuối còn đồng ý với mong muốn của Viên Viên. Khi cô đi, Phó Bắc Thần cũng đi theo, anh ta định về sở nghiên cứu.

“Tính ra thì em và Trình Bạch từ nhỏ lớn lên với nhau?” Vừa lên xe anh liền hỏi.

“Vâng.”

“Thật tốt.”

Viên Viên thầm nhủ, tốt cái gì chứ, muốn cắt đứt cũng không được. Cô nghĩ, có lẽ phải nói với chú Thắng Hoa sớm một chút về chuyện cô muốn chuyển ra ngoài ở.

Phó Bắc Thần khởi động xe, thấy cô vẫn ngồi ngẩn ngơ suy nghĩ thì liền nghiêng người sang, vươn tay kéo dây an toàn rồi thắt cho cô. Đến khi Viên Viên hoàn hồn thì anh đang cách cô cực gần. Trên người Phó Bắc Thần có mùi hương thanh thanh làm cả người cô cứng đờ, cô còn nghe rõ được tiếng trái tim mình đập. Viên Viên liền ngoảnh mặt sang một bên.

“Cảm ơn...”

“Không cần khách sáo.”

Hơi thở hơi nóng phả qua tai, làm tai cô ửng đỏ.

***

Lúc về đến phòng làm việc Viên Viên mới nhớ ra mình đã quên mua đồ ăn cho đồng nghiệp.

Vương Nguyệt nhìn Trình Viên Viên hai tay trống không đứng trước mặt mình, thở dài, chán nản nói: “Nhớ khi nào như thật như mơ, dặn người lúc về nhớ mua chút đồ ăn, người thì nháy mắt là quên luôn, coi tôi chỉ như hạt cát. Ai dà, thời gian trôi như nước chảy không để lại dấu vết, thôi em đi đi.”

Quả là làm về thơ nên không như người thường nha, Viên Viên tự nhủ.

Vậy là Viên Viên bình tĩnh bỏ đi.

Vương Nguyệt hét lên đằng sau lưng cô: “Lần sau mà quên nữa thì chị giết đấy!”

Tối đó cô đi làm về chưa bao lâu thì Trình Bạch cũng về. Dì Chu đang đóng cửa bếp xào nấu. Viên Viên trông anh không được vui thì định rón rén lên tầng, không ngờ Trình Bạch lên tiếng: “Lần trước, người đưa em về từ trấn Cảnh Đức là Phó Bắc Thần? ‘Bạn trai’ em là Phó Bắc Thần?”

Về mặt anh ta rất bình thản nhưng cô lại bị anh nhìn đến sồn tóc gáy, như trời sắp giết cô, cô to gan, trả lời ngược với lương tâm: “Nếu đúng thì sao?”

“Phó Bắc Thần mà có thể để ý em?”

Mặt cô đỏ lên, xấu hổ, khó mà giữ miệng: “Ồ, chẳng phải anh nên gọi anh ta là 'chú'? Vậy em là thím của anh?”

Trong đầu liền hiện lên hình ảnh của Phó Bắc Thần, như cây đón gió, vững chãi mà ấm áp. Viên Viên chợt thấy nao nao - lẽ nào cô đã ngang ngược quá rồi?

Trình Bạch cũng bật cười một tiếng, tiếng cười cực lạnh lẽo, có vẻ rất ghét cô là bề trên anh: “Em nghĩ hay đấy nhỉ.”

Cái giọng khinh khỉnh đó làm Viên Viên suýt nữa thì xông tới cắn anh ta một phát - Dám khinh cô! Tuy cô cũng thừa nhận rằng mình nói vậy đã hạ thấp Phó Bắc Thần, làm cô có cảm giác phạm thượng.

Cuối cùng Viên Viên trừng mắt lườm người trước mặt cô một hồi rồi chạy trốn, suy cho cùng, cô không có đủ gan, cô là một kẻ nhát gan.

Khi ăn cơm cô cúi đầu từ đầu tới cuối, lòng nặng nề nên cũng không có hứng muốn ăn.

“Viên Viên? Viên Viên?” Trình Thắng Hoa gọi cô liên tục hai lần.

“Dạ?”

Trình Thắng Hoa cười hỏi: “Đang ăn cơm sao lại ngẩn ra thế? Thức ăn nguội cả rồi, ăn mau đi.”

“Ồ, vâng ạ!”

Khó khăn lắm mới nuốt xong cơm, Trình Thắng Hoa lại gọi cô và Trình Bạch ở lại, ông nói: “Trình Bạch, chỗ Viên Viên làm việc không xa bệnh viện lắm, sau này con đưa đón em đi về đi.”

“Cháu...” Viên Viên mở miệng định từ chối, nhưng người bên cạnh đã tiếp lời: “Vâng.”

Trình Thắng Hoa quyết định: “Vậy cứ thế đi.”

“Không, không cần đâu ạ.” Chọn ngày chẳng bằng gặp ngày, hay là nói chuyện chuyển ra ngoài ở luôn bây giờ? Dù sao thì sớm muộn

gì cũng phải làm, thế là cô gom góp dũng cảm mà nói: “Chú, cháu muốn thuê phòng ở ngoài. Cháu đã tốt nghiệp rồi, không muốn tiếp tục làm phiền chú nữa ạ... Cháu luôn luôn kính trọng chú, cảm ơn chú, sau này vẫn luôn như thế. Cho dù cháu không ở đây nữa nhưng nếu rảnh cháu sẽ về thăm. Tới khi cháu có khả năng rồi nhất định cháu sẽ làm tròn chữ hiếu với chú y như với mẹ mình, biếu chú đồ ăn ngon, đồ tốt, tuy cháu không biết đến ngày nào cháu mới thành công.” Trong lời nói của cô, lòng cảm ơn với Trình Thắng Hoa là thật từ đáy lòng.

Trình Thắng Hoa nghe vậy tất nhiên xúc động, nhưng ông không yên tâm để cô ở một mình bên ngoài.

Viên Viên thấy ông còn do dự, cô cũng không muốn làm khó ông, nhưng khi nhìn sang góc áo của người bên cạnh, cô lại cắn răng mà nói: “Chú, cháu nghĩ là, sau này cháu có bạn trai thì ở ngoài vẫn tiện hơn.” Nói xong thì mặt cũng đỏ bừng.

Trình Thắng Hoa cười ha ha: “Chú không để ý tới chuyện này, đúng thật, hai đứa lớn rồi, cũng nên tìm người yêu.”

Ông không hề biết rằng đứa nhỏ này chẳng qua chỉ không muốn nợ nhà ông nữa mà thôi.

Cuối cùng Trình Thắng Hoa cũng đồng ý. Trình Bạch nghe xong quyết định thì chỉ nói: “Không còn chuyện gì nữa thì con lên tầng.”

Chương 8 - Người trong tranh là ai

Cuối tuần tuần đó, Trình Viên Viên chuyển khỏi nhà Trình Bạch. Căn phòng là của bạn chú Thăng Hoa, nằm ngay trong trung tâm. Viên Viên không muốn làm ông lo lắng nên không từ chối sự quan tâm này của ông, tuy nhiên tiền thuê nhà cô kiên quyết đòi tự trả. Lúc làm thêm bốn năm đại học cô cũng dành dụm được ít tiền. Trình Thăng Hoa liền chiều theo ý cô.

Phòng không lớn, nằm ở phía bắc, hướng về phía nam, một phòng ngủ một phòng khách, có nhà vệ sinh, có bếp. Trang trí và bày biện trong phòng tuy đơn giản nhưng gọn gàng và sạch sẽ.

Ngày cô chuyển nhà, Trình Thăng Hoa không có nhà. Cô được mẹ giúp dọn dẹp xong xuôi chỗ ở mới. Đến khi mẹ ăn cơm trưa xong rồi về thì Viên Viên liền ra chỗ bán cây cảnh mua hai chậu xương rồng nho nhỏ, đặt ở trên bậu cửa sổ trong phòng. Lúc này, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời bên ngoài, bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ thỏa mãn, như một cuộc sống mới mở ra.

Viên Viên đang định nghỉ ngơi thì Trình Bạch gọi điện thoại tới, vừa nghe máy anh liền nói: “Em quên một thứ ở nhà anh.”

Viên Viên nhú mày, trước khi đi cô đã cẩn thận kiểm tra lại phòng một lần, chắc không có thứ gì để quên chứ? Cho dù có thì cô nghĩ cũng không phải thứ đắt tiền. Máy tính, laptop ở đây, điện thoại thì đang cầm trong tay rồi - Ừ thì, cô nghèo rớt nên đồ đắt tiền cũng chỉ có hai ba thứ này thôi.

“VẬY ANH VỨT ĐI HỘ EM.”

Trình Bạch ngậm mặ hai giây, sau đó nói: “Là đồ lót của em.”

Viên Viên bối rối, nhanh chóng đáp: “Anh đừng có động vào! Em qua lấy ngay đây!”

Sao lại có đồ lót cô bỏ quên được chứ? Đúng là đoảng quá, lại mắc cái lỗi khó tin này! Viên Viên vừa kiểm điểm bản thân vừa mở cửa

chạy ra ngoài.

Tuy trời chưa tối và vẫn còn xe buýt nhưng do Viên Viên quá vội nên cô gọi taxi đi luôn. Đến nhà Trình Bạch, lúc nhập mật mã vào cửa thì cô nhớ ra hôm nay chú Thắng Hoa không có nhà, giờ này dì Chu cũng đã về, tóm lại chỉ còn mình Trình Bạch. Trước khi mở cửa đi vào, Viên Viên đập đầu lên cửa hai cái, than thở: “Trời ạ, quên cái gì không quên, lại đi quên...”

Tầng một không có ai, cô không thể không chạy lên tầng hai. Vào phòng mình tìm một vòng, không có, lại ra ban công tìm tiếp, chắc chắn là trên giá phơi quần áo không có gì hết, cuối cùng cô đành phải gõ cửa phòng Trình Bạch.

Cửa được mở ra rất nhanh, Trình Bạch mặc đồ ở nhà màu trắng, trông khôi ngô, phóng khoáng.

“Đồ của em đâu?”

Anh ta dịch người, Viên Viên liền nhìn thấy đồ lót của cô, màu hồng, mẫu mã khá bảo thủ, cỡ không to lắm... lẳng lẳng nằm ở bên mép giường Trình Bạch.

Viên Viên vội vàng chạy qua cầm lấy, lấy xong chuẩn bị đi về thì chợt thấy có gì đó không đúng: “Đây... là của bốn năm trước... Ngày trước bỗng dưng không thấy đâu...” Cô nhìn Trình Bạch nghi ngờ: “Anh, anh giấu nó? Trình Bạch, anh, biến thái!”

Trình Bạch đi đến bên cô, giọng nói nho nhỏ: “Em thử nhắc lại lần nữa xem!”

Viên Viên tức thì cúi đầu.

“Phòng em nếu em đã không ở nữa thì anh định dọn dẹp lại rồi để làm phòng đọc sách. Đồ lót roi đằng sau chiếc sofa.”

Viên Viên nghe mà xấu hổ không thôi, cô nhét đồ vào túi định đi, không ngờ lại bị anh ta kéo lại. Nhưng anh cũng chỉ giữ cô một giây rồi buông ra ngay, tuy nhiên Viên Viên vẫn rất ngạc nhiên nhìn anh. Trình Bạch thấy cô như vậy, lòng thấy hơi buồn bực. Đúng lúc này, một tia chớp lóe lên bên ngoài làm cô giật cả mình, vừa quay người

thì bị Trình Bạch đẩy một cái ngã ngồi lên giường. Trước khi cô kịp phản ứng, anh ta đã giơ tay tắt điện, căn phòng trùm trong bóng tối. Tiếp đó, Viên Viên cảm giác được cô bị anh ôm rất chặt. Một tia chớp lóe sáng, hắt hai cái bóng đang ôm chặt lên trên tường.

“Trình Bạch, anh bật đèn lên!” Giọng cô đã run run, cô không sợ sấm chớp, nhưng lại sợ ở bên Trình Bạch trong tình huống như thế này, lại còn cái tư thế kỳ quặc đây nữa. Cô ngửi thấy một mùi hương lành lạnh, thoang thoảng, là mùi hương cô đã quen thuộc từ rất lâu về trước nhưng hiện tại cô chỉ muốn tránh nó. Cô giãy dụa nhưng không có tác dụng. Cô có thể cảm giác được hơi thở nóng rực của anh phả trên cổ cô. Lòng bàn tay Viên Viên đều là mồ hôi, muốn gỡ cái tay đang đặt trên eo cô, nhưng lại bất lực như một đứa trẻ muốn gỡ tay người lớn.

“Chẳng phải em nói anh biến thái?”

May mà anh ta nói xong thì liền chậm chậm buông cô. Khi đèn sáng trở lại, Viên Viên không dám nhìn anh, đứng dậy rồi chạy ngay ra khỏi phòng.

Viên Viên chạy ra ngoài tiểu khu bắt xe xong thì trời bỗng đổ mưa to, thời tiết vốn dĩ oi bức bỗng chốc trở nên mát đi khá nhiều. Cô quay cửa sổ xe xuống hóng gió, vẫn cảm thấy hơi thở chưa bình ổn lại được.

Còn Trình Bạch, anh đứng trước cửa sổ rất lâu, nhớ lại bóng dáng cô vội vội vàng vàng chạy đi vừa rồi, nhớ cả vết sẹo đằng sau gáy cô, nó dài khoảng một ngón tay - là vết thương năm đó cô chịu thay mình.

***

Hôm qua trời mưa to, sấm chớp đì đùng. Đến sáng sớm hôm sau thì mặt trời xuất hiện, bầu trời liền quang đãng. Trưa hè nóng bức, Viên Viên đi cùng Vương Nguyệt - đồng nghiệp có khẩu vị khá giống mình vào một căn teen ở gần chỗ làm. Vì cô vẫn chưa ăn sáng nên đã đói tới mức bụng dạ lép kẹp, vừa ngồi xuống liền vẫy tay với nhân viên phục vụ: “Cho em một bát cơm trước ạ, cảm ơn!”

Vương Nguyệt nhìn cô, buồn cười: “Nào có ai vừa tới đã gọi cơm trắng?”

“Em đói quá rồi, thức ăn thì phải đợi lâu nên gọi bát cơm trước lấp bụng.” Viên Viên vừa nói vừa nhìn thấy một người quen thuộc ở gần đó, cô tức khắc cầm khay cơm lên che mặt. Vương Nguyệt giờ menu, thấy hành động Viên Viên khác thường thì ngẩng đầu lên hỏi: “Sao vậy?”

“Không... không sao. Chị Vương, chị đừng nhìn em... chị giúp em nhìn với, bàn cách em khoảng năm mét bên tay phải, trong số mấy người ngồi có một người mặc áo phông đen, anh ta có hành động gì lạ lùng không?” Quên xừ mất là bệnh viện thuộc đại học H cũng ở gần tòa nhà bọn cô, gặp phải anh ta cũng không phải chuyện gì bất ngờ, chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo.

Vương Nguyệt theo lời cô nhìn sang. Bàn nọ có ba nam một nữ, trông có vẻ đã ăn xong, đang ngồi nói chuyện. Còn người mặc áo phông đen thì ngồi đối diện với hai cô, dựa lưng vào ghế, hai tay cầm điện thoại nhắn tin, trông có vẻ uể oải.

“Không có gì khác thường cả.” Cô trả lời Viên Viên: “Là bạn em à?”

“Không phải.” Viên Viên đáp chắc nịch. Nói ra cũng đúng, cô và anh không coi là bạn. Viên Viên đang tính hỏi Vương Nguyệt xem có thể đến chỗ khác ăn cơm hay không thì điện thoại trong túi cô bỗng vang. Lôi ra, là một tin nhắn, người nhắn tin vô cùng quen thuộc.

“Thấy anh thì sợ đến thế cơ à?”

Cô bèn bỏ khay cơm xuống, quyết định: “Chị Vương, thật kho chua ngọt ở đây ngon lắm, chúng ta gọi món đó đi!”

Cô tự nói với bản thân mình, cô đã không còn ở nhà anh ta nữa, không cần phải đối mặt cũng không cần sợ gì hết. Đã ở xa nhau như thế thì anh ta có thể làm gì được cô cơ chứ? Ở thì, cũng không xa tới mức đó. Haiz, đến cùng thì tới lúc nào mới có thể “cách xa tới mức không thể gặp” với Trình Bạch đây?

Trình Bạch nhìn theo Trình Viên Viên cùng một người con gái tuổi tác xấp xỉ cô đi khỏi căn teen. Mặt cô luôn héch ngược lên trời làm anh không khỏi bật cười thành tiếng, đi thế không ngã sấp thì cô đúng là may mắn.

“Bác sỹ Trình, anh nhìn gì vậy?” Có người cười hỏi.

Trình Bạch quay đầu lại, cùng bàn đều là các bác sỹ thực tập vào bệnh viện cùng lúc với anh, cũng chính là bạn cùng trường của anh: “Ông Dương, Thang trưởng khoa mắt các cậu thứ mấy khám bệnh thế?”

Ông Dương đáp: “Sáng thứ hai và chiều thứ năm, cậu có chuyện gì à?”

“Không, có người cần hỏi nên tôi hỏi giúp thôi.”

“Ai thế?”

Nhưng Trình Bạch đã không còn hứng lên tiếng nữa.

Người phụ nữ duy nhất cùng bàn ăn đang nhìn anh, trong đôi mắt cô có sự yêu mến. Trình Bạch là người đáng tin, học tập và làm việc lại càng chăm chỉ. Cô nhớ ngày xưa có cậu sinh viên than thở học y khổ, bọn họ lại học tiếp cả thạc sỹ, học luôn bảy năm. Lúc đó Trình Bạch nói một câu: “Sau này chúng ta sẽ liên quan trực tiếp tới tính mạng con người, vì vậy khổ là chức trách, cũng là đạo đức.” Và lại, Trình Bạch cao ráo đẹp trai, gia thế cũng tốt, nhiều cô nàng còn trộm gọi anh là công tử Tiểu Bạch. Nhưng không hiểu là do anh có EQ quá thấp hay là quá cao nữa, đến bây giờ anh chưa từng yêu đương. Tuy những cô gái có hảo cảm với anh quả thực không ít, nhưng chưa bao giờ thấy anh rung động. Lần trước có cậu bạn kề vai sát cánh hỏi, bảo sao tuổi cũng không còn nhỏ nữa mà không kiếm bạn gái đi? Anh nói quá bận, không có thời gian. Đối với sinh viên y thì cái có này quá chính đáng.

***

Bên phía Viên Viên, cô buồn bực trở về chỗ làm, nhớ đến chiều còn phải tìm giáo sư Phó bàn bạc cụ thể về chuyên mục, cô xoay mặt

ra cửa sổ hít sâu một hơi, củng cố lại tinh thần - cô hạ thấp trọng tâm người, hai tay giơ ra, bàn tay nắm thành quyền, đứng thành thế Song Phong Quán Nhĩ.* Vương Nguyệt đi qua nhìn thấy thì không nhịn được cười: “Trong phòng làm việc này của chúng ta, em có nói em ngó ngẩn nhất thì cũng không ai dám tranh với em đâu.” Những đồng nghiệp chung quanh đều gật đầu lia lịa.

* Là thế Thái Cực Quyền

Viên Viên lại không vì thế mà ngừng “tu luyện”. Từ nhỏ tới lớn, nếu cô bị Trình Bạch chọc đến mức bực mình thì đều dùng cách này để giải tỏa.

“Nếu chẳng một phen sương buốt lạnh, cơ thể sao rắn rỏi như giò.” (VD: Câu gốc: 'Chẳng phải một phen sương lạnh buốt, Hoa mai đâu dễ ngửi mùi hương: chỉ sự kiên trì trong hoàn cảnh khó khăn.)

Chiều đến, Viên Viên xuất phát tới gặp Phó Gia Thanh. Cách lần gặp ông ở bệnh viện đã là mấy ngày, cô vốn định đợi ông nghỉ ngơi khỏe hẳn rồi mới tìm, nhưng không ngờ giáo sư lại gọi điện cho cô trước, nói là mình đã xuất viện về nhà, có thể đến nhà ông thảo luận chuyện chuyên mục bất cứ lúc nào.

Lại lần nữa đến nhà giáo sư Phó ở khu Phù Tín Tân Uyển, Viên Viên gõ cửa. Người ra mở không ngờ là Thẩm Du. Sau khi vào phòng, cô thấy trong phòng khách vẫn còn hai người cô không quen, họ đang ngồi thảo luận gì đó với giáo sư. Phó Gia Thanh nhìn thấy cô liền nhiệt tình vẫy tay, bảo cô qua đây ngồi.

Chắc họ đều là học sinh của giáo sư cả, cô nghĩ. Cô chào hỏi từng người một.

“Tạm tới đây nhé, các cậu về sửa một chút rồi gửi lại vào email tôi.” Phó Gia Thanh kết thúc việc chỉ dẫn, quay đầu sang nhìn cô: “Cháu ngồi đây, uống cốc nước đã.”

Viên Viên nở nụ cười rồi đáp: “Không sao ạ, cháu không vội, giáo sư cứ bận việc mình trước đi.”

Lúc này Thẩm Du ngồi tới cạnh cô, lén nháy mắt rồi nói khe khẽ: “Đến thời gian của thầy Phó và vợ thầy rồi.”

Vợ thầy? Viên Viên nghi hoặc. Cô ngẩng đầu lên thấy Phó Gia Thanh lấy ba nén hương từ từ trên một cái bàn, vái ba cái rồi cắm hương vào lư.

“Đó là ảnh vợ thầy.” Thẩm Du nói nhỏ, “Nhiều khi cũng thật hâm mộ bác gái...”

Viên Viên hơi thò đầu ra nhìn, lần trước cô tới không hề để ý rằng trên tường có treo một bức ảnh đen trắng. Người phụ nữ trong ảnh rất trẻ, khoảng ba mươi mấy, khuôn mặt hiền từ, nụ cười dịu dàng.

“Câu chuyện của thầy Phó và vợ thầy là một câu chuyện đẹp của trường tớ. Khi còn sống bác gái là diễn viên kịch nghiệp dư, còn thầy theo đuổi bác nên đi học đàn. Sau khi bác mất, thầy có bận rộn tới mức nào cũng sẽ dành ra thời gian để đến trước mộ bác, kéo một bài cho bác nghe.” Một học sinh bên kia cũng chụm vào đây, tám chuyện với Viên Viên: “Gần đây chân của giáo sư không khỏe nên đành chơi đàn luôn ở nhà.”

Cô nghe mà không khỏi cảm động, thấy Phó Gia Thanh nhắc lấy chiếc đàn nhị treo trên tường, lặng lẳng ngồi lên chiếc ghế ở một bên bắt đầu lên dây. Một lát sau, tiếng đàn réo rắt liền vang lên. Viên Viên nghe mà như được trở về quá khứ, khi đó, ba cô vẫn còn sống. Ba và mẹ thuê tầng hai một toà nhà trong thị trấn làm cái khách sạn nho nhỏ. Có một lần, một đoàn kịch ở huyện lân cận đến thuê, do cần xuống vùng quê biểu diễn nên họ ở khách sạn nhà cô trọn một tháng. Đoàn kịch đó nhỏ, chỉ có một người đánh đàn, đó là một chị khoảng hai mươi mấy tuổi. Viên Viên vẫn còn nhớ, tiếng đàn người con gái đó kéo vô cùng hay, mang lại cảm giác như một đĩa nhạc cổ. Thế là cứ có thời gian cô lại tìm chị chơi đàn nọ, nghe chị kể thật nhiều chuyện liên quan đến kinh kịch, về đàn nhị. Nói theo lời của mẹ, thì mẹ cô suýt tưởng con gái nhà mình đi theo đoàn kịch đến nơi rồi. Trên thực tế quả thực cô đã hỏi ba có thể cho cô theo chị ấy học đàn không...

“Sao cậu lại nghe chăm chú thế?” Thẩm Du vỗ vỗ Viên Viên làm cô bừng tỉnh khỏi quá khứ.

“Vì hay mà.” Viên Viên khen thật lòng.

“Cậu thấy hay? Thật à? Tớ thấy cái tiếng đàn nhị này chói tai, ồn đến đau cả đầu.”

Một học sinh bên cạnh nghe thấy thế bèn nói nhỏ: “Cẩn thận thầy mắng đấy.”

“Sư huynh, anh khỏi lấy thầy ra dọa em. Dù sao thì chúng ta đều không phải là tri âm của thầy, thầy đã chấp nhận sự thực này từ lâu rồi.” Thẩm Du thò ơ đáp.

Lúc này, tiếng đàn ngừng lại, Phó Gia Thanh nhìn nụ cười của vợ mình trên bức ảnh, ông cũng nở nụ cười.

“Hay quá.” Viên Viên không kiềm chế được mà vỗ tay.

Phó Gia Thanh đứng dậy, cảm thán trước mặt cô: “Đã lâu lắm rồi không ai khen bác một tiếng 'hay'.”

Do biết tính cách của ông nên Viên Viên không an ủi mà cô còn trêu: “Trước mặt chúng cháu mà giáo sư lại chơi bài nặng tình cảm như 'Bên bàn trang điểm', làm chúng cháu ghen tị chết mất.”

“Cô bé, cháu biết đây là 'Bên bàn trang điểm' sao?” Phó Gia Thanh nghe cô nói vậy thì hai mắt tỏa sáng lấp lánh.

Viên Viên ngượng ngừng gật gật đầu.

“Thầy Phó, cuối cùng cũng coi như thầy gặp được tri âm rồi!” Thẩm Du cười nói.

“Còn không phải à, nào giống mấy đứa, đứa nào cũng nghe nhạc tây, nào là piano, violin... ném hết cả truyền thống đi.” Phó Gia Thanh cố tình thở dài một hơi, “Dù sao vẫn còn khá khảm hơn thằng con tôi, mù âm nhạc.”

“Ha ha, thầy lại nói xấu đại sư huynh! Thầy cứ tuyên truyền mãi, đến con mèo trong viện sách cổ cũng biết anh mù âm nhạc rồi ấy!”

Vừa nói xong thì vừa hay Phó Bắc Thần mở cửa đi vào. Kết quả, tất cả mọi người trong phòng vừa nhìn thấy anh liền không hẹn mà gặp bật cười ha hả. Thẩm Du ôm bụng, ngã vào lòng Viên Viên. Viên Viên cũng không nhìn được cười, còn hai người sinh viên kia, vì là nam nên đành nhin cười, mặt cũng đỏ cả lên.

Phó Bắc Thần nhìn Phó Gia Thanh, hiểu ngay chuyện, anh nói: “Mọi người cứ từ từ cười, tôi không làm phiền.” Lúc đến trước phòng mình, anh còn cố tình nhìn Viên Viên một cái.

Thẩm Du nhìn theo bóng anh, lại quay sang nhìn cô gái bên cạnh mình, trong lòng có bao nhiêu cảm xúc khó tả bằng lời.

Một cánh cửa đã ngăn cách sự ồn ào ngoài phòng khách, Phó Bắc Thần một mình ngồi trước bàn, lấy ra một file tài liệu ở ngăn kéo bên phải. Anh mở ra, bên trong là một tập tranh, mấy bức trên cùng là hình ảnh một cô gái mặc trang phục cổ đại.

Sau khi Thẩm Du và hai vị sư huynh kia của cô đi, Phó Gia Thanh và Viên Viên chỉ nói chuyện khoảng ba mươi phút là đã bàn xong chủ đề cho chuyên mục, sau đó lại “chung chí hướng” mà chuyển sang nói về kinh kịch.

“Biết kéo đàn nhị không?”

“Không ạ.” Viên Viên cười cười lắc đầu, “Thời gian họ ở lại quá ngắn, cơ bản là không kịp để cháu học.” Trước đó cô đã tóm lược với ông về cái duyên gặp giữa cô và đoàn kịch.

Cô đang nghĩ xem chào về với giáo sư kiểu gì, do cô cho rằng, ông mới ra viện nên không thể nói chuyện lâu, Phó Bắc Thần bỗng đi ra khỏi phòng và cắt ngang cuộc nói chuyện của họ: “Ba, lẽ nào ba định nhận học sinh tiếp?”

Viên Viên nghiêng đầu qua nhìn, Phó Bắc Thần đã thay quần áo, trông giống như sắp đi ra ngoài.

“Có việc à?” Phó Gia Thanh hỏi con trai.

“Vâng. Tối nay có bữa tiệc trà.” Anh nói xong liền đi ra sảnh.

“Tối nay?” Phó Gia Thanh nhìn đồng hồ: “VẬY MỚI SỚM THẾ NÀY ĐÃ ĐI?”

Phó Bắc Thần cầm chìa khóa xe ở trên giá giày dép, mắt anh nhìn sang Viên Viên. Phó Gia Thanh nhìn theo ánh mắt đó sang cô bé bên cạnh hiện cũng đã đứng dậy, ông chột hiểu ra, ông bèn nói với cô: “ĐƯỢC RỒI, CHÁU THƯỜNG XUYÊN ĐẾN CHƠI NHÉ. CUỐI CÙNG BÁC CŨNG COI NHƯ TÌM ĐƯỢC TRI ÂM.”

Viên Viên đáp vâng liên tục.

Phó Bắc Thần đợi cô đi tới bên anh sau đó nói với ba mình: “TỐI NÀY CON Ở CHỖ CON. BA NGHỈ NGƠI SỚM ĐI.” Anh sợ về muộn lại làm phiền tới ông.

Phó Gia Thanh cười gật đầu, ông nhìn theo bóng dáng hai người bị chặn sau cánh cửa đã đóng lại, lúc này mới trầm ngâm nói một câu: “HÌNH NHƯ BẮC THẦN ĐỐI XỬ VỚI CÔ BÉ NÀY KHÔNG GIỐNG BÌNH THƯỜNG.” Ông đã bị đồng nghiệp rồi người quen hỏi vô số lần về chuyện hôn nhân của con trai mình, nhưng ông lại không nõ giục anh - lần nào nhớ đến chuyện xảy ra khi anh học khoa chính quy, chuyện với cô sinh viên Triệu Giác đó là lòng ông lại đầy cảm thán. Từ sau chuyện đó, Phó Bắc Thần càng trở nên hướng nội.

Trình Viên Viên đi cùng Phó Bắc Thần xuống tầng. Do nhà cũ nên dù hành lang có đèn nhưng vẫn hơi tối.

“Phó Bắc Thần, cảm ơn anh.” Viên Viên nghiêng đầu sang nói. Không ngờ lại không cẩn thận, chân cô bước hụt một cái, may mà Phó Bắc Thần nhanh nhẹn đỡ được: “CẨN THẬN CHÚT!”

Viên Viên túm lấy cánh tay anh theo phản xạ có điều kiện.

Phó Bắc Thần thấy trên cánh tay mình lạnh lạnh, mà cái lạnh này thấm vào da thịt anh, theo đường máu đi thẳng vào tim, lúc đi ra đã trở nên ấm áp.

Sau khi đứng vững lại, Viên Viên hơi ngượng mà buông tay anh.

Phó Bắc Thần cũng rút tay về, anh nói: “TIẾNG 'CẢM ƠN' VỪA RỒI CỦA EM LÀ DO BIẾT TRƯỚC ANH SẼ 'CỨU' ĐƯỢC EM?”

Viên Viên cười đáp: “Là vì có anh nên công việc của em rất thuận lợi, lại còn suốt ngày được đi ké xe, với cả cảm ơn chuyện vừa rồi anh không để em ngã. Một cái ân nhỏ nhỏ cũng cần báo đáp. Vừa hay em đã chuyển chỗ ở mới, chi bằng gộp lời cảm ơn với mừng chuyển nhà thành một bữa luôn? Không biết Phó Bắc Thần tiên sinh có đồng ý đến dự không ạ?”

Khóe miệng anh cười cười, anh không quá để ý sự 'tính toán chi li' của cô: “Em chuyển đến đâu?”

Viên Viên ngoan ngoãn trả lời: “Khu mới Tân Phong.”

“Ừm, vậy em định mời anh lúc nào?”

Viên Viên ngẫm nghĩ rồi nói: “Hay là mai luôn? Tối mai, quán vịt Quế Ký công sau đại học H, anh thấy sao?”

“Được.”

Sau khi xuống tầng, Phó Bắc Thần lấy ra một hộp gỗ nhỏ từ trong túi quần: “Lần trước bảo là cho em.”

Viên Viên do dự rồi cầm lấy, hộp gỗ không lớn, thậm chí còn hơi cũ, trên nắp hộp có khắc một đóa mai: “Em có thể mở ra bây giờ không?”

“Tất nhiên được.”

Khi đó hai người đứng dưới một cây nhãn già, mặt trời chiều ngả về tây, chiếu ánh sáng ấm áp lên hai người họ.

Trong hộp có một mảnh sứ không có hình dạng chuẩn, trên nó dường như có vô số màu sắc, từ tím hồng đến đỏ như hoa hải đường, tới màu xanh biếc... Lúc nhìn thật kỹ, bên trên còn có hoa văn rạn, quả thực cực đẹp, không tài nào tả xiết.

“Đây là gì vậy? Đẹp quá!” Viên Viên không thể không than lên một tiếng.

“Là mảnh sứ Quân thời Tống.”

“Từ lò Quân trong 'Nhữ - Quan - Ca - Định - Quân'*?” Lần trước cô đã đọc qua từ trong tập tài liệu.

* Tên năm loại sứ nổi tiếng nhất thời Tống

“Ừ.”

“Vậy chắc là quý lắm?”

“Không, nó chỉ là một mảnh vỡ thôi.”

Tay cô chạm nhẹ vào nó, cảm thấy mát đến tận xương tủy.

“Anh nói xem, nó còn nguyên vẹn thì đẹp lắm đây.”

“Cẩn thận tay đấy. Đây là mảnh chưa mài dũa nên ở viền vẫn khá sắc. Nếu em muốn làm mặt dây chuyền hay làm đồ trang sức thì có thể tìm người mài nó.”

Viên Viên cẩn thận cất mảnh sứ vào trong chiếc hộp, cô nhìn Phó Bắc Thần rồi nói: “Em sẽ đối xử tốt với nó.”

Anh cười nhẹ: “Ừ.”

***

Viên Viên về tới nhà, tắm rửa xong cô liền lấy mảnh sứ Phó Bắc Thần tặng cô ra ngắm nghía, cảm thấy màu sắc của nó biến hóa không ngừng. 'Khói đầy trông trung, sao đầy trời; tím như tà dương, xanh như núi.' Cô không khỏi ngâm câu thơ trên, là một câu người xưa dùng để khen cái đẹp của đồ sứ Quân. Nhưng cô nghĩ, nó có đẹp đến thế nào nữa thì cũng vỡ rồi, không biết lúc nó còn nguyên vẹn thì sẽ là một sản phẩm nghệ thuật đẹp tới mức nào.

Hôm sau, trước khi tan làm Viên Viên liền nhận được điện thoại của Phó Bắc Thần, nói là sẽ qua đón cô.

“Giờ là lúc tan sở, đường tắc ghê lắm, anh đừng qua đón em. Em ngồi tàu điện ngầm tới là xong, cũng chỉ có hai trạm. Nói không chừng em còn đến trước anh vì tàu điện ngầm không bị tắc đường.”

Phó Bắc Thần cười ở bên đầu kia: “Ừ, vậy em chú ý an toàn.”

Quán vịt Quế Ký là một quán nằm trong dãy quán xá nhắm vào sinh viên, ở cổng sau đại học H, cũng coi như một quán khá cao cấp. Thường thì những buổi mừng tốt nghiệp hay bữa cơm mời thầy cô thì sẽ chọn nơi này, còn bình thường, học sinh đến đây ít, khách đều là nhân viên đi làm gần đó.

Cuối cùng, Viên Viên vẫn là người đến trước, nhưng Phó Bắc Thần cũng tới rất nhanh sau cô. Cô đã chọn xong chỗ, vừa nhìn thấy Phó Bắc Thần comple già da là cô liền vẫy tay. Đến khi anh ngồi xuống, cô bèn đưa menu bằng cả hai tay: “Hôm nay em mời, anh gọi thoải mái đi.”

Phó Bắc Thần cười cười, cầm lấy rồi hỏi ngược lại: “Thế anh gọi bao nhiêu cũng được?”

Viên Viên cố tình nhún mày, van xin: “Phó Bắc Thần, không phải là anh muốn làm em nghèo rớt đáy chứ? Em đã nghèo đến mức không thể nghèo hơn được nữa... Hôm nay mời anh đã phải cắn răng lắm rồi đấy, lấy lương năm tới để ăn năm nay đó!”

Nhìn cô diễn, nghe cô than làm nụ cười của anh càng đậm.

Còn Viên Viên thấy Phó Bắc Thần cứ nhìn cô, cô bỗng thấy xấu hổ.

Một giây sau đó, hai người đều cảm thấy có ánh mắt nhìn về phía họ.

Chương 9 - Con ông cháu cha khiêm tốn

Trình Bạch gặp Thẩm Du ở trong bệnh viện. Tên hai người thường được xếp cạnh nhau trong đại học H, đều là nhân vật thời sự từng nổi tiếng trong trường.

Về Thẩm Du, ba mẹ cô đều là giảng viên cao đẳng Trùng Khánh, không chỉ di truyền sang cô một dung mạo như hoa, mà còn dạy cô phải độc lập và cố gắng từ nhỏ. Vậy là từ đó tòi giờ, xét về dung mạo, thành tích hay khả năng, cô đều hơn hẳn các bạn cùng trang lứa. Tuy nhiên thời cấp ba lúc điền nguyện vọng, một chuyện ngớ ngẩn đầu tiên trong đời cô xảy ra - cô so nhầm quyển sách nguyện vọng năm ngoài. Kết quả rõ ràng là đã điền mã ngành kinh tế, cuối cùng lại được khoa vật lý gọi. Cô không muốn học lại nên đành phải đi học lý. Do sự kháng cự với vật lý từ trong nội tâm nên cô toàn nằm ngủ trong ký túc chú kiên quyết không lên lớp. Đến tận một ngày, cô trốn học vào thư viện rong chơi và tiện tay mượn luôn về cuốn “Truyện kỳ Chu Đôn Cố” lẫn trong đồng tiểu thuyết. Cô đọc mà mê cả người. Cô cứ nghĩ đấy là tiểu thuyết nên muốn tìm những đầu truyện khác cùng tác giả, không ngờ vị tác giả này lại chẳng hề viết tiểu thuyết mà lại là một giảng viên! Từ nhỏ Thẩm Du chưa từng tôn sùng bất kỳ ai, vị giáo sư Phó Gia Thanh lại làm cô phục sát đất, đến mức cô còn lập ra mục tiêu phải làm nghiên cứu sinh của ông. Sau đó, cô bắt đầu lên lớp đều đặn, học tập và chuẩn bị thi nghiên cứu sinh. Số chuyện quái lạ trong trường đại học S lại thêm một chuyện - Nữ thần khoa vật lý hàng ngày chạy tới khoa tiếng Trung ôn tập.

Đến khi Thẩm Du đổ vào đại học H và chọn người hướng dẫn, do từ năm ngoài Phó Gia Thanh chỉ hướng dẫn tiến sỹ nên cô không nằm trong danh sách được chọn. Thẩm Du lại ngang ngạnh, không phải ông thì không thèm làm nghiên cứu sinh nữa dẫn tới tình hình lúc đó khá loạn. Cuối cùng Phó Gia Thanh xem kết quả học tập của cô rồi đích thân phỏng vấn một hồi, ông liền nhận cô sau khi bàn với trường.

Qua chuyện đấy, Thẩm Du mới chân bước chân ráo vào đại học H đã trở thành nhân vật danh tiếng số một số hai trong số những nghiên cứu sinh mới.

Còn Trình Bạch đã có tiếng từ hai năm trước trong trường. Có một vị phụ huynh phát bệnh suyễn được anh gặp rồi cứu. Lúc đó bên cạnh vừa hay có người chụp ảnh lại, đăng lên weibo: “Trai đẹp đại học H chúng ta không chỉ đẹp không đâu! Lòng dạ còn đẹp hơn nữa nhé! Trình Bạch học viện Y - công tử Tiểu Bạch đấy!” Trình Bạch trong ảnh mặc áo trắng quần đen, ăn mặc gọn gàng thoải mái lại khiến người ta vừa nhìn đã khó quên. Cứ vậy, cái biệt danh công tử Tiểu Bạch được truyền đi nhanh chóng.

Trình Bạch và Thẩm Du quen biết nhau lại là do một Ưông Dương giao tiếp rộng, nhiều mảnh khoe.

Thẩm Du nhìn thấy Trình Bạch liền hỏi: “Bác sỹ Trình tan sở rồi hả? Cùng ăn bữa cơm nhé?”

Trình Bạch không quá muốn phí thời gian vào những người anh chỉ quen sơ sơ. Thẩm Du thấy anh có vẻ sắp từ chối thì bèn nói: “Hôm nay em đến bệnh viện anh kiểm tra sức khỏe, tình hình không được lạc lắm, anh không thể mời em một bữa được à? An ủi em một chút? Dù gì chúng ta cũng coi như bạn bè.”

“Bệnh nan y?”

“Anh nói cái gì thế hả?” Thẩm Du chẳng biết nên khóc hay cười, “Em có một cái răng sâu không chữa được, chỉ có thể nhổ rồi trồng răng giả.”

Trình Bạch thấy không từ chối được nữa bèn đáp: “Đi đâu đây?”

“Định đi ăn đồ nướng nhưng xem ra răng miệng thế này chắc không ăn được rồi, hay là ăn gì đó thanh đạm hơn chút? Qua quán Quế Ký chỗ đại học H được không?”

“Tùy em.”

Trình Bạch không ngờ rằng anh vừa vào quán đã gặp ngay Trình Viên Viên, và cả Phó Bắc Thần.

“Đại sư huynh?!” Thâm Du trông như vừa phát hiện ra cả đại lục mới, cô hớn ha hớn hở kéo Trình Bạch tới trước bàn Phó Bắc Thần.

Trình Bạch rút tay lại, gật gật đầu với Phó Bắc Thần.

Phó Bắc Thần cười nói: “Nếu mọi người đều quen nhau cả thì ăn chung đi? Chúng ta đổi sang bàn rộng hơn.”

“Không cần phiền phức thế.” Trình Bạch khách sáo cắt lời.

“Đúng đấy đại sư huynh, anh xem ở đây cũng đâu còn bàn rộng.” Thâm Du cười hì hì: “Vả lại chúng em không làm bóng đèn đâu.” Vừa nói cô vừa nháy nháy mắt với Viên Viên.

Phó Bắc Thần không phản đối, vẻ mặt vẫn như bình thường: thông dong và không hề vội vàng.

Viên Viên nhìn Thâm Du và Trình Bạch trước mặt, lòng thầm nhủ: chao ôi, đúng là đẹp đôi.

Khi Trình Bạch và Thâm Du đã ngồi xuống cách họ một cái bàn thì Viên Viên vẫn còn ngờ ngẩn nghĩ ngợi gì đó, mà Phó Bắc Thần thì cũng không nói năng. Không khí cứ vậy mà yên tĩnh hẳn cho tới khi Phó Bắc Thần thở dài một cái, anh hỏi: “Trình Viên Viên, em đang nghĩ gì vậy?”

Lúc này Trình Viên Viên mới hoàn hồn, cười đáp: “Hai người họ làm em nhớ đến Kim đồng ngọc nữ.”

Anh hơi ngạc nhiên sau đó không nhin được mà bật cười. Anh tính cầm lấy cốc nước, không ngờ tay run thế nào mà cầm không chắc, cốc đổ ra bàn ít nước. Anh nhắm mắt lại, đôi lông mày hơi nhíu.

“Anh sao thế?” Viên Viên lo lắng.

Tới khi anh mở mắt lại để nhìn người trước mặt thì vẻ mặt đã dần dần thư giãn hơn.

“Không sao cả.”

Lúc này người phục vụ bung lên hai món ăn.

“Ăn thôi.” Phó Bắc Thần không nhìn cô nữa, còn Viên Viên thấy anh như thường thì bèn gật đầu: “Ừ.”

Trưa nay cô đã ăn khá nhiều nên lúc này không đói cho lắm, mà xưa nay Phó Bắc Thần ăn không ít không nhiều nên may mà anh gọi ít đồ ăn, nên đến cuối hai người cũng ăn hết được hơn nửa.

Sau khi anh biết tối về cô còn phải thức đêm viết bài thì kiên quyết gọi một phần ăn đêm cho cô mang về. Lúc đi, hai người chào Trình Bạch và Thẩm Du cách đó một bàn, Phó Bắc Thần đi lấy xe và Viên Viên xách phần ăn đêm đứng ở cổng quán đợi anh.

Khu vực quanh quán nhiều xe, xe đi rất chậm.

Trong lúc cô đợi Phó Bắc Thần thì vô ý nhìn thấy một người ăn xin ngồi bệt trên đất cạnh bức tường không xa, người đó đang ngo ngẩn nhìn những người đi qua đi lại. Viên Viên cúi đầu coi phần ăn tối của mình rồi đi tới.

Khi cô đưa phần ăn tối cho người ăn xin thì cô cũng cảm nhận được bên cạnh có thêm một người. Cô tưởng là Phó Bắc Thần nên nói: “Em đã cho người ta phần ăn đêm anh mua cho em.”

“Tránh ra chút.” Giọng nói lạnh lùng này nào phải là giọng Phó Bắc Thần?

Cô thở dài một cái, nghiêng đầu sang nhìn Trình Bạch, cô khá khó chịu với thái độ này của anh nhưng do không muốn dính dáng nhiều nên đành dịch người đi cho xong chuyện. Lúc vừa rồi thanh toán, Trình Bạch có vào đồng tiền lẻ nên đều đưa hết cho người ăn xin.

Thẩm Du đứng đằng sau bọn họ, nhớ lại lúc vừa rồi, Trình Bạch vừa mới thanh toán thì thấy Trình Viên Viên đi đến chỗ người ăn xin, anh vội vàng vàng chạy qua. Cô nhìn cách Trình Bạch đứng sau Trình Viên Viên như đang bảo vệ cô ấy, đây là lần đầu tiên cô thấy Trình Bạch như thế này. Hóa ra một người lãnh đạm cũng có thể có một mặt như vậy, thật đáng ngạc nhiên.

Cô chợt nhớ ra gì đó, quay đầu lại nhìn, quả nhiên không hề ngạc nhiên khi thấy xe của Phó Bắc Thần đã dừng trước cửa nhà hàng. Anh ta cũng đang nhìn về phía hai người, một cách lặng lẽ.

Viên Viên đi về, đi qua Thẩm Du thì cười cười, Thẩm Du cũng cười lại với cô, sau đó Trình Viên Viên lên xe Phó Bắc Thần đi mất.

Lúc Phó Bắc Thần và Viên Viên đã đi, Thẩm Du quay lại nhìn người bên cạnh: “Hóa ra anh cũng 'quen' Trình Viên Viên.”

Trình Bạch nhìn sang cô, cô nhún nhún vai: “Tạp chí cô ấy hợp tác với thầy hướng dẫn của em nên em đã gặp hai lần. Mà đại sư huynh lại là con trai thầy.”

Trình Bạch đương nhiên rõ, anh không muốn hỏi nhiều thêm, anh nhìn sang cổng sau đại H không xa đó rồi hỏi: “Cần tôi tiễn về trường không?”

Thẩm Du lắc đầu, nói như thật như đùa: “Thôi khỏi, trông anh cũng không tình nguyện lắm.”

Trình Bạch không có bình luận gì trước câu nói trắng của Thẩm Du: “Vậ liên lạc sau nhé.”

Trước khi đi, cô nhìn Trình Bạch vẫn đang đứng tại chỗ, lại nhìn về hướng chiếc xe kia vừa khuất, hôm nay cô biết trước Phó Bắc Thần sẽ tới quán Quế Ký ăn tối. Chuyện này biết là do cô gọi điện hỏi giáo sư vài vấn đề rồi thầy vô ý nói ra. Nhưng Phó Bắc Thần hẹn ai thì cô không rõ. Ở viện cô gặp Trình Bạch nên lóe lên một ý, lôi anh theo. Sau rồi nhìn thấy Trình Viên Viên, nói thật thì cô không hề thấy ngạc nhiên khi gặp cô ấy, mà điều làm cô ngạc nhiên lại là quan hệ giữa Trình Bạch và Trình Viên Viên. Không giống người yêu, nhưng trông hai người lại vô cùng thân thiết.

Thẩm Du vừa đi vừa lẩm bẫm: “Chắc không phải là anh em chứ? Đều là họ Trình cả.”

***

Trình Viên Viên đang ngồi trên xe không ngừng nhớ về thời còn nhỏ, cái thời mà cô luôn miệng gọi Trình Bạch là anh trai, anh trai.

Cô thấy mình khi đó thật là ngu ngốc. Người ta rõ ràng tỏ vẻ cực kỳ xa cách, vậy mà cô còn cố tình không màng, cả ngày quần quanh anh, nghĩ hết cách để đến gần anh.

Lúc này xe vừa hay đến thư viện thành phố. Viên Viên quay đầu sang nhìn, cổng vào là một con đường rộng rợp bóng cây, hai bên đều là cây bạch quả. Đường kéo dài đến thẳng toà kiến trúc chính. Cô hơi ngẩn người, bất giác giơ tay lên sờ gáy. Vết thương ở gáy cô xảy ra tại đó...

Hôm đấy là thứ bảy hay chủ nhật thì cô không nhớ nữa, chỉ nhớ rằng mình đi theo anh đến thư viện thành phố đọc sách. Lúc đi về trời đã tối tối. Ban đầu hai người đi ngang nhau nhưng khi đi qua một ngõ hẻm thì dây giày của cô bị tuột, cô bèn quỳ xuống thắt lại. Ngẩng đầu lên định gọi anh chờ cô nhưng không ngờ anh đã quay người đứng chờ. Viên Viên định cười với anh, bỗng thấy có người cầm một cái gậy sắt rỉ sét chạy từ trong hẻm ra, vung về phía anh. Cô chẳng kịp nghĩ gì mà vội vàng nhảy về phía Trình Bạch.

Bề mặt của gậy sắt sần sùi, vài giây sau cô liền cảm thấy sau gáy lạnh lẽo, cái đau tới tận tim đập đến. Vào giây phút Trình Bạch bị cô đẩy ra thì có người hét toáng lên ở đằng sau, còn người hành hung thì hoảng loạn chạy trốn.

“Vết thương ở gáy của em bị từ khi nào?”

Viên Viên nghe thấy giọng anh thì nghiêng đầu sang nhìn, anh ấy phát hiện ra rồi?

“Lớp mười...” Cô lớp mười, Trình Bạch lớp mười hai.

Phó Bắc Thần trầm mặc một hồi, sau đó mới hỏi: “Tối nay em ăn không nhiều, mà phần ăn tối cũng cho đi rồi. Trên đường về tôi lại mua gì đó cho em nhé?”

“Không cần đâu, lát nữa đói thì em có thể tự nấu bữa đêm.”

“Vậy cũng được.” Anh nghĩ mua đồ ăn về nó nguội thì cũng không ngon.

Điện thoại của Phó Bắc Thần đổ chuông, là giáo sư Phó gọi, hình như là dặn anh gì đó. Viên Viên loáng thoáng nghe được gì mà “tác phẩm”, rồi “cô”. Sau khi Phó Bắc Thần cúp điện thoại, thấy ánh mắt tò mò đang nhìn anh thì bèn cười: “Giáo sư Phó nhắc anh đọc tác phẩm của cô.” (*'cô' ở đây là em gái ruột của bố)

“Cô anh là nhà văn ạ?”

Phó Bắc Thần rất bình thản gật đầu.

“Oa, nhà anh đáng sợ thế!” Viên Viên cảm thán, quả nhiên đúng là nòi nào giống ấy. Không biết ông nội Phó Bắc Thần làm gì mà con cái đều giỏi giang như vậy, “Ở trên mạng có thể đọc được tác phẩm của cô anh không?”

“Không cần tìm, em mở khay đựng đồ trước mặt ấy, trong đó có.”

Viên Viên mở ra, thấy một quyển “Quỹ tích”.

“Đây chẳng phải là ấn phẩm văn học hiện thực nổi nhất trong nước sao?” Viên Viên lấy ra xem.

“Là cái trang được giáo sư Phó gấp lại.”

“Liệt Tu?” Viên Viên nghi ngờ: “Bút danh của cô anh lạ quá.”

“Không phải bút danh, là tên thật.”

“Tên thật? Phó Liệt Tu?”

“Không, cô họ Liệt.”

Viên Viên nghe mà ngây người, nghĩ có lẽ đã hỏi việc riêng nhà người ta nên kịp thời dừng lại.

“Khụ, khụ.” Cô ho hai tiếng cho thông họng: “Họ Liệt quả là hiếm. Em nhớ em từng thấy có mỗi một lần.”

“Ồ?”

“Trước đây em từng đọc một bài báo, nếu nhớ không nhầm thì là về bí thư tỉnh ủy tiền-tiền-tiền-tiền nhiệm tỉnh mình, ông ấy hình như cũng họ Liệt. Ngoài ra thì chưa từng thấy.”

“Ừm.”

“Nhưng em vẫn còn nhớ, người bí thư đó ban đầu cũng không phải họ Liệt, có lẽ là sau này mới đổi, ông vốn họ... họ gì nhỉ?” Cái họ đó cô gần như nhớ ra.

“Phó.”

“Hả?”

“Ông nội anh tên là Phó Tranh Vành.”

Viên Viên ngây ra hai giây, sau mới nói: “Nhà anh thật là...” tầng lớp nhân tài.

“Mỗi người một chức vụ một trách nhiệm thôi.” Dường như anh rõ cô đang nghĩ gì nên tiếp lời cô một câu.

“... À vâng.”

Viên Viên nhìn người bên cạnh, thật ra cô đã rất muốn nói với anh từ lâu rồi, rằng anh khiến cô có một cảm giác như vương hầu quý tộc trong phim truyền hình cổ trang: học vấn, tu dưỡng cao, cử chỉ nhã nhặn, kín đáo.

Nhưng không biết vì sao có lúc cô lại cảm thấy một sự cô độc. Viên Viên nghĩ, có lẽ là cô cảm nhận sai vì trông Phó Bắc Thần không thiếu bất cứ thứ gì.

Chương 10 - Lễ tang

Thời tiết u ám liên tục mấy ngày liền nhưng lại không mưa được. Hôm nay sau khi đi làm về, Phó Bắc Thần lái xe đến Hậu Đức đường.

Hậu Đức đường là một cửa hàng trong hàng thuốc bắc ở ngõ Diên Linh, thành phố Thanh Hải. Cửa rất nhỏ, là hai cánh cửa gỗ kiểu xưa sơn đen. Cái vòng đồng trên cửa xỉn màu, có gỉ sét, trông khá cổ. Nhưng đi vào thì bên trong khác hẳn.

Ngoài cùng là một hiệu thuốc, những giá ngay ngắn bày thuốc bắc, mùi thuốc ngập tràn. Đằng sau là chỗ khám bệnh, sẽ có bác sỹ định kỳ ở đó. Sau nữa là nơi sắc thuốc. Bên cạnh nó có một cái viện nho nhỏ, là chỗ ở của Hà Phác - chủ tiệm.

Hà Phác là bạn nối khố của Phó Bắc Thần, năm đó hai nhà cùng ở trong một khu đình viện rộng ở ven hồ.

“Sao hôm nay lại rảnh rang tới tìm tôi thế bạn Phó bạn bậu?” Hà Phác rót một chén trà cho Phó Bắc Thần rồi hỏi.

Phó Bắc Thần cầm chén lên uống một ngụm: “Thay bà tôi tới thăm cậu.”

“Tôi lúc nào cũng thấy cậu không hề bình thường.”

Phó Bắc Thần nghiêng đầu nhìn anh ta, “Lần nào cũng nói câu này, không thấy chán à?”

“Nói xấu người khác thì chán sao nổi?” Hà Phác bõn cọt, “Cậu ấy à, từ nhỏ đã một vẻ nghiêm túc đến mức làm người khác tức điên, lúc đầu tôi còn tưởng cậu giả vờ trầm lặng, cố tình bám theo để xem bao giờ cậu mới lòi đuôi.”

Phó Bắc Thần không đáp, Hà Phác bèn tiếp tục chọc ngoáy: “Ai mà ngờ cứ theo theo mãi rồi lại sinh tình. Lúc đầu tôi hăm hờ như Tề Thiên đại thánh, sau chơi với cậu lại chẳng ra người ra ngọm nữa, lại

còn muốn làm thầy thuốc. Cậu nói đi, có phải cậu tranh thủ lúc tôi không để ý rồi bỏ bùa gì đúng không?”

Tất nhiên Phó Bắc Thần không thèm để ý đến những lời trêu chọc của anh bạn, anh chỉ uống trà rồi chậm chậm nói: “Năm đó tôi chẳng ngờ cậu còn chăm chú đọc chồng tài liệu y học của bà hơn cả tôi. Hậu Đức đường này của cậu giờ cũng coi như có tiếng, thật tốt.”

“Hiếm khi mới được mấy vị bề trên coi trọng, chịu chỉ dạy cho, nên tôi dự định cả đời này sẽ phát triển sự nghiệp trung y.” Hà Phác nửa đùa nửa thật, “Sao? Tôi nghĩ bà chúng ta ở trên trời nhất định sẽ rất cảm động.”

“Ừ. Không uổng công bà thương cậu. Đông chí năm nay nhớ tới nói chuyện với bà.”

“Nói chuyện gì? Chà, nói lúc nào cậu lấy vợ đi, chắc chắn bà sẽ vui lắm!” Hà Phác hớn hờ vỗ tay.

“Tôi cũng hứng thú lắm đây.” Phó Bắc Thần cúi đầu nhìn lá trà trong chén khiến người ta không nhìn được ánh mắt anh, “Phiền cậu hỏi bà cho kỹ.”

***

Tối đó Viên Viên đang vội viết bản thảo thì chiếc di động trên bàn chợt vang, cô lấy qua nhìn, là mẹ gọi. Viên Viên liền nhận máy: “Mẹ.” Đầu bên kia truyền đến giọng nói thì thào yếu ớt của Đới Thục Phân: “Viên Viên, bà nội mất rồi.”

“Dạ??” Cô lập tức cảm thấy cảm xúc hỗn loạn. Bà nội chưa bao giờ cho cô mấy may chút ấm áp của tình thân, thậm chí còn là nguyên nhân chính mà cô và mẹ phải xa cách, nếu nói không hận thì không phải, nhưng giờ bà qua đời thật rồi, cô lại thấy buồn khó tả bằng lời.

Đới Thục Phân bảo cô mai về, nhưng cúp điện thoại xong Viên Viên càng ngày càng không yên tâm, cuối cùng cô cầm túi cùng điện thoại rồi chạy ra ngoài.

Viên Viên chạy ra khỏi tiểu khu, lưng chảy đầy mồ hôi. Do khu vực này đã lâu đời nên đèn điện không sáng lắm, cô đứng ở bên đường sốt ruột đợi xe taxi. May mà ở đằng xa có đèn xe xuất hiện, chẳng kịp nghĩ ngợi gì, cô liền xông lên hai bước chặn lại. Đó là xe tư nhân nên không dừng, lướt nhanh qua người cô, thậm chí còn suýt thì đâm phải.

Giây tiếp theo cô bị một người kéo mạnh về sau!

Viên Viên hết hồn, quay lại nhìn, không ngờ là một gương mặt rất quen: “Phó Bắc Thần?”

Sau khi Phó Bắc Thần rời khỏi Hậu Đức đường, anh bèn lái xe tới đây. Anh đã ngồi trong xe rất lâu, rồi nhắm mắt nghỉ ngơi một lát. Lúc mở mắt ra thì thấy cô đứng ở ven đường trước mặt cản xe. Anh hơi bất ngờ, mở cửa xe đi về phía cô. Vì giây trước thấy suýt nữa thì cô xảy ra chuyện nên sắc mặt anh không ổn lắm, giọng nói cũng lần đầu tiên nghiêm nghị trước cô: “Có vội nữa cũng không được chặn xe như vậy!”

Viên Viên bất chợt túm chặt lấy tay anh: “Phó Bắc Thần, Phó Bắc Thần!”

Anh ngăn người.

“Phó Bắc Thần, anh đưa em về nhà được không? Ngay bây giờ! Về quê em!” Cô giống như túm được một cọng rom cứu mạng vậy, bầu chặt lấy tay anh.

Trên khuôn mặt lấm tẩm mồ hôi đó tràn đầy sự khẩn thiết, trái tim anh như bị bóp nghẹt, anh thềm hít sâu một hơi sau đó đưa cô lên xe.

Anh không hỏi lý do, vẻ mặt cô như vậy chắc chắn là nhà xảy ra chuyện.

Cô nói nhà cô ở thị trấn Ngọc Khê.

Thị trấn Ngọc Khê... Nơi đó anh từng tới một lần.

Xe chạy như bay trên đường. Lúc Viên Viên xuống xe liền nhìn thấy cửa sau nhà mình đang mở, đi vào bên thấy rất nhiều hộ hàng

xóm đang tập trung ở nhà mình.

Một bác gái nhìn thấy cô bé chạy vội tới: “Viên Viên cháu đã về đây à, mẹ cháu ngất rồi!”

Đới Thục Phân đang ngả người ở cái ghế mây trong gian giữa, mặt mày nhợt nhạt. Viên Viên chạy đến gọi liên tục mấy tiếng nhưng bà không hề có phản ứng.

“Để anh xem.” Phó Bắc Thần kéo cô dậy, dùng sức không mạnh không nhẹ nhưng lại đầy sự trấn an. Anh quỳ xuống kiểm tra hơi thở của bà, lật thử mí mắt lên, sau đó lại bấm thử động mạch ở cổ. Bà nội anh - bà Phó là thầy thuốc nên từ nhỏ anh đã thấy bà khám bệnh nhiều lần, cũng hiểu đôi chút về y học.

“Không thể ngồi dựa ghế, phải nằm thẳng.” Phó Bắc Thần nói xong thì đã có người đi lên giúp anh đỡ Đới Thục Phân nằm lên băng ghế rộng rãi bên cạnh. Sau đó anh bấm huyết nhân trung của bà, miệng nói: “Viên Viên, em đi pha cốc trà nóng hoặc cốc nước đường. Nóng là được.”

Cô nghe vậy liền chạy vào bếp pha nước đường.

Quả nhiên không lâu sau Đới Thục Phân từ từ tỉnh lại, Viên Viên nhìn sang Phó Bắc Thần, anh khẽ gật đầu. Cô lập tức dứt cho mẹ uống nước đường trong bát.

Đầu óc bà tỉnh táo hơn một chút, lúc nhìn rõ ra con gái thì ngạc nhiên hỏi: “Sao con lại về đây rồi?”

Hai mắt Viên Viên đỏ bừng.

Có người nói: “Cô Phân, cô vừa mới ngất đi đấy. Cậu trai trẻ về cùng cháu nhà chỉ hai ba động tác đã khiến cô tỉnh lại.” Bác gái đó nhìn sang Phó Bắc Thần: “Là bạn trai của Viên Viên hả?”

“Không, không phải đâu.” Viên Viên hơi khó xử.

Phó Bắc Thần liếc sang cô, sau đó tự giới thiệu với Đới Thục Phân: “Chào dì, cháu là bạn của Viên Viên. Cháu họ Phó, Phó Bắc Thần.”

“Mẹ, hôm nay là anh ấy đưa con về.” Cô bổ sung.

Đới Thục Phân liền cảm ơn anh: “Đã phiền cháu rồi.”

Anh chỉ khẽ gật đầu.

Sau đó mọi người không nói thêm gì nữa, dù sao tối nay cũng không phải lúc có thể thoải mái tán chuyện.

Tối đó, những họ hàng khá thân với nhà Viên Viên sẽ cùng thay đồ tang với mẹ cô và cô, trực bên linh cữu của bà nội, những người khác an ủi Đới Thục Phân một hồi sau đó cũng tản ra về.

Viên Viên ngồi cạnh mẹ mình, bên tai vang tiếng mấy người họ hàng có tuổi niệm kinh, thỉnh thoảng lại than cuộc đời ngắn ngủi, mạng sống ngắn ngủi. Cô nghe mà đau đầu chóng mặt.

Đêm dần khuya, Đới Thục Phân bảo cô nghỉ đi. Viên Viên lắc đầu - cô không muốn một mình mẹ chịu khổ.

Lại thức thêm một hồi, Viên Viên quả thực là đã buồn ngủ không chịu nổi nữa, cô đứng dậy đi ra vườn đi múc ít nước rửa mặt, không ngờ lại nhìn thấy một chiếc xe con vẫn đang dừng bên ngoài cổng sắt đã rỉ sét.

Cô cực kỳ ngạc nhiên, chạy vội qua. Cửa sổ xe kéo xuống, khuôn mặt Phó Bắc Thần chỉ hiện mờ mờ trong bóng tối.

“Phó Bắc Thần...” Cô phát hiện giọng mình hơi khàn bèn ho hai cái, “Sao anh vẫn chưa đi?” Cách lúc cô tiễn anh về đã được mấy tiếng rồi.

“Đừng đau buồn quá.” Anh nhẹ nhàng an ủi.

Cô ngẩn người: “Vâng...”

Anh lại nhìn cô thêm một lúc, cuối cùng mới khởi động xe.

Viên Viên nhìn theo bóng chiếc xe dần dần mất hút vào bóng tối, trong lòng có sự ấm áp dâng tràn.

Sau cùng, Trình Viên Viên túc trực một đêm đến phát sốt, cô không nhớ mình lên giường lúc nào, thậm chí còn mơ rất nhiều.

Cô mơ về hồi nhỏ ba đi xe đạp, cô ngồi ở thanh ngang đằng trước lượn lờ trong ngõ nhỏ; mơ đến bà nội cầm đũa đánh vào lòng bàn tay cô, mắng cô vô dụng; lại mơ thấy mình hét lên gì đó với một cái bóng trẻ tuổi đang ngày càng đi xa...

Cuối cùng, cô ngã xuống mặt biển mênh mông, có người ở trên mặt nước, rõ ràng là gần đến thế nhưng cô lại không nhìn rõ được là ai.

Tới khi Viên Viên thức dậy thì mặt trời đã lên quá ba cây sào, đầu cô vẫn còn hơi váng.

Dưới tầng có tiếng người ồn ào, Viên Viên rửa mặt đánh răng qua loa rồi vội vội vàng vàng chạy xuống. Trong sân và trong phòng khách đã bày đủ các bàn rượu. Cô nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của người mẹ bận bịu mà lòng không ngừng tự trách. Vốn là về giúp mẹ nhưng lại chỉ mang thêm chuyện cho bà. Viên Viên nhanh chóng đến giúp: “Mẹ, mẹ nghỉ một lát đi.”

Đới Thực Phân lắc đầu: “Nghỉ rồi, mẹ không sao cả. Con thì sao, đã đỡ chưa?”

“Rồi ạ.”

Lúc này di động trong túi cô đổ chuông, tay lôi ra lại không cẩn thận nhấn phải phím tắt mất.

Vừa nhìn thấy là chủ biên Trương Việt Nhân gọi thì cô mới nhớ ra mình quên không xin phép sếp!

Sếp là đồng tiền bát gạo, không thể trả lời chậm trễ. Do xung quanh quá ồn nên cô bèn chạy ra bên ngoài gọi lại. Giọng nói nghiêm nghị của Trương Việt Nhân vọng ra từ điện thoại: “Nghỉ làm không lý do còn không nhận điện thoại! Nếu cô không muốn làm nữa thì cũng phải viết đơn từ chức đưa cho tôi đã! Sau khi tôi phê chuẩn mới được phép đi!”

“Cháu...” Viên Viên ủ rũ, tạm thời không đáp được gì.

“Tôi cho cô một phút để nói lý do!”

Giọng cô buồn buồn, báo cáo sự thật: “Bà nội cháu vừa mất hôm qua, giờ cháu đang ở quê. Xin lỗi chú, cháu quên mất không xin nghỉ.”

Đầu kia điện thoại im lặng, Viên Viên đang tưởng tin hiệu có vấn đề thì Trương Việt Nhân lên tiếng: “Cần mấy ngày?”

“Hai ngày. Bản thảo chú cần cháu đã viết được hơn nửa rồi. Cháu...”

Ông trả lời thẳng: “Xử lý xong việc nhà đi, lúc về làm bù sau. Về rồi nói chuyện bản thảo.” Cuối cùng còn thêm một câu: “Nếu có khó khăn gì thì có thể tìm tôi.”

“Vâng, cảm ơn chú.” Viên Viên biết trên đời có một kiểu người ngoài lạnh lùng nhưng thật ra lòng dạ rất ấm áp, Trương Việt Nhân chính là loại người này.

Vào giờ ăn trưa, người có mặt mũi nhất nhà họ Trình tại thị trấn Ngọc Khê - Trình Kiến Lâm đã đến. Ông là bí thư thị trấn nhiệm kỳ trước, được coi là người có công đầu tiên trong việc phát triển thị trấn.

Đới Thục Phân tiếp đón ông rất trịnh trọng, đưa vào tận trong phòng ngồi. Bà gọi Viên Viên pha trà mang lên. Có người cần hỏi bà vài việc nên bà liền đi ra ngoài. Không lâu sau Viên Viên bung trà vào và chào một tiếng: “Chào ông ạ.”

Trình Kiến Lâm nhìn Viên Viên rồi hỏi: “Cháu là... Viên Viên?”

“Vâng.”

“Lớn thế này rồi đấy.” Sau khi về hưu Trình Kiến Lâm rất ít khi ra khỏi nhà, còn Viên Viên thì hầu như không ở thị trấn nên lần cuối ông gặp cô đã là từ đám tang ba cô. Không ngờ đứa nhỏ này vẫn còn nhớ ông.

“Sức khỏe ông vẫn tốt chứ?”

“Ừ.”

Nói chuyện mới biết Viên Viên đã tốt nghiệp nên ông liền hỏi về công việc của cô. Cô nói mình làm ở một toà soạn, còn bảo công việc này là nhờ Trình Thăng Hoa giới thiệu cho. Xét về thứ bậc thì Trình Thăng Hoa là cháu của Trình Kiến Lâm. Khi nhắc tới người cháu này, vẻ mặt Trình Kiến Lâm đầy tự hào. Năm đó cụ Trình Bạch là Trình Khiêm xuất thân từ làng Công Chúa, trình độ y thuật cao, còn từng vào cung làm Ngự y cuối thời Thanh. Trong khoảng thời gian ông làm Ngự y, ông còn được vua Quang Tự ban thưởng cho bức hoành “Công đồng lương tướng” (VD: công lao cứu người của thầy thuốc bằng với công của một vị tướng). Chẳng phải có câu “Nếu không làm lương tướng thì làm lương y” sao? Tấm biển vàng vua ban khiến nhà Trình Thăng Hoa được xem như một họ xuất chúng tại thị trấn Ngọc Khê tầng tầng lớp lớp người tài.

Về phần Viên Viên, với chuyện cô và Trình Bạch là cùng một nhà khoảng năm trăm năm trước thì cô từng cảm thấy vui mừng, nhưng hiện tại phần đa cô chỉ than ngán thở dài.

“Nghe nói con trai Thăng Hoa giờ cũng là bác sỹ?”

“Vâng. Nhưng anh ấy học thuốc tây.”

Trình Kiến Lâm đến tuổi này chỉ cần bắt đầu nói là nói mãi không ngừng. Ban đầu Viên Viên chỉ nói cùng ông, sau cứ nói chuyện mãi, cô bỗng dung nhớ ra một chuyện.

“Ông ơi, ngày trước nhà cháu có một cái bình sứ tổ tông truyền lại, sau chẳng thấy nữa. Chuyện này ông biết không?”

“Tất nhiên là biết.”

“Bà nội cháu nói vì cháu là con gái không kéo dài hương khói nhà họ Trình được nên không thể giữ nổi cái bình quý mà tổ tiên để lại, bị tổ tiên lấy đi rồi...” Cô vừa nói vừa nhìn ông, “Ông cũng nghĩ như vậy ạ?”

“Nhóc con, học bao nhiêu năm thế rồi mà chuyện này còn phải hỏi ông?” Giọng Trình Kiến Lâm hiền từ, “Chắc là bị người ta lấy trộm thôi, nói thế nào thì nó cũng là đồ cổ từ triều Tống. Tuy giờ mất

rồi thì cũng tiếc, nhưng mà không thể đổ trách nhiệm lên đầu cháu được. Bà cháu lú lẫn đấy.”

Nghe Trình Kiến Lâm nói vậy, Viên Viên cảm thấy nhẹ nhõm cả người, cô hỏi tiếp: “Ông có biết cái bình đặc biệt chỗ nào không?” Nếu chẳng có gì khác biệt thì nó đã không phải là đồ gia truyền từ đời này sang đời khác, thậm chí từ sau khi nó biến mất lúc cô mới ra đời không lâu thì bà nội cũng không canh cánh mãi trong lòng như thế.

“Ông không rõ về đồ sứ lăm, nghe nói nó là một cái bình Ngọc Hồ Xuân*...” Trình Kiến Lâm ngẫm nghĩ rồi nói, “Hình như có di huấn của tổ tiên, chiếc bình tới chi nhà cháu giữ gìn.”

* Hình chiếc bình, theo postcard của sách xuất bản:

Xem ảnh

“Ồ, còn có cả di huấn nữa, cháu chưa nghe nói tới bao giờ...”

“Đây đều là chuyện từ xa xưa, giờ số người biết cũng chẳng còn nhiều nữa, ông được cụ ông kể lại đấy.”

Viên Viên vẫn đang định hỏi thêm thì mẹ cô đi vào, bà thấy Viên Viên cùng Trình Kiến Lâm nói chuyện thì khá ngạc nhiên, sau đó liền dặn Viên Viên: “Trẻ con không hiểu chuyện, đừng làm phiền ông.”

Trình Kiến Lâm không hề thấy phiền, ông nói: “Tôi rất thích cháu bé, nói chuyện cũng vui, cháu đừng mắng nó.”

Đới Thục Phân nghe vậy liền không cản nữa, bà gạt đầu rồi lễ phép nói với ông: “Chú Lâm, sau khi đám tang xong cháu định vào miếu lập bài vị công đức cho mẹ.”

“Ừ được đấy.” Trình Kiến Lâm xoa cằm, “Sùng Phúc tự trong trấn khá được. Hồi còn sống mẹ cháu thường hay đến đó, phương trượng cũng quen bà ấy, chuyện gì cũng tiện.”

Chiều hôm đó Trình Thăng Hoa cũng tới, ông giúp đỡ khá nhiều về những nghi thức cho lễ tang.

Đến tối, khi màn đêm vừa xuống, Viên Viên thấy có lẽ do cô hít thở không khí lạnh cả nửa ngày ở chỗ hỏa thiêu, sau lại thêm hương khói xông vào mũi, cộng thêm việc tối qua ngủ không yên, gộp cả lại, lúc đầu chỉ thấy đầu đau, nay thêm họng cũng đau, mũi ngạt. Trong phòng và trong sân đều đầy người ăn uống hút thuốc, khiến cô không thở nổi. Cô bèn đi ra cái ngõ bên ngoài, trên đỉnh núi phía xa xa kia chính là một cái miếu, chỉ thấy như một chấm nhỏ dưới ánh trăng mờ mờ. Viên Viên dựa vào tường, không khỏi nghĩ: Bồ Tát, sao con thấy người chẳng nhân từ chút nào?

Cô nhắm mắt lại, mơ hồ cảm nhận được đầu dựa vào một nguồn ấm áp.

“Người tới rồi...” Cô vẫn đang nghĩ đến Bồ Tát.

“Sao người có thể không nhân từ tới vậy?” Cô tưởng rằng mình sẽ không thể khóc vì bà nội. Nhưng lúc cô thấy bà bị thiêu thành tro, cô đã khóc.

Bóng dáng đứng đằng sau lưng cô không nhúc nhích.

Hôm nay Trình Bạch có ca mổ phải tham gia nên không thể xin nghỉ được. Đến lúc hết giờ mới chạy tới đây. Anh vừa xuống xe liền nhìn thấy cô.

Hơi thở của cô hơi nóng, anh sờ lên trán cô, nó đầy mồ hôi.

“Em bị cảm rồi.”

Cuối cùng Viên Viên cũng mở mắt ra, đứng thẳng người. Cô nhìn người trước mặt, rất khó nhìn rõ trong ánh sáng tối tăm này, “Trình Bạch?”

“Ừ.” Trình Bạch ừ một tiếng.

Viên Viên bật cười, cô lắc đầu, trong đầu có tiếng ong ong liên hồi, cô nói: “Có phải trước đây em cực kỳ thích đi theo anh không?”

“Đã phiền anh rồi...”

“Lúc đó, bố mất, bà nội không thèm để ý tới em, mẹ thì phải chăm sóc bà... Anh cứ coi như khi đấy em quá cô đơn đi.”

Cô và anh là thanh mai trúc mã, nhưng lại không thân thiết.

Trình Bạch vẫn đứng yên tại chỗ. Viên Viên nhắc bước chân như nhẹ bẫng đi vào trong nhà, anh nghe thấy cô lẩm bẩm một câu: “Sao mình lại tưởng anh ta là Bồ Tát được nhỉ.”

Sau hai ngày, những người đến đưa tang dần dần ít đi.

Tất cả đều trở về như ngày thường. Chạng vạng tối nay, Đới Thục Phân và cô đi ngôi tự Sùng Phúc. Sùng Phúc tự là một miếu thờ được xây dựng từ thời Minh, từng hư hại nhiều lần nhưng đều được trùng tu, đến ngày nay thì hương khói vẫn tiếp tục bay lên như cũ. Đới Thục Phân đã liên hệ từ trước nên hai người vào tự thông báo qua rồi liền có một hòa thượng nhỏ tuổi gọi hòa thượng tiếp khách ra tiếp.

Vị hòa thượng đi ra có dáng người cao, mặc một bộ quần áo rộng màu nâu, mặt mày thư thái, trong đôi mắt như có nụ cười khó phát hiện thấy, hòa thượng chấp tay đi tới trước cô.

Trẻ quá! Cô thầm nhủ, tuy nhiên cô lại cảm thấy vị hòa thượng này sao quen thế, chắc không phải là người cô biết kia đấy chứ?

“Không nhớ mình à? Trình Viên Viên, mình là Khương Tiểu Tề. Hiện tại có pháp hiệu Tịnh Thiện.” Hòa thượng từ tốn nói.

Cô ngẩn người, đại sư trợ đầu này là bạn cùng lớp tiểu học của cô thật...

Đới Thục Phân cũng không thể ngờ được: “Sư là Tiểu Tề?” Bà vẫn nhớ bạn cùng lớp của con gái mình, cậu này còn tới nhà chơi mấy lần.

“Vâng dì ạ.”

Sau đó Khương Tiểu Tề chỉ dẫn cho hai người, Viên Viên chào bà nội lần cuối ở Địa Tàng điện. Nhân lúc Đới Thục Phân và một vị hòa thượng đi làm một số nghi thức, Viên Viên nhìn Khương Tiểu Tề rồi bật cười khúc khích.

“Khương Tiểu Tề, đúng là cậu thật!”

“A di đà phật, sao mà giả được.”

“Xin lỗi, tớ đang bị cảm.” Viên Viên che miệng rồi bước lui ra một bước, lại nói tiếp, “Tớ còn nhớ ngày nhỏ đi học lên nói “Nguyện vọng của tôi”, có bạn nói muốn làm nhà khoa học, có bạn bảo làm nhà văn, làm họa sỹ... chỉ có cậu lên liền nói muốn làm hòa thượng. Ai cũng cười nghiêng ngả, không ngờ chúng tớ trưởng thành đều làm người phạm phu tục tử, mà chỉ mình cậu xuất gia thật.”

“Làm gì cũng phải làm tới cùng, hì hì.”

“Ngày trước không thấy cậu giỏi văn, không ngờ làm hòa thượng lại mở miệng ra văn vẻ thế.” Cô thấy buồn cười, sau lại hỏi thêm: “Làm hòa thượng thấy thế nào?”

“Cũng được, quan trọng nhất là lục căn thanh tịnh, không ai làm phiền đến mình nữa. Tiếc là không được ăn thịt thì khổ lắm.” Khương Tiểu Tề đùa đùa.

Nếu cạnh họ có người không hiểu rõ tình huống mà nghe được câu này có lẽ sẽ thấy vì hòa thượng đây không đứng đắn. Tuy nhiên chỉ có Viên Viên biết câu nói của cậu ta hàm chứa bao nhiêu đắng cay.

Sau khi Khương Tiểu Tề ra đời không lâu thì mẹ cậu mất, ba cậu rất bao bọc với cậu, hơi một tí là đánh rồi chửi. Quần áo cậu mặc tới trường đều rách lỗ chỗ. Hồi lớp ba, Viên Viên và cậu cùng bàn, cô tốt bụng thỉnh thoảng mang quần áo rách của cậu về nhà nhờ mẹ vá, lại cũng hay kéo cậu về nhà mình ăn cơm vì lúc trên lớp cô nghe tiếng bụng cậu réo.

Nhìn vẻ mặt Viên Viên từ xán lạn chuyển sang buồn bã, Khương Tiểu Tề nhanh nhẹn đổi chủ đề: “Sao? Nếu mình bảo là làm vui lắm thì cậu cũng muốn làm sư?”

Viên Viên khẽ cười, trong lòng vẫn còn hơi buồn nên cô không lên tiếng nữa.

“Mình thấy mặt cậu phoi phói tình yêu thế kia, thôi khỏi làm.” Khương Tiểu Tề vừa nói vừa chỉ sang hướng tây bắc, “Bên đó có

mấy căn phòng dùng để các thí chủ thi thoảng tới ở một hai ngày. Tuy hiện tại mình đã xuất gia, nhưng nể tình cậu với mình là thanh mai trúc mã, sau này cậu có chuyện gì không vui thì vẫn có thể tới tìm. Mình miễn phí cho cậu một gian mà thôi. Thế nào, thấy mình tình nghĩa chưa?”

Viên Viên buồn cười, cô nói: “Hình như tớ cũng hơi đoán được sao cậu tuổi còn trẻ thế mà lại có thể làm sư đón khách rồi.”

Khuong Tiểu Tề vội vã giơ ngón trỏ lên miệng, suýt suýt rồi nói: “Vạn sự tự mình biết là được, đừng có vạch trần tớ, ha ha.” Sau đấy cậu ta hỏi cô, “Có lẽ mẹ cậu vẫn bận thêm một lát nữa, để mình dẫn cậu đi dạo nhé?”

“A di đà phật, xin tuân lệnh.”

Cô nhớ lại khi còn nhỏ hay được mẹ đưa đến đây cầu Phật, cầu bình an, cầu chuyện học hành. Nhưng sau khi lớn lên cô không còn đi cầu thường xuyên nữa. Cô cho rằng tin Phật là đi bố thí, giúp đỡ cho người chứ không phải là đi cầu xin được gì đó. Cô nói cách nghĩ của mình cho Khuong Tiểu Tề, cậu ta liền khen ngợi: “Có tuệ căn.”

Đúng lúc này thì di động của cô vang. Viên Viên lấy ra xem, là Phó Bắc Thần, cô liền vội bắt máy.

“A lô?” Giọng của cô hơi khàn nhưng không nặng lắm.

“Bị cảm?” Phó Bắc Thần tức khắc nghe ra.

“Ừ...”

Đầu kia điện thoại ngừng một lát rồi tiếp: “Có triệu chứng gì?”

“Sốt nhẹ, nhưng lại thấy lạnh, còn chảy nước mũi suốt... Mũi em hơi viêm.”

“Nhớ chú ý nghỉ ngơi nhiều vào.”

“Vâng.”

Hai người nói thêm đôi ba câu. Lúc gác điện thoại, Viên Viên mới ngó ra, cuộc điện thoại này của anh hình như chẳng nói chuyện gì quan trọng cả, như chỉ gọi để hỏi thăm cô?

Sau đấy cô nghe Khương Tiểu Tề lên tiếng: “Thí chủ Trình Viên Viên, thí chủ cười tới mức sắp thành Phật Di Lặc rồi đó.”

Thật ra trong lòng cô vẫn còn chút buồn vì bà qua đời, nhưng mấy câu nói của Phó Bắc Thần đã tạm làm nhạt bớt buồn bã trong lòng cô.

Chương 11 - Người gửi thuốc bí ẩn

Viên Viên về công ty đi làm, tìm chủ biên để bổ sung đơn nghỉ phép. Nếu làm nghiêm theo quy định thì cô coi như đã bỏ bê công việc, sẽ bị trừ rất nhiều tiền lương, đến cuối năm cũng không thể có đánh giá loại tốt được. Nhưng đến khi cô cầm giấy nghỉ phép thì mới phát hiện ngày xin nghỉ lại bắt đầu từ ngày cô đi về quê đó, cô nhìn chỉ biên nghỉ hoặc. Trương Việt Nhân nói: “Bản thảo tôi cần trước đây phải gửi tới email tôi trong vòng một tiếng.”

Suýt nữa thì cô xúc động mà bật khóc: “Vâng! Cảm ơn, cảm ơn chủ biên!” Cô cảm ơn vị chủ biên đã du di cho qua chuyện nghỉ phép cho cô, cô trở về chỗ của mình bắt đầu cấp tốc dốc hết sức viết bài.

Vương Nguyệt nhìn từ đầu tới cuối, lắc lắc đầu: “Cái đưa này thật là dễ lấy lòng.”

Viên Viên vừa cố gắng phấn đầu vừa sụt sịt mũi, Vương Nguyệt có đi qua hỏi: “Cảm à? Cần uống thuốc không, chỗ chị có đấy.” Cô lắc lắc đầu: “Cảm nhẹ không cần thuốc ạ. Uống thuốc một tuần là khỏe, không uống thì bảy ngày hết ốm.” Do cảm nên mũi cô càng nghẹt nặng hơn, rất khó chịu.

“Vớ vẩn. Cứ cẩn thận rồi lại biến nặng thành viêm phổi giờ.” Vương Nguyệt dọa cô.

Đúng lúc này, có người giao hàng đến trước cửa gọi một tiếng: “Trình Viên Viên, có hàng gửi, mời ký nhận.”

“Hử, mình có mua đồ trên mạng đâu?” Viên Viên vừa tự hỏi vừa đi về phía cửa. Lúc cầm gói đồ về mở ra thì thấy đó là mấy túi thuốc bắc nhỏ đã được sắc sẵn, còn cả một đơn thuốc mà bên trên có ghi cách sử dụng và những điều cần chú ý. Cuối cùng vẫn còn một tờ giấy có chữ viết tay: Phù hợp chữa chứng: cảm sốt, không ra được mồ hôi, chảy nước mũi... Chữ viết gọn gàng, nội dung súc tích, mang đến cảm giác ung dung. Viên Viên nhìn mà thấy nó gần như

đạt tới chuẩn mực chữ của một nhà thư pháp rồi. Nhìn lên đầu đơn thuốc có đóng dấu tên nhà thuốc: Hậu Đức đường.

Cô nghĩ, hiện nay các hàng thuốc bắc có cả dịch vụ đưa thuốc tận nơi thì cũng không còn gì là lạ nữa, nhưng điều khiến cô thấy kỳ lạ là không rõ ai biết cô bị cảm, lại còn gửi thuốc đến nữa? Về chỗ ngồi, Vương Nguyệt liền nhướn người sang nhìn thuốc trong tay cô hỏi: “Không phải em mua à?”

“Không, chắc là chú em đấy. Chú ấy làm việc kinh doanh được liệu, có lẽ rất thân thiết với mấy cửa hàng thuốc.” Cô nghĩ một hồi lâu cũng chỉ nghĩ ra một khả năng là chú Thăng Hoa.

“Ồ, thế nào, giờ bị cảm còn ai uống thuốc bắc đâu chứ, phiền lắm. Nhưng mà nó lại không hại người như thuốc tây, người chú này của em tốt thật đấy! Lát về em hỏi giúp chị xem nên uống thuốc gì giảm béo mà không ảnh hưởng sức khỏe nhé!”

Viên Viên bất đắc dĩ đáp: “Nếu có thì đã thịnh hành toàn cầu rồi ấy.”

“Haiz!” Vương Nguyệt đã quay người định đi, chợt cô nhìn thấy thứ gì đó mà la lên.

Viên Viên giật cả mình: “Sao thế?”

“Chú nhà em giàu lắm hả?” Vương Nguyệt kinh ngạc hỏi. “À không, có lẽ còn hơn thế chứ. Cái danh Hậu Đức đường này đâu phải chỉ cần có tiền là mua được.”

“Là sao?” Viên Viên vừa cầm đơn thuốc vừa chỉ lên tên nhà thuốc bên trên: “Hiệu này nổi tiếng lắm ạ?”

Wương Nguyệt gật đầu: “Ngày trước một vị lãnh đạo ở cục xuất bản có vấn đề về gan, nghe nói phải dùng một đồng quan hệ mới ghi tên được ở đó, chỉ đăng ký thôi mà tốn mấy ngàn rồi đấy.”

Cô nghe mà thè lưỡi: “Cái hiệu này chẳng lẽ có thể làm xác ướp sống lại chắc?”

“Chị cũng không rõ cụ thể, tóm lại là nó có vẻ rất hoành tráng, không nằm trong phạm vi hiểu biết của dân đen như chị.” Vương

Nguyệt nhún vai.

Viên Viên liếc nhìn cô, nửa tin nửa ngờ: “Nếu đúng như chị nói thì em không thể chần chừ nữa, phải uống thử ngay mới được.” Vừa nói cô vừa mở gói thuốc đổ ra cốc, nhú mào uống hết một hơi.

“Vị thế nào?” Vương Nguyệt hỏi dồn.

“Không ngon lắm.” Cô nói thật: “Đắng, lại còn hơi cay nữa...”

“Thuốc đắng dã tật, em cứ đợi đó rồi sẽ khỏi hẳn.” Vương Nguyệt nhìn thấy sếp mình sắp đi đến từ đằng xa bèn vồ vồ đâu Viên Viên rồi nhanh chóng chạy về chỗ cũ.

***

“Bác sỹ Trình, Trình Bạch!”

Có người gọi hai tiếng, Trình Bạch đứng ở bên cửa sổ mới hoàn hồn, nhìn Ông Dương đứng bên ngoài cửa.

“Chuyện gì thế?”

“Đại ca, ăn cơm thôi.”

Trình Bạch nhìn đồng hồ treo trên tường, sắp 12 giờ rồi. Anh cầm di động rồi đứng dậy, hai tay rút túi áo blouse trắng, đi ra cửa rồi nói: “Chỗ cậu còn Sibeline không?”

“Còn đây, sao vậy? Đau đầu?”

“Hoi hoi.” Anh giơ tay vươn ra sau ấn vào huyệt Thiên Trụ sau đầu.

Hai người đi đến nhà ăn, lúc mua xong đồ ăn ngồi xuống, Ông Dương nhìn trái nhìn phải rồi nhướn mào nói: “Bác sỹ Trình, cậu biết bệnh viện chúng ta có bao nhiêu mỹ nhân đã chấm cậu không?”

Trình Bạch đang ăn thức ăn trong đĩa, ngón tay cầm đũa thon dài sạch sẽ như lúc anh cầm dao phẫu thuật.

Anh ngẩng đầu lên liếc nhìn Ông Dương, giọng nói không chút hứng thú: “Bác sỹ Ông, anh cũng đâu kém, cần gì phải nói tôi.”

Uông Dương lắc lắc đầu cười nói: “Thôi, không chọc cậu nữa.” Anh ta tiếp tục: “Tối nay siêu người đẹp Thẩm Du sinh nhật, cô ấy gọi điện cho tớ còn bảo tớ gọi cả cậu, không cần quà, chỉ cần người đến là được. Cậu tính thế nào?”

Trình Bạch đang định mở miệng từ chối, xong lại nghĩ nghĩ rồi nói: “Lát nữa trên đường đi mua cho cô ấy ít hoa quả.”

Uông Dương sắc, thức ăn bắn ra ngoài.

“Trình công tử, cậu đi thăm người ốm đấy à?”

Trình Bạch thấy đĩa của mình có mấy hạt cơm văng vào thì đặt luôn đĩa xuống. Anh có tính nghiện sạch sẽ, sau khi học y lại càng chú trọng “vệ sinh” hơn.

Uông Dương chùi miệng: “Xin lỗi nhé, tớ lại mua bù cậu một phần.”

“Không cần đâu.” Anh móc điện thoại trong túi áo ra, miệng nói: “Không có hứng ăn, cậu cứ ăn đi.”

Uông Dương nhìn anh lại chơi trò “Thoát khỏi nhà đỏ”, không khỏi ghen lòì. Trong mắt của Trình công tử, mỹ nhân trong bệnh viện còn không hấp dẫn bằng trò chơi điện tử.

Chiều tối, Uông Dương ngồi lên xe Trình Bạch đi đến buổi tiệc của người đẹp Thẩm.

Khi tới nơi, Uông Dương vừa đi vào phòng đã nhìn thấy khá nhiều người đã tới rồi. Căn phòng rất rộng, đầy đủ mọi thứ, không những có bàn ăn mà bên cạnh nó còn có bàn mặt chược, dàn karaoke, đúng nghĩa bao gồm cả ăn uống chơi bời.

“Bác sỹ Uông đến rồi!” Có người cười cười vẫy tay với anh. Người này là đàn anh của Thẩm Du, Vương Gia Nguyên, từng ăn cơm với Uông Dương hai lần, một hai lần cũng trở nên khá thân thiết.

“Anh Vương, ba ngày không gặp mà đã thay đổi thế này. Kiểu tóc mới anh cắt ngắn thật đấy!” Uông Dương và người nó trêu chọc

thêm đôi câu rồi quay sang tặng Thẩm Du một bó ly: “Hoa tươi tặng người đẹp, chúc em luôn đẹp như hoa.”

Cô nhận lấy, vui vẻ đáp: “Cảm ơn!”

“Đừng khách sáo, Trình Bạch trả tiền, còn anh chọn!”

Thẩm Du nhìn đến Trình Bạch bước vào đằng sau, cô cười to: “Hôm nay em đúng là có mặt mũi quá, mời được cả hai người khó mời nhất.” Quay đầu lại nhìn người đang đứng đằng sau, Phó Bắc Thần mặc quần áo kiểu cách đơn giản nhưng vẫn phong độ ngời ngời như cũ: “Đại sư huynh, tuy hôm nay chỉ uống trà chứ không bia rượu, nhưng chúng ta nhất định phải chơi cho đã!”

“Không bia rượu?” Uông Dương ghen hợm, “vậy thì chơi đã kiểu gì?”

Vương Gia Nguyên châm chọc: “Cậu tục quá, không hiểu thú vui tao nhã của trai đẹp gái xinh thì cũng không cần phải nói ra.”

“Thú vui tao nhã? Đừng có dọa tôi, lẽ nào định luân một vòng cầm kỳ thi họa?”

Thẩm Du nhìn bọn họ, cười thản nhiên: “Cầm kỳ thi họa không được đâu, nếu thi cái này thì chắc chắn đại sư huynh thắng hết, còn gì bất ngờ nữa.”

Cô nói vậy làm tất cả mọi người đều nhìn Phó Bắc Thần. Tùy bình thường Phó Bắc Thần không thường xuyên nói đùa với mấy học sinh của ba anh, nhưng anh cũng là người hài hước, thế là anh bèn nói: “Viện sách cổ còn ai không biết tôi mù âm nhạc chứ? Nếu các cậu chơi cầm kỳ thi họa thật thì ngay môn đầu tiên tôi đã “thảm bại” rồi.”

Lời của anh khiến ai nấy đều cười to.

Thẩm Du không thể nhịn được cười, cô nói: “Chúng ta ngồi xuống ăn trước đã, ăn xong rồi chơi, muốn tục hay thanh tao đều được hết.”

Thức ăn lên nhanh, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện. Ăn xong, Phó Bắc Thần vốn định chào ra về, tất nhiên Thẩm Du không đồng

ý: “Đại sư huynh, anh chưa kết hôn cũng chưa có con, chưa có gia đình, vợ về thế làm gì?” Những người khác cũng lao nhao phản đối. Vương Gia Nguyên kéo Phó Bắc Thần ép anh ngồi xuống sô pha.

Anh cũng hết cách, chỉ có thể ở lại.

Mọi người bắt đầu sang màn trò chơi. Do ăn xong có rất nhiều chai nước giải khát rỗng nên có người đề nghị tận dụng tài nguyên này mà chơi một trò quay chai. Trò này cực đơn giản, đặt chai nằm ngang trên bàn rồi để người sinh nhật hôm nay quay. Chai dừng lại chỉ vào người nào thì người đó thua. Kiểu chơi này đơn thuần là may rủi, làm trò mở đầu thì có thể khiến không khí sôi nổi hẳn.

Lượt đầu tiên, miệng chai chỉ chuẩn vào Phó Bắc Thần.

Thẩm Du vỗ tay: “Ngại quá đại sư huynh, nếu đã chơi thì phải chịu.”

“Tiểu sư muội, bảo đại sư huynh múa thoát y đi, ha ha!” Vương Gia Nguyên đề nghị.

Phó Bắc Thần nhìn sang cậu ta ra ý uy hiếp.

“Được xem đại sư huynh múa thì nay chết cũng đáng.” Một học sinh khác của giáo sư Phó - Nguyễn Phong hòa vào với Vương Gia Nguyên.

“Được rồi, các anh đừng lộn xộn nữa, em chưa tới mức thiếu đạo đức thế đâu.” Thẩm Du ôn tồn nói, sau đó liền cười đầy mưu mô: “Đại sư huynh, giờ anh chỉ cần cầm điện thoại lên, gửi một tin nhắn đến ai cũng được, nội dung là: Em là tia sáng xán lạn nhất trong tim anh.”

Nói xong thì ai nấy đều bật cười, Vương Gia Nguyên còn thêm vào hai câu chọc cô: “Tiểu sư muội, câu sến súa như vậy sao em lại nghĩ ra được thế? Có lẽ đại sư huynh chưa từng nói những lời thế này đâu?”

Tay Phó Bắc Thần hơi dừng lại, tuy anh cảm thấy kiểu phạt này quá trẻ con nhưng anh không muốn làm mất vui. Anh cúi đầu đánh

chữ, khi ngón tay cái sạch sẽ chuẩn bị nhấn vào phím “Gửi” thì anh vẫn còn hơi do dự.

Cuối cùng tin nhắn cũng được gửi.

Viên Viên tắt xong đi ra ngoài liền nghe thấy điện thoại rung. Cầm lên đọc được một tin nhắn mới: Em là tia sáng xán lạn nhất trong tim anh.

Cô ngẩn người, khi nhìn lên phía người gửi thì suýt nữa cô làm rơi cả di động.

Cô gơ điện thoại đến gần nhìn kỹ màn hình hơn chút, chắc chắn mình không đọc nhầm, sau đó cô lẩm bẫm: “Chuyện gì vậy nhỉ...”

Không lâu sau, Phó Bắc Thần lại gửi thêm một tin: Xin lỗi, anh chơi bị thua.

Bấy giờ cô mới hiểu ra, có lẽ là loại trò chơi bắt thực hiện yêu cầu gì đó nếu thua.

Lúc này độ nóng trên mặt mới giảm xuống.

“Đại sư huynh, anh gửi tin nhắn cho ai thế? Người ta trả lời thế nào? Cho em xem.” Vương Gia Nguyên nhướn người tới.

Phó Bắc Thần liền bỏ điện thoại vào túi: “Xin lỗi nhé, không có dịch vụ xem tiếp.”

Tuy Phó Bắc Thần dễ nói chuyện nhưng có lúc anh lại toát ra vẻ “uy nghiêm” không cho phép người khác mạo phạm. Vương Gia Nguyên cười cười rồi lùi về.

Mọi người lại chơi thêm một lúc, có người thua, người may mắn nhất là Trình Bạch, anh chưa bị chỉ vào lần nào. Còn Phó Bắc Thần lúc bị cái chai chỉ đến lần thứ hai thì Thẩm Du bèn hỏi: “Đại sư huynh, lần này em có thể hỏi một câu, anh trả lời thật được không?”

Phó Bắc Thần không thể không nói: “Anh sẽ cố gắng hết sức.”

Tất cả mọi người đều yên lặng đợi Thẩm Du đặt câu hỏi. Vương Gia Nguyên kéo Nguyễn Phong thì thầm: “Bình thường thấy tiểu sư

muội có cảm tình với đại sư huynh, chẳng lẽ cô ấy định hỏi loại câu như, anh có yêu em không ấy à?”

Nguyễn Phong đang tính đáp lời thì nghe Thẩm Du nói rõ từng từ: “Đại sư huynh, anh có thể tự tử vì tình yêu không?”

Giọng cô không lớn nhưng đâm thẳng vào lòng anh.

Tự tử vì yêu... Anh cảm thấy một dây thần kinh trong đầu mình 'tinh' một tiếng, đứt đôi.

Anh nhìn Thẩm Du, nhìn chăm chăm không nháy mắt, không lên tiếng hồi lâu.

“Câu này khó lắm à?” Ông Dương ngạc nhiên nhìn Phó Bắc Thần: “Rõ là người đẹp Thẩm đã quá nương tay với trai đẹp rồi.”

Vương Gia Nguyên đồng ý: “Đại sư huynh quá đẹp trai, thế nên mới được câu dễ!”

Thẩm Du thì không hề để ý đến những người xung quanh, chỉ chăm chú nhìn Phó Bắc Thần, tiếp tục hỏi: “Đại sư huynh, anh có làm thế không?”

“Không.” Phó Bắc Thần bình thản đáp. Sau đó anh liền đứng dậy nói với mọi người: “Xin lỗi, hai ngày trước đi công tác nên không ngủ đủ, tôi không khỏe lắm, về trước vậy. Mọi người chơi vui nhé.”

Nói xong liền gật đầu với Thẩm Du chào cô, rồi đi mất. Cô nhìn theo bóng anh, vẻ mặt cô khó mà đoán được, Còn Trình Bạch vẫn luôn ngồi trong một góc, chỉ lặng lẽ nhìn, không hề nói một câu.

Chương 12 - Bí mật của anh ta

Phó Bắc Thần về trước khỏi sinh nhật Thẩm Du, anh không về nhà mà về căn phòng ở chung cư. Phòng anh không lớn, đồ đạc cũng đơn giản mộc mạc. Anh không chạy theo cuộc sống vật chất, xưa nay đều cho rằng đủ là được rồi. Ngày thường, phần lớn thời gian anh đều ở trong căn phòng sắp bị sách phủ kín của ba mình, còn căn phòng chung cư bên này thì giao một người làm đến dọn một tuần một lần. Vì vậy thỉnh thoảng anh đến ở thì nhà vẫn sạch sẽ.

Mở cửa vào, Phó Bắc Thần không bật đèn, anh đi một đường tới xô pha ngồi xuống. Trong bóng tối anh thở dài một tiếng mỗi mét. Vừa rồi Thẩm Du hỏi có lẽ cố ý cũng có lẽ vô ý nhưng đã chạm đến nơi khóa kín đã lâu trong tim anh. Lúc này, trước mắt anh không ngừng hiện lên một chiếc váy trắng, những đợt sóng dồn dập, núi đá lạnh băng, cùng vẻ mặt quyết tâm, tuyệt vọng trước khi nhảy vào làn nước.

Anh từng nghĩ, Triệu Giác liệu có phải có liên quan tới giấc mơ đó? Vì những lời cuối cùng cô nói với anh bên bờ biển chính là “Gió thu” trong chiếc bình trong mơ: “Vào lòng em mới thấu nỗi khổ tương tư, tương tư nhiều, thương nhớ nhiều, nếu biết trước sẽ vương lòng như vậy, chi bằng ban đầu không quen biết.” Cô trầm mình xuống biển, cơn sóng kinh hoàng cùng ngọn lửa hùng hực chấn động lòng người y hết nhau.

Mà ngày nay, anh đã chắc chắn được rằng giấc mơ không liên quan gì tới Triệu Giác...

Về cô gái ấy, anh luôn có một loại cảm giác áy náy 'ta không giết người, nhưng người lại vì ta mà chết'. Nhưng tình cảm ở một tầng sâu hơn nữa trong tim, anh càng ngày càng rõ, rằng nó không liên quan tới cô ta. Anh luôn luôn không nói rõ ra được đó là loại cảm giác thế nào, cho tới một ngày, một đoạn 'Điện Trường Sinh - Như khóc' hát về Đường Minh Hoàng khóc thương Dương Quý Phi vang lên từ bộ loa của ba anh: 'Nếu khi đó ta ngăn cản thì chưa chắc hẳn

đã làm phản, mà phản thì đã sao? Dưới tuổi vàng lại có đôi có cặp. Nay một mình ta ở đây an ổn, tự hỏi quãng đời còn lại còn có ý nghĩa gì nữa? Chỉ đành rơi ngàn giọt lệ, buồn ngàn nỗi, trong thế gian, nỗi hận này làm sao mới được khóa lấp?

Khoảnh khắc đó anh đứng trong phòng khách, không hề nhúc nhích, lục phủ ngũ tạng như bị lời ca ảnh hưởng, trái tim thất lại.

Cảm giác này, giống hết cảm giác anh cảm thấy với người trong mơ.

Là hồi hận, là không nỡ xa, là nỗi nhớ...

Anh càng ngày càng tin đây chính là ký ức kiếp trước của mình. Anh không thể không tin.

Phó Bắc Thần xoa xoa huyết Thái Dương đang đau nhức không ngừng, chuẩn bị đi tắm một chút. Sau đó lúc chuẩn bị chìm vào giấc ngủ nhờ hiệu quả của thuốc thì di động vang, anh cầm di động đang đặt bên túi, là ba gọi.

“Ba?”

“Ừ... Không phải là đi sinh nhật Thẩm Du à? Sao lại yên lặng thế?” Giọng giáo sư Phó đầy khí thế.

Phó Bắc Thần cố gắng vực lại tinh thần: “Con hơi mệt nên về sớm. Tối nay con ở phòng bên chung cư, ba có chuyện ạ?”

Giáo sư Phó đáp: “Cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là lần trước cái cô nhóc biên tập của Truyền Thừa - Trình Viên Viên ấy, con còn nhớ không?”

Nghe tới tên cô, đầu óc Phó Bắc Thần liền tỉnh táo hơn nửa: “Cô ấy sao?”

“Con lo gì chứ?” Giáo sư Phó cười ha hả, “Ba vừa gọi điện nhưng nó tắt máy rồi. Bản thảo cho kỳ đầu ba đã viết xong, hay là ngày mai con tới đưa cho nó giúp ba đi. Con có xe, đi cũng tiện.” Giáo sư Phó viết bài luôn bằng giấy bút.

Phó Bắc Thần nghĩ vừa hay anh cũng có chút chuyện phải tới công ty cô, bèn nói: “Vâng, sáng mai con qua lấy.”

Ai ngờ đêm nay thuốc an thần chỉ có thể giúp anh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, nhưng không cản lại được giấc mơ. Anh thấy mình luôn cúi đầu, quỳ tại một nơi vô cùng rộng lớn, u ám, lạnh lẽo, mà trên đỉnh đầu anh luôn có một ánh mắt.

Anh từ từ ngẩng đầu lên, lại nhìn không rõ khuôn mặt người đó, chỉ cảm thấy rằng người nọ luôn cười.

“Thánh thượng có chỉ, hàn lâm học sỹ thừa chỉ, cháu ruột của Phó Tuấn Ngạn - Phó Nguyên Tranh, trung, hiếu, lễ nghĩa. Ba đời tận trung báo quốc, nếp nhà truyền lại đời sau, phúc truyền con cháu. Phó Nguyên Tranh tài hoa bất phàm, võ lược xuất chúng, vô vàn thành tựu...” Chỉ dụ này là chỉ dụ tứ hôn vô cùng vinh dự đối với tất cả đàn ông, nhưng anh lại chỉ thấy tay chân lạnh buốt.

Trong vườn hoa, có từng có bách, đan xen còn có thụy hương mới nở.

“Lục lang, chàng được thăng chức?” Một giọng nữ đáng yêu.

Nghe thấy tiếng nói này, trái tim anh lúc đầu vui mừng, sau lại lo lắng.

“Ừ.” Anh trả lời buồn bã.

“Sao chàng không vui vẻ gì vậy?” Giọng nữ an ủi anh: “Em biết chàng luôn lấy ông nội là gương, nhưng ông nội làm tới chức Hàn lâm học sỹ thừa chỉ thì đã qua đời. Chàng vẫn còn trẻ mà.”

“Ừ.” Anh quay người đi, không có dũng cảm nhìn vào đôi mắt cô.

“Phụ thân nói, đợi đến khi chúng ta thành thân thì em có thể tự tay nung vài bộ gốm, làm của hồi môn cho bản thân. Em đã nghĩ kỹ rồi, em muốn làm một cái...”

Nghe đến đây, nước mắt anh đã rơi xuống như mưa.

***

Viên Viên thức dậy mới biết điện thoại mình hết pin. Đến công ty sạc pin rồi mở máy thì nhận được hai cuộc gọi nhớ từ tối qua của giáo sư Phó. Cô thầm than xong đời rồi, đang tính gọi lại cho ông thì Trương Việt Nhân đi vào. Hôm nay ông mặc bộ áo ngắn quần dài bằng vải lanh, vẻ ngoài sa sút không chút thay đổi, chỉ có điều sự từng trải hiện giữa đôi mày càng đậm. Viên Viên nhìn ông, khi ông đến gần thì cô đứng dậy chuẩn bị chào hỏi, ông lại chỉ gật đầu khẽ với cô rồi đi thẳng vào phòng làm việc của mình.

Viên Viên tự nhủ, chủ biên sao vậy, sao trông cô đơn thế?

Điện thoại bàn chỗ cô bỗng chợt vang lên.

Là điện thoại của lễ tân, nói là có một vị tiên sinh họ Phó tìm cô.

Phó? Viên Viên suy nghĩ một chút, ai da, hôm qua không nhận điện thoại của giáo sư, lẽ nào nay người đưa bản thảo đến tận đây? “Phiền chị nói với Phó tiên sinh là em sẽ xuống liền!” Cô gác điện thoại, chạy như bay ra thang máy.

Lúc nhìn thấy là Phó Bắc Thần thì cô ngạc nhiên há hốc miệng: “Là anh à?”

“Trông em có vẻ rất thất vọng.” Anh nhìn cô, cười nhẹ.

“Em tưởng là giáo sư đưa bản thảo tới, nếu vậy thì tội của em càng lớn. Nhưng mà anh tới thì tội cũng nặng không kém.” Nhìn thấy nụ cười của anh cô bỗng nhớ tới tin nhắn tối qua, tuy chỉ là trò chơi nhưng vẫn làm tim cô đập hơi nhanh.

“Vậy mời anh lên phòng uống trà bồi tội nhé?”

Viên Viên nhanh chóng nghiêm túc lại: “Uống trà thì tất nhiên là được, nhưng em sợ chủ biên nhìn thấy anh, sau đó biết được anh đến đưa bản thảo khéo tức giận mà xông vào em thì khổ.” Đã lò tác giả, lại còn phiền đến người nhà của tác giả đưa tới, thậm chí vị người nhà này danh tiếng còn nổi như cồn.

Phó Bắc Thần chân thành nói: “Yên tâm đi, anh không khai ra em đâu. Và lại anh có chuyện cần gặp chủ biên các em.”

“Thật à?” Tất nhiên cô hoàn toàn tin tưởng anh, nhưng vẻ mặt vẫn cố tình tỏ ra hơi nghi ngờ: “Anh quen sếp em - Trương Việt Nhân?”

“Không quen.”

Viên Viên nhenh lời, cuối cùng vẫn lễ phép mời anh: “Đi thôi, chuyên gia Phó. Em phải nói trước nhé, chỗ em không có trà ngon đâu.”

Phó Bắc Thần đi theo sau cô, anh chợt có cảm giác những lo lắng đè ép anh mấy ngày nay bỗng chốc như tan biến hết.

Đến trước bàn làm việc, Viên Viên nhanh chóng nhận lấy bản thảo Phó Bắc Thần đưa qua, sau đó lấy trà. Cô không muốn dùng cốc giấy xài một lần để pha trà cho anh, mà vừa hay lần trước mua cốc được tặng thêm một cái, cô chưa dùng nên bèn lấy ra rửa và hãm trà vào.

Phó Bắc Thần cầm cốc, nhìn vào trong, thấy nguyên liệu quả thật là không ra làm sao, lá to, cành thô, giống như tiện tay vợ lấy một nắm từ đồng cỏ vậy. Tuy nhiên anh vẫn nể mặt cô mà nhấp một ngụm.

Thấy anh hơi chau mày, Viên Viên liền vui vẻ: “Đã bảo với anh rồi, chỗ em không có trà ngon đâu. Cơ mà anh đừng có khinh nó nhé, Tịnh Thiện đại sư đã nói đây là trà thiên người tự chế.”

“Tịnh Thiện đại sư?” Phó Bắc Thần nghi hoặc, “Là đại sư của ngôi tự nào vậy? Không ngờ em lại có duyên Phật, lâu này đã coi thường em rồi.”

Viên Viên cười đầy bí ẩn: “Tịnh Thiện đại sư là một vị cao tăng, không dễ mà gặp đâu. Người nói trà thiên này là trà người dùng đãi khách quý. Em cũng chỉ nhận được một chút ít. Nghe giáo sư Phó nói anh rất biết bình phẩm trà, anh thử bình qua một ngụm lúc nãy đi?”

Phó Bắc Thần không còn lời nào để nói. Anh cười nhẹ nhìn người con gái trước mặt, giọng nói ấm áp: “Đạo hạnh không đủ nên hiện

không nếm ra được mùi vị gì. À đúng rồi, em hết cảm chưa?”

“Em đã gần khỏi.”

Anh bung cốc trà rồi đứng dậy: “Thế thì tốt. Thôi, anh qua tìm chủ biên em nói chuyện.” Anh định giơ tay vỗ nhẹ đầu cô theo bản năng, nhưng anh kịp thời dừng lại, cánh tay đã vươn ra liền thông xuống, vỗ khẽ lên vai cô sau đó anh quay người đi.

Viên Viên hỏi: “O? Trà...”

Phó Bắc Thần nói: “Trà ngon thế này để anh nếm thêm chút nữa.”

Cô bật cười, được, anh cứ từ từ mà nếm thử.

Phó Bắc Thần đi tới trước cửa phòng làm việc của Trương Việt Nhân, lịch sự gõ ba tiếng.

“Phó tiên sinh thân với Trình Viên Viên lắm à?” Sau khi đôi bên giới thiệu, Trương Việt Nhân nhìn cốc trà trong tay đối phương và hỏi.

“Chúng tôi... coi như là họ hàng đi.” Anh cười lễ phép.

“Hả?”

“Quan hệ khá xa, có nói ra cũng rắc rối nên tôi cũng không giới thiệu.” Anh vừa nói vừa lấy một thứ được bọc bằng giấy từ trong túi. Mở ra, là một đôi chim uyên ương sứ vô cùng tinh xảo. Màu sắc trên người chúng không ngừng thay đổi, trông rất sống động.

“Hóa ra Cao Linh nhờ tiên sinh sửa lại chúng giúp tôi.” Trương Việt Nhân cẩn thận đón lấy đôi uyên ương, nhìn đi nhìn lại thật kỹ càng, tiếp đó khen không ngừng: kỹ thuật sửa đồ gốm thành sống động như thật thế này, quả là trăm nghe không bằng một thấy.

“Chú vừa ý là tốt rồi.” Hai ngày trước Phó Bắc Thần đến thị trấn Cảnh Đức, chẳng biết ông chủ Cao làm sao mà biết được lịch trình của anh rồi tìm tới uống vài chén. Tuy nhiên vẫn như trước, một người uống rượu một người uống trà.

Phó Bắc Thần nhấp một ngụm trà, lông mày bất giác chau lại, lại là một ngụm trà không ngon, tuy nhiên từ đầu đến giờ anh luôn ôm

khư khư chiếc cốc trà trong lòng.

“Cao Linh còn nhờ tôi chuyển một câu.”

“Mời nói.”

“Chú ấy nói, nếu đã khó có thể viên mãn thì dù có sửa đôi uyên ương này hoàn hảo hơn nữa thì cũng chỉ như tự lừa dối chính mình thôi.”

Trương Việt Nhân trầm mặc một hồi lâu. Phó Bắc Thần cũng không hề lên tiếng.

“Ông ấy... nói cho cậu biết chuyện của tôi?”

“Phải, mà cũng không phải.” Anh dẫn đo một chút rồi nói: “Hai người là bạn học cũ, chú cũng biết tử lượng của chú ấy không cao.”

Trương Việt Nhân nghe vậy liền cười khở sở: “Tôi hiểu rồi.” Tiếp đó liền thở dài: “Có lúc quả thật tôi rất hâm mộ Cao Linh, không kết hôn, không ràng buộc, cũng không có nhiều chuyện phiền lòng. Nhưng lại có lúc cảm thấy rằng đời này không đau đớn một lần thì cũng là một điều tiếc nuối.”

Về vấn đề này, Phó Bắc Thần không tỏ rõ ý kiến, anh chỉ nói: “Mỗi người một ý.”

“Cũng đúng.”

Phía Viên Viên, từ sau khi Phó Bắc Thần đi vào phòng làm việc của Trương Việt Nhân thì rất đông đồng nghiệp xung quanh vây lấy cô hỏi xem đây là thần thánh phương nào. Phong độ ngời ngời, vừa nhìn đã thấy xuất chúng.

Viên Viên chỉ nói là Phó Bắc Thần.

Mọi người trầm trồ: “Tên hay thật!”

Cô thầm nhủ, xem ra không phải một mình cô ít hiểu biết. Ngoài những người thực sự yêu thích gốm sứ thì những người ngoài ngành đều khá lạ với cái tên Phó Bắc Thần. Quả là khác ngành thì như cách núi.

“Nghĩ gì mà cười đều vậy?” Có đồng nghiệp hỏi Viên Viên.

“Em nghĩ một chuyện hay ho!” Viên Viên bật cười, lại nói tiếp: “Này các đại hiệp, đại hiệp vây quanh em làm gì? Sếp đến thấy thì lại bảo em làm loạn trật tự công ty!”

Có người cười nói: “Làm công ty loạn không phải em, mà là cái anh chàng đẹp trai trong kia kia!”

Một đồng nghiệp nữ khác hỏi: “Viên Viên, em với anh ta là quan hệ gì thế?”

Cô mặc kệ bọn họ hỏi dồn, chỉ cười cười làm vài động tác Thái cực quyền. Đến khi cô không chống lại nổi nữa thì cửa phòng làm việc của Trương Việt Nhân mở ra.

Trương Việt Nhân muốn tiễn Phó Bắc Thần xuống lầu, hai bên đưa đẩy một hồi, cuối cùng Phó Bắc Thần không từ chối nổi nữa, anh nhìn sang Viên Viên đang bị một đám đồng vây quanh rồi nói: chủ biên Trương cứ bận việc đi, nếu cần tiễn thì để Trình Viên Viên tiễn là được rồi.

Trương Việt Nhân gật đầu nói: “Vậy cũng được.”

Viên Viên được ông sai tiễn anh xuống lầu. Cô có thể cảm nhận được ánh mắt của các đồng nghiệp bám theo sau lưng bọn họ, cho tới khi họ ra khỏi phòng làm việc và biến mất ở góc rẽ.

Cô đang tính ấn phím thang máy thì Phó Bắc Thần liền nói: “Đi thang bộ đi.”

Cô ngân ra: “Ồ.”

Hai người đi xuống lầu, cô nói: “Phó Bắc Thần, vừa rồi có rất nhiều người tò mò về anh, mà lát nữa em đi lên thế nào họ cũng sẽ tiếp tục hỏi em những chuyện tiên quan tới anh.”

“Ừm, em sẽ không bán đứng anh chứ?”

“Có được lời gì không? Sao lại không bán? Trừ khi...”

Phó Bắc Thần nhìn cô, lúc này Viên Viên mới không giả vờ nữa, cô bày ra dáng vẻ trung thành: “Em nhất định không khuất phục,

không đầu hàng trước phú quý. Nhưng mà em đã để lộ tên anh ra cho bọn họ rồi. Mọi người nói tên anh rất hay.”

Phó Bắc Thần bật cười, vừa nhìn cô vừa nói khẽ: “Cảm ơn.”

Anh vẫn cười, nhưng không hề nói nữa.

Ra tới cổng, anh đứng lại, giơ tay lên, cuối cùng cũng chạm khẽ tên tóc bên gò má cô. Cử chỉ anh tự nhiên, chạm vào một chút rồi dừng lại ngay nên Viên Viên không hề cảm thấy bất ngờ. Sau đó cô nghe anh hỏi: “Anh có một người bạn đã chuẩn bị triển lãm về đồ sứ và tranh sứ nhiều năm rồi. Tối nay khai mạc, mời anh đến. Viên Viên, em có muốn cùng tới xem không?”

“Tranh sứ? Là gì vậy?” Cô tò mò.

“Nghe người khác nói chẳng bằng tự mình đi xem, càng dễ hiểu hơn.” Anh dừng một lát rồi thêm một câu: “Bình thường thì những cuộc triển lãm như thế này sẽ có nhiều thức ăn ngon, ví như điểm tâm thủ công đẹp mắt.”

Viên Viên tức thì có hứng đi.

Anh dịu dàng nói: “Vậy sau khi tan làm anh tới đón em?”

“Được!”

***

Lúc tan sở, Uông Dương qua tìm Trình Bạch: “Bác sỹ Trình, cái xe đạp thân yêu của tớ bị đứt xích rồi, hôm nay phải phiền cậu chở tớ cùng xe đạp của tớ một đoạn đường.”

Trình Bạch ừ một tiếng, ra ý đã biết. Anh cởi áo blouse trắng ra treo lên, sau đó tháo cúc tay áo sơ mi, xắn lên một chút, trái trước phải sau, một cách chậm rãi. Uông Dương không khỏi lắc đầu, thế nào mà bao nhiêu cô bác sỹ y tá đều chằm anh ta.

Do phải đưa Uông Dương đi sửa xe nên Trình Bạch đi trên con đường Trung Sơn đã lâu không đi. Là đường chính của khu trung tâm nên lúc tan tầm nó tắc rất nghiêm trọng. Khi đi qua một tòa nhà lớn, Trình Bạch nhìn thấy cô, mà đúng hơn là, thấy bọn họ.

Qua kính cửa sổ xe anh thấy hai người đứng đối diện nhau nói chuyện. Hôm nay cô mặc một bộ váy liền màu lam thẫm, thả tóc. Gió thổi qua làm vài sợi tóc khẽ bay lên, chạm vào cánh tay người nọ. Cô vén tóc ra sau tai, hơi nghiêng đầu nói gì đó, người đàn ông cười gật đầu. Sau đó hai người lên xe.

Trình Bạch mặt lạnh tanh nhìn theo chiếc xe đó khởi động rồi dần dần hòa vào dòng xe cộ.

Chương 13 - Chỉ là người thân

Khi Phó Bắc Thần và Viên Viên đến triển lãm thì trời đã tối, nhưng trong ngoài đều có đèn đuốc sáng ngời. Ngoài cửa còn có hai hàng lẵng hoa xếp ngay ngắn.

Anh đưa cô đi vào trong, vừa vào cửa liền có người chào hỏi anh, còn muốn dẫn anh đến ký chỗ khách quý. Anh khiếm tốn mà từ chối, nói rằng mình đâu phải khách quý gì, sau đó lại khách sáo nói chuyện với người đó thêm vài ba câu, tiện thể giới thiệu Viên Viên luôn.

Người nọ nhìn cô, có vẻ khá ngạc nhiên, nhưng không có hành động gì quá đường đột, chỉ giơ tay ra: “Chào biên tập Trình, hoan nghênh cô chỉ bảo.”

“Không dám, không dám, về lĩnh vực này tôi không am hiểu gì, đến để học hỏi thôi ạ.” Viên Viên lo lắng, vội vã giơ tay ra bắt.

Cả đường đi đều có người đến chào hỏi anh, có vẻ khá thân thiết. Viên Viên định giữ một khoảng cách với anh nhưng hình như Phó Bắc Thần coi cô là trẻ con vậy, sợ cô lạc mất. Chỉ cần cô lạng lẽ bước xa một chút là ánh mắt anh liền tìm tới. Sau cùng, không biết bắt đầu từ lúc nào mà tay anh đã đặt ở eo cô rồi ôm lấy.

Lúc Trình Viên Viên nhận ra thì da cổ cô liền đỏ ửng. Nhìn lên Phó Bắc Thần, vẫn một vẻ tự nhiên, bình thản, như tất cả đều bình thường. Chung quanh là những ánh mắt tìm tòi, Viên Viên thực lòng không muốn phá vỡ cái “danh tiếng” của Phó Bắc Thần, vì vậy cô len lén đi lên trước một bước.

Hành động nho nhỏ của cô tức khắc bị anh phát hiện. Anh liếc sang cô hỏi: “Em có chắc muốn đứng đây ngắm kỹ không?”

Viên Viên liền nhìn theo hướng ánh mắt anh, thấy cô đang đứng trước một bức tranh phòng the, thế rồi cô ngây cả người.

“Nếu em không xem nữa thì chúng ta đi ăn một chút.” Anh thấy cô như vậy thì không trêu cô tiếp, dẫn thẳng cô vào chỗ nghỉ ngơi ở phòng khách bên trong cùng.

Sau khi triển lãm kết thúc, anh đưa Viên Viên về nhà, cô xuống xe thì anh nói: “Nghỉ ngơi đi nhé, ngủ ngon!”

“Vâng, anh cũng vậy!”

Khi anh lái xe đi, nhìn vào bóng người ở gương chiếu hậu, anh thầm nhủ: đêm nay nhất định anh sẽ ngủ rất ngon.

***

Sáng hôm sau, Viên Viên đến văn phòng liền thấy các đồng nghiệp đang tụ tập bàn luận về thời sự, vẻ mặt rất nghiêm trọng. Có người thấy cô vào bèn nói: “Viên Viên, xem thời sự chưa? Sáng sớm hôm nay ở tỉnh S có động đất, nghe báo 7.6 độ. Số lượng người thiệt mạng còn chưa biết rõ, nhưng có vẻ nghiêm trọng lắm.”

Động đất? Cô liền cảm thấy lo lắng.

“Em xem xem.” Viên Viên nhanh chóng mở máy tính của mình lên. Quả nhiên báo chí tràn ngập tin tức về trận động đất ở tỉnh S. Những tin sau động đất tin nào tin nấy đều làm lòng người u ám: “Sao lại thế này...” Cô buồn bã thì thầm.

“Chị vừa đọc tin vừa khóc, quá kinh khủng.” Có nữ đồng nghiệp mắt đỏ bừng nói.

Một ngày sau trận động đất, Viên Viên nhận được điện thoại của Trình Thắng Hoa, được báo rằng Trình Bạch đã tham gia đội cứu trợ của bệnh viện, ngày hôm nay sẽ xuất phát đi đến nơi gặp nạn.

Trình Thắng Hoa gọi điện, một là vì chuyện của Trình Bạch, hai là ông lo cho Viên Viên, ông nói nếu công ty cô định phái người đi đến khu đó lấy tin thì ông mong rằng cô sẽ không đi. Cô là con gái, và lại mẹ cô sẽ lo lắng.

Viên Viên đáp rằng cô làm về mảng văn hóa nên sẽ không lấy những tin như động đất... Sau đó, cô không thể không hỏi về Trình Bạch: “Chú, vậy sao... sao chú lại đồng ý để anh ấy đi?”

Trình Thăng Hoa thở dài một hơi: “Năm đó, hồi chú với ba cháu đi lính đều từng tham gia công tác cứu trợ sau động đất. Cảnh tượng thảm khốc đến mức chú không muốn nhìn thấy lần thứ hai trong đời, tất nhiên là chú không muốn nó đi. Nhưng nó bảo, nó đã 25 tuổi, có thể chịu trách nhiệm cho quyết định của mình. Haiz..” Trong giọng nói của ông tràn ngập lo lắng, phiền muộn.

Cúp điện thoại, vẻ mặt cô vẫn còn ngây ra, Trình Bạch đến khu gặp nạn rồi?!

Tin thời sự nói dư chấn vẫn còn tiếp diễn không ngừng ở tỉnh S, mới vừa rồi còn có tin lại xuất hiện dư chấn 4.6 độ.

***

Đến khu bị nạn giúp đỡ là nhiệm vụ mang tính chính trị. Ngay trong ngày có động đất, cấp trên đã ra quyết định xuống bệnh viện, còn danh sách những người được điều đi đều do lãnh đạo chỉ ra. Trình Bạch lại là tự mình xin được đi.

Lần này, người đứng đầu của nhiệm vụ lại vừa hay là Trịnh Lập Trung. Tuy ông khá hài lòng trước sự chủ động xin đi của Trình Bạch, nhưng vẫn không khỏi hỏi: “Cậu đã bàn kỹ với người nhà chưa?”

“Cháu nói với ba cháu rồi.”

Lúc này Trình Bạch đang đi cùng với đội của anh trong làn mưa. Bốn bề là màu xám, con người như đang bước chân vào một không gian vô tận đổ nát. Ưông Dương đi sau Trình Bạch, anh ta cảm thấy bùi ngùi trước quyết định của Trình Bạch. Anh là đứa con độc nhất trong nhà, ba mẹ cũng không đồng ý cho anh đi mạo hiểm tính mạng, ban đầu anh ta cũng không có ý xin đi cứu trợ khu vực gặp nạn.

Có nhiều khi ý chí của con người có thể chiến thắng tất cả. Ưông Dương còn nhớ lúc Trình Bạch mới điền xong tờ khai, anh liền gặp anh ta ở trước nhà vệ sinh.

Uông Dương gọi anh ta lại nói: “Lâu nay vẫn biết cậu không sợ chết, giờ tớ càng thêm bội phục! Cậu đúng là anh hùng!”

Trình Bạch lại chỉ trả lời có một câu: “Học phải đi đôi với hành' thôi mà.”

Uông Dương nhìn theo bóng dáng Trình Bạch: Sao so với đám anh em của mình, mình chẳng có chút đàn ông gì nhỉ?

Sau cùng, Uông Dương thấy sao học nấy, cũng nộp đơn xin đi, 'tiền trạm hậu tấu' với ba mẹ.

Khu vực bị nạn còn ghê rợn hơn cả tưởng tượng. Khi Uông Dương mới đến thì anh ta vẫn còn chút chí khí bùng bùng. Nhưng khi bắt tay vào việc không được bao lâu, anh ta liền cảm nhận được cái gọi là mệt là tới mức muốn từ bỏ. Hiện giờ Uông Dương rất hối hận vì bản thân bị Trình Bạch kích thích mà bốc đồng. Ngoài mệt, còn có cả nỗi sợ. Ngược lại với anh, Trình Bạch hình như không biết sợ là gì.

***

Hơn một tuần sau trận động đất, Viên Viên ngày nào cũng nhìn số người thiệt mạng và mất tích không ngừng gia tăng được báo cáo qua mạng và qua tivi, trong lòng càng ngày càng khó chịu. Có lúc cô cũng có một ý nghĩ bốc đồng, muốn chạy tới khu gặp nạn đóng góp chút sức lực nhỏ nhoi. Nhưng khi bình tĩnh lại thì cô cũng hiểu rõ bản thân không được chuẩn bị những kỹ năng cứu trợ, có đi thì cũng chỉ mang theo phiền phức cho công việc mà thôi. Hơn nữa, chú Thăng Hoa cũng nói rồi, cô còn phải chăm sóc mẹ.

Mấy ngày nay cô có gửi cho Trình Bạch hai tin nhắn, một là vào tối hôm biết tin anh ta đến khu bị nạn, cô nhắn: 'Chú nói với em anh tới khu bị nạn.' Tin nhắn thứ hai là sáng nay lúc ngủ dậy: 'Hiện giờ anh sao rồi?' Anh ấy không trả lời.

Viên Viên nghĩ, điện thoại anh hết pin, hoặc khu vực đó không có tín hiệu, hay là anh không buồn trả lời cô, thì chỉ cần anh không sao là tốt rồi. Nếu không chú Thăng Hoa sẽ đau buồn. Nhưng sau cô

lại nghĩ, người kia trước nay cơ thể hay trái tim đều như làm bằng đá, chắc chắn sẽ không gặp chuyện gì.

Nay là cuối tuần nhưng vì không ngủ được nên cô đã dậy từ sớm. Hiếm khi mới được ngày trời quang đãng, cô bèn đi ra khu hồ Chiều tà ở thành tây. Hồ Chiều tà là khu thắng cảnh nổi tiếng ở thành phố Thanh Hải, ven hồ là rừng cây, có thể nói rằng có phong thủy cực đẹp. Chính vậy nên ở gần khu này, vô số nhà ở của người nổi tiếng, rồi tự, chùa được xây dựng.

Y như tên, hồ Chiều tà là nơi lý tưởng để ngắm ráng chiều. Sáng sớm thì có khá ít người ở đây. Viên Viên đi một mình ven hồ, trước mắt là những gợn sóng nhẹ nhàng cùng những chú cá cảnh thỉnh thoảng ngoi lên. Bên tai có tiếng chim hót, tiếng chuông sớm từ xa vọng tới. Cô cảm thấy sự sống xuất hiện khắp nơi nên tâm trạng cũng thoải mái hơn sau nhiều ngày xem những cảnh sinh ly tử biệt.

Con đường nhỏ ven hồ quanh co khúc khuỷu, đi mãi, đi mãi, phía trước có mấy nhánh rẽ, rẽ ra những nơi khác nhau. Do hồi trung học cô đến đây nhiều lần nên cũng xem như không quá lạ lẫm với nơi này, cô tự cho rằng mình sẽ không dễ gì mà bị lạc, bèn đi lững thững theo một nhánh rẽ. Dần dần, bên cạnh không thấy một ai nữa, đường đi cũng càng ngày càng yên ắng, ở phía cuối đường dường như còn có khu nhà lầu với tường cao. Viên Viên tính qua ngắm một chút. Đến cuối đường, quả đúng là có bức tường cao và cổng lớn bằng đá, phía trong khá nhiều tòa nhà, trông phong cách như thời dân quốc.

Nơi này được thật đấy, Viên Viên thầm nhủ. Cô đang định bước chân vào thì chợt có người cản trước mặt.

“Này cô, chỗ này không vào được đâu.” Dù giọng nói bất ngờ này mang ý tốt tới đâu thì cô vẫn bị giật mình.

Hóa ra ở bên cạnh cổng lớn có một nhân viên canh gác. Anh ta đứng thẳng tắp như tượng. Vừa rồi cô bị những căn nhà hấp dẫn nên không phát hiện ra sự tồn tại của anh ta.

Cô ngại ngừng gật gật đầu với anh ra ý xin lỗi. Người đứng canh không lên tiếng nữa, tiếp tục công việc của mình. Viên Viên nói thầm, có lính canh, vậy nơi này là nơi nào mới được? Cô nhìn quanh bốn phía, không thấy bất kỳ một tấm biển hay dấu hiệu gì, cô lại ngại không hỏi, vì vậy cô lùi lại một bước, quay người đi về.

Ai dè vừa mới quay người thì lại giật cả mình.

“Phó... Phó Bắc Thần!”

“Sao em lại ở đây?” Phó Bắc Thần nhìn thấy Viên Viên thì cũng ngạc nhiên.

“Em... đi loanh quanh thôi.” Cô cảm thấy thật khó tin: “Vậy còn anh?”

Anh nhìn cô một hồi rồi mới nói: “Anh thì cố ý tới.” Vừa nói vừa nhìn vào bên trong, trần thuật đơn giản một câu: “Ngày nhỏ anh ở đây.”

“Ngày nhỏ?” Cô ngạc nhiên ngẩn người, sau đó mới nhớ ra ông nội anh là ai.

Nhìn về một góc mái nhà hiện ra sau tán lá cây, rồi quay đầu lại nhìn anh, cô nói: “Anh đúng là 'con ông cháu cha'!”

Anh cười nhẹ: “Chỉ là một chỗ để ở mà thôi.” Nói xong lại bổ sung thêm một câu: “Lâu lắm rồi anh mới về lại đây. Thật ra từ đại học năm hai, chuyển khỏi nhà thì anh chưa từng về thăm.”

“Ồ, vì sao?” Tay Viên Viên xoa nhẹ lên lan can đá ven đường, xúc cảm gồ ghề khiến người ta cảm nhận được sự lâu đời. Phó Bắc Thần thầm đếm một chút tiếp theo lan can đá, tìm chuẩn xác được một cột đá, dường như vẫn thấy được dấu vết chữ khắc mờ mờ bên trên. Những chuyện cũ ngày nhỏ cũng dần dần mất đi như sự phai nhạt của những dấu vết này.

“Vì người lớn thì không còn nữa, mà những người bạn cùng lớn lên thì nay mỗi người một nơi. Ở nơi này chỉ còn lại hồi ức.”

Viên Viên cười hỏi: “Vậy hôm nay anh về tìm lại hồi ức à?”

“Coi là vậy đi, anh còn chụp vài tấm ảnh nữa, lúc về chọn ra mấy tấm đưa cho cô anh.”

“Là người cô làm nhà văn đó ạ?”

Phó Bắc Thần gật nhẹ: “Sắp tới ngày giỗ ông nội anh, có tòa soạn hẹn cô viết hồi ký. Hôm kia cô gọi điện nói là viết mãi, viết mãi rồi bỗng muốn về lại nơi đây. Nay coi như anh về thay cô một chuyến.” Anh vừa nói vừa nhìn Viên Viên, mỉm cười: “Không ngờ, về lại chốn xưa sau bao năm lại gặp em. Trình Viên Viên, em có tin vào số mệnh không? Số mệnh đã định sẽ có một số người nhất định phải gặp, chứng minh rằng...”

Cô thấy anh không nói tiếp thì liền hỏi dồn: “Chứng minh gì?”

Phó Bắc Thần chỉ cười cười mà không trả lời, ngược lại còn chuyên đề tài: “Em có một người bạn là hòa thượng đúng không? Chẳng phải đạo Phật có câu, mọi sự tại kiếp này đều là nhân quả từ kiếp trước? Xem ra trước kiếp này chắc chúng ta có chút liên quan.”

Viên Viên bật cười: “Hy vọng kiếp trước em không nợ tiền anh, nếu không thì quả thật không lạc quan lắm, kiếp này em nghèo, đến 80% là không trả đủ mất.”

“Nói không chừng là anh nợ em.” Phó Bắc Thần lẩm bẩm khe khẽ, Viên Viên còn chưa nghe thấy thì anh đã nói: “Cùng ăn trưa nhé? Gần đây chỗ anh nhiều việc quá nên chẳng dứt ra được.” Câu cuối như đang giải thích.

Cô nghe xong liền lắc đầu: “Không được, em không thể nợ anh thêm nữa.”

Cô nói rất nghiêm túc nhưng Phó Bắc Thần lại không nhìn được cười: “Em quên rồi à, anh chưa từng mời em ăn cơm, mà em còn mời anh hai lần rồi đấy.”

“Là ơn của anh nhiều không đếm xuể, còn em mới báo đáp được chút ít thôi.” Viên Viên chợt nhớ đến một chuyện gì đó: “À, lần trước anh hào phóng cho em mảnh sứ Quân đó, em đã quyết định sẽ làm thành mặt dây chuyền. Tên cũng nghĩ xong xuôi cả rồi, là Niết bàn.”

“Niết bàn?” Phó Bắc Thần nghe vậy thì không khỏi ngạc nhiên.

“Vâng, màu sắc của nó đẹp như vậy, đẹp như cảnh phượng hoàng tắm trong lửa.” Cô không hề nhận ra sự thay đổi về mặt của anh, “Nhưng mà em không biết nên đi đâu mà tìm người gia công. Nó đẹp quá, em không muốn tìm bừa một người rồi làm hỏng mất.”

Khi cô nói, trong đầu Phó Bắc Thần hiện lên một ngọn lửa hùng hực chói lòa, ngọn lửa này đã xuất hiện trong giấc mơ của anh nhiều lần. Anh hít sâu một hơi, gắng sức vớt hình ảnh trong đầu đi, anh nói: “Anh biết một nhà thiết kế trang sức, bình thường toàn đích thân làm, việc này xem ra có thể nhờ cô ấy.”

“...”

“Sao thế?”

“Quả nhiên đến cùng vẫn không thoát khỏi cái số phải nợ anh.”

“Vậy thì... nợ nhiều cũng chẳng trả hết ngay được, em đi ăn với anh bữa cơm nhé?”

Viên Viên không biết nên khóc hay cười: “Phó Bắc Thần, đúng là không nói lại được anh.”

Anh chỉ cười đáp: “Ăn cơm xong anh đưa em về, tiện lấy mảnh sứ luôn.”

“Vâng...”

Viên Viên vẫn chưa hiểu hết Phó Bắc Thần nên cô không biết rằng người và việc có thể khiến anh kiên nhẫn chỉ ít đến không thể ít hơn.

***

Lúc gần tối, bầu trời tối tăm, mây xếp hàng tầng tầng lớp lớp. Hai tuần nay Trình Bạch ở tỉnh S đã quen với hiện tượng những đám mây sau trận động đất dồn đống như thế này. Một tiếng trước họ mới xong công tác cứu trợ cho ngày hôm nay, về đến chỗ cắm trại và được mấy miếng cơm thì lại nhận được lệnh cứu trợ. Một khu vực nông thôn cách chỗ họ không xa có người bị thương cần cấp cứu,

nhưng vị trí cụ thể và số lượng người bị thương thì lại không có thông tin chính xác.

Cuối cùng, Trịnh Lập Trung dẫn đầu đội ngũ đã quyết định tức khắc đi cứu người. Từ khi họ tới khu bị nạn thì đã gặp ba lần dư chấn nên vài bác sỹ cùng y tá của đội cứu chữa đã bị thương. Mấy hôm nay, Ông Dương cứ lo lắng thấp thỏm mãi, mỗi lần nhận việc là cả người anh lại căng thẳng. Tuy nhiên anh không thể nào mà ngờ được, đúng hôm nay, đúng lúc các anh mới đến chỗ cần cứu trợ không lâu thì tai nạn tìm tới thật: anh và Trình Bạch vừa đi vào một căn nhà dân thì có động đất, chỉ trong nháy mắt bụi đất cuộn lên tứ phía, cả trời rung chuyển. Trong đầu anh chỉ có hai chữ: Xong đời!

Sau khi cảm giác hoa mắt chóng mặt tan hết, Ông Dương mở mắt, bốn bề tối om đến mức không nhìn thấy bất kỳ thứ gì.

“Ông Dương, Ông Dương, cậu nghe thấy không?”

Ông Dương cảm giác một nửa người anh đều bị vùi trong đất, anh nghe loáng thoáng thấy tiếng Trình Bạch, anh liền mở miệng một cách khó khăn: “Trình Bạch, tớ hơi sợ.”

“Chẳng phải cậu bảo cậu là siêu nhân?”

“Khụ...” Ông Dương ho một tràng, sau đó mới nói: “Người anh em, mấy nay chúng ta vất vả một nắng hai sương, tranh thủ lấy từng phút giây mà cứu người, nay khó lắm mới có thời gian rảnh, mình buồn chuyện lát đi.” Thật ra Ông Dương đã mệt đến khó chịu nổi được, nhưng anh không dám ngủ nên chỉ có thể cố gượng mà nói chuyện.

“Ừ.”

“Cô nàng ngày trước tớ thích cưới chồng mất rồi.”

“Xin chia buồn.”

Ông Dương cười khô khốc một tiếng, giọng yếu ớt: “Trình Bạch, tớ chợt nhớ ra có một lần phòng ký túc tớ đi ăn cùng phòng cậu. Mặc nó có bạn gái nên mời com. Không ngờ ngày đó cậu say rượu

lần đầu tiên. Cậu nói 'tôi tình nguyện ở bên cô ấy nhưng không nói ra được lời thích. Thế thì nghĩa là gì?'"

Giọng Trình Bạch trong bóng tối có đôi phần trống rỗng: "VẬY Ạ?"

"Sau rồi bạn gái Mạc nói, 'nghĩa là thích, là yêu rồi.'"

Trình Bạch không tiếp lời, Uông Dương tiếp tục nói: "Ngày trước bọn tớ không dám tám chuyện của cậu, hơn nữa có hỏi thì cậu cũng chẳng nói. Giờ đã thành thế này rồi... Tớ có thể hỏi một câu cô ấy là ai không? Phải nói là xưa nay cậu của từng có cô nào, nên mới bảo, nói thế nào nhỉ, hiếm nên mới quý."

Một lúc lâu sau Uông Dương mới nghe thấy tiếng nói mệt mỏi mang chút quyến luyến của Trình Bạch: "Viên Viên, cô ấy tên là Trình Viên Viên."

Uông Dương thử cự mình nhưng không thể nhúc nhích được. Lại nghe Trình Bạch như đang tự nhủ: "Người đó nói sai rồi, ít nhất thì vào thời điểm đó là sai."

"Ai sai cơ? Đây Trình Bạch, hình như cậu... còn bị nặng hơn tớ? Cậu thế nào rồi?" Uông Dương đợi một hồi cũng không thấy trả lời, anh không khỏi lo lắng: "Trình Bạch?"

"Ừm... còn sống đây."

***

Lúc sát giờ tan sở Viên Viên nhận được cuộc gọi từ Trình Thăng Hoa.

Cúp máy, cô hơi thần thờ. Trình Bạch đã trở lại, và bị thương. Nghe giọng điệu của chú thì có vẻ bị thương không hề nhẹ.

Sau đó Viên Viên xin chủ biên nghỉ một tiếng để về sớm chạy tới bệnh viện.

Trong đại sảnh bệnh viên lân cận đại học H có treo một tấm băng rôn: "Hoan nghênh người hùng cứu nạn XX". Cô không nhìn nhiều mà chạy thẳng vào thang máy lên tầng 8. Đây là khu phòng bệnh VIP, đều là phòng đơn. Cô đi vào khu này liền bị y tá cản lại.

“Xin hỏi cô tìm ai?”

“Tôi tìm Trình Bạch, anh ấy là bác sỹ thực tập ở bệnh viện này. Tôi là... của anh ấy...”

Lúc cô y tá trẻ nghe thấy tên Trình Bạch thì đôi mắt quả là đã gọn sóng.

Còn Viên Viên thì bất chợt không biết nên mô tả quan hệ của cô cùng Trình Bạch như thế nào.

“Là em gái của anh ấy.” Cô cân nhắc một hồi rồi cảm thấy nói thế là hợp lý nhất.

“Em gái?” Giọng y tá không có vẻ tin cho lắm, do từ trước tới nay chưa từng nghe bác sỹ Trình nói.

Đây là khu vực VIP, có người vào thì y tá nhất định phải chặn lại hỏi cho rõ. Nếu là người không có quan hệ hoặc thậm chí có người cố tình tới gây rối, làm phiền đến người bệnh nghỉ ngơi thì cấp trên nhất định sẽ truy trách nhiệm.

“Tên tôi là Trình Viên Viên.” Viên Viên nhìn thấy trước ngực mình vẫn còn đeo thẻ làm việc, cô vội vàng gỡ ra rồi đưa cho y tá: “Cô xem, tôi họ Trình.” Lúc này Viên Viên cực kỳ thấy may mắn khi mình cùng họ với Trình Bạch.

Cô y tá trẻ tuổi nửa tin nửa ngờ, giờ quyền sở trong tay ra đến chỗ có số điện thoại của Trình Thắng Hoa: “VẬY cô đọc số điện thoại của ba mình đi.”

Ba mình? Viên Viên tức thì hiểu ra là chú Thắng Hoa, nhanh nhẹn đọc vanh vách số điện thoại đã thuộc lâu lâu. Cuối cùng y tá mới tin, mặt mày liền có đôi ba phần nịnh nọt, cô ta nói: “Bác sỹ Trình ở phòng 806, thứ ba bên tay phải. Cô cần tôi dẫn qua không?”

“Không cần đâu, cảm ơn.” Viên Viên từ chối rồi chạy vội qua.

Mở cửa phòng 806, căn phòng quá mức sạch sẽ ngăn nắp, gần như không thấy sự sống nếu không nhìn đến mấy bông hoa trên bàn trà cùng âm thanh vận hành của các dụng cụ y tế.

Do Trình Bạch bị thương khá nặng, hôm qua được xử lý qua tại bệnh viện khu gặp nạn nhưng sau khi về lại đây vẫn bị mổ một lần nữa. Lúc này anh chưa tỉnh lại do hiệu quả của thuốc mê. Màn rèm trong phòng đều được kéo lên hết, ánh nắng mặt trời chiếu vào, dừng trên trán anh.

Viên Viên nhìn cái trán được băng kín đó, tuy không nhìn được vết thương thế nào nhưng nó vẫn ảnh hưởng tâm trạng cô.

Lúc này Trình Thắng Hoa đi vào.

“Viên Viên?” Giọng của ông hơi khàn khàn.

Cô quay người lại: “Chú.” Cô lại nhìn sang Trình Bạch, hỏi nhỏ: “Anh ấy sao rồi ạ?”

“Cả người có nhiều chỗ bị trầy da nhưng chỗ nặng nhất là tay trái và đùi trái, đều bị vào tận xương.” Tiếng nói mang vẻ phàn nàn nhưng cũng có cả niềm tự hào: “May mà vẫn là người nguyên chỉnh, không bị thiếu tay thiếu chân. Mấy vết thương này chỉ cần nghỉ ngơi là khỏe, tuổi trẻ đang có sức, nên để nó chịu ít khổ. Khu gặp nạn là nơi dễ đến thế chắc?”

Cô không thấy có chút cảm xúc đau lòng ân hận của ông nên cuối cùng cô cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Cô nghĩ, cũng coi như về rồi, không cần phải lo lắng thấp thỏm nữa, lo chú Thắng Hoa kẻ tóc bạc tiền người đầu xanh. Ấy ấy, phủ phui cái mồm.

Chương 14 - Tương tư của ai sâu thẳm hơn biển

Khi Trình Bạch tỉnh lại, anh không mở mắt ra ngay mà hít sâu vào một hơi trước, cảm thấy đầu óc hơi trì trệ, dường như trên đầu có một chiếc chuông to chụp lên, đỉnh đầu hơi tê dại, cổ cũng vậy. Anh thử co ngón tay, tay phải không sao, còn tay trái... thì chẳng thể động đậy.

“Đúng là không xong rồi, con trai dì Chu sắp cưới, hôm kia vừa xin chú nghỉ một tuần liền để về bận chuyện cưới xin cho con. Viên Viên, đành phiền cháu ở đây để ý Trình Bạch cho chú, chú về lấy quần áo thay cho nó.”

Là giọng của ba. Và còn cả... Trình Viên Viên? Cô ấy cũng ở đây?

Sau đó anh nghe thấy tiếng mưa, tiếng đóng cửa, chắc ba anh đã đi mất.

Trình Bạch mở mắt ra rất đúng lúc, khiến Viên Viên vừa quay người lại giật cả mình.

“Anh tỉnh rồi.”

Anh chớp mắt, không lên tiếng, chỉ chớp chớp mắt.

“Sao thế? Mắt không được bình thường?” Cô đi đến gần rồi hỏi han nho nhỏ.

“Khụ.” Trình Bạch lấy giọng, “Hôm nay là ngày mấy?” Quả nhiên vừa mở miệng thì anh liền cảm nhận được giọng mình vô cùng khàn.

“22.”

Anh cứ tưởng mình đã mê man lâu lắm rồi, không ngờ còn chưa được hai ngày. Nhưng rõ ràng là, anh đã ngủ rất lâu rất lâu, lâu tới mức anh đã ôn lại tỉ mỉ một lượt tất cả những chuyện trong cuộc sống anh hơn hai mươi năm nay.

Trình Bạch không nói, Viên Viên thì không biết nói gì, cô liền đứng ngây người ở đó một lát. Sau khi thấy anh nhắm mắt lại thì cô mới thềm thở phào một hơi.

Căn phòng lại trở về với sự yên tĩnh, Viên Viên ngồi ở chiếc ghế sofa nhỏ đằng sau. Tất nhiên Trình Bạch không ngủ tiếp, anh chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi do quá mệt mỏi mà thôi. Không lâu sau anh lại mở mắt ra, nhìn người đang ở phía cuối giường, anh lên tiếng: “Trình Viên Viên, em lại đây.”

Viên Viên ngẩng đầu lên: “Làm gì?”

“Cánh tay ngứa...”

“Để em gọi y tá.” Cô nói nhanh.

Thấy cô đã sắp sửa chạy đi, Trình Bạch liền cố gắng gọi lại: “Quay lại đây.”

Viên Viên quay người lại, nghi hoặc.

“Chuyện này cũng cần phải gọi y tá à? Em làm đi.” Giọng anh rất nhẹ, nói từng chữ rất chậm, nếu có thể đổi bằng những lời lẽ thân thiết hơn thì có thể khiến người ta liên tưởng đến những lời tình tứ khi kết hợp với tông giọng đó.

“Ồ...” Sắc mặt anh trắng nhợt nhưng cái giọng điệu kiêu ngạo và tự quyết định đó vẫn không đổi. Nể tình anh hiện giờ là nhân vật anh hùng cứu nạn nên cô không thềm tính toán với anh.

“Mặt ngoài cánh tay phải.”

Kim bình truyền nước cắm trên mu bàn tay phải đặt ngoài chăn của anh. Nếu so với tay trái bị bó bột thì cánh tay này trông còn tốt chán, ngoài những vết thương ngoài da nhẹ thì nó trông vẫn trắng trẻo. Cô đi đến gần, giơ tay gãi gãi lên cánh tay hai lượt, kết quả trên làn da như miếng đậu đó xuất hiện ba đường màu đỏ.

Viên Viên tức khắc rút tay về, thấp thỏm nhìn anh.

“Cắt sạch móng tay đi.” Mặt anh trầm xuống.

Cô cảm thấy khá có lỗi vì ba đường đó, cô giải thích: “Bình thường em có cắt, chỉ là gần đây bận quá nên quên khuấy mất, mà ở đây cũng không có bấm móng tay...”

Trình Bạch cắt ngang lời: “Răng sắc thế thì tự cắn luôn đi là xong.”

Cô ngăn cả người nhìn anh: “Đầu anh có vấn đề à, chẳng phải anh có bệnh sạch sẽ sao, bác sỹ Trình?”

“Anh có, nhưng em thì không.” Anh nhắm mắt lại, lấy tinh thần, cố gắng làm mình trông không quá yếu ớt: “Thôi được rồi, lấy ít nước cho anh.”

Lúc này ngoài cửa có một đoàn người, là đoàn 5 người đến thăm hỏi, dẫn đầu là viện phó Trương Đức Vũ.

“Dương à.” Trương Đức Vũ nhìn phó trưởng ban Dương Nghị phòng chẩn đoán của Trình Bạch: “Sao bảo bình thường cậu Trình này chín chắn, ít nói? Nói cũng nhiều thế này cơ mà!”

“Chắc là nói nhiều hơn với người thân.” Dương Nghị cười ha ha, “Chẳng phải tiểu Triệu nói là em gái cậu ấy đang ở bên trong sao?”

Sau đó đoàn lãnh đạo gõ cửa đi vào.

Trình Thắng Hoa nhanh chóng trở lại. Trước khi ông đến, Trình Bạch và Viên Viên hiếm khi phối hợp hoàn hảo với nhau mà khéo léo tiếp đón các sếp. Viên Viên vừa về tới phòng trọ thì liền nhận được điện thoại của mẹ.

“Viên Viên, mai là thứ bảy rồi, con có về nhà không?”

“Mẹ, Trình Bạch bị thương, dì Chu thì không có đây nên con không về nữa mà ở lại giúp chú Thắng Hoa.”

“Hả? Trình Bạch bị thương?”

Bấy giờ cô mới nhớ ra mẹ mình không biết chuyện anh ta đi đến khu gặp nạn. Cô không nói, mà chắc chắn chú Thắng Hoa cũng không nói.

Cô kể lại cho mẹ. Đới Thục Phân nghe xong thì liền mắng cô vài câu, bảo là chuyện lớn như vậy mà chẳng nói với bà, bà nói sáng sớm mai sẽ đến thăm Trình Bạch. Lòng Viên Viên không khỏi bất bình, sao thấy anh ta mới đúng là con của mẹ vậy? Mẹ phải biết là anh ta suốt ngày sai con mẹ đây này.

Cô nằm xoài lên giường, điện thoại lại reo. Cứ tưởng vẫn là mẹ nên cô nhận máy một cách chán chường, cười khở ha ha: “Rồi rồi, con biết sai rồi, con không nên không nói cho mẹ...”

“Em sao thế?”

Là Phó Bắc Thần.

Viên Viên mở trừng mắt.

“À! Xin lỗi anh, em tưởng là mẹ em.”

“Tâm trạng em có vẻ không tốt, có chuyện gì vậy?” Giọng anh vẫn luôn rất dễ dàng mà khiến cô bình tĩnh lại. Viên Viên không hề có chút giấu diếm gì với anh: “Bị mẹ em mắng vài câu thôi, không sao cả. Phó Bắc Thần, anh tìm em có việc gì vậy?”

“Phải có chuyện mới được tìm em?” Phó Bắc Thần dịu dàng hỏi, còn hơi cười cười.

“...”

Tiếp đó anh và cô cứ tiếp tục câu được câu chăng, nghe giọng cô càng ngày càng nhỏ, trả lời càng ngày càng ít, sau cùng... Anh bật cười, có lẽ cô đã ngủ.

Phó Bắc Thần cúp máy, nhìn những chữ đang dừng trên màn hình vi tính, vừa hay là câu “cứ phải có việc thì mới được tìm anh/em sao?” Anh gập máy tính lại, bất đắc dĩ mà bóp bóp trán.

***

Sáng thứ bảy, Đới Thục Phân xách túi lớn túi nhỏ đến chỗ Viên Viên. Viên Viên vừa nhìn liền biết tất cả đều là cho Trình Bạch. Cô đang định than vài câu thì nhớ ra tối qua vừa bị mắng cho một trận,

cô không muốn tự tìm khổ nữa nên ngoan ngoãn mà im miệng, dẫn mẹ đến bệnh viện.

Trên đường đi mẹ cô bảo cửa hàng ở nhà hết hạn cho thuê. Ban đầu là một cô giáo mở hiệu sách, nhưng con trai cả qua Mỹ mới có một đôi song sinh nên đón mẹ qua bế cháu rồi. Hiện tại tuy có rất nhiều người muốn thuê lại nhưng bà vẫn nghiêng về chuyện tự mở một quán trà nhỏ.

“Ai da, mẹ, sao mẹ lại nghĩ ra chuyện mở quán trà?”

“Ngày trước cần chăm sóc bà nội con nên không đi làm kiếm tiền được, đều tiêu từ tiền cho thuê nhà với tiền ba con để lại. Lúc con đi học, mỗi năm mẹ chỉ có thể cho con một ít. Con biết cầu tiến, chưa từng trách mẹ nhưng mà sau này con kết hôn thì mẹ vẫn phải chuẩn bị chút của hồi môn cho con chứ.”

Viên Viên thâm nhủ, hôm qua con vừa mới thâm trách mẹ đấy.

“Con còn nhớ chú Ung không?”

“Ung...” Viên Viên xoay tròn con người, nhớ ngay ra: “A! Chú Ung đầu to!”

Đới Thục Phân trừng mắt lên: “Chẳng lẽ phép gì cả!”

Cô cười hì hì: “Anh bảo tên chú ấy kỳ quặc thế chứ, gì mà Ung Dư, cá mè hoa* chẳng phải có cái đầu to sao, mà đầu chú cũng to thật nữa!”

(‘Ung Dư’ và ‘cá mè hoa’ đồng âm trong tiếng Trung.)

Đới Thục Phân mệt thảo luận với cô vấn đề này, bà nói thẳng: “Muời mấy năm trước chú ấy có để lại ở nhà nghỉ của mình một cái ruộng đồ, sau này nhà ta đều giữ hộ chú, biết chú sẽ quay lại lấy. Vậy nên chú ấy rất cảm ơn. Mấy hôm trước chú đi công tác đến trấn mình thì vào nhà ta ngồi chơi một lát. Chú biết bà mất rồi, xong hỏi mẹ có muốn mở cửa hàng trà hay là mở quán trà không, chú ở Phúc Kiến, Quảng Đông có mỗi làm ăn. Vừa nay nhà mình cũng trống không, mẹ cũng đọc qua mấy cuốn sách kinh doanh ở hiệu sách lúc trước ấy, thử mở quán trà xem sao.”

Viên Viên nghĩ, hiện giờ chỉ còn mình mẹ ở nhà thì cũng cô quanh, bèn nói: “Mẹ, con ủng hộ. Nhưng mẹ đừng cố kiếm nhiều quá mà mệt. Mẹ kiếm được bao thì tiêu cho mình hết đi, đồ hồi môn của con gái mẹ thì con gái mẹ tự kiếm được.”

Đói Thực Phân xoa xoa đầu con gái.

Sau khi đến bệnh viện, bà gặp Trình Bạch rồi quan tâm hỏi han một hồi rồi mới nhớ ra đồ mình mang tới, bà nhanh chóng lấy ra một hộp giữ nhiệt, vừa mở nắp thì một hương thơm ngào ngạt liền tỏa ra.

“Mẹ à, đây là món gì thế? Thơm quá!” Viên Viên sáp tới.

“Canh giúp tan máu tụ, lưu thông máu.” Bà vỗ đầu con, “của Trình Bạch.”

Viên Viên một lần nữa bị lò đi, cô uất ức xoa xoa đầu, ngồi sang một bên.

Trình Bạch đón lấy ăn một ngụm, sau đó nói với bà: “Dì, canh này có tam thất, địa hoàng, táo đỏ hả? Tan máu tụ, lưu thông máu, dùng cho người mới bị thương xương cốt trong vòng hai tuần, dì đã vất vả rồi ạ.”

Đói Thực Phân cười nói: “Quả là con cháu nhà ngự y, chỉ một ngụm đã đọc ra thành phần canh. Thịt lợn trong đó đều là không mỡ không gân cả đấy, thích ăn thì ăn nhiều chút nhé.”

“Em đến thăm nó là đủ rồi, mang nhiều đồ thế này làm gì.” Trình Thăng Hoa đứng bên nói với bà.

Khi hai người lớn nói chuyện với nhau, Viên Viên nhìn Trình Bạch ăn rồi bụng bỗng kêu rột rột một tiếng, cô liền thấy lúng túng.

Trình Bạch nhìn sang: “Lau nước miếng đi kìa. Canh này giả sử anh có cho em thì cũng không phù hợp.”

“...”

Đói Thực Phân cười mắng cô: “Cái con nhóc này!”

Bà định ở lại chăm sóc Trình Bạch nhưng do y tá ở khu VIP đã chăm sóc cực kỳ đến nơi đến chốn, lại thêm cả bà nữa thì có khi Trình Bạch lại cảm thấy khó chịu, thế là bà không nêu lên đề nghị đó. Tuy nhiên bà lại sai con gái: “Viên Viên, chỗ con làm gần đây, ngày ngày tan sở thì chạy qua thăm Trình Bạch nhé, nói chuyện với anh rồi giúp được gì thì giúp. Mai là chủ nhật, sáng sớm con qua luôn đi, nấu đồ ăn sang mang tới... À đúng rồi, lát nữa con với mẹ đi chợ. mẹ mua nguyên liệu rồi hôm kia con dậy nấu là được.”

Viên Viên nghe mà muốn khóc thét trong lòng, nếu vậy thì anh ta chưa khỏi bệnh thì có chẳng cô đã toi rồi? Tuy vậy, cô vẫn tỏ vẻ nghiêm túc, nghe lời mẹ dặn.

Buổi trưa, Trình Thăng Hoa đưa hai mẹ con ra ngoài ăn cơm. Ba người chưa đi được bao lâu thì y tá Tiểu Triệu liền đến thay chai truyền cho Trình Bạch.

“Bác sỹ Trình, em gái anh về rồi à?” Giọng nói y tá Triệu rất yếu điệu.

“Em gái?” Trình Bạch khẽ cau mày.

“Vâng! Trình Viên Viên ấy, hôm qua lúc đến cô ấy nói với em mà.” Cô y tá nhìn nhìn Trình Bạch, nghi hoặc: “Lẽ nào không phải?”

Anh không trả lời mà chuyển chủ đề: “Sáng mai có phải ca trực của cô không?”

Tiểu Triệu gật đầu: “Phải ạ.”

Trình Bạch lịch sự nói: “Vây phiền cô, nếu sáng mai cô thấy em gái tôi không mang bữa sáng tới thì cô bảo cô ấy về lấy đi. Cảm ơn nhé.”

Tiểu Triệu ngẩn ra, đang tính nói hay là mai em mang bữa sáng cho anh nhé, sau nhìn thấy bộ mặt xa cách của Trình Bạch, cô nhanh chóng nuốt lại mấy lời đã ra tới bên miệng.

Ngày hôm sau, Tiểu Triệu đợi cả hồi lâu cũng chẳng thấy bóng dáng Trình Viên Viên. Đến tận gần trưa thì mới nhìn thấy Viên Viên

thong thả đi vào - trên tay chỉ cầm chiếc ô do bên ngoài trời đang mưa.

“Trình Viên Viên, anh trai cô hỏi...” Y tá tiểu Triệu gọi Viên Viên lại đây trách nhiệm, nhưng mấy lời của bác sỹ Trình thật khó mà truyền đạt lại, hơn nữa hiện giờ đã sắp tới giờ ăn trưa, cô bèn hỏi câu khác: “... cô đã ăn trưa chưa?”

Trình Viên Viên hơi ngần người. Trình Bạch nhờ y tá hỏi cô ăn trưa chưa? Giờ chẳng phải là 10h45 à, bình thường thì mọi người đều chưa ăn. Cái đầu ai kia chả lẽ có vấn đề thật? Dù sao thì trên đỉnh đầu anh bị khâu năm mũi liền. Viên Viên thầm nhủ như vậy trong lòng nhưng lại cười tí tẹo với cô nàng y tá: “Chưa ăn, vẫn còn sớm mà.”

Tiểu Triệu nhìn cô không khỏi thầm than, cái cặp anh em này thật quái lạ, người anh thì ngày nào cũng trưng mặt lạnh, còn cô em thì hoạt bát thế này.

“Ah chết!” Viên Viên đột nhiên la lên một tiếng, cuối cũng mới nhớ ra mẹ dặn cô nấu cháo bổ xương: “Em quên nấu cháo cho anh ấy rồi!” Tối qua phải viết bài tới tận gần sáng, sáng dậy đã là hơn 6h, tắm rửa xong liền đi làm. Vậy cũng không thể trách cô được, quả thật là cô ngủ không đủ giấc nên tinh thần hơi rã rời. Viên Viên cân nhắc, vào gặp Trình Bạch giải thích chút, sau đó mai nấu cho anh ăn thì chắc không sao chứ nhỉ?

Nghe Viên Viên lẩm bẩm xong, Tiểu Triệu cuối cùng cũng có thể truyền lại lời Trình Bạch: “Anh cô nói nếu cô không mang bữa sáng tới thì bảo cô về lấy.”

“...”

Trình Bạch ngồi dựa đầu giường nhìn Trình Viên Viên đứng cách anh hai mét, đang cúi đầu hứa chắc rằng ngày mai nhất định sẽ nhớ nấu cháo mang vào. Anh nhìn một lúc lâu.

“Được rồi.”

Viên Viên cảm thấy may mắn như vừa thoát khỏi vuốt hổ, hồng thời thấy Trình Bạch hôm nay xem như thông tình đạt lý, cô bèn có lòng tốt hỏi anh: “Anh đói chưa? Giờ em đi mua bữa trưa cho anh nhé?”

“Đói cả buổi sáng rồi, mất hết cả cảm giác.”

Giọng Trình Bạch bình bình, cô nghe mà lại thấy sợ. Ý châm chọc trong câu nói này quá rõ ràng, cô nuốt nước bọt: “VẬY... là ăn hay không ăn đây?”

Trình Bạch không thèm nói với cô thêm một câu nào nữa, anh giao tay cầm lấy một cuốn sách trên bàn rồi bắt đầu đọc.

Viên Viên biết lần này là lỗi của mình, giọng cô càng nhỏ: “Đợi anh phục hồi cảm giác rồi nói sau vậy.” Trên sô pha có đủ loại đồ, có thuốc bổ, có túi đựng quần áo, còn mỗi chiếc ghế cạnh giường anh là trống. Cô không dám ngồi trước mặt Trình Bạch nên đi đến bên tường, dựa tường vừa nghịch điện thoại vừa đợi.

Ngón tay trỏ phải của Trình Bạch gõ nhẹ lên trang sách, có vẻ đó là động tác vô thức của anh.

Còn Viên Viên đang cúi đầu, một chân cũng gõ nhẹ, là hành động khi cô đang đợi người khác.

Ánh mắt anh nhìn thấy động tác đó của cô, anh hơi ngẩn ra, lúc này mới nhận ra bao năm nay thói quen trong vô thức lúc đọc sách của anh là học theo cô.

Trong phòng rất yên tĩnh, tiếng mưa bên ngoài càng rõ rệt, rả rích, kéo dài mãi không dứt. Cả hai người lúc này đều nghe tiếng mưa mà nhớ về cùng một chuyện trong quá khứ.

Một buổi chiều tà mùa hè, bỗng dưng trời đổ mưa to, mưa rơi lộp độp trên đường bắn lên vô số giọt nước.

Cô cầm chiếc ô đỏ lẳng lặng đứng trên con đường đá trước tòa giảng đường, trong lòng còn ôm một cái ô màu đen nữa. Hai bên con đường đá trồng mấy hàng chuối tây, mưa rơi vào tán lá vang

thành tiếng, cô chỉ chăm chú nhìn hai cửa ra của tòa nhà, sợ sẽ bỏ lỡ gì đó.

Những học sinh đi qua đều liếc nhìn cô đây nghi hoặc, cô coi như không thấy. Cũng không biết là qua bao lâu, giày cô ướt hết, hai chân tê dại, hai tay áo cũng bị mưa ướt mà dán vào cánh tay, tất cả khiến cô thấy cực kỳ khó chịu.

Lúc này, cuối cùng cô cũng nhìn thấy người mà mình đợi.

Ban đầu anh định nhờ bạn đưa mình tới cổng trường, sau nhìn thấy cô, cũng chỉ cần liếc qua là thấy băng gạc lộ ra từ phía sau cổ.

Anh lấy ô từ trong tay bạn học: “Cho mình mượn một lát.”

Nhìn thấy anh đi tới, cô định chạy đến nhưng vừa nhấc chân thì chẳng còn sức, suýt thì ngã sấp xuống. Ngẩng đầu lên, anh đã tới trước mặt. Cô vội vàng cười rồi đưa chiếc ô đen qua. Anh lại chỉ nhìn cô, không nhận, sau đó cô nghe anh nói trầm trầm: “Đã bảo bao nhiêu lần rồi, đừng đợi tôi. Tôi không cần em giúp tôi chuyện gì cả. Không cần thiết.”

Nụ cười trên mặt cô cứng lại: “Mưa quá to, anh cầm ô đi, em về liền.”

Anh giơ tay ra, vốn chỉ định đẩy, không ngờ lại không không chế được sức lực mà đánh phải bàn tay cầm ô của cô, chiếc ô đổ rơi xuống đất, mưa ào ào xối vào người cô. Anh không biết những giọt nước từ khóe mắt cô lúc đó là nước mưa hay là nước mắt.

Thời gian khiến người ta quên đi rất nhiều chuyện, nhưng có nhiều chuyện rất nhiều năm vẫn ở mãi trong ký ức chúng ta, nếu không phải là muốn quên mà không thể nào quên được, thì cũng là muốn nhớ mãi cả đời.

“Trong chiếc áo khoác ở sô pha có thể ăn của bệnh viện, em cầm lấy đi ăn đi.” Trình Bạch bỗng lên tiếng.

“Hờ?” Viên Viên lấy lại tinh thần, nhìn sang Trình Bạch: “Thế còn anh?”

Anh định bảo không cần, xong nghĩ nghĩ rồi bảo: “Tiện thể mua về luôn.”

“Ừm.” Viên Viên quả là đói rồi, vừa nghe thấy có thể đi ăn cơm là cô đã chạy ngay tới chỗ áo Trình Bạch, lấy ra từ túi áo... một ví tiền.

“Thẻ ở trong ví.”

“Ừ.” Mở ví anh ra, trong đó có rất nhiều thẻ, tìm một hồi mới thấy thẻ cơm.

Lúc Viên Viên đến nhà ăn bệnh viện mua cơm, không ít người xì xào, cô không khỏi sờ sờ mặt mình, lẽ nào bị dính gì? Người phía sau hỏi cô: “Em là em gái bác sỹ Trình?”

Cô quay đầu lại, khó hiểu hỏi: “Sao chị biết?”

Cô bác sỹ trẻ mặc áo blouse trắng cười nói: “Nghe nói thôi.” Tiếp đó còn không quên thăm hỏi đây quan tâm: “Hy vọng anh trai em khỏe lại sớm.”

Viên Viên còn có thể nói gì nữa? “Cảm ơn.”

Chiều hôm đó, lúc về nhà trọ thì do buồn ngủ nên cô ngồi nhầm xe bus, cần đi xe 1 lại đi nhầm xe 11. May mà xe 11 cũng đi qua trạm Tân thôn Hồng Phong, cũng không xa quá. Lúc xe đi qua ngõ Diên Linh, Viên Viên hơi ngạc nhiên, cô nhớ ra địa chỉ hiệu thuốc của gói thuốc bắc lần trước chính là số 18 ngõ Diên Linh.

Nhớ lại thì chỉ sau hai ngày uống thuốc, cả cảm mạo và nghẹt mũi đều như khỏi hẳn, gọi điện cảm ơn chú Thăng Hoa thì mới biết hóa ra chẳng phải chú ấy gửi.

Không phải là chú, vậy là ai? Viên Viên rất thắc mắc.

Nếu hôm nay ngờ ngẩn thế nào lại đi qua đường này thì đi tìm hiệu thuốc Hậu Đức đường đó hỏi thăm vậy - vừa hay đơn thuốc cô luôn để trong túi xách. Viên Viên bèn xuống xe ở trạm tiếp theo.

Hậu Đức đường chẳng hề khó tìm, tuy nhiều mặt tiền quả thật rất khiêm tốn. Cô cầm đơn thuốc chần chừ một lúc ngoài cánh cổng cổ xưa. Lần trước Vương Nguyệt nói hiệu thuốc bắc này đẳng cấp thế

nào nên Viên Viên cảm thấy nếu cô đi vào hỏi: “Có thể giúp tôi xem đơn thuốc này là ai kê cho Trình Viên Viên không?”, có lẽ sẽ bị lo luôn chẳng?

Hà Phác ăn cơm trưa xong liền về Hậu Đức đường, vừa đi vào ngõ Diên Linh liền nhìn thấy một cô gái đứng trước cửa tiệm của mình. Tóc buộc đuôi ngựa, mặc áo len mỏng, quần bò, nhìn nghiêng trông thanh tú và trẻ trung. Lúc anh tới gần, mắt liếc qua đơn thuốc cô cầm trong tay thì hơi sững người, mở miệng hỏi: “Xin chào, cô tới khám bệnh à? Đã có hẹn chưa?”

Viên Viên quay lại, thấy Hà Phác mặt cười cười, mặc áo blouse trắng.

Có lẽ là bác sỹ ở Hậu Đức đường. “Không... Tôi... Tôi không tới khám bệnh.” Viên Viên tưởng mình chặn đường của anh ta nên đứng dịch sang một chút. Hà Phác lại không đi, anh nói: “Tôi có thể xem đơn thuốc cô đang cầm trong tay không?”

Viên Viên thầm nhủ, hay là hỏi luôn anh bác sỹ này đi, trông anh tay có vẻ nhiệt tình, thân thiện. Cô bèn đưa cho anh rồi hỏi câu định hỏi.

Hà Phác cầm đơn thuốc, nhìn rõ chữ viết trên đó thì không khỏi hớn hờ trong bụng: Phó đại chuyên gia ơi là Phó đại chuyên gia, tôi hỏi tái hỏi hồi cậu không chịu nói viết đơn thuốc này làm gì, giờ thì để tôi bắt được rồi nhé!

Người ta nói thế nào nhỉ, đi mòn cả giày mà tìm không ra, bỗng dưng lại thấy ngay trước mắt!

Hà Phác ngoài mặt thì chỉ bình thản nhìn Viên Viên, lịch sự trả lại đơn thuốc, anh nói: “Xin lỗi, chỗ chúng tôi chỉ ghi lại người nhận thuốc chứ không ghi người trả tiền.”

“Ồ...” Viên Viên cũng khá ngạc nhiên, không khỏi thất vọng.

Đến cùng vẫn là mất công đi một bận.

Đúng lúc này thì điện thoại cô reo, lời từ túi xách ra, là mẹ gọi. Cô cảm ơn người bác sỹ trước mặt sau đó vừa nghe điện thoại vừa đi ra

khỏi ngõ.

Hà Phác nhìn cô đi khỏi rồi mới đi vào tiệm thuốc của mình, anh lập tức gọi điện cho Phó đại chuyên gia. Bên kia vừa nhận máy anh liền kể: “Vừa nãy tớ gặp một cô nàng, thân hình yếu điệu, khoảng 1m65, mắt mũi thanh tú, một đôi mắt hạnh, ở giữa hai đôi lông mày còn có nốt ruồi duyên nhỏ nhỏ, không biết Phó đại chuyên gia có quen không? À quên, cô nàng tên là Trình Viên Viên.”

Phó Bắc Thần ở bên kia đầu điện thoại yên lặng một lúc mới lên tiếng: “Cậu gặp cô ấy ở đâu?”

“Công Hậu Đức đường.” Giọng Hà Phác đầy trêu chọc: “Hóa ra cậu cũng biết tán gái cơ đấy, hê hê, không nhận ra đấy, hê hê.”

“Cô ấy đến đó làm gì?” Phó Bắc Thần không quan tâm, anh chỉ hỏi điều anh để ý. Lẽ nào cô bị ốm?

“Đến hỏi thăm xem ngày mừng 6 tháng này ai đã tốt bụng gửi thuốc cho cô nàng. Tớ đã giữ bí mật cho cậu rồi đấy, mời tớ bữa cơm đi!” Hà Phác tranh công.

“Cậu có thể nói cho cô ấy biết.” Phó Bắc Thần đáp. Không nói không có nghĩa là muốn giấu diếm.

“Bắc Thần, cậu... đang theo đuổi nàng thật đấy à?”

“Cúp đây! Đang ăn cơm với người ta!”

Hà Phác định nói tiếp nhưng đã nghe thấy tiếng “tút tut”.

Phó Bắc Thần đang ăn cơm cùng mấy vị sếp của bảo tàng đồ gốm sứ thành phố Thanh Hải. Anh nghe mọi người nói chuyện một hồi rồi đứng dậy, gật đầu với những người bên bàn: “Xin lỗi, tôi ra ngoài một lát.” Sau đó liền ra ngoài. Ở hành lang, anh gọi điện cho cô, đầu dây bên kia nhanh chóng có giọng nói truyền tới: “A lô, Phó Bắc Thần?”

“Ừ.” Từ xưa đến nay anh không hề biết rằng thì ra bản thân mình lại dễ dàng bị kích động tinh thần đến vậy.

Nỗi tương tư kéo dài, liên tục.

Không biết đã bắt đầu từ khi nào.

***

Viên Viên nghĩ, một ngày chú Thắng Hoa bận bao nhiêu là việc, đa phần đều là tối mới đến viện, vì vậy trong khoảng thời gian Trình Bạch nằm viện chắc chán lắm nên mới suốt ngày gọi điện thoại cho cô như thế - bắt cô mua đồ ăn cho anh, anh bảo là đồ y tá chuẩn bị cho không hợp khẩu vị. Lúc đầu Viên Viên không thèm quan tâm, nhưng sau nghĩ mình nợ chú Thắng Hoa nhiều quá, đành lãnh trách nhiệm vậy.

Thế là mấy ngày gần đây, đa số thời gian nghỉ trưa của cô và thời gian rảnh sau khi tan sở đều được hiến cho Trình Bạch.

Chiều tối thứ tư, do được ba mình dặn dò nên sau khi Phó Bắc Thần tan làm anh liền đến bệnh viện gần trường đại học H để thăm Trình Bạch. Chuyện Trình Bạch bị thương ông mới được biết hôm qua qua miệng chủ nhiệm Trịnh. Giáo sư Phó cho rằng, tuy nhà mình và nhà họ Trình rất ít khi liên lạc, nhưng dù sao vẫn là họ hàng, hơn nữa lúc ông nằm viện thì Trình Bạch cũng tới thăm. Lần này cậu ta bị thương khi làm việc, về tình về lý thì nhà ông đều nên đi thăm, mà chân mình không tiện đi lại nên ông liền bảo con trai đi một chuyến.

Phó Bắc Thần cũng cảm thấy đây là điều nên làm. Lúc đến viện thì chưa tới 11h, anh cầm một giỏ hoa quả cùng một bó cẩm chướng, đi vào tầng gồm những phòng bệnh VIP. Sau khi hỏi y tá số phòng của Trình Bạch thì mới được biết em gái bác sỹ Trình đã đưa anh ta xuống lầu đi dạo rồi.

“Em gái?” Anh thầm nghĩ, nếu đợi thì không biết phải đợi tới lúc nào, bèn nói: “Hoa quả và bó hoa này tôi đem vào phòng cậu ta vậy. Lúc nào cậu ấy về phiên cô chuyển lời, lần sau tôi lại tới thăm, tôi họ Phó.”

Anh đi xuống lầu liền nhìn thấy Trình Bạch ngồi trên xe lăn ở một chỗ nghỉ chân không xa, mà đằng sau anh ta chính là Viên Viên đang đứng.

“Em gái sao?” Khóe miệng anh giương cao, đi về phía bọn họ.

Viên Viên thấy người tới là Phó Bắc Thần thì cực kỳ kinh ngạc, đợi anh tới gần liền hỏi: “Sao anh lại đến bệnh viện?”

“Anh tới thăm Trình Bạch.” Nói rồi anh hỏi thăm Trình Bạch vài câu.

Trình Bạch cảm ơn anh ta như tất cả những người khác tới thăm anh.

Khi Phó Bắc Thần đi, anh hỏi Viên Viên xem có phải cô cũng muốn về không vì giờ không còn sớm nữa. Quả thật cô cũng định về nhà - mấy hôm nay cô chạy qua chạy lại giữa công ty và bệnh viện mệt mỏi lắm rồi, cô đành nói với Trình Bạch: “Em gọi y tá tới cho anh.” Chuyện đưa người bệnh ra ngoài đi dạo cũng là công việc của y tá.

“Không cần, anh tự gọi được.” Mặt anh không hề có bất kỳ một biểu cảm nào.

Viên Viên thấy không có chuyện gì to tát nên đồng ý: “Vậy được, em về đây.”

Phó Bắc Thần gật gật đầu với Trình Bạch rồi cùng Viên Viên đi khỏi nơi đó.

Chương 15 - Chiếc bình Ngọc Hồ Xuân

Chẳng bao lâu sau, Ông Dương với cái cổ được cố định đi dạo sau khi ăn cơm xong, tới đến bên Trình Bạch, thấy Trình Bạch đang nhìn về một hướng. Anh ta tò mò nhìn theo, cách đó khoảng hai ba chục mét có một đôi nam nữ đang đứng nói chuyện bên xe. Người con gái trẻ trung lanh lợi, người con trai trông sừng mặt vô cùng nhã nhặn, rất đẹp đôi.

Ông Dương lại nhìn sang Trình Bạch, cười bảo: “Em kia là cô em gái người ta vẫn nói đấy hả?” Anh ta đến phòng bệnh Trình Bạch hai lần nhưng chưa gặp được Viên Viên, có y tá nhắc đến em gái Trình Bạch với anh, nhưng không hề nói tên.

Trình Bạch không nhìn nữa, giọng anh không được vui vẻ cho lắm: “Cô ấy với tôi không hề có chút quan hệ huyết thống hay luật pháp gì cả.”

“Hử?”

Ông Dương ngẩn ra, sau đó anh như nắm được manh mối: “Không nhẽ cô ấy là Trình Viên Viên?” Thấy Trình Bạch không phủ nhận, Ông Dương kinh ngạc mà nhìn đôi nam nữ cách đó hai ba chục mét thêm lần nữa, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Nói thật nhé, trước nay tớ thấy con người cậu tài đức vẹn toàn, làm gì cũng đầy trách nhiệm, nhưng chuyện gì cũng chỉ như đang làm nhiệm vụ vậy, không lơ là. Chuyện trai gái thì luôn ‘ngó lơ’. Nhưng sự thật là người cậu thích đã có người yêu rồi? Thế nên cậu mới không nói ra lời thích? Sau rồi, dưới áp lực tích lũy lâu dài dẫn tới việc cậu khóa chặt cảm tình?”

Trình Bạch liếc Ông Dương một cái.

Ông Dương đầu hàng: “Rồi rồi, coi như tớ chưa nói gì cả.”

Trình Bạch thấy miệng vết thương trên đầu lại âm ỉ đau, anh ta cầm di động gọi y tá đến.

Khi Trình Bạch được y tá đẩy vào tòa nhà bệnh viện to đùng, anh lại quay đầu nhìn nơi Viên Viên và Phó Bắc Thần đã đứng, lúc này nơi đó không còn ai. Anh liếc nhìn con đường trống trải trước mắt, có chiếc lá tà tà rơi xuống chỗ cô vừa đứng.

Ngày trước, cô tốt với anh, anh lại thờ ơ, anh không thấy cảm động cũng không thấy vui sướng. Mà hiện giờ anh để tâm tới cô là do trách nhiệm, là nghĩa vụ, thậm chí có thể nói là bản năng, anh chưa từng dám suy nghĩ sâu hơn về chuyện tình cảm. Cô xa cách với anh, anh cũng chỉ thấy hơi buồn bã, thất vọng, nhưng anh lại không thể nói rõ được rằng cảm giác mất mát này đến cùng là gì?

Ngày xưa chắc chắn là anh không hề rung động trước cô.

Trình Bạch nhớ đến Phó Bắc Thần, người này coi như là bề trên của anh. Ngày còn nhỏ từng gặp hai lần, ba anh khen Phó Bắc Thần không ngót lời. Giờ thi thoảng gặp anh ta, anh cảm thấy người này anh không đoán nổi.

***

“Lại ngồi nhờ xe anh nữa.” Viên Viên đã không còn cảm giác ngại ngùng nữa, cô tự hỏi, lẽ nào đã quen rồi nên mới tự nhiên như vậy?

“Em ăn cơm chưa?” Phó Bắc Thần gạt cánh điều hòa trước ghế ngồi của cô xuống dưới một chút, tránh để nó đối diện với đầu cô làm cô bị lạnh.

“Vâng, ăn ở bệnh viện, anh thì sao?”

“Vẫn chưa ăn.”

Viên Viên nhìn anh, buột miệng hỏi: “Anh có muốn tới nhà em một lát không, em nấu cho anh ăn?”

Phó Bắc Thần nghiêng đầu sang nhìn, niềm vui trong mắt rất rõ ràng, anh lại nhìn về phía trước rồi nói: “Được, phiền em.”

Đây là lần đầu tiên có phái nam vào phòng trọ của Viên Viên, người đàn ông này lại còn là Phó Bắc Thần nữa... Sự ngại ngùng xuất hiện trở lại.

“Trong nhà hơi bừa bộn.”

Anh cười cười: “Vẫn hơn căn phòng đầy sách của giáo sư Phó chứ?”

“Khụ khụ, hơn một chút.” Viên Viên đẩy cửa nhà, nghiêng người để Phó Bắc Thần vào trước. Anh nhắc chân đi vào, phòng không lớn nhưng trang trí rất ấm áp. Rèm cửa sổ đều được kéo ra, trong chiếc bình hoa nho nhỏ ở bàn ăn có cắm một bó cát tường, cánh hoa màu tím khẽ lay động trong gió.

Anh quay đầu lại nhìn cô: “Hoa đẹp lắm.”

“Có người theo đuổi đồng nghiệp của em, chị ấy lại dị ứng phấn hoa nên cho em.”

Anh cười khẽ: “Ừ.”

Cô hỏi: “Anh thích ăn gì? Có thích ăn bánh chèo không? Hay là em cán vỏ bánh rồi gói bánh chèo nhé?”

“Em còn biết cán vỏ bánh?”

Viên Viên gật đầu: “Ừ!”

“Giỏi quá.”

Viên Viên nghe giọng nói của Phó Bắc Thần, thấy thấp thoáng có cả sự tự hào? Giống như là khen đứa con nhà mình giỏi vậy. Cô cúi đầu tự nhủ, sao trước mặt Phó Bắc Thần cô toàn suy nghĩ lung tung gì thế nhỉ.

“Anh ngồi sofa xem ti vi đi, em đi làm bánh chèo. À, anh uống gì? Trong nhà không có trà”

“Không sao, nước khoáng là được, anh tự rót.” Phó Bắc Thần đi theo Viên Viên vào bếp.

Cô chỉ cốc trà và bình nước nóng cho anh, sao đó liền bận rộn với bánh chèo của cô: “Phải một lúc nữa mới ăn được, Phó Bắc Thần, nếu anh đói thì có thể ăn tạm hoa quả trong tủ lạnh trước đi.”

“Anh vẫn chưa đói, em cứ từ từ.”

Cô không quay đầu lại, chỉ “ừ” một tiếng, do vậy cô không nhìn thấy anh cầm một cốc nước đứng ở chỗ không xa cô lắm, mà ánh mắt anh nhìn cô gần như chú mục một lúc lâu.

***

Viên Viên đã quá quen thuộc với y tá ở tầng tám, hôm nay có y tá hỏi cô: “Bình thường bác sỹ Trình thích làm gì?”

Viên Viên trả lời: “Làm gì á? Đọc sách, chạy bộ, hoặc là chơi điện tử.”

“Bác sỹ Trình chơi điện tử?”

“Ngày cấp ba anh ấy từng chơi, còn hiện giờ thì em không rõ lắm.”

“Bác sỹ Trình thích mẫu con gái như thế nào?”

Câu hỏi này Viên Viên nghĩ thật lâu, cuối cùng cô chỉ chính mình: “Các chị nhìn em.”

“Kiểu giống như em?”

Viên Viên lắc đầu: “Ngược với em, chắc là thế đấy.”

Ai là người nhớ mãi không thể quên của ai, ai là người có cũng được mà không có cũng được của ai, ai lại là người in dấu trong lòng của ai, ai lại là sự đáng tiếc của ai? Tình cảm trên thế giới này vốn không có sự bình đẳng, lúc bình đẳng thì có lẽ là lúc không có tình cảm, cũng chính là “người xa lạ” mà người ta thường nói.

Bọn họ không đến mức là người xa lạ, nhưng cũng không biết cả hai đã đi đến bước nào rồi, cô nghĩ, ít nhất thì cô không còn nhớ anh mãi không quên nữa.

Thật ra nói đến cùng thì anh không sai, anh chỉ là không thích cô mà thôi.

Mà cho dù cô bị thương thay anh, nhưng đó là cô tự nguyện. Ngày đó cô chỉ có một ý nghĩ: phải tốt với anh. Còn hiện tại, cô đã xóa sạch tất cả sự yêu thích của mình với anh, thứ còn lại chẳng qua

chỉ là một phần tình nghĩa cùng nhau lớn lên từ nhỏ mà thôi. Tuy nhiên cô chưa từng hối hận chuyện ngày xưa mình rất tốt với anh, đây cũng giống chuyện cô không hối hận ngày nhỏ thường hay trèo lên cây hoa quế ở vườn sau nhà hái hoa. Cô hơi sợ độ cao, vì vậy mỗi lần trèo đều vừa trèo vừa sợ, cũng từng bị ngã từ trên cây xuống rồi bị thương - để làm bánh hoa quế cho nội, vì bà thích ăn, cho dù đến lúc qua đời bà cũng chưa từng thích cô làm.

Cô không hối hận bất kỳ chuyện gì mà cô đã làm, cô biết rõ mình không có lỗi với bất cứ ai. Không có lỗi, thì không hối hận.

Chiều thứ sáu Viên Viên nhận được điện thoại của Phó Bắc Thần nói là mặt dây chuyền từ miếng sứ đã làm xong rồi. Cô cực kỳ vui mừng. Vì sắp được thấy thành phẩm nên để cảm ơn Phó đại chuyên gia, Viên Viên quyết định mời anh ăn bữa tối. Cô thấy mình sắp sửa thành “bạn com” của Phó Bắc Thần mất rồi.

Anh không từ chối, nhưng anh bảo lát nữa chỗ anh có buổi họp, có lẽ sẽ họp tới sau giờ tan sở. Cả quả tim của cô nay chỉ tràn ngập cái mặt dây chuyền kia, cô bèn đáp: “Vậy em qua chỗ anh đợi.”

Phó Bắc Thần bất giác nở nụ cười. Lục Hiểu Ninh đứng trước mặt nhìn thấy vậy liền cảm thán trong bụng: Vị sếp như rượu ngon ủ trăm năm này của cô, bình thường vẻ chăm chú, nghiêm khắc với bản thân cùng hành động phong độ phóng khoáng đã đủ thu hút rồi, nay còn thấy một nụ cười dịu dàng như làn nước của anh ta, quả thật làm người ta khó mà đỡ nổi.

Viện nghiên cứu đồ gốm sứ thành phố Thanh Hải nằm ở rìa phía nam khu cảnh hồ chiều tà tây thành, vừa hay là góc đường đối diện với đại viện ngày xưa Phó Bắc Thần ở. Viện nghiên cứu ở phía sau bảo tàng đồ gốm sứ, nếu như không được biết trước thì người bình thường sẽ không chú ý đến tòa nhà lớn kiểu xưa này.

Tòa nhà có tổng cộng ba tầng, hình chữ Trình (呈), ngói đỏ gạch đá xanh, ngoài tường còn có dây thường xuân leo. Viên Viên thấy rằng với kiểu này chắc mùa hè dù không có điều hòa thì vẫn rất mát mẻ.

Sau khi đăng ký với bảo vệ ở ngoài công thì bảo vệ nói với cô: “Thầy Phó đã nói với tôi trước rồi, anh ấy nói nếu cô đến có thể cuộc họp vẫn chưa xong, cô vào phòng làm việc của anh đợi một chút. Đi vào tòa nhà, rẽ phải đi lên tầng, phòng 216 là phòng làm việc của thầy Phó.”

Viên Viên cười tươi tán cảm ơn.

Bên trong rất yên tĩnh, mỗi khi cô bước một bước đều vang lên một tiếng nho nhỏ, bên ngoài phòng 216 có treo biển tên Phó Bắc Thần, cửa không khóa, cô đẩy một cái rồi đi vào.

Căn phòng không rộng, giữa phòng là chiếc bàn được làm trực tiếp từ việc mài bề mặt gỗ thô. Trên bàn có chiếc laptop cùng một file giấy tờ đang mở, cạnh bàn là một chồng sách xếp gọn gàng. Chiếc sofa và mấy chiếc ghế nhỏ dựa vào tường. Mặt kia là chiếc tủ kính lớn, trên trong đủ các loại sách, báo, có cả cúp, huy chương hình dáng màu sắc khác nhau, cùng nhiều tác phẩm gốm sứ muôn hình muôn vẻ. Viên Viên tò mò đi qua đó, vì chủ căn phòng không ở đây nên cô không giơ tay ra mở tủ, chỉ đứng một bên nhìn từng hàng một.

Ở chỗ trong cùng sau cánh cửa tủ, cô nhìn thấy một tác phẩm gốm kỳ quặc. Trông bề ngoài thì nó có vẻ giống một cái bình Ngọc Hồ Xuân, chỉ là nó được làm hơi vẹo. Bên phải có một cái vôi, ở đầu vôi nhìn không ra là đầu con vật gì... Viên Viên thật là bực, nếu Phó Bắc Thần đã cất trong tủ thì tính thế nào cũng không thể là hàng kém được. Nhưng cái thứ này, thậm chí đến hàng nung hồng có khi còn chẳng bằng, đặt ở trong này là sao nhỉ? Tính tò mò vừa nổi lên khiến cô không thể không mở cửa tủ, lấy cái đồ gốm kỳ quái đó ra xem.

Xoay ngang xoay ngược ra để xem, bỗng dưng cô dừng tay, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đế bình. Bên dưới đó có khắc hai vòng tròn - là cái ký hiệu mà cô không thể nào quen thuộc hơn được nữa! Cô lười viết chữ nên lấy hai cái hình tròn này đại biểu cho mình, tiện hơn nhiều. Viên Viên chợt nhớ ra lần đó mình đến trấn Cảnh Đức

phỏng vấn, ngày đầu tiên cô làm ra một mẫu bình. Hình nguyên thể của nó cô lấy từ một bức tranh mà mình cất giữ.

Hồi lớp năm tiểu học, có một ngày đang chơi ở dưới cây đậu đỏ, cô bỗng gặp một anh thanh niên do lạc đường nên hỏi đường. Thấy anh mang khẩu trang, giọng nói vang qua cái khẩu trang đó khàn khàn, thỉnh thoảng còn ho một hai bận, cô bèn tự đi dẫn đường luôn cho anh. Bọn họ chia tay ở đầu cầu Thái Bình, cô luôn nhớ đến bóng lưng của người đó, anh đeo giá vẽ, túi giấy vẽ, người cao gầy, dáng đứng thẳng. Mà thời khắc đó, ánh mặt trời vừa đẹp, chiếu lên người anh, chiếu đến mức trông anh có chút không thật. Cô ngắm một lúc lâu, lúc quay người đi thì giẫm phải một bức tranh. Trên đó có vẽ cái bình cổ mảnh, thân bình to, đế tròn. Thân bình có một cái miệng vòi như đầu phượng hoàng, trông rất đẹp. Biết chắc là do người thanh niên nọ làm rơi nhưng quay người lại thì người đã đã mất hút từ lâu. Thế rồi cô cất bức tranh đi, hy vọng có một ngày có thể gặp lại anh.

Hồi ở trấn Cảnh Đức, cô muốn tự tay làm một đồ gốm, bèn học theo những người thợ một vài kỹ thuật cơ bản để nặn đồ gốm. Kết quả là, cô bất giác nặn ra hình cái bình trong bức tranh ngày đó. Khi ấy cô còn từng hỏi người thợ gốm, nhưng ông cũng chỉ có thể đoán ra nó gần giống như thể loại bình, lọ. Nhưng mà cái thứ cô nặn ra đó quả thật chẳng ra làm sao cả, cô nghĩ người thợ gốm chắc chắn sẽ không mang đi nung. Ai ngờ sau hai tháng lại nhìn thấy ở trong phòng làm việc của Phó Bắc Thần. Cái bình nho nhỏ còn chẳng thể tính là hàng hỏng, lại còn không bị vứt đi mà được nung lên, rồi vào viện nghiên cứu đồ gốm sứ! Đúng là kiếp trước cô đã tích nhiều đức lắm đây, cô nghĩ mà không nhịn được cười.

“Nó buồn cười lắm à?” Phó Bắc Thần đứng lúc đó đẩy cửa vào, anh thấy Viên Viên cầm một bình sứ trong tay, trái tim vô thức run một cái.

“Anh về rồi.” Viên Viên nhanh chóng cất bình về chỗ cũ, đóng cửa tủ lại, “Xin lỗi đã tự ý động đến đồ trong tủ của anh.”

“Không sao.” Phó Bắc Thần cười, nhưng anh không định bỏ qua cho cô: “Em thích cái bình đó à?”

Viên Viên nhìn liếc qua, đành dững cảm nói: “Cảm ơn anh đã coi trọng cái bình của em như thế, còn đặt nó trong phòng làm việc để nghiên cứu.”

“Em bảo nó là em làm?”

“Đúng vậy!” Cô giải thích: “Không tin thì anh xem, đáy bình có hai vòng tròn em tự tay khắc.”

Phó Bắc Thần không đi xem ngay mà chỉ nhìn cô nói: “Chiếc bình này có hình dáng thật đặc biệt.”

Viên Viên thở dài một cái: “Em biết là anh muốn nói nó xấu đến một mức độ nhất định? Nhưng đây là do kỹ thuật của em không tốt thôi, chứ nguyên bản của nó đẹp lắm.”

“Nguyên bản?” Phó Bắc Thần cười: “Lẽ nào đây không phải là hình dáng nguyên thủy của nó?”

“Tất nhiên là không phải!” Cô bĩu môi, cô nghĩ nếu kể từ đầu thì hơi dài dòng, thế là chỉ kể: “Trong nhà em có một bức tranh, tranh vẽ chiếc bình cực đẹp. Lúc đó em chỉ mô phỏng theo hình dáng của nó mà làm thôi.”

“Ồ...” Phó Bắc Thần như suy nghĩ gì đó, nhưng cuối cùng anh không tiếp tục hỏi nữa. Anh đến trước bàn lấy ra dây chuyền đã được làm xong trong ngăn kéo.

Viên Viên cảm ơn rồi nhận lấy, cô mở hộp ra đây mong đợi, thấy mảnh sứ vỡ khá góc cạnh ngày trước nay đã được mài thành hình dạng một ngọn lửa, rất tinh xảo, hình dạng mặt dây chuyền này cực kỳ hiếm thấy, phối với màu sắc lấp lánh trên mặt sứ thì cả cái mặt dây chuyền y như một con phượng hoàng đang đập cánh ngũ sắc, chuẩn bị bay mà tạo lửa!

“Đẹp quá!” Viên Viên không khỏi than.

“Để anh đeo cho em.” Phó Bắc Thần nói.

“Hả?” Cô đang định bảo không cần thì anh đã cầm lấy dây chuyền rồi đi ra sau cô.

Anh nhẹ nhàng vén hết tóc đằng sau cổ cô sang một bên, cô tự nhủ, chắc chắn mặt mình rất đỏ.

Anh mở cái khóa kim loại màu đỏ của chiếc dây, hai cánh tay dài, trắng trẻo từ trước mặt cô vòng về sau, cô cảm giác được ngón tay anh chạm vào vết sẹo sau gáy cô, sau đó khe khẽ xoa nó một chút, rồi thấy anh nói: “Được rồi.”

Cô cúi đầu, nén lại mong muốn lấy quạt giấy mà quạt, cô đáp: “Cảm ơn anh.”

“Viên Viên, năm đó lúc em ở nhà Trình Bạch nhìn thấy anh thì nên xuống nhà chào anh một tiếng.”

“Dạ?” Cô ngẩng đầu, anh có ý gì?

Anh cười cười, không nói tiếp nữa.

Lúc anh đưa cô đến bãi đỗ xe thì gặp vài đồng nghiệp, tất cả bọn họ đều có vẻ mặt kỳ lạ. Tuy anh không phải là một người linh hoạt nhưng lại vô cùng nhiều bạn bè, vì vậy thường hay có khách tới phòng làm việc, tuy nhiên xưa nay chưa hề có phụ nữ.

Phó Bắc Thần lờ đi mấy ánh mắt đầy hứng thú kia, anh chào đồng nghiệp một tiếng “Mai gặp nhé!” sau đó dẫn Viên Viên đi mất.

***

Hôm nay, sau bữa cơm tối, người đẹp Thẩm đến bệnh viện gần trường đại học H thăm Trình Bạch, sau khi hỏi han thì bỗng nhớ một chuyện, cô hỏi: “Trình Bạch, em muốn tìm Trình Viên Viên hỏi ít chuyện, anh có thể cho em số điện thoại của cô ấy không?”

Trình Bạch ngẩng lên nhìn cô một cái: “Chuyện gì? Em có thể nói với tôi, tôi sẽ nói lại cho.”

Thẩm Du cũng không cố nài, thấy anh chăm chú gọt lê, động tác gọn gàng mà đẹp đẽ, cô không khỏi khen: “Trình độ cầm dao của anh tốt thật đấy, thế nào mà có thể làm bác sỹ.” Anh đưa quả lê đã gọt xong cho cô: “Theo như logic của em thì tôi hợp với nghề đầu bếp hơn.”

Vẻ mặt Thẩm Du đầy sự khó tin, cô nhận quả lê: “Anh lại còn gọt hoa quả cho em nữa!”

Trình Bạch lấy giấy lau con dao, anh trả lời: “Tôi chỉ muốn dùng dao mà thôi.”

***

Tối nay, sau khi Phó Bắc Thần đưa Viên Viên về nhà, anh về đến chung cư của mình, không uống thuốc an thần nhưng lại ngủ rất nhanh, tất nhiên giấc mơ cũng đến rất nhanh.

Dưới ánh đèn, hai người ngồi đối diện, ở giữa là một bàn cờ vây.

“Tứ ca, sao anh không nói gì?” Anh đang ngồi ngay ngắn, giơ tay đặt xuống một quân.

“Ta không đồng ý.” Người đàn ông ngồi trước mặt giống anh tới bảy tám phần.

“Công chúa kia còn chưa từng gặp đệ! Vì sao chỉ vì một cái thánh chỉ chỉ hôn mà đệ nhất định phải lấy nàng ta?” Anh tức giận, lại đặt xuống một quân cờ.

Người đàn ông đối diện liếc anh một cái, đặt cờ, thắng thua đã định, anh ta nói: “Ta chưa từng thắng đệ lần nào, mà hôm nay đệ lại thất bại thảm hại. Lẽ nào đệ đã quên chỉ cần một phút lơ lửng là thua cả bàn cờ?”

“Vậy Uyển Ngọc phải làm sao đây?” Anh suy sụp, “Ngày đó cô ấy còn hơn hờ mà nói với đệ, muốn tự mình nung đồ hồi môn...”

“Phụ thân luôn nói, trong số đời chúng ta, đệ là người giống đại phu nhất, Đệ biết giá trị của câu nói này đấy.” Người đàn ông ngừng một lát, ánh mắt sắc bén nhìn anh: “Nếu đệ cố chấp muốn diệt cái nhà này thì cả đời nàng ta cũng khỏi phải dùng thứ đồ hồi môn đó.”

“Không phải là không cho đệ cưới, mà chỉ là để mượn hơn một chút. Chẳng lẽ như vậy mà đệ cũng không đợi được sao?”

Một tiếng quát lớn như sấm sét giữa đồng bằng, như một đòn cảnh cáo khiến Phó Bắc Thần chợt bừng tỉnh khỏi giấc mơ, cả người

run rẩy, vã đày mồ hôi lạnh lẽo.

Chương 16 - Thích anh

Dì Chu bận bịu xong chuyện cưới xin của con trai cuối cùng cũng về, Viên Viên vui vẻ như được giải phóng.

Cô cho rằng sau này sẽ không phải gọi tới mình nữa, không ngờ ngày Trình Bạch ra viện, chú Thăng Hoa đi công tác Quảng Châu mà dì Chu phải về nhà nấu cơm nên cô đành phải đồng ý đi đón anh ra viện.

Tới bệnh viện, lên tới phòng 806 liền nhìn thấy anh đang ngồi trên sofa, đã thay ra quần áo bệnh nhân và đang mặc một bộ đồ thể thao màu xám nhạt rộng rãi. Do bị thương nên anh gầy đi rất nhiều so với lúc đi khu bị nạn, khuôn mặt càng thêm góc cạnh. Trình Bạch thấy cô vào thì có vẻ hơi ngạc nhiên, nhưng giọng nói lại không thể hiện gì: “Cầm đồ đi, đi thôi.”

“Ồ, không đợi chú Dương tới rồi cùng đi à?”

“Chú ấy sắp tới rồi, tìm chỗ đỗ xe ở bệnh viện phải mất cả ngày. Chúng ta ra cổng đợi rồi lên xe đi luôn.” Trình Bạch vịn vào tay sofa rồi đứng dậy. Anh ngồi lên xe lăn đặt bên cạnh, hiện là giai đoạn bình phục, anh không thể đi đứng quá lâu.

Viên Viên đành đi tới đeo đồ lên vai rồi đẩy xe lăn ra cửa.

“Bác sỹ Trình, Viên Viên, cần tôi giúp không?” Y tá Triệu thấy hai người đi ra thì chạy khỏi quầy mà niềm nở chạy tới.

“Chị Triệu, không cần đâu, cảm ơn chị.”

Y tá Triệu đã thành bạn thân của Viên Viên, cô nói: “Trước khi em đến thì các sếp bệnh viện vừa đi, nói là để bác sỹ Trình về nhà nghỉ ngơi cho khỏe một thời gian, sau đó lúc về thì sẽ làm lễ biểu dương sau.”

“Ồ vâng.”

Trình Bạch cảm ơn y tá Triệu cùng những đồng nghiệp đang đứng tiễn anh: “Thời gian qua đã làm phiền mọi người rồi.”

Nhóm ý ta không ngừng nói không sao.

Trình Bạch liền bảo Viên Viên: “Đi thôi, đừng quấy rầy tới công việc người khác.”

Người khác có thể không nhận ra nhưng Viên Viên biết là anh không nhân nổi nữa.

Thế là cô vội nói câu chào với mọi người rồi đẩy xe anh vào thang máy. Thang máy đóng lại liền có y tá nói: “Bác sỹ Trình gầy đi thật là nhiều.”

“Lại còn phải nói à, nhưng mà vẫn rất đẹp trai.”

Bên phía Viên Viên, vừa tới cổng bệnh viện thì Trình Bạch liền nhận được điện thoại của lái xe Dương, giọng ông vừa vội vàng vừa bức mình, ông nói trên đường gặp phải một cái xe không biết đạo lý, đụng phải xe ông rồi còn hùng hổ cãi nhau, giờ hai người đang đợi cảnh sát đến xử lý. Tạm thời không thể đi được.

Viên Viên cũng nghe thấy giọng nói vang vọng của chú Dương, không thể tới đón, vậy phải làm sao đây? Cổng bệnh viện đông đúc, cô lại dẫn theo một người bệnh, đúng là không dễ bắt xe chút nào.

Lúc này có một chiếc xe buýt màu đỏ dần dần vào bến, Viên Viên chợt nghĩ ra một ý, cô hỏi Trình Bạch: “Hay là đi xe buýt?”

Anh thấy taxi quả thật là cung không đủ cầu, mà nhìn người bên cạnh có vẻ cũng chẳng tình nguyện mà đi tranh, anh lại chẳng muốn bị người ta nhìn ngó dưới ánh nắng, anh bèn gật đầu.

Người đợi xe khá đông nhưng cũng coi như có trật tự, nhất là trạm ở bệnh viện này, mọi người nhìn thấy người như anh đi lại không tiện thì cũng nhường ra một chút. Xe đến, Viên Viên đỡ anh lên xe rồi mới kéo theo chiếc xe lăn đã được gập lại lên. Lúc này cô bỗng cảm thấy mình như một nam tử hán.

Trình Bạch từ hồi cấp ba đã không đi xe buýt rồi, anh đều tự đạp xe đi học, vì vậy cảm giác ngồi xe buýt với anh mà nói thì đã từ rất

lâu ngày trước.

Do đây là trạm thứ hai nên người trên xe không còn nhiều nữa, Viên Viên nhìn thấy ghế ưu tiên dành cho người già, người tàn tật, phụ nữ mang thai còn trống nên chỉ nó rồi bảo anh: “Anh ngồi đây đi.”

Trình Bạch liếc nhìn cô, đúng lúc một bác gái lên xe, tiếng “thế người già” vang lên, bác gái cũng đi tới ghế ưu tiên rồi ngồi xuống, vừa ngồi liền nhìn thấy Trình Bạch.

Bác gái hơi do dự rồi đứng dậy nói với anh: “Cậu trai trẻ, cậu ngồi đi, ngồi đi.”

Không đợi anh trả lời thì bác gái đã ngồi xuống ghế đằng sau.

Xe lăn bánh, Viên Viên thấy anh vẫn đứng im lại chỗ không nhúc nhích, cô không nhẫn nhịn được mà nói: “Anh ngồi xuống đi, có gì mà phải xấu hổ chứ! Hiện giờ chẳng phải anh là người tàn tật...”

Đột nhiên người lái xe phanh gấp một cái, bao nhiêu người trên xe đều nhào hết về phía trước, còn Trình Bạch thì vừa hay đổ vào người Viên Viên. Anh cao hơn cô gần 20cm, tuy không tính là vạm vỡ nhưng chắc chắn không phải loại gầy nhom. May mà Viên Viên đi xe buýt kinh nghiệm đây mình, bình thường lại hay tập đứng tấn nên mới không bị anh đẩy ngã. Tuy vậy, dù không ngã nhưng trong lòng đây ấp (VD: ý là cả người anh nhào vào chị). Có một khoảnh khắc cô còn cảm nhận được chóp mũi anh sượt qua gò má mình, đến thẳng vành tai, man mát.

Khi Trình Bạch buông cô ra, Viên Viên đỡ anh rồi lầm bầm: “Anh đừng có khư khư giữ mặt mũi gì nữa, hiện tại anh trăm phần trăm phù hợp điều kiện ngồi ghế ưu tiên kia.”

Trình Bạch không còn tiếp tục phản đối, mặt hằm hằm ngồi xuống. Qua vài bến, người càng ngày càng nhiều, anh chau mày nói: “Xuống xe.”

“Hả? Vẫn còn 4 bến nữa!” Viên Viên tưởng mình nghe nhầm.

“Xuống xe, anh chóng mặt.”

Thấy vẻ mặt anh quả thật không ổn, cô không cố chấp nữa. Lúc đến bến tiếp theo, cô đỡ Trình Bạch xuống xe, mở xe lăn rồi dìu anh ngồi vào.

Cả một đường về may mắn là đường phẳng và sạch, trời vừa vào thu, cây cối cành lá sum suê hai bên đường đã cản đi phần lớn ánh nắng nên không nóng. Tuy vậy, bốn trạm xe nói xa không xa, nhưng cũng không coi là gần.

Vì vậy lúc về đến nhà họ Trình, Viên Viên cảm thấy đùi mình sắp liệt tới nơi rồi. Cô thở hồng hộc, ném ba lô xuống đất rồi người ngồi phịch xuống chỗ gần cửa. Bấy giờ Trình Bạch mới thoải mái nói một câu: “Vừa rồi nhiều taxi thế sao không gọi?”

Chỉ vì cô một lòng một dạ muốn đẩy anh về nhà cho nhanh nên mới không nhớ đến có thể gọi taxi chứ sao! Viên Viên ngẩng đầu lên, trừng mắt với Trình Bạch: “Vậy mà anh không nhắc em được à?”

“Anh cứ tưởng em thích đi bộ!”

Viên Viên biết anh độc mồm độc miệng, cũng không muốn phí sức cãi nhau với anh nhưng trong lòng quả là không thoải mái, vì vậy dì Chu bưng món thịt kho tàu cô thích ăn tới để giữ cô lại nhưng cô không gật đầu, mà muốn về nhà nghỉ ngơi.

Ra khỏi nhà họ Trình, cô thấy chân đau, tim cũng đau, bất giác lôi điện thoại ra soạn một tin nhắn thật dài, liệt kê tất tần tật chuyện xấu của Trình Bạch ra, rồi lên án một hồi, cuối cùng nhấn nút gửi đi, trong giây phút gửi tin nhắn đó cô thấy thật thoải mái, như tất cả rác rưởi trên người đều được rũ ra hết. Nhưng vừa lên xe ngồi xuống thì chợt tỉnh ra, vừa rồi cô xúc động quá mà gửi bét cái tin nhắn dài thượt đó cho Phó Bắc Thần!

Anh ấy có thể nào thấy mình cực đáng ghét không nhỉ? Toàn nói xấu người khác... Sẽ cảm thấy cô nhỏ nhen? Viên Viên càng nghĩ càng hối hận, với tâm lý trốn tránh, cô tranh thủ lúc Phó Bắc Thần còn chưa trả lời liền tắt di động.

Đầu dựa vào cửa kính xe buýt, cô nghĩ: cũng không biết bắt đầu từ khi nào mà cô đã để ý đến cách nhìn của anh về mình như vậy.

Khi Phó Bắc Thần nhận được tin nhắn thì vừa đúng lúc anh đang tìm kiếm dữ liệu quan trọng. Do tối qua, trong giấc mơ của anh cuối cùng cũng xuất hiện tên của mình.

Hóa ra, kiếp đó, anh tên là Phó Nguyên Tranh.

Anh soát một lượt lịch sử thời Tống, ghi lại người tên này chỉ có một người. Người này là Thám Hoa lang thời đầu Nam Tống, cưới công chúa Gia Thuần. Sau này dẫn theo công chúa bỏ đi, không rõ kết cục.

Phó Nguyên Tranh vẫn cưới công chúa Gia Thuần?

Công chúa, phò mã... Phó Bắc Thần cảm thấy trong đầu có gì đó lóe lên, nhưng anh không kịp tóm lấy ý nghĩ đó thì tiếng tin nhắn vang. Vừa thấy là Viên Viên, anh lập tức nhớ ra, ý nghĩ vừa rồi chẳng phải là cái đến thờ công chúa phò mã ở trấn Ngọc Khê sao? Anh nhớ nơi đó thờ công chúa Gia Thuần thời Nam Tống và phò mã của cô.

Phó Bắc Thần đặt giấy tờ xuống. Đọc xong tin nhắn dài dằng dặc đó thì không khỏi bật cười khẽ, tâm trạng phức tạp một giây trước liền trở nên bình ổn khá nhiều. Anh chợt muốn nghe giọng nói của cô, thế là bấm điện thoại.

Ai mà ngờ đâu kia tắt máy. Hôm nay là thứ sáu, là ngày đầu lễ trung thu. Anh nhớ cô từng nói trung thu cô về quê.

Viên Viên về chỗ trọ nghỉ một lát rồi gấp hai bộ quần áo về nhà. Sau bữa trưa, Viên Viên cô giúp mẹ trông quán trà, quán trà nhà cô bắt đầu kinh doanh từ tuần trước - trong quán vẫn giữ phong cách trang trí mát mẻ của hiệu sách ngày trước, chỉ là chuyển đi phần lớn giá sách, để lại mỗi hai giá để sửa thành chỗ bày biện ấm chén cùng trà. Lúc hoàng hôn, Viên Viên đi tìm Khương Tiểu Tề. Cô nghĩ cả một lúc lâu, những cô gái khác khi gặp vấn đề, nhất là vấn đề về tình cảm thì chẳng phải đều tìm bạn bè, bạn thân tâm sự sao?

Sùng Phúc tự ở trấn Ngọc Khê là một cái tự cổ xưa có lịch sử lâu đời. Ngày thường hương khói nghi ngút, còn ngày lễ tế thì người bái Phật càng nhiều hơn nữa.

Viên Viên không định tìm Khương Tiểu Tề trong đám đông, đang tính lấy điện thoại ra gọi thì đã nhìn thấy cậu ta.

Hôm nay trông Khương Tiểu Tề cực kỳ hiền từ, mặc áo cà sa, tay cầm một xấp giấy vàng óng. Cậu ta nghiêm trang đi đến cổng lớn rồi đứng lại nói to: “Những thí chủ muốn cầu tình duyên xin hãy đến điện Quan Âm! Ba ngày trung thu, nữ thí chủ xin hương có thể lấy được bùa duyên giảm nửa giá, đã được phương trượng khai quang trước cây tương tư ngàn năm. Mỗi ngày chỉ được 99 người, ai đến trước được trước!”

Cậu nhóc bướng bỉnh từng nằm ngủ khò khò trên bàn ngày trước nay đã thành đệ tử nhà Phật thật rồi. Đến giờ nghĩ lại cô vẫn thấy thật thần kỳ. Cô nghĩ tạm thời không làm phiền đến việc buôn bán của đại sư Tịnh Thiên, à, việc làm việc thiện chứ, cô tìm một chỗ có bóng râm rồi chờ.

Khi Khương Tiểu Tề đã bán sạch số bùa duyên trong tay thì cậu lau mồ hôi bằng tay áo rộng rãi. Đang tính đi uống nước thì nhìn thấy Trình Viên Viên vẫy vẫy tay về phía mình.

Kương Tiểu Tề nói vài câu với hòa thượng nhỏ tuổi bên cạnh rồi mới đến chào hỏi cô: “A di đà phật.”

Viên Viên bắt chước theo, cung kính đáp: “A di đà phật.”

Kương Tiểu Tề nhìn cô một hồi, cậu bảo: “Lần trước tớ đã nói nếu cậu có phiền não gì có thể tới tìm tớ, tớ sẽ lấy căn phòng thiền chuyên tiếp đón khách quý cho cậu tu hành. Xem ra lần này cậu tới là muốn được thế đây mà, đi thôi, tớ dẫn cậu đi.”

“Ý tớ hiện rõ thế hả?” Cô không khỏi sờ sờ mặt mình.

Viên Viên đi theo Khương Tiểu Tề đến một cái viện nhỏ, ngoài cổng viện đặt một cái biển “Du khách xin dừng bước”, mở cổng ra, cây cổ thụ cành lá sum sê như chốn bồng lai. Nếu so với sự ồn ào

lúc này thì cô thấy nơi đây mới đúng là vùng đất tu hành. Phòng thiền nằm trong cái viện cổ xưa này. Lần trước lúc cô tới từng nhìn thấy từ xa nhưng chưa từng đi vào.

Khương Tiểu Tề đẩy cửa một phòng thiền, mời cô vào. Trong phòng có một cái bếp nhỏ bằng đất đỏ, bên trên đặt ấm gang đang sôi sùng sục.

“Ồ, không có ai trông không sợ xảy ra chuyện?” Viên Viên tới gần, cô hỏi.

“Lúc vừa nhìn thấy cậu thì tớ bảo người đi làm.” Khương Tiểu Tề chậm chậm đáp.

“Đại sự đúng là không phải người thường nha, gì cũng biết.” Viên Viên cười cười đi tới băng ghế, khoanh hai chân ngồi xuống.

“Có chuyện phiền não gì thì nói đi.” Cậu nhắc ấm nước ra đổ vào hai chén trà, một chén đặt trước mặt cô.

Cô ôm chén nhìn, quả nhiên vẫn là trà thiện tự làm của đại sư Tịnh Thiện.

Cô ngẫm nghĩ rồi nói: “Tớ... hình như thích một người rồi.” Cô nói “hình như”, là vì cô không chắc chắn lắm, là vì lần này cảm xúc khác với lần trước lúc cô thích Trình Bạch. Cô nhớ lại những lời nói với Trình Bạch ở lễ tang bà nội, có lẽ cô chỉ dựa vào anh như chú chim non, xen lẫn với cảm giác ấm áp ngây ngô của tình đầu. Còn Phó Bắc Thần, nhớ đến anh cô liền cảm thấy bình yên như tất cả đã yên ổn, như mọi việc đều hoàn hảo...

Cô cứ nghĩ mãi, xong không nhịn được mà bật cười: “Ừ, là thích.” Sau đó cô cau mày mà nói: “Nhưng anh ấy rất quan tâm đến tớ, mà tớ cứ cảm thấy anh ấy tốt với mình là do... là do có mục đích nào đó khác - tớ cũng không biết nên biểu đạt cảm xúc này như thế nào. Đại sư, tớ phải làm sao đây?”

Khương Tiểu Tề nghe xong thì ngẩn ra ba giây, cậu tiếp lời: “Thí chủ Trình Viên Viên, cậu đang thảo luận vấn đề tình cảm với một người đã xuất gia hả?”

“Chỗ cậu chẳng phải cũng có thể cầu duyên sao?” Viên Viên hơi lúng túng sau câu hỏi của Khương Tiểu Tề, nhưng lại nghĩ dù sao thì cũng nói hết ra rồi, chi bằng cứ hỏi tiếp: “Tiện thể quan tâm đến chút buồn phiền về chuyện tình cảm đi.”

Khương Tiểu Tề uống một ngụm trà, cậu nói: “Chúng tớ chỉ cho người ta “hy vọng”, còn chuyện làm thế nào để xử lý việc tình cảm của mình thì câu trả lời của người xuất gia luôn là: Quy y cửa Phật.”

“...”

“Nhưng nếu cậu hỏi Khương Tiểu Tề thì Anh ta có mục đích gì, anh ta nghèo, thích tiền của cậu?”

Viên Viên cúi đầu: “Tớ rất nghèo, còn anh ấy chắc không thiếu tiền.” Người ta dù gì cũng là đại chuyên gia tiếng tăm lừng lẫy.

“Anh ta rất xấu, thích vẻ ngoài của cậu?”

Viên Viên cúi đầu còn thấp hơn nữa: “Anh ấy còn xuất sắc hơn tớ, ở tất cả các mặt.”

Khương Tiểu Tề không nói tiếp nữa, duỗi tay ra vỗ vỗ lên vai Viên Viên: “Vậy cậu cứ coi như kiếp trước đã tích đức đi, anh ấy tới báo ơn, ơn cũng là duyên, cũng là tình.”

Viên Viên không nhịn được mà bật cười: “Vậy kiếp trước chắc chắn là tớ tích nhiều đức lắm!”

Khương Tiểu Tề nhìn người trước mặt rồi bỗng nhớ về lúc cậu còn nhỏ. Gần như năm nào cô cũng lấy một phần tiền mừng tuổi mà ba cô cho cô, đưa cho cậu do ba mẹ cậu chưa bao giờ cho cậu tiền mừng tuổi. Còn số còn lại, cô nói để gửi cho trẻ em vùng núi. Lúc đó cô vẫn còn là một đứa trẻ, sau này ba cô mất, cô đến tìm cậu, dường như cô đã khóc rất nhiều, mắt sưng húp lên như quả đào, mặt mũi buồn bã, nhưng chỉ nói với cậu một câu: Không sao, tớ không sao, sau này không thể cho cậu tiền mừng tuổi nữa rồi...

Nhìn lúc nhỏ là biết lớn lên sẽ như thế nào.

Khương Tiểu Tề lên tiếng: “Trình Viên Viên, cậu có một trái tim chân thành đầy tình người, cậu xứng đáng được hưởng những

chuyện tốt đẹp, Phật tử sẽ phù hộ cậu.”

Viên Viên nghe mà lòng hớn hởi: “Cảm ơn lời may mắn của đại sư.”

Chương 17 - Giấc mơ từ lịch sử

Lần thứ ba Phó Bắc Thần đến thị trấn Ngọc Khê, mấy năm trước lúc lần đầu đến cũng là tháng tám. Khi đó Ngọc Khê vẫn chưa được phát triển du lịch, nó vẫn còn dáng vẻ mộc mạc, mà nay đã thành một trong các thị trấn nhỏ ở Giang Nam mức tiếng xa gần, so với ngày xưa thì bây giờ ồn ào náo nhiệt hơn rất nhiều.

Lần này anh tới là muốn xác nhận xem vị phò mã được nhà họ Trình thờ cúng cùng công chúa Gia Thuần kia đến cùng là ai. Nhưng quan trọng nhất vẫn là đến gặp cô.

Đền thờ công chúa phò mã không hề xa hoa, cái đẹp của nó là ở chỗ nó được nhiều thế hệ chân thành thờ cúng, dù điều các du khách chú ý hiện nay là câu chuyện công chúa phò mã không màng công danh lợi lộc mà xây nhà giữa núi rừng, cơm canh đạm bạc, chỉ mong dắt tay nhau đi hết quãng đời bình thường sau này. Tiền sảnh và chính sảnh đều mới được xây lại, có cái lu hương nghi ngút khói và tượng công chúa phò mã nhiều màu. Anh không dừng lại ở nhà trước mà đi thông thả tới hậu viện nơi ít du khách ghé thăm. Dừng chân trước một tấm bia đá được song sắt vây quanh, anh nhìn chăm chú, bên trên có viết rõ tên của phò mã - Phó Nguyên Đạc.

Phó Nguyên Đạc, Phó Nguyên Tranh... Anh cau mày, không khỏi nhớ đến người tứ ca hao hao giống mình trong giấc mơ đó, là anh ta chăng?

Không biết thế nào mới là đúng? Là trong tài liệu lịch sử ghi lại, hay là ở đây?

Với riêng anh thì anh mong rằng nơi đây là đúng, vì như vậy đồng nghĩa anh ta không hề phản bội lại cô gái.

Rời khỏi đền thờ công chúa phò mã, Phó Bắc Thần đi dọc theo con đường năm đó đã đi qua, bất giác đi đến trước cây đậu đỏ. Cái cây hiện giờ đã kết đầy quả đậu đỏ, trông như đang ở trong giai đoạn

yêu cuồng nhiệt tràn đầy hy vọng. Anh không thể đến gần vì đang có rất nhiều khách du lịch vây quanh cây.

Anh hơi nhú mày, nhớ lại năm đó, dưới gốc cây anh gặp cô lần đầu tiên. Cô chỉ đường cho anh, mà bức tranh anh nâng niu trùng hợp sao mà lại rơi vào tay cô. Chẳng hiểu thế nào mà cũng ngày nọ cũng là lần đầu tiên anh gặp Triệu Giác. Từ đó về sau, những giấc mơ vốn dĩ chỉ có ánh lửa và bình sứ của anh bắt đầu trở nên phong phú hơn, anh thấy một câu chuyện xưa đã vỡ thành nhiều phần. Do đó, ban đầu lúc anh còn chưa nhìn rõ cô thì anh còn nhầm tưởng cô là Triệu Giác - Dù anh chưa từng có tình cảm gì khác với cô ta.

Một nghìn năm qua đi, anh vẫn đang tìm cô.

Đi đến cây cầu Thái Bình, rẽ phải sau năm trăm mét thì có một quán trà Viên Duyên.

Viên Duyên, Viên Viên, anh đứng trước cửa quán, chú ý đến tấm biển khắc gỗ, khóe miệng hơi nhếch, anh thích tên quán này.

Đi lên bậc thang, đẩy cánh cửa bằng gỗ ra, anh đi vào trong quán. Một bên là giá bày trà và ấm chén, một bên là bức tường dán đầy tranh ảnh.

Phó Bắc Thần đi về phía bức tường đầy màu sắc đó, nhìn qua liền thấy bức ảnh nọ - dưới ánh trăng, một vài đờ gốm bày ra không theo một quy luật nào, chúng hắt bóng giao nhau trên nền đất. Sắc thái của bức tranh rất lạnh, hiện lên một sự kiêu ngạo. Mà bức tranh bên cạnh nó lại là ngọn lửa bùng bùng phun ra từ một ống khói cực lớn. Sự dứt khoát không vương vấn gì của nó tạo nên sự đối lập hoàn toàn với bức tranh trước.

Anh nhận ra cả hai bức này đều được chụp ở thôn của Cao Linh.

“Phó Bắc Thần?” Lại một lần nữa được nghe thấy giọng nói này, anh cảm thấy vô cùng thân thuộc, như đã nghe cả nghìn năm.

Mặt mày dần ra, anh quay người lại đối diện với Viên Viên, trả lời: “Đúng, là anh.”

Anh vượt qua muôn trùng đến bên cô, trái tim cô vẫn chưa có chủ, chuyện này làm anh cảm thấy may mắn hơn tất cả mọi thứ.

“Sao anh lại tới đây?” Cô ngạc nhiên hỏi, nhớ đến đoạn đối thoại với Khương Tiểu Tề ở chùa, lúc này cô có cảm giác như Phật tổ hiển linh vậy! Sau đó nhớ đến tin nhắn trong lúc xúc động của mình, Viên Viên liền xấu hổ không thôi.

“Anh...” Phó Bắc Thần hơi ngừng lại rồi nói: “Cố ý đến nhà em, muốn uống cốc trà.”

Cô nghe vậy thì hơi yên tâm, anh không hề ác cảm với cô sau tin nhắn đó. Nghe câu trả lời của anh thì cô bật cười. Cô lắc lắc cái hộp nhỏ rồi nói: “Vậy anh đến đúng lúc lắm, em vừa từ chỗ đại sư Tịnh Thiện về, đại sư lại cho em một hộp đây này.”

Anh nhớ lại “trà thiền” mà từng được uống ở văn phòng cô, bèn cười cười hỏi: “Đại sư Tịnh Thiện là sư phụ ở tự Sùng Phúc?”

Viên Viên gật gật đầu, hì hì cười: “Cậu ta còn là bạn học cũ của em nữa.”

Lúc này Đới Thục Phân đi đến từ đằng sau: “Viên Viên về rồi hả? Mẹ nghe thấy con nói chuyện với người ta.” Bấy giờ mới nhìn kỹ người tới là Phó Bắc Thần, bà hơi ngạc nhiên: “Cậu là Phó tiên sinh lần trước đưa Viên Viên về nhà?”

Anh lịch sự chào hỏi: “Đúng ạ, chào dì.”

“Xin chào, xin chào. Lần trước nhà cửa lộn xộn quá nên không đón tiếp được chu đáo, thật là ngại.” Bà nhanh nhẹn mời anh đến bên bàn trà rồi nhiệt tình nói: “Đừng đứng nữa, ngồi đi. Chỗ dì vừa có trà vị quế mới về được lắm, thử xem xem.” Sau lễ tang, bà từng hỏi Viên Viên thân phận người đưa cô về lúc đó, biết Phó Bắc Thần là họ hàng xa của Trình Thắng Hoa mà còn giúp đỡ Viên Viên rất nhiều.

“Cảm ơn dì.” Anh vừa cười vừa ngồi xuống.

Viên Viên ngồi đối diện anh: “Mẹ em có trà ngon cũng không cho em uống, bảo là dù có uống vào cũng chẳng biết là ngon hay dở.”

“Thế nên em chỉ có thể uống trà thiên của đại sư?” Anh trêu chọc.

“Đại sư?” Đới Thục Phân khó hiểu ngẩng đầu lên.

Cô cười đáp: “Là Khương Tiểu Tề ấy...”

Mỗi lần nhắc tới Khương Tiểu Tề, Đới Thục Phân đều không kiềm nén được tiếng thở dài: “Sao lại xuất gia làm hòa thượng chứ? Có lúc cũng thấy đứa nhỏ này thú vị, ai da, số nó cũng khổ...”

Thấy mẹ lại sắp kể chuyện ngày xưa, Viên Viên vội vàng ngăn lại, cô nói: “Mẹ, mẹ còn nhớ ngày còn bé còn từng kể với mẹ là từng chỉ đường cho một anh không? Sau đó nhặt được bức tranh của anh ấy.”

Đới Thục Phân nhìn cô nghi hoặc, rõ là bà đã quên.

Còn Phó Bắc Thần thì cũng đang lẳng lặng nhìn Viên Viên.

Cô nói tiếp: “Trong tranh là cái bình rất đẹp. Sau này con đi công tác tới thị trấn Cảnh Đức từng làm một cái bình gốm phỏng theo nó, nhìn người thợ làm thật đơn giản mà con thì... Tóm lại, rất là thất bại.” Nghĩ rằng Phó Bắc Thần là chuyên gia gốm sứ nên cô mới chọn chủ đề này – dựa theo sở thích của anh.

“Em không chuyên nên làm được như thế là giỏi rồi.” Anh an ủi, sau đó nói: “Nhưng anh rất muốn xem nguyên bản.”

“Cái bình?” Đới Thục Phân hỏi.

“Vâng, mẹ, ngày đó con cho mẹ xem nhưng mẹ bảo mẹ bận quá nên chưa xem. Cái bình trong tranh đẹp lắm nên con mới giữ mãi đến bây giờ.” Cô quay sang nói với anh: “Anh muốn xem nó à? Vậy em đi lấy!” Vừa nói vừa chạy đi. Phó Bắc Thần nhìn theo bóng dáng cô, miệng nở nụ cười. Đới Thục Phân nhìn con gái mình rồi lại nhìn Phó Bắc Thần, bà như đoán ra gì đó.

“Đứa nha đầu này lúc nào cũng hấp ta hấp tấp.” Bà đổ trà đã pha ra một cốc, đưa đến trước mặt Phó Bắc Thần.

Anh nói cảm ơn rồi đưa chén trà lên bên miệng, còn chưa uống đã ngửi thấy hương tươi mới. Ném một ngụm, ngậm trong miệng một

chốc rồi mới nuốt xuống. Anh khen: “Cháu vẫn luôn nghe tiếng trà quế có trầm hương, cuối cùng bây giờ mới được uống thử.”

“Xem cháu uống trà là biết người trong nghề.” Đới Thục Phân lại rót thêm cho anh.

Không lâu sau, Viên Viên cầm theo bức tranh chạy về, mở ra như muốn khoe.

Bà vừa nhìn thấy bức tranh thì trong đầu chợt vang ầm một tiếng: “Đây...”

Bà lại thấy Phó Bắc Thần đang nhìn bức tranh, vẻ mặt còn có vẻ nhớ mong? Ít nhất thì không giống như lần đầu tiên thấy nó.

“Mẹ, mẹ sao thế? Có phải là thấy khó chịu ở đâu không?” Viên Viên thấy sắc mặt mẹ cô không được tốt lắm.

“À, không sao.” Đới Thục Phân tỉnh táo lại. Bà cầm lấy bức tranh nhìn thật kỹ, sau rồi nói với Viên Viên: “Mẹ chợt nhớ ra lúc sáng đã hẹn với dì Vương lấy bánh mật gạo nếp tỵ làm, con đi lấy cho mẹ đi.”

Cô ngạc nhiên: “Bây giờ á?”

“Đâu còn sớm nữa, tiệm nhà dì Vương đóng sớm lắm, đi nhanh về nhanh.”

Cô liếc nhìn Phó Bắc Thần rồi đi ra cửa mà không hề tình nguyện.

Phó Bắc Thần cực kỳ mãn cảm, anh cảm giác được sự bất thường của Đới Thục Phân, khi Viên Viên ra khỏi quán trà thì anh liền nhìn bà, đờ đờ phương lên tiếng trước.

“Phó tiên sinh, cậu... có phải là đã từng thấy bức tranh này, hoặc là nhìn thấy bình sứ trong tranh?”

Anh hơi đắn đo, sau đó đáp: “Chiếc bình sứ trong tranh thì quả thật cháu từng thấy, vả lại bức tranh này là cháu vẽ.” Anh nghĩ, anh chưa từng nói chuyện này với bất cứ ai, nay lại không hề do dự mà trả lời thẳng thắn chỉ vì bà là mẹ của Trình Viên Viên.

“Cậu vẽ?” Đới Thục Phân lại càng kinh ngạc: “Xin hỏi cậu thấy chiếc bình ở đâu?”

“Nói ra thì có thể dì sẽ không tin.” Anh hơi ngừng lại, “Ồ trong mơ.”

Nghe vậy bà liền nghĩ có lẽ anh đã từng nhìn thấy nó ở đâu, sau rồi mới mơ thấy nhưng bản thân thì quên mất.

“Dì, dì thấy thích cái bình trong tranh này sao?”

Bà thở dài một cái: “Nhà tôi ngày xưa có một cái y hệt.”

“Thế còn giờ?” Bàn tay anh đặt trên đầu gối dần dần nắm lại, sau rồi thả lỏng ra. Không phải là điều anh chưa từng nghĩ tới, nhưng sự trùng hợp này vẫn khiến anh không thể nào bình tĩnh nổi.

“Bình hao hao giống nhau nhiều lắm, sao dì có thể chắc chắn cái cháu vẽ giống hệt cái nhà dì?” Nhất định là cùng một cái.

“Vì ngoài hình dáng giống ra thì chữ trên nó cũng giống hệt.” Bà chỉ chữ trên chiếc bình trong tranh: “Trên bình sứ nhà tôi cũng có khắc bài 'Thu Phong từ' này, cũng vẽ tảng đá và cây cối.” Bà nói tiếp: “Sau khi Viên Viên ra đời không lâu thì chiếc bình này mất. Do nó được truyền lại từ tổ tông nên bà nội Viên Viên liền không ưa con bé, thỉnh thoảng giận lây sang nó. Đến mức lòng nó cũng..” Nhớ lại quá khứ, Đới Thục Phân cảm thấy như đã xa xôi lắm rồi: “Tôi vẫn mãi không hiểu, cái bình được cất giữ kỹ thế mà sao bỗng dưng biến mất được? Nếu bảo là có trộm thì sao lấy mỗi cái bình mà không lấy những thứ khác?” Sau cùng Đới Thục Phân lắc lắc đầu, cười nói: “Thật ra tôi cho rằng nếu có thể tìm được chiếc bình về thì có thể gỡ được khúc mắc trong lòng Viên Viên, nhưng cũng chưa chắc, cái đứa bé này đã không để ý từ lâu rồi. Bình thường nó không cẩn thận, làm việc thì hấp tấp, nhưng như vậy thì nó sẽ không giữ mãi trong lòng một chuyện gì, suy nghĩ cởi mở, dễ cho qua hơn tôi. Vậy nên, Phó tiên sinh, chuyện hôm nay cậu cứ coi như tôi chưa hỏi nhé.”

Tất nhiên Phó Bắc Thần sẽ hợp tác, anh điều chỉnh lại tâm trạng của mình rồi nói một tiếng: “Vâng.”

Lúc này Viên Viên xách hai túi lớn bánh mật tự làm vội vàng đi về.

Phó Bắc Thần không ở lại nhà cô lâu, sau khi uống xong hai chén trà thì đứng dậy chào về: “Cháu về đây, đã làm phiền dì lâu như vậy. Cảm ơn trà quế của dì.”

“Anh đi à?” Viên Viên mở to mắt nhìn anh: “Anh ăn xong cơm tối rồi hãy đi.”

Anh cười nhẹ: “Thôi, lần sau. Tối nay anh phải ăn cùng giáo sư Phó.”

Đới Thục Phân cũng định giữ anh lại nhưng thấy người ta đã có hẹn nên không giữ nữa, chỉ nói: “Vậy Viên Viên đi tiễn Phó tiên sinh nhé.”

Cô “dạ” một tiếng. Khi cô đang lưu luyến tiễn anh về thì chợt nghe anh nói: “Sau Trung thu anh đi công tác Nhật Bản.”

“Anh phải đi Nhật?”

“Bên đó có hội nghị giao lưu học thuật đồ gốm sứ, khoảng một tuần mới về.”

“Đi lâu vậy?”

Chương 18 - Mạch thượng nhân như ngọc

Chiều hôm nay, Viên Viên đi lấy bản thảo từ chỗ giáo sư Phó trong viện sách cổ, vừa nãy giáo sư vừa cười vừa nói cho cô biết rằng trưa nay Phó Bắc Thần đã về rồi. Cô nghe mà trong lòng như có một trận gió nhẹ thổi qua, đẩy lên những gợn sóng. Lúc đi ra khỏi viện sách cổ rồi nhìn về phía khu tân uyển Phù Tín thì có điện thoại của Phó Bắc Thần.

Cô ngạc nhiên trong bụng, đúng là thần kỳ.

Phó Bắc Thần biết cô đang ở đại học H bèn hẹn gặp ở Lan đình.

Lan đình là một góc cảnh quan ở góc phía tây của đại học H, ở bên đình nghỉ chân có rất nhiều hoa lan được trồng. Phía trước lại có thêm một dòng suối khúc khuỷu. Bình thường, nhất là vào lúc chiều tà thì có cực nhiều cặp đôi lưu luyến ở nơi này.

Mặt trời xế bóng, ánh chiều tà màu vàng kim chiếu vào trong vườn trường mang đến một cảm giác cực kỳ ấm áp. Viên Viên đi trên con đường cây ngô đồng nổi tiếng của đại học H, do vừa khai giảng nên những sinh viên đi qua đều ôm sách, hoặc là đạp xe chở sách, so với cái lần cô gặp phải Trình Bạch ở đây thì hiện giờ có nhiều người hơn, ai cũng vội vã.

Lúc sắp tới Lan đình, cô nhìn thấy Phó Bắc Thần. Anh nhã nhặn, lẳng lặng đứng cạnh bờ hoa lan, từ lúc nhìn thấy cô anh liền nhìn chăm chú, đợi cô đến gần mới khẽ cười lên tiếng: “Viên Viên, đã lâu không gặp.”

Cô cũng vui vẻ mà đáp lời: “Đúng là lâu rồi không gặp, Phó Bắc Thần.” Không gặp nhau năm ngày.

Sau rồi hai người ngồi xuống một chiếc ghế gỗ dài gần đó, ngồi xuống xong, Phó Bắc Thần lấy ra một chiếc hộp nhỏ xinh xắn trong túi quần âu, đưa cho cô: “Chút quà nhỏ đi công tác về, mong là em thích.”

Viên Viên ngậm ngừng mà đón lấy: “Anh cứ tặng quà em mãi, sau này em làm tới, cứ nhìn thấy anh là đòi quà xem anh giải quyết thế nào.”

“Vui còn chẳng kịp.”

Bị sự hào phóng của Phó Bắc Thần chọc cho cười, cô vừa cười vừa mở hộp, bất ngờ thấy trong đó là một chiếc lược tinh xảo, nhưng nếu nhìn kỹ hơn, bên dưới là chiếc lược màu đỏ, mà bên trên nó, lại còn một chiếc nữa nhỏ hơn màu vàng kim. Cô khó hiểu mà hỏi: “Nhỏ thế này thì dùng thế nào? Hơn nữa, đây là... một cái, hay là... hai cái vậy?” Cô vừa nói vừa cầm lên nhìn ra mặt sau mới vỡ lẽ: “Ồ là để cài ngực áo? Làm đẹp quá, rất độc đáo!”

“Thích thì cài lên đi, cũng hợp với màu sắc áo em mặc hôm nay.”

Cô gật gật đầu, đặt chiếc hộp sang bên, đang định tự mình cài thì anh chợt cúi người xuống cầm lấy món đồ trang sức, dịu dàng nói: “Anh giúp em.”

Góc độ này anh chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể hôn cô rồi. Viên Viên cố gắng giả bộ bình tĩnh, giơ tay cướp lại nó rồi nói: “Để em tự làm.”

Phó Bắc Thần ngời thẳng lên, nhìn cô.

Hai người đều có suy nghĩ riêng, đều không phát hiện ra một góc váy đỏ đang tung bay theo gió nhẹ ở nơi không xa đó.

Trình Bạch chống nạng đi ra từ trung tâm sức khỏe, đang định đi đến bên chiếc xe đỗ ven đường của lái xe Dương thì di động anh vang, lôi ra nhìn, là Thẩm Du, anh nghĩ nghĩ rồi nhận máy: “Có chuyện gì thế?”

“Chẳng phải anh để ý Trình Viên Viên lắm sao? Anh còn không ra tay là cô ấy sẽ bị người ta cướp mất đó.”

“Là ý gì?”

Giọng Thẩm Du nghe như vừa xem xong kịch hay: “Đại sư huynh tặng cô ấy “chiếc lược”, 'Kết tóc trao tâm, lấy lược làm lễ'.”

Thẩm Du chờ một lúc cũng không thấy Trình Bạch lên tiếng.

“A lô? Trình Bạch?”

“Không còn chuyện gì nữa?”

“Không phải anh rất quan tâm tới cô ấy? Sao-” Còn chưa nói hết thì bên kia đã ngắt máy.

Thẩm Du cũng chẳng để ý đến kiểu đối xử không nể nang gì của Trình Bạch, cô cất điện thoại, xoay người đi về ký túc, vừa đi vừa tự cười nhạo một câu: “So với Trình Bạch mình còn sốt sắng hơn thì phải.”

Cô lại nhớ đến Phó Bắc Thần, ánh mắt chăm chú đó, đã hai năm nay không hề xuất hiện trên mặt anh rồi. Anh trông thì ấm áp, có vẻ dễ nói chuyện nhưng thực ra lại xa cách tới mức đẩy người ta xa nghìn dặm.

Nếu nói Trình Bạch là một lưỡi dao lạnh lẽo thì anh ta như dòng nước ấm, rơi vào trong đó sẽ cảm thấy vô cùng dễ chịu, nhưng rồi dần dần ngạt thở, cả sức mạnh dấy dựa thoát ra còn chẳng có.

Chị họ cô chính là một ví dụ sờ sờ ra đấy.

***

Do cần bắt tay vào tin tức về đền công chúa phò mã nên hôm nay thứ bảy Viên Viên liền về quê. Cô không định vừa về đã đi tìm phó cục trưởng cục văn hóa khảo cổ vân vân, tất nhiên càng không muốn đi phiền tới Phó Bắc Thần, vì vậy cô quyết định bắt đầu từ những người bên mình trước đã.

Qua việc thăm hỏi những cụ già ở trấn Ngọc Khê, cô ghi chép hết lại những lời đồn đại và truyền thuyết rồi tạm tổng kết tất cả lại, mất thời gian trọn cuối tuần.

Năm đó, thời cuộc không yên ổn, công chúa và phò mã lại không quen với những hủ tục trong triều đình, thế là bỏ đi, đi khỏi nơi thị phi, họ chọn một vùng đất nhỏ yên tĩnh hẻo lánh mà ở lại, đó chính là thị trấn Ngọc Khê ngày nay.

Có một người nữa đến cùng bọn họ nhưng những lời đồn về người này rất nhiều, tóm gọn là có hai giả thuyết: thị vệ tùy tùng hoặc là huynh đệ bạn hữu.

Một, giả thuyết là “thị vệ tùy tùng” cho rằng người thị vệ này chính là tổ tiên của Trình gia. Công chúa cùng phò mã không có đời sau, vì vậy đời sau của người thị vệ đã xây dựng nên đền thờ thờ bọn họ. Do người thị vệ luôn yêu mến công chúa cho nên cây đậu đỏ kia là do anh ta đích thân trồng sau khi công chúa qua đời. Lúc lâm chung, anh ta còn yêu cầu con cháu mình chôn bản thân bên cạnh cây đậu.

Hai, phía “huynh đệ bạn hữu” thì cho rằng người cùng ẩn cư với công chúa phò mã là huynh đệ hoặc bạn hữu. Người này có một người trong lòng khác, có lẽ vào lúc đó người họ đã chết, thế nên người này mới trồng cây đậu để gửi gắm nỗi nhớ, sau khi chết thì chôn tại đó. Còn đồng đồ nát cạnh cây đậu đỏ chính là đền thờ mà công chúa phò mã xây cho anh ta.

Cả hai cách giải thích đều có điểm hợp lý và điểm sơ hở của chúng. Cách thứ nhất đã giải thích được sự xuất hiện của nhà họ Trình, nhưng lại không giải thích được vì sao nhà họ Trình không gìn giữ cho tốt đền thờ nhà mình mà lại để nó thành đồng đồ nát. Cách thứ hai nghe thì có vẻ xuôi tai, nhưng vậy thì cái đền thờ công chúa phò mã là ai dựng? Nhà họ Trình sao lại xuất hiện ở chốn này? Thậm chí hàng năm còn tổ chức việc cúng tế cho đền công chúa phò mã.

Hoàng hôn, khi Viên Viên ngồi xe trở về trung tâm thì bỗng nhớ ra phò mã họ Phó, Phó Bắc Thần cũng họ Phó - Chắc anh ấy không phải đời sau của phò mã chứ?

“Nếu đúng là thế thật thì anh là hậu duệ quý tộc rồi.” Viên Viên không khỏi bật cười, sau đó vỗ vỗ hai cái lên mặt, lẩm bầm bầm: “Thôi, không nghĩ đến anh ấy nữa, nghĩ về công việc, công việc! Trang đầu tiên viết về công chúa phò mã đi, tài liệu lịch sử cũng nhiều.”

***

Trong khoảng thời gian này Thẩm Du vừa đi thực tập vừa đi học, cuối tuần mới có chút thời gian đi báo cáo tiến độ nghiên cứu gần đây cho giáo sư hướng dẫn, tiện thể hỏi thêm vài vấn đề. Trước lúc đi, cô bỗng nhớ ngày trước cô từng thấy cuốn “Học án Minh nho” trong thư phòng của giáo sư Phó, những lời bình trong đó rất hay nên cô muốn mượn về.

“Mấy ngày trước Bắc Thần cầm cuốn đó đi rồi, chắc là ở trên giá sách trong phòng nó ấy, em qua đó tìm đi.” Phó Gia Thanh ngồi trên sofa, cầm cặp kính lão lên rồi giở một trang sách.

Thẩm Du vâng một tiếng rồi đẩy cửa phòng Phó Bắc Thần. Căn phòng cực kỳ sạch sẽ gọn gàng nên bộ sách bự chàng Học án Minh Nho liền đập ngay vào mắt cô. Thẩm Du đến lấy hai cuốn cô cần, đang định ra ngoài thì có tờ giấy rơi ra từ hai cuốn đó.

Cúi người xuống nhặt, hóa ra là một bức vẽ thiếu nữ cổ đại, người con gái trong bức vẽ cúi đầu cười mỉm, nét vẽ mềm mại, trông vô cùng dịu dàng... Thẩm Du cảm thấy người này khá quen mặt, nhưng lại không nhớ ra.

“Tiểu Thẩm, tìm thấy chưa?”

“Thấy rồi ạ.” Cô đáp lời Phó Gia Thanh, nhét bức vẽ vào giữa hai cuốn sách khác...

Một thời gian dài sau khi Triệu Giác xảy ra chuyện, Thẩm Du đều không thể tin nổi chị họ mình có thể tự sát vì tình. Triệu Giác là một người kiêu ngạo, xuất sắc đến thế nào, cho dù người trong lòng chị ấy không hề có tình cảm gì với chị thì chị cũng không đến mức chọn cách tự sát. Cô cảm thấy đó không phải là Triệu Giác mà cô biết. Sau đó cô từng thử đăng nhập vào QQ của chị, muốn tìm thấy manh mối gì từ đó, nhưng thử đủ loại mật khẩu vẫn không thể vào được, lúc cô sắp từ bỏ ý định đến nơi thì tiện tay nhập một chuỗi số 123456789, không ngờ đăng nhập thành công. Hóa ra mật khẩu của thiên tài lại đơn giản đến bất ngờ. Danh sách liên lạc trong QQ của chị họ rất ít, ngoài cô thì cô cũng chẳng quen ai khác, do vậy không thu hoạch được gì.

Về sau cô đồ suất nghiên cứu sinh của giáo sư, vào lần đầu tiên gặp vị đại sư huynh trẻ trung tài tuấn trong miệng mọi người, cô kinh ngạc đến mức không thốt nên lời - người này, đại sư huynh của bọn họ - chính là người trong bức ảnh mà chị họ cô giấu trong nhật ký, là người khiến chị họ cô chết năm đó! Hiện giờ cô vẫn nhớ rõ những cảm xúc cuộn cuộn trong lòng khó mà kiềm chế khi ấy, lúc cô nhìn Phó Bắc Thần chằm chằm. Sau này cô nghĩ, đây có lẽ là sự sắp đặt của ông trời: để cô làm rõ xem vì sao chị họ mình không màng đến cảm xúc của người thân mà dứt khoát chọn con đường một đi không trở lại.

Thẩm Du nhìn cuốn “Học án Minh Nho” trong tay, nhớ lại bức vẽ cô gái nọ, lúc trước không nhớ ra nhưng lúc này cô mới vỡ lẽ, người trong tranh chẳng phải là giống hệt Trình Viên Viên sao!

***

Chủ nhật, mới sáng sớm Viên Viên đã nhận được điện thoại của Vương Nguyệt.

“Bạn Trình Viên Viên, hôm nay có buổi gặp gỡ nhóm trang phục Hán, em đi cùng chị nha!” Gần đây không hiểu sao Vương Nguyệt lại bỗng dưng thích trang phục thời Hán, tham gia vào hội trang phục Hán, thậm chí còn muốn lôi cả cô tham gia vì cảm thấy khuôn mặt Viên Viên rất có phong cách kiểu “cổ đại”. Viên Viên cảm thấy từ tận đáy lòng là trang phục thời Hán rất đẹp, nhưng mà những người Vương Nguyệt kết bạn cùng chơi đó quả thực không đồng đều cho lắm, có nhiều bức ảnh cô xem mà không biết nên khóc hay cười.

“Nhưng em không có trang phục Hán.”

“Em không có thì chị có! Mặc của chị! Chắc chắn chị sẽ để cho em bộ cực đẹp!”

“Em có thể 'xin miễn vì không có tài' không?”

“Được, nhưng kể từ giờ em đi đường em, chị đường chị, ăn cơm riêng, đối mặt cũng coi như không quen.”

Sau một hồi đấu mưu đấu võ, Trình Viên Viên vẫn phải khuất phục trước sự “lam quyền” của Vương Nguyệt.

Địa điểm gặp mặt hội trang phục Hán mà Vương Nguyệt tham gia lần này là ở một quán trà bên hồ Chiêu tà. Do nay là cuối tuần nên khách rất đông. Vương Nguyệt mặc một bộ váy dài thắt ngực, cánh tay còn khoác thêm một dải lụa, trông như khuê nữ nhà quyền quý.* Rất nhiều người khách trông thấy họ thì nhao nhao đến xin chụp ảnh cùng. Vương Nguyệt cực kỳ nhiệt tình, ai hỏi cũng không từ chối, còn Viên Viên thì luôn lùi về sau, cô sợ gặp phải người quen.

* Giống thế này

Không lâu sau, những người khách đều coi Vương Nguyệt là hình nộm, cô ấy cũng đặt luôn túi xuống ghế đá bên cạnh rồi tập trung vào chuyện chụp ảnh. Lúc này, một đứa nhóc gầy còm lảng lảng cầm lấy túi của Vương Nguyệt, đang chuẩn bị chuồn thì bị Viên Viên vốn đang trốn phía sau nhìn thấy, cô vội vàng la lên: “Có trộm!”

Tất cả khách khứa xung quanh đều lo sốt vó, ai cũng kiểm tra lại đồ của mình, tình hình khá náo loạn. Còn Viên Viên thì thấy mấy tên trộm kia đã nhanh nhẹn chuồn mất, cô cũng không còn thời gian mà nghĩ đến việc hôm nay mặc váy dài rườm rà, nhắc chân đuổi theo luôn. Đuổi thẳng năm phút đến một con đường bán đồ ăn vặt thì cô cũng tóm được tên trộm trước một nhà hàng treo cờ chữ “Rượu” phấp phới. Cô hỗn hà hỗn hển hỏi: “Này... này... làm người bình thường không được à? Sao lại đi làm trộm cướp?” Lúc này cô mới nhìn rõ đối phương hình như là một nhóc vị thành niên.

Hiện giờ, ngoài đám đông không quá rõ tình hình đang xảy ra thì còn có cả một số người đang nhìn Trình Viên Viên qua cửa sổ kính của nhà hàng. Mấy người này chính là đồng nghiệp của Phó Bắc Thần. Tất nhiên anh cũng đang có mặt. Vì trong số họ có một đôi đồng nghiệp đồng hương mới về quê kết hôn hai hôm trước, quê họ rất xa thành phố Thanh Hải và lại ngày kết hôn cũng không vào cuối tuần nên đồng nghiệp chẳng thể đến dự được, cặp đôi bèn về mời bù.

Anh chàng chú rể sau khi nhìn tình cảnh bên ngoài thì kinh ngạc thốt lên: “Phó Bắc Thần, kia chẳng phải là cô gái lần trước đến chỗ chúng ta à?”

Sau đó, một bàn toàn chuyên gia đều nhìn ra bên ngoài -- Trình Viên Viên mặc một chiếc áo mỏng ngoài màu vàng, ở cổ và tay áo có thêu họa tiết hoa cỏ, áo trong màu hồng phấn còn váy dài hồng khói**, trông lại thanh tú, xinh xắn. Chỉ có điều trâm tóc rơi ra, tóc rối, đôi giày vải cũng xộc xệch.

** Kiểu này, màu sắc khác:

Xem ảnh

Lúc Phó Bắc Thần nhìn thấy cô thì liền ngớ người, lại thấy cô túm một đứa nhỏ rõ là loại côn đồ thì anh đứng bật dậy rồi đi ra ngoài.

Có nữ đồng nghiệp nhìn thấy Phó Bắc Thần chạy đi, liền cười chọc: “Từ khi quen chuyên gia Phó đến giờ chưa từng thấy vẻ mặt sốt sắng như thế này của anh ta!”

“Em đang làm gì thế?”

Viên Viên nghe giọng nói quen tai, quay đầu sang liền nhìn thấy Phó Bắc Thần, cô rất kinh ngạc nhưng lúc này không thể lơ đãng, cô hôn hên thở rồi nói: “Cậu ta ăn trộm túi xách đồng nghiệp em.”

Phó Bắc Thần đã đi đến bên cô, lòng hơi tức giận, mặt mày vẫn không thể hiện gì, anh nói đều đều: “Vậy cứ để cho nó trộm!” Ý là cô không nên một mình chạy bắt người, làm bản thân rơi vào tình huống nguy hiểm.

Tên trộm bị Viên Viên túm cánh tay cũng gật gật đầu mà mắng chửi: “Đúng! Bà già thối tha, còn không nhanh buông tay ra!” Một giây sau, cậu ta cảm thấy lưng đau nhói, có người đã đẩy cậu vào tường, nhấn chặt không cho nhúc nhích.

Vẻ mặt người đàn ông phía trước vẫn không hề thay đổi nhưng cậu ta lại cảm nhận được cái lạnh vô cùng, không hiểu sao mà cậu thấy hơi sò sọ, bèn liến thoắng xin: “Đừng đánh, đừng đánh, tôi trả

túi lại cho hai người!” Vừa nói vừa ném túi cho Viên Viên, “Đừng báo cảnh sát! Tôi ăn trộm lần đầu, thật đó!”

Viên Viên cho rằng túi đã lấy được, đối phương lại còn nhỏ nên nói: “Nhóc, sau này phải cải tà quy chính, không được phạm lại đâu đấy!”

“Chắc chắn!”

Phó Bắc Thần liếc Viên Viên rồi thả lỏng tay, tất nhiên anh chẳng hề tin “lần đầu” trong lời cậu ta, nhưng lúc này anh chẳng muốn lãng phí thời gian vào người không liên quan, còn tên trộm kia, vừa được tự do liền ba chân bốn cẳng chạy biến. Anh chau mày nhìn cô: “Có bị thương không?”

Viên Viên lắc đầu, thần kinh vẫn hơi còn căng thẳng.

Vương Nguyệt đã đuổi tới nơi, vội hỏi: “Viên Viên, em không sao chứ?”

Đưa túi lại cho chị ra, cô đáp: “Không ạ.”

“Không là tốt rồi, tốt rồi!” Vừa rồi cả trái tim Vương Nguyệt đều lo cho Viên Viên, bấy giờ mới chú ý đến người đàn ông bên cạnh, buột miệng hỏi: “O? Anh Phó?”

Phó Bắc Thần đã quay về dáng vẻ nho nhã, anh định nói vài lời với Viên Viên nhưng giờ có người khác nên chẳng nói nữa. Anh gật đầu lịch sự với Vương Nguyệt, lại hỏi Viên Viên một câu: “Ăn cơm chiều chưa?”

Lý trí của cô giờ mới trở về, tất cả chỉ xoay quanh một câu 'mặc thành thế này lại gặp phải Phó Bắc Thần', đang chỉ muốn tìm cái lỗ mà chui xuống, sao lại để anh thấy mình như thế này chứ, xong rồi, xong rồi, toi đời...

“Chưa ăn.” Cô cúi đầu, nhanh chóng kéo Vương Nguyệt rồi nói với anh: “Chúng em đi ăn giờ đây, vậy... chào anh.”

Phó Bắc Thần nhìn theo bước chân cô càng đi càng xa, anh đứng đó không động đậy. Hoa trong bồn hoa hai bên đường đang nở rất đẹp, đua nhau khoe sắc nhưng chẳng thể lọt vào mắt anh. Đồng

nghiệp Chiêm Hoằng Vũ chạy ra hỏi: “Cả đám bảo tôi đến hỏi sao anh lại đứng ngẩn ở đây?” Anh ta nhìn theo ánh mắt anh, thấy bóng dáng ở cuối đường có mái tóc rối, mặc quần áo cổ đại hơi xộc xệch, anh ta liền trêu: “Hóa ra anh thích kiểu này hả?”

Phó Bắc Thần không nhìn theo nữa, ánh mắt nhìn xuống không ngờ thấy một chiếc trâm đang nằm trên đất, anh khom người nhặt lên, thầm nhủ: Không phải là “kiểu này”, mà là từ đầu đến cuối chỉ có mỗi một người này.

Viên Viên quay về quán trà bên bờ hồ Chiêu tà, những người cùng tụ họp hôm nay đều nhìn chăm chăm vào cô.

Cô uống một ngụm trà mới nói: “Các anh chị bạn bè đẹp trai xinh gái, đừng nhìn nữa, em biết trông em bây giờ rất giống Tôn nhị nương vừa mới làm xong bánh bao nhân thịt người.”

Lời nói này làm mọi người cùng cười ồ.

Vương Nguyệt giúp cô chỉnh trang lại, thấy chiếc trâm trên đầu biến mất liền hỏi: “Trâm rơi rồi?”

Viên Viên giơ tay lên sờ sờ, quả nhiên không thấy nữa: “Có lẽ lúc đuổi theo trộm rơi mất.”

“Không sao đâu, rơi rồi thì thôi.” Vương Nguyệt cũng không để tâm, lại nháy nháy mắt với cô: “Viên Viên, cái anh Phó kia là người có phong phạm kiểu cổ đại nhất mà chị từng gặp đấy. Hay là em thử đi xúi anh ta tham gia hội chúng mình? Chị thấy nếu mặc đồ trắng chắc chắn sẽ đẹp đến mức khó tin, ‘mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song’ (công tử tuấn tú có một không hai).”

“Thật á?” Có người nghi hoặc.

Tuy biết thừa là Phó Bắc Thần sẽ chẳng đời nào tham gia vào cái hội trang phục Hán này, nhưng sau một hồi Vương Nguyệt nhiệt tình miêu tả, trong đầu Viên Viên vẫn khó tránh khỏi tưởng tượng ra hình ảnh anh mặc đồ cổ trang. Ừm, chắc là thanh nhã, tuấn mỹ cực độ...

“Ôi miệng mình toàn lời vàng hay sao?” Vương Nguyệt bất chợt ngẩng ra nhìn về phía sau Viên Viên.

Cô quay đầu lại liền nhìn thấy người mà một giây trước cô tưởng tượng tới.

“Của em này.” Phó Bắc Thần đi tới, đưa chiếc trâm tóc cho cô - chính là cái bị rơi. Viên Viên ngỡ ngàng cầm lấy, không dám ngẩng đầu lên nhìn anh. Anh trông cô cả người không được tự nhiên thì không ở lại lâu nữa, chỉ gật đầu cười nhẹ với mọi người rồi xoay người đi mất.

Do sự xuất hiện của Phó Bắc Thần nên sau đó Viên Viên bị vây lại, ai ai cũng nhao nhao bảo cô kéo anh vào hội. Viên Viên sắp khóc tới nơi, “Chuyện này mọi người đừng có nghĩ làm gì.”

Thấy cô nói chắc như vậy, mọi người chỉ đành bỏ ý định.

Sau cuộc gặp, về nhà tắm rửa xong Viên Viên liền ôm laptop làm tổ trong chiếc sofa nhỏ ở phòng khách, tính làm gì đó, nhưng đầu óc cứ không ngừng nhớ lại chuyện hôm nay xảy ra.

“Ahhhh xấu hổ chết mất! Sau này chị Vương có nói gì mình cũng sẽ không đồng ý nữa!” Cô gập máy tính lại, nằm xuống mà buồn bã. Kết quả, có lẽ do mệt thật nên chẳng mấy chốc Viên Viên đã ngủ say. Cô tỉnh dậy là do tê dại quá mà tỉnh, bên ngoài trời đã mưa to. Đang tính bò dậy thì bụng chợt đau thắt, làm cô không khỏi than khỏi miệng: “Đau quá!”

Cô nhớ lại trước lúc đuổi theo trộm thì cô đã ăn kem cũng với các chị em, ăn hai cái, ăn cơm xong còn ăn một hộp sữa chua lạnh. Hai luồng tấn công, lẽ nào cô xong đời tại đây?? “Hừ, làm gì có ai tự rửa mình thế này chứ... Nhưng đau quá!” Trán cô bắt đầu rỉ mồ hôi, bụng càng đau từng trận, đau quất lại.

Đau đến thế này lẽ nào là đau ruột thừa?

Viên Viên hoảng loạn, tay run rẩy mò vào trong túi lấy điện thoại ra lật danh bạ, muốn gọi cho mẹ, nhưng sau lại nghĩ đợi tới khi mẹ cô đến thì có lẽ cô đã mất nửa cái mạng rồi. Lật qua từng người một,

đến lúc nhìn thấy tên Phó Bắc Thần thì cô hơi do dự. Định lướt tiếp, không ngờ điện thoại reo, người gọi tới chính là Phó Bắc Thần.

Viên Viên cũng không biết vì sao mà mắt cô hoen đỏ.

Cô nhấn phím nghe.

“Phó Bắc Thần.”

“Sao thế?” Phó Bắc Thần nhận ra ngay sự yếu ớt trong giọng cô.

“Em... bụng đau.”

Anh nói nhanh: “Đợi đó, anh đến ngay!”

Viên Viên ngây người nhìn cuộc điện thoại đã bị ngắt, sự vui vẻ trong lòng đã làm giảm đi chút đau đớn.

Chưa tới năm phút đã nghe thấy tiếng chuông cửa.

“Nhanh thế...”

Ôm bụng bò dậy, cô lê bước ra mở cửa, người bên ngoài chính là Phó Bắc Thần.

Anh thở hồng hộc, tóc tai còn hơi rối. Đặt chiếc ô cán dài ở cạnh cửa, anh bước chân vào nhà dìu cô. Hai người đến ngồi sofa, Viên Viên bèn hỏi: “Anh...”

“Đúng lúc anh ở gần đây.” Phó Bắc Thần đáp. Để cô nằm xuống, tay phải anh đặt lên bụng cô, qua lớp quần áo anh ấn lên chỗ dạ dày: “Nhấn ở đây có thấy đau không?”

Viên Viên chỉ thấy xấu hổ, lắc lắc đầu, anh liền ấn phía bên phải bụng dưới, thấy không có phản ứng mạnh nên hỏi: “Kinh nguyệt của em là ngày mấy?”

Viên Viên ngây người nhìn anh, nhớ ra chu kỳ của cô hình như sắp tới rồi, chỉ có thể ghen lời: “Không phải là đau ruột thừa? Vậy chắc là ăn linh tinh.” Cô tình nguyện là do mình ăn đồ vớ vẩn nên đau bụng, quả thật cô không thoải mái vào kỳ kinh, nhưng cũng chưa từng đau như thế này bao giờ.

Phó Bắc Thần nghiêm túc nói: “Anh phải biết rõ nguyên nhân, nếu là ăn linh tinh thì anh đi mua ít kháng sinh cho em là xong.”

Viên Viên mặt đỏ bừng: “Hai ngày nữa.” Trước kỳ kinh mà ăn đồ lạnh là sơ sót của cô...

Sau khi nghe xong, Phó Bắc Thần đứng dậy đi vào bếp.

Còn Viên Viên thì vừa ôm bụng vừa than thàn, hôm nay có phải là ngày siêu đen của cô?

Lúc anh trở lại thì có cầm trên tay một “thức uống”, đen thui, rất đục, chẳng biết là cái gì, anh đưa cho cô: “Uống đi, sẽ dễ chịu hơn chút.”

Cô ngoan ngoãn uống một ngụm, thấy vị khá ngon: “Gì thế?”

“Thuốc độc.” Anh cười nhẹ.

“...”

“Bên trong là đường đỏ, trứng gà, gừng tươi, chỗ em không có nguyên liệu khác, uống tạm trước đã, làm ấm người.”

“Ừm...”

Phó Bắc Thần ngồi cạnh cô, nhìn cô uống hết ngụm này đến ngụm khác. Uống xong, vừa mới đặt cốc lên bàn, quay người lại tính nói một tiếng cảm ơn với anh thì trước mắt liền tối sầm.

Đôi môi mềm mại ẩm ướt của anh dán lên môi cô, cô mở trừng mắt, sau đó lập tức nhắm mắt lại. Mùi hương thanh thanh trên người anh xen vào mũi cô. Một nụ hôn khẽ khàng, nhưng lại khiến trái tim cô như ngừng đập.

Chương 19 - Nam thần, nữ thần

Trong lúc đang hoảng hốt, Viên Viên nghe thấy anh lẩm bẩm một tiếng: “Uyên Ngọc.”

Wan Yu?*

*Một âm thường có cả chục từ nên Viên Viên không biết chính xác cái tên anh gọi, chỉ biết có hai âm là wan yu.

***

Trán cô áp lên mặt bàn làm việc, tim vỡ thành tro bụi. Còn anh ấy hình như không hề biết rằng mình gọi nhầm, hoặc là có khi anh còn chẳng ngờ mình đã gọi.

Viên Viên nghĩ, lẽ nào cô đã trở thành thế thân một cách bi tráng?

Mỗi một mối tình của cô đều không có cái kết đẹp?

Cô đứng phắt dậy, đi đến bên Vương Nguyệt: “Em muốn tìm bạn trai, một chàng đẹp trai!”

Wang Nguyệt phì cười: “Cái vị Phó tiên sinh đẹp như ngọc kia kìa.”

Cô tuyệt vọng nói: “Em muốn tìm bạn trai, đẹp trai, thích em!”

Wang Nguyệt như một cái máy phát lại: “... Cái vị Phó tiên sinh đẹp như ngọc kia kìa.”

Viên Viên chán nản đi về chỗ ngồi, lúc này điện thoại trên bàn reo, cô liếc nhìn, là Phó Bắc Thần gọi tới. Sau đó, ngón tay cô run run tắt đi...

Hiện tại cô có chút không biết nên đối mặt với anh thế nào.

***

Trình Bạch ăn xong cơm trưa không đợi Uông Dương đang bận bịu tám chuyện với đồng nghiệp nữ thì đã chống nạng đi ra khỏi

nhà ăn trước, lúc đợi thang máy ở trong bệnh viện thì gặp đồng nghiệp Phùng Lập khoa tai mũi họng.

“Cậu có rảnh không?” Trình Bạch lên tiếng.

“Hả?” Phùng Lập nghi hoặc hỏi.

“Mấy năm trước tai phải tớ bị thương, thính lực hơi kém hơn so với tai trái, nhưng gần đây thì có lúc chẳng nghe thấy gì nữa.” Trình Bạch miêu tả đều đều, như đang nói chứng bệnh của một người khác.

Ngược lại Phùng Lập còn sốt sắng hơn cả anh: “Sau khi về từ khu bị nạn?”

Trình Bạch ngẫm nghĩ rồi đáp: “Ừ.”

Thang máy tới, hai người bước vào. Lên tầng ba Phùng Lập dẫn Trình Bạch vào khoa tai mũi họng, làm kiểm tra toàn bộ cho tai anh. Sau kiểm tra, Phùng Lập chau mày nói với anh, ngoại thương đã tạo thành điếc thần kinh thính giác*, có thể chữa đỡ đi nhưng khả năng chữa khỏi hẳn là rất ít.

* Cơ quan thính giác (ốc tai) hoặc dây thần kinh thính giác bị tổn thương.

Sau khi về lại phòng làm việc, Trình Bạch cảm thấy hơi mệt mỏi. Anh dựa vào thành ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, định thả lỏng người nhưng đầu óc lại không ngừng suy nghĩ.

Năm đó, vụ án tấn công ấy, mới đầu thì có vẻ như tình cò, anh và Viên Viên đều không quen người hành hung nhưng anh luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy. Một khoảng thời gian rất dài sau ngày đó anh không thể nào thả lỏng, tình cảnh xảy ra lúc ấy cứ lặp đi lặp lại trong đầu anh, cứ thấy hấn muốn xông về phía anh.

Vốn là nạn của anh, nhưng người chịu một gậy lại là cô.

Anh càng nghĩ càng sợ, nếu như tạm thời anh không thể bảo vệ cô, vậy ít nhất cũng không thể làm liên lụy đến cô được. Thế là, vào ngày mưa nọ, anh đã nói với cô những lời như vậy.

Chuyện sau này đã chứng thực phán đoán của anh. Người đó lại xuất hiện một lần nữa, bắt được anh. Hóa ra hắn là người trong nhà máy ba, do ăn trộm dược liệu đi bán nên bị đuổi, không có tiền lại mất việc nên sinh ra hận thù. Hắn định đòi tiền Trình Thắng Hoa bằng Trình Bạch. Trình Thắng Hoa bề ngoài thì tỏ vẻ đồng ý bí mật giải quyết nhưng ông lại ngầm báo cảnh sát. Hắn chống cự bằng vũ lực, thậm chí trong lúc không khống chế được đã biến tướng thành tâm thần, đánh Trình Bạch mấy gậy, một trong số cú đánh mạnh nhất chính là vào tai phải anh. Cuối cùng, hắn bị cảnh sát ép đến tầng thượng tòa nhà, thả người nhảy xuống, sau một tiếng động lớn thì đã chết tại chỗ không xa anh lắm. Khi đó Trình Thắng Hoa đã che mắt anh ngay lập tức, nhưng anh vẫn nhìn thấy - một đống máu thịt lẫn lộn. Chết, hóa ra dễ dàng đến vậy. Mà may mắn, may mắn là cô không bị liên lụy.

***

Lúc Viên Viên tan sở thì nhận được điện thoại của Trình Thắng Hoa.

“A lô, chú ạ.”

“Ừ, Viên Viên, tối nay có việc gì không? Không thì tới nhà chú ăn cơm.”

Đầu óc cô nghĩ một lúc mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật ông: “Ah, cháu quên mất, chúc chú sinh nhật vui vẻ! Nhất định cháu sẽ qua ạ!”

“Được, người đến là được rồi, đừng có mà mua quà đấy.”

Viên Viên đang định bảo không được, Trình Thắng Hoa đã nói tiếp: “Mấy hôm trước chẳng phải cháu đã mang cho chú rõ nhiều trà ngon còn gì, thôi, coi đó là quà. Còn lãng phí mà tới thì chú sẽ bực đấy.”

Viên Viên cười đáp: “Dạ vậy thôi.”

Viên Viên vừa mới tới nơi, Trình Thắng Hoa liền nói với cô đui của Trình Bạch gần như khỏi rồi, nhưng thời gian này tạm thời vẫn cần tới gậy.

“Ngày trước chú bận quá chẳng có thời gian mà để ý đến nó, Viên Viên, lần này phải cảm ơn cháu nhiều đã giúp chú chăm sóc nó.”

“Cháu có làm gì đâu mà.”

Lúc này Viên Viên loáng thoáng nghe được tiếng cộc cộc đằng sau, quay đầu lại nhìn, Trình Bạch đang đứng phía sau chiếc sô pha đơn cô ngồi.

Tay phải anh chống chiếc gậy màu đen độc đáo, năm ngón tay thả lỏng tự nhiên, còn tay trái thì đút túi áo khoác gió màu xám. Do anh vừa đứng lại nên một góc áo gió chằm chằm xẹp xuống, một khắc đó trông dáng của anh càng nổi bật.

Viên Viên thầm oán: Cái anh chàng này, lặc lè mà còn đẹp trai đến vậy, chẳng biết anh ta kiếm đâu ra chiếc gậy kiểu cán bộ Thượng Hải cũ* nữa.

*

“Đang lằm nhằm gì trong bụng đấy?”

Cô giật mình: “Đâu có, anh đoán vớ vẩn.” Cái người này, là sâu trong bụng cô đấy à?

Trình Bạch hừ nhẹ một tiếng.

Trình Thăng Hoa cười: “Được rồi, chúng ta ăn cơm thôi.”

Trong bữa ăn, Viên Viên đưa nước hoa quả biếu ông: “Chú, chúc chú phục tỵ đông hải, thọ tỵ nam sơn, mạnh khỏe vui vẻ, càng ngày càng đẹp ra!”

Trình Thăng Hoa cười to: “Cảm ơn!”

Trình Bạch chỉ chúc ba anh một câu đơn giản: “Ba, chúc ba sinh nhật vui vẻ.”

“Ừ!” Trình Thăng Hoa nhìn hai đứa nhỏ trước mặt: “Ba năm mươi rồi, hai đứa đều đã lớn cả, thời gian trôi nhanh thật!” Ông vừa nói vừa giơ một tay ra mô tả: “Viên Viên, còn nhớ lúc cháu mới tới nhà chú không? Mới cao chừng này thôi, Trình Bạch cũng không cao hơn cháu là bao.”

“Dạ.” Viên Viên gật đầu, trí nhớ cô tốt, nhớ hết: “Chú còn bảo cháu ngày ngày uống sữa nên cháu mới cao tới 1.65, nếu không thì nhiều nhất chỉ được mét sáu thôi. Ha ha, vì mẹ cháu không cao, mà cháu nhớ ba cháu cũng không cao ạ.”

Trình Thắng Hoa đồng ý: “Ừ ba cháu thấp hơn chú nhiều lắm.”

Một bữa cơm gia đình rất vui vẻ ấm cúng.

Tối đó, lúc cô đi, Trình Thắng Hoa bảo sẽ đưa cô về. Khi ông vào gara lấy xe thì cô đứng ở cổng vườn, quay đầu lại nhìn người đang đứng gần cửa trong nhà, cô thầm nghĩ, không thể phủ nhận là tuy anh thường hay nói lời độc mồm độc miệng nhưng xưa nay đều thật bụng đối tốt với cô.

Viên Viên nhìn chú lái xe đến, không nhận nhận được mà vẫy vẫy tay với Trình Bạch: “Trình Bạch, em về đây!”

Trình Bạch hiện giờ, với cô mà nói, là người thân, là anh trai.

Trình Bạch chẳng thể hiện gì, xoay người đi mất.

Viên Viên lúng túng, cái đồ...

***

Thẩm Du nằm trên giường ký túc lật cuốn tạp chí “Truyền Thừa” mượn từ chỗ giáo sư hướng dẫn, đọc xong thì không khỏi ngợi khen người viết rất chăm chút. Lật lại trang bản quyền, thấy có số điện thoại của bộ phận biên tập, mà trong số người chịu trách nhiệm chuyên mục còn có tên của Trình Viên Viên.

Thẩm Du nhớ lại ngày nó đi thăm Trình Bạch, định lấy số cô ấy từ anh nhưng anh không cho. Thời đại này, không tìm được hòa thượng thì miếu hãy còn đó, lo gì không có cách.

Cô lật người ngồi dậy, quay số điện thoại bộ phận biên tập tạp chí, nổi máy rất nhanh, là Trình Viên Viên nghe.

“Tớ là Thẩm Du, còn nhớ tớ không?”

Tuy Viên Viên hơi bất ngờ khi nhận được điện thoại của Thẩm Du nhưng cô vẫn vui mừng đáp: “Nhớ chứ, cậu là đại mỹ nữ mà!”

Trình Bạch cười ha ha: “Quá khen!”

Hai người nói chuyện một hồi, chẳng hề thấy xa lạ gì cả. Thẩm Du tranh thủ cơ hội nói mình muốn đi dạo hàng quán cuối tuần nhưng không có bạn đi cùng, hỏi cô có rảnh không.

Ấn tượng về Thẩm Du khá tốt, chỉ có điều chưa tiếp xúc nhiều nên nếu người ta đã chủ động kết bạn thì Viên Viên cũng thoải mái mà đồng ý.

Cuối tuần đến rất nhanh, do mưa lạnh mấy ngày liên tục nên đây đất là lá khô. Gió thổi một cái trông thật tiêu điều. Viên Viên đã lâu lắm rồi không đi dạo phố, cô rất hưng phấn, hai người càn quét một đường rồi mỗi người kiếm được hai chiến lợi phẩm. Viên Viên mua hai chiếc áo lông cho chú và mẹ mình. Cả hai vừa hay thấy khát nước thì đi qua một quán cà phê, tên quán là “Không gian đánh cắp giấc mơ”.

“Không gian đánh cắp giấc mơ.” Thẩm Du đang ôm cánh tay Viên Viên, nhìn thấy quán này thì dừng bước, cô nhìn Viên Viên rồi hỏi: “Này nói xem cậu có biết đại sư huynh thường xuyên không ngủ ngon giấc?”

Phó Bắc Thần? Lòng Viên Viên khó tránh hồi hộp, tiếp đó lại hơi thất vọng. Tuy hiện giờ đang có “khúc mắc” với anh, nhưng cô cũng không muốn đề cập đến chuyện riêng của anh với người khác, thế là cô hỏi lại cho qua: “Thế à...”

“Về cụ thể thì tớ cũng không rõ lắm.” Thẩm Du lắc đầu, sau đó lại cười đen tối: “Lẽ nào cậu không quan tâm? Tớ cảm thấy đại sư huynh để ý đến cậu lắm đó.”

Viên Viên cười khỏ, đáp: “Phó Bắc Thần rất tốt với tớ là thật, nhưng đó là vì anh được dạy tốt, đối xử với người khác khách sáo. Nếu tớ cứ nghĩ xa xôi là anh ấy để ý mình thì khác nào đem thêm phiền phức cho anh?”

Thẩm Du thấy Viên Viên không bài xích chuyện mình thăm dò quan hệ giữa cô và Phó Bắc Thần, liền hỏi thẳng: “Vậy cậu cảm thấy hai người... có khả năng thành không?”

“Hả?” Tất nhiên Viên Viên hiểu ý của Thẩm Du nhưng vẫn chỉ có thể cười khở: “Đối với tớ thì Phó Bắc Thần... như sao trên trời, ai dà, là sự tồn tại giống như nam thần ấy. Nam thần là đế cúng bái, chỉ có thể đứng xa xem mà không chạm vào được.”

Thẩm Du cười mỉm: “Không đúng, theo tớ thấy thì nam thần có thể giữ làm của riêng mà.”

Nghe xong, cô nhìn Thẩm Du, cũng đáp nửa đùa nửa thật: “Có thể, nhưng nam thần thì chỉ có thể kết hợp với nữ thần, ví dụ như là cậu.”

Thẩm Du nhìn Trình Viên Viên nhỏ hơn cô hai tuổi trước mặt, mặt trái xoan chuẩn, da coi như trắng trẻo, mắt rất sáng, mỗi lần nháy mắt đều như có làn sóng trong đó. Thẩm Du bật cười: “Cậu đã coi trọng tớ như vậy thì tớ nhất định phải mời cậu một chén trà rồi. Mà thực đơn dán trên cửa kính khá ngon lành, hay là bữa trưa mình giải quyết ở đây luôn?”

(Do trước đó không rõ tuổi của Thẩm Du nên mình cho hai người là bạn, hiện tại ngại sửa lại xưng hô tớ-cậu ở mấy chương trước nên thôi xài như cũ luôn-VD)

“Được.” Viên Viên cười đẩy cửa vào.

Ánh sáng bên trong quán hơi tối, âm nhạc nhẹ nhàng, khách không đông, chỉ có dăm ba người chia nhau mỗi góc. Bọn họ chọn góc cạnh cửa, chọn đồ uống.

“Viên Viên, cậu bảo đại sư huynh là nam thần, tớ là nữ thần, vậy Trình Bạch?” Thẩm Du vừa trả lời một tin nhắn, cô đặt điện thoại xuống, nhấp một ngụm cà phê, mùi sữa liền vương quanh miệng.

“Đại thiếu gia tính tình lãnh đạm, kiêu ngạo khó gần, độc mồm nhưng tâm không xấu.”

Thẩm Du bật cười ha ha: “Chuẩn!”

“Vậy còn đại sư huynh? Ngoài từ “nam thần” thì cậu thấy con người anh ấy thế nào?”

Viên Viên không khỏi cắn môi, vắt óc cũng chẳng tìm ra được từ gì bởi trong tim cô, anh không thể chỉ dùng từ ngữ để hình dung.

Thẩm Du nhìn biểu tình của cô, lòng đã hiểu rõ.

Trình Viên Viên thích Phó Bắc Thần.

“Bình thường đối xử với người khác thừa lịch sự, nhưng không đủ nhiệt tình. Tớ thấy, có khả năng anh còn chưa mất nộ hôn đầu ấy chứ.”

“Khụ!” Viên Viên sặc cà phê, sau đó ho liên một trận đến mức mặt mũi đỏ bừng!

Nhưng chỉ có mình cô biết nguyên nhân phần lớn của cái mặt đỏ là gì.

Thẩm Du đứng dậy vỗ vỗ lưng cô, đợi đến khi Viên Viên bình ổn hơi thở thì mới ngồi về chỗ, tay phải chống cằm cười cười: “Viên Viên, tớ muốn theo đuổi đại sư huynh.”

Viên Viên ngẩn ra một hồi rồi mới hoàn hồn: “Cậu thích Phó Bắc Thần?!”

Thẩm Du cười tủm tỉm: “Quá thích ấy chứ! Đại sư huynh đẹp trai, uyên bác, tớ ngưỡng mộ anh ấy. Từ nhỏ đến giờ không có nhiều người khiến tớ ngưỡng mộ đâu.”

“Cậu thấy tớ và anh ấy có hợp nhau không?” Thẩm Du lại hỏi: “Nếu tớ theo đuổi thì cậu nói xem xác suất thành công liệu có cao?”

Viên Viên nghe vậy thì chột thấy trong lòng hơi khó chịu. Nhưng bọn họ sao có thể không hợp chứ. Cô cho rằng Thẩm Du hợp với tất cả, với Trình Bạch thì là Kim đồng ngọc nữ, còn với Phó Bắc Thần... là nam thần nữ thần. Cô cố gắng đè xuống những cảm xúc chua chát trong lòng, sau cũng chỉ nói được một câu: “Cậu... cố lên.”

“Cố lên?” Một giọng nam ấm áp từ tốn vang lên.

Viên Viên ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy Phó Bắc Thần.

Cô bất ngờ, chỉ có thể hỏi: “Sao anh...”

“Anh tới tìm Thẩm Du.” Vừa nói anh vừa đến ngồi lên ghế sofa của Viên Viên. Anh nhìn Thẩm Du ở phía đối diện, người đẹp Thẩm liền cười cười với anh.

Thôi được rồi, mình làm một cây nấm ở góc tường vậy, Viên Viên thầm nhủ.

Chợt có thêm một người chạy đến, là Vương Gia Nguyên, anh ta thở hồng hộc: “Chỗ này đỗ xe khổ quá đi! Đại sư huynh à, lúc em dừng xe nhờ anh trông xe một lát mà sao anh đi thẳng luôn thế? Xe là của anh đấy, anh không tiếc à?” Vẻ mặt của lính mới Vương Gia Nguyên vẫn còn chút sợ hãi.

Phó Bắc Thần không để ý đến anh ta, anh nhìn Viên Viên, nhìn một hồi rồi nói: “Trán bị va thâm rồi?”

“Hả?”

Nhớ vừa rồi cô đi mua sắm với Thẩm Du, lúc ra khỏi một hàng thì nhầm tưởng cửa kính đang mở, thế là đâm sầm vào luôn, đau đến mức cô ngồi xồm ôm mặt một lúc lâu.

Thấy Phó Bắc Thần vẫn nhìn mình thì cô không khỏi hoảng loạn, cô xoay mặt đi, còn chuyện cái trán thì tất nhiên không thể kể lể chuyện gốc gác của mình được, cô đành đáp “ừ” một tiếng qua quýt, sau đó giả bộ ngắm cảnh ngoài cửa sổ.

Nếu Viên Viên để tâm một chút thì có thể phát hiện ra câu hỏi vừa rồi của anh có vấn đề.

Vương Gia Nguyên ngồi bên Thẩm Du, hất cằm với người đẹp Thẩm coi như chào hỏi, anh ta quay sang Viên Viên: “Trình Viên Viên, lần trước chúng ta từng gặp mặt ở nhà đại sư huynh rồi, tôi tên là Vương Gia Nguyên.”

Viên Viên quay đầu lại, lịch sự gật đầu đáp lời: “Chào anh.”

Phó Bắc Thần hỏi các cô: “Vẫn chưa ăn cơm?”

Thẩm Du trả lời: “Đợi đại sư huynh đến mời đây.”

Anh không hề biểu lộ gì: “Vậy chọn món đi, hay là đi chỗ khác?”

Thẩm Du cười hì hì: “Lưng mới eo đau, lười đi lắm rồi, ở đây ăn luôn thôi.”

Viên Viên thấy Phó Bắc Thần ngồi rất gần mình, vạt áo còn chạm vào áo cô làm cô khó tránh ngượng ngùng, cô len lén ngồi dịch ra.

“Em muốn ăn gì?”

“Dạ?” Viên Viên ngẩng đầu lên.

Phó Bắc Thần đặt menu trong tay đến trước mặt cô, cánh tay huých cô: “Xem đi, muốn ăn gì?”

Cô giật thót, tiện tay chỉ vào cơm thịt bò ở trên cùng trong menu, cô chẳng có hứng ăn gì cả.

“Sao anh lại đi với đại sư huynh?” Thẩm Du hỏi Vương Gia Nguyên.

“Anh ấy muốn mua máy tính, mà anh là cao thủ nên...” Vương Gia Nguyên khua tay.

“Anh cũng chỉ được mỗi khả năng đấy là hơn người.” Thẩm Du lắc lắc đầu, nhìn Phó Bắc Thần: “Đại sư huynh, sao phải thay máy tính thế? Em nhớ nửa năm trước anh vừa mua mới mà?” Xưa nay Phó Bắc Thần không hề lãng phí hay khoe khoang.

Anh bình thản đáp: “Hai hôm trước không cẩn thận làm hỏng mất.”

Viên Viên âm thầm quan sát người đẹp Thẩm, thấy thái độ của cô ấy với Phó Bắc Thần và Vương Gia Nguyên y như nhau, chỉ có thể than một tiếng: cách người đẹp theo đuổi thật cao thâm, bí ẩn...

Không lâu sau, phục vụ mang lên cơm bò của cô, phả khói nóng hổi. Cô không chú ý mà đưa tay ra cầm đôi đũa, một giọt dầu liền bắn lên mu bàn tay, làm cô kêu lên một tiếng. Ngay giây tiếp theo, Phó Bắc Thần cầm lấy tay cô, nhanh chóng lau giọt dầu bằng khăn

ăn trên bàn. Viên Viên ngại ngừng rút tay ra nhưng anh cầm chặt không cho cô động đậy, tiếp đó anh lấy một tờ giấy khác, thấm ướt bằng nước lạnh trong cốc rồi phủ lên tay cô.

“Đại sư huynh, còn chả tính là vết bỏng nhẹ nữa là, anh có cần phải sốt sắng thế không?” Vương Gia Nguyên trợn mắt, quả thật chưa từng thấy đại sư huynh mình như thế này bao giờ.

Cuối cùng Phó Bắc Thần cũng thả tay Viên Viên ra, anh không để bụng lời của Vương Gia Nguyên, chỉ nói: “Giáo sư Phó chắc thường nhắc mấy đứa không được coi nhẹ chi tiết nhỏ?”

Wương Gia Nguyên, Thẩm Du, Viên Viên: “...”

Viên Viên lật tờ giấy ra nắm trong tay, trong lòng cảm giác như có hai luồng nóng lạnh đan xen, như niềm vui và sự chua xót.

Di động đặt trên bàn của anh vang lên, cầm lên nhìn, là tin nhắn của Thẩm Du: “Đại sư huynh, giờ em mới biết vừa nãy gửi anh tấm ảnh kia chắc anh đau lòng đến mức nào, đến mức nhắn ngay em hỏi đang ở đâu.”

Phó Bắc Thần để điện thoại xuống, nhìn Thẩm Du: “Gần đây có vẻ em khá rảnh?”

Người đẹp Thẩm cười khẽ: “Bận, nhưng vẫn phải kết hợp lao động với nghỉ ngơi chứ? Thế nên mới tìm Viên Viên.” Vừa nói vừa nhìn sang Trình Viên Viên: “Em thấy có rất nhiều chủ đề và sở thích chung với cô ấy.”

Viên Viên nhớ vừa nãy nói chuyện với Thẩm Du về phim ảnh, tác phẩm văn học v.v... đúng là sở thích khá giống nhau, thậm chí còn thích cùng một người...

Tâm trạng đang phức tạp, cô vẫn khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Phó Bắc Thần liếc nhìn cô, giờ tay bóp bóp trán hơi bất đắc dĩ.

Bữa cơm này là bữa cơm Viên Viên thấy gian khổ nhất. Ăn xong, Phó Bắc Thần bảo đưa cô về nhưng cô không nhìn anh mà cúi đầu nói một tiếng “không cần đâu”, sau đó cất lời chào tạm biệt với mọi người rồi chạy vội về phía trạm xe buýt.

Vương Gia Nguyên nhìn Trình Viên Viên đã đi xa, khó hiểu hỏi: “Đại sư huynh, hình như cô ấy hơi sợ anh?”

Phó Bắc Thần nhìn sang Thẩm Du, nhã nhặn hỏi: “Hôm nay các em làm những gì? Có thể nói cho anh biết không?”

“Thì đi dạo phố mua sắm đó.”

Anh thở dài một hơi, nói với hai người trước mặt: “Cô ấy là người anh thích. Anh hy vọng trong tương lai gần cô ấy cũng sẽ đồng ý thành người yêu của anh. Thẩm Du, em làm bạn với cô ấy thì anh không thể nói gì, nhưng anh mong là em thật lòng.”

Chương 20 - Uyên ương phổ

Buổi tối ở thành thị, đèn điện rực rỡ chói mắt.

Vừa bước lên xe taxi là Viên Viên liền nghiêng người, cả người dựa vào Vương Nguyệt. Lúc này Vương Nguyệt chỉ muốn đâm đầu vào tường cho xong, bây giờ cô đã tự mình thể nghiệm cái gì gọi là tự mình tạo họa. Thứ hai này có hoạt động công đoàn, mọi người mang theo tâm lý được ăn uống miễn phí nên nhiệt tình cụng chén nhau. Nha đầu này chỉ bị cô mời có mấy chén rượu thôi mà, ai ngờ khả năng uống lại kém đến vậy!

Vương Nguyệt thở dài thật sâu một hơi, may mà địa chỉ nhà cô đã hỏi Viên Viên lúc kéo cô ấy ra khỏi nhà hàng, nếu không đêm nay chỉ đành đưa nha đầu này về nhà mình.

Tình hình đường xá buổi tối khá tốt, chẳng mấy chốc đã tới khu mới Hồng Phong. Trả tiền xe, Vương Nguyệt nửa kéo nửa dìu Viên Viên xuống, tìm đường đến tòa nhà 13. Cầu thang rất nhỏ hẹp, thi thoảng lại có người xách đồ lướt qua. Cô cứ đi một đoạn lại dừng, thở hổn hển hển rồi cũng kéo được Viên Viên qua năm tầng. Lúc đèn hành lang tầng năm sáng lên thì cô mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Đây là tòa nhà có kết cấu mỗi tầng hai hộ, bên cạnh cửa nhà 502 có một người đàn ông đang đứng. Anh cúi đầu, nhưng do Vương Nguyệt gây quá nhiều tiếng ồn nên lúc này anh ngẩng mặt lên nhìn sang. Đèn hành lang vàng ấm mờ ảo, ánh sáng đó hắt lên người anh tạo cảm giác hơi thần bí.

Nhưng người này cô quen, thậm chí còn có ấn tượng rất sâu - Phó Bắc Thần.

Lúc này có lẽ do thấy tư thế không thoải mái nên Viên Viên lắc lắc cổ, rút một tay ra, vỗ phải ngực trái của Vương Nguyệt. Vương Nguyệt ngẩng đầu xấu hổ, đúng lúc thấy Phó Bắc Thần đã đứng thẳng người rồi đi về phía mình. Anh nói: “Giao cô ấy cho tôi đi.”

Vương Nguyệt chỉ suy nghĩ có nửa giây liền quyết định chuyển giao Viên Viên trong lòng sang Phó Bắc Thần. Trai đẹp đáng đẹp lại có tài, dù anh ta có làm gì Viên Viên thì cô cũng thấy Viên Viên được hời. Vương Nguyệt nhìn theo bóng hai người vào nhà, lòng cười thỏa mãn: Viên Viên, chị đợi em cảm ơn chị đấy.

Viên Viên chóng mặt, xoay người tóm lấy cánh tay người bên cạnh, chột hoảng hốt, sao Vương Nguyệt bỗng trở nên cao lớn hơn hẳn.

“Chị... Vương, cảm ơn chị.”

Khi cô nằm xuống giường liền có một tấm chăn nhẹ phủ lên người.

“Chị, em muốn uống nước.”

Không lâu sau có người kéo cô dậy, cho cô uống hai ngụm nước.

Chiếc đồng hồ báo thức trên đầu giường tích ta tích tắc, thỉnh thoảng Viên Viên sẽ lầm bầm vài tiếng chẳng rõ là gì.

Thời gian trôi qua từng chút một, cô dần dần tỉnh táo, cô ôm đầu ngồi dậy, thấy có người đang ngồi cạnh bàn đăng trước.

Đèn trong phòng không được bật, ngoài cái đèn bàn sáng vàng mờ mờ trên chiếc bàn đó. Anh đưa lưng lại với ánh sáng nên cô chỉ có thể nhìn được một ít đường nét, không nhìn rõ mắt mũi, nhưng chỉ trong nháy mắt cô liền nhận ra.

Phó Bắc Thần!

Cô lảng máng nhớ lại được một ít những chuyện vừa rồi-- anh đỡ cô đến giường, anh cho cô uống nước, còn cô thì hình như đã gọi anh mấy tiếng “chị” liền...

Trong lòng âm thầm thét một tiếng.

Lúc này, Viên Viên thấy anh đứng dậy, sau khi rút ra hai tờ giấy từ hộp giấy trên bàn thì anh đi về phía cô, cô chẳng hiểu gì cả thì anh đã vén tóc dài rối của cô ra sau tai, lấy giấy lau lau mũi cô.

“Em chảy máu mũi.”

Viên Viên vội vã cầm lấy tờ giấy, nói nhanh: “Em tự lau.”

“Em đang viêm mũi không được uống nhiều rượu, sau khi uống rượu thì máu sẽ tuần hoàn nhanh hơn, mao mạch trong khoang mũi nở ra, tính thấm thấu ở vách của nó cũng lớn hơn nên mũi mới có khả năng chảy máu.”

Cô bóp mũi, bối rối nghe.

Máu mũi ngừng rất nhanh, cô cầm tờ khăn giấy đầy máu hỏi: “Anh tìm em... có việc à?”

Phó Bắc Thần nhìn cô: “Anh có lời tiên tri, đến cứu người.”

“...”

Viên Viên bất chợt gio tay bụm miệng.

Phó Bắc Thần vừa mới hiểu ra chuyện gì, còn chưa kịp lùi ra thì cô đã ọe một cái, nôn ra ít nước chua, phần lớn đều rơi lên áo anh.

Cô nhìn chiếc áo sơ mi gặp nạn, người cô như bị hắt một chậu nước lạnh từ đầu đến chân.

Trời ơi! Đất hỡi! Hình tượng của cô trong lòng anh chắc đã chẳng ra hình dạng gì nữa rồi!

“Xin lỗi anh!” Trông mặt Viên Viên rất khó coi.

Phó Bắc Thần xoa xoa đầu cô, cởi áo khoác lên đan may mắn thoát nạn ra, vớt lên giường, sau đó xoay người đi vào phòng vệ sinh.

Anh ấy có ý gì? Cô không hiểu. Do trong miệng có vị ghê ghê nên cô cũng loạng choạng đi đến phòng bếp súc miệng theo cảm tính. Lúc quay lại, đi qua cửa phòng vệ sinh thì bất giác nhìn vào qua cánh cửa khép nửa. Chỉ vừa nhìn liền đỏ cả mặt, đôi tai nghe thấy tiếng tim mình như đã vọt lên cổ họng, đập thành thịch thịch thịch...

Phó Bắc Thần quay lưng với cô, nửa trên để trần, áo sơ mi đang được nước xối vào trong chậu rửa. Màu da của anh trắng ảm, cơ thể

không hề có chút mỡ thừa, đường nét lưng rõ ràng, bên sườn bụng còn có thể loáng thoáng thấy cơ bắp...

Anh quay đầu lại như có cảm ứng, liền thấy người ngoài cửa. Bốn mắt nhìn nhau, Viên Viên lúng túng định đi ngay nhưng không ngờ nghe thấy anh nói nhẹ một tiếng: “Tủ đã.”

Cô đứng yên lại, hơi rượu vẫn chưa tan hết, cô còn hơi say.

“Máy sấy ở đâu?”

“Trong tủ.” Nói xong cô cũng quên cả bước đi, chỉ ngây ngốc đứng đó.

Phó Bắc Thần vò áo hai cái, vắt một lần rồi trải lên thành chậu rửa tay, mở cánh tủ ra xem rồi nói: “Không có.”

“Hả?” Viên Viên nhớ là để đó mà, nhưng cô không dám đi vào.

Dường như anh không nhìn thấy sự ngưng ngượng của cô, tự nhiên mà nói: “Có phải để ở chỗ khác rồi không?”

Cô đành mặt dày đi vào, phòng vệ sinh rất nhỏ, chỉ có 3m2, cô hơi hơi nghi hoặc mà mở tủ, thấy máy sấy đang nằm yên ổn bên trong.

“Chẳng phải có đây sao...” Vừa nghiêng đầu liền cảm giác được một đôi tay nhẹ nhàng ôm lấy eo cô.

“Vì sao em không nghe máy? Viên Viên?” Giọng anh rất dịu dàng, rất chậm, như lời nói mê, như lời tình tứ.

Máu trong não cô lập tức không còn đủ, trắng xóa một mảng.

“Em sấy khô áo cho anh, nhé?”

“Ừ”

Phó Bắc Thần thả lỏng tay ra. Cô trải áo rồi bật máy sấy tóc, âm thanh ù ù tức thì lấp đầy không gian nhỏ bé, thậm chí cả khí nóng không ngừng tỏa ra cũng khiến nhiệt độ trong phòng trở nên ấm áp hơn nhiều. Anh đứng đằng sau Viên Viên, nhìn cô không hề chớp mắt -- Cổ áo ngủ của cô hơi rộng, lộ ra cần cổ trắng ngần và một chút vai.

Do không dám động đậy gì nên Viên Viên đứng cứng đờ tròn một phút. Lúc này Phó Bắc Thần bỗng giơ tay sờ vạt áo, sau đó nói: “Gần khô rồi đấy, thế này thôi.” Giọng anh nhỏ nhỏ như đang đè nén gì đó.

Anh không ngờ rằng lý trí của mình lại yếu tới vậy. Anh cầm áo mặc vào.

“Nhưng, vẫn chưa khô mà.” Viên Viên lấp bắp, “Mặc sẽ không thoải mái.”

Anh đáp một câu “không sao” liền quay người đi khỏi phòng vệ sinh.

Viên Viên ngó người, đột nhiên thấy hơi bực mình, anh đã ôm đã hôn cô, được hôn nhưng lại không thích cô. Cô cũng phải kiếm chút lợi từ anh mới được? Ít nhất thì cô cũng thích anh mà.

Cô tranh thủ còn hơi rượu mà to gan túm lấy tay Phó Bắc Thần, vẻ mặt cương quyết: “Anh cho em hôn một cái!” Nói rồi nhón chân lên hôn một cái lên môi anh, hôn xong mặt đỏ như gấc mà nói: “Xong, anh có thể đi, em đi ngủ đây!” Thả tay ra, cô xoay người đi ra ngoài trước.

Đi vào phòng ngủ cô đóng cửa lại, ngã xuống giường liền ngủ, lòng thầm lặp: mình say mình say mình say

Anh ấy thích cô thì tốt biết bao...

Người cô thích, nếu có thể đối xử tốt với cô một phần thì nhất định cô sẽ đối tốt với anh trăm phần.

Không ngờ đêm đó trước khi Phó Bắc Thần đi, anh đã đứng trong phòng khách nhà cô, nhìn cửa phòng cô, sờ sờ lên môi mình và ngân người thật lâu.

Ngày hôm sau lúc Viên Viên tỉnh dậy, ánh ban mai chiếu vào, bốn bề yên ắng. Không lâu sau cô liền lấy chăn che kín mặt: “Ai da! Chẳng phải ngủ dậy sau khi say rượu thì sẽ không nhớ gì hay sao?!”

Cô đứng dậy đi ra phòng khách, chắc chắn rằng trong nhà không có ai ngoài cô.

“Từ đã, nói không chừng tối qua cũng chẳng có ai, Phó Bắc Thần, rồi cưỡng hôn này, đều là mình mơ sau khi say rượu?” Quay đầu lại cô liền nhìn thấy chiếc áo len của anh còn ở bên giường.

Sau đó, di động cầm trong tay vang lên, là một tin nhắn, đến từ Phó Bắc Thần: Chào buổi sáng.

Khi cô đánh răng, nhìn bản thân mình trong gương, cười như một đứa ngốc.

Anh ấy không ghét cô, thậm chí chắc là anh cũng hơi thích cô.

Ngày hôm nay lòng Viên Viên phơi phơi, sáng sớm ngày thu đã se se lạnh nhưng cô lại cảm thấy ấm áp như tiết xuân tháng bốn tháng năm.

Khi gần giờ cơm trưa, Viên Viên nhận được điện thoại của Phó Bắc Thần: “Cơm trưa em đã có dự định gì chưa?”

Cô đang nhìn bản thảo gần ngủ gục đến nơi nên phản ứng hơi chậm chạp một chút: “Em đã hẹn cũng đi ăn ở một tiệm mới khai trương với đồng nghiệp rồi. Tan làm em tìm anh vậy, mang luôn áo trả anh.” Cô nhìn sang chiếc túi giấy đang đặt trên bàn.

“Anh đón em, nhưng mà chắc phải muộn một chút.”

“Thế thì để gặp nhau sớm hơn, em đến chỗ anh đi.” Cô nói xong thì cảm giác xấu hổ mới bừng tỉnh. Sau đó nghe người bên kia điện thoại vừa cười vừa nói: “Được, em vất vả rồi.”

Viên Viên từng tới viện nghiên cứu đồ gốm sứ nên lần này đi đã quen đường quen lối.

Lại một lần nữa mở cửa phòng làm việc của Phó Bắc Thần, bên trong vẫn chẳng có ai như cũ, nhưng Phó Bắc Thần trở về rất nhanh.

Hôm nay anh mặc một bộ vest màu đen khiến anh thêm phong độ mấy phần. Lần đầu tiên cô thấy anh ăn mặc nghiêm túc như vậy nên không khỏi ngẩn người một lát rồi mới gio tay đưa chiếc túi giấy cho

anh, Phó Bắc Thần còn chưa đáp gì thì đã có tiếng nói vọng đến từ hành lang: “Bắc Thần, chủ nhiệm Trương bảo tối nay cùng ăn cơm!” Người nói là đồng nghiệp Chiêm Hoàng Vũ của anh.

Nhìn Viên Viên, anh dịu dàng nói một câu: “Em đợi một lát.” Đi ra ngoài cửa anh hỏi Chiêm Hoàng Vũ: “Sao bỗng dừng lại đi ăn?”

“Vừa rồi cậu đi vội quá nên không biết, sau khi họp xong chủ nhiệm Trương nhận được điện thoại của người bên thị trấn Cảnh Đức, nói là bọn họ đã tới, thế nên anh ấy bảo chúng ta đừng về vội mà cùng đi ăn một bữa. Anh ta đã điểm danh cả cậu rồi đấy, nói cậu nhất định phải tham gia.” Chiêm Hoàng Vũ vừa nói vừa hít một hơi thuốc lá. Anh ta hơn Phó Bắc Thần hai tuổi, thường đeo một cặp kính gọng đen, tay luôn cầm điếu thuốc, trông như phần tử tri thức.

Phó Bắc Thần giơ tay day day trán, trông khá khó xử.

Chiêm Hoàng Vũ tiếp tục nói nho nhỏ với anh: “Anh Hạ cũng sẽ tới đây, lẽ nào cậu thật sự nhân tâm để lát nữa mình tôi đơn độc chiến đấu? Cậu mà dám trốn thì đừng trách tôi sau này post mấy tấm ảnh của cậu lên mạng tìm ở rề, nhất định sẽ tạo cảnh người người ra vào tấp nập.” Chiêm Hoàng Vũ quăng mấy câu ác độc rồi cười ha hả đi vào phòng làm việc của mình.

Phó Bắc Thần cũng mệ nói với anh ta là “ở rề” chỉ phải nữ chọn người ở rề, anh lắc lắc đầu không nói gì.

“Tối này các anh có lịch khác? Vậy em về trước.” Viên Viên đợi Phó Bắc Thần về rồi nói, dù sao cũng thấy hơi thất vọng.

Anh thầm buồn cười trong lòng, làm sao mà anh để cô cứ về như thế này được chứ?

“Khách tham dự hội nghị ngày mai đến đây mà.” Anh giải thích, suy tư một chút rồi hỏi cô: “Hay là em đi cùng anh?”

“Em?”

“Em không muốn đi?”

“Không phải, chỗ anh mời khách, em đi thì làm sao được. Hơn nữa em chẳng quen ai cả, ngồi đó sẽ khó xử lắm.” Cô lẩm bẫm, tuy

nhiên cũng thấy nếu mới gặp mà đã phải chia tay thì cô cũng không nữa.

“Ai bảo em không quen ai chứ? Em còn quen mấy người liền đấy.” Anh cười, anh đã quyết định sẽ kéo cô theo.

“Sao thế được?” Viên Viên không tin, “Thế anh nói xem là có những ai?”

“Cao Linh, Vương Gia Văn.” Anh vừa cười nhẹ vừa nói ra hai cái tên, tiếp tục bổ sung: “Phó Bắc Thần.”

“...” Ba người này đúng là cô có quen. Những người làm phóng viên đều có tài xã giao. Tuy Viên Viên không giống người cùng ngành có thể khiến người xa lạ chỉ trong nháy mắt thành đồng hương rồi nước mắt rùng rùng kể đủ mọi chuyện, nhưng cô cũng không tới mức lúng túng. Chỉ trừ khi gặp Phó Bắc Thần. Những trường hợp vừa có người quen vừa có người lạ như thế này chính là cơ hội mở rộng quan hệ, nếu cô còn từ chối thì một ngày nào đó Trương Việt Nhân biết được chắc chắn sẽ học máu kết luận cô thành “trẻ nhỏ khó dạy”. Mà quan trọng nhất là cô muốn ở bên Phó Bắc Thần lâu hơn chút, thế là đồng ý.

Chiêm Hoàng Vũ nhìn thấy Trình Viên Viên thì không khỏi kinh ngạc: “Phó Bắc Thần, không phải chứ, nhanh thế mà đã tìm được cứu binh rồi? Bội phục, bội phục!” Tới khi anh ta nhìn kỹ Trình Viên Viên thì mới ho một tiếng: “Đợi chút, hình như là lần trước...” Sau đó anh lại nhìn sang Phó Bắc Thần: “Bắc Thần, được đấy!”

Viên Viên nghe mà mờ mịt chẳng hiểu gì. Phó Bắc Thần bèn khom người xuống áp bên tai cô nói nhỏ một câu.

Lúc đó cả người Viên Viên như bị một chiếc dây thừng trói lại, hơi thở ấm áp của anh phả bên tai cô, làm cô không dám nhúc nhích.

Mà anh nói: Lát nữa nếu có người “Loạn điểm phở” thì phải dựa vào em rồi.

* Đây đủ là Loạn điểm yên ương phở: ghép lung tung các cặp yên ương, ở đây ý anh là gán ghép hoặc giới thiệu đối tượng

“Loạn điểm phở” là ý gì? Chọn món? Hay là trong lúc ăn sẽ có người chọn bài* để hát cho vui? Cô bỗng nghĩ, đúng rồi, tám chín phần là cái thứ hai, vì Phó Bắc Thần mù nhạc mà... Viên Viên buồn cười nghĩ, anh gặp khó khăn thì nhất định cô sẽ không nề hà mà giúp đỡ. Cô thể hiện vẻ mặt “em hiểu rồi”, nhìn Phó Bắc Thần, tuy mặt cô vẫn còn đỏ bừng nhưng nội tâm đã tràn đầy nhiệt huyết.

* Từ “Phở” còn có nghĩa là bản nhạc (nhạc phở) nên Viên Viên hiểu nhầm.

Trước bữa cơm, Phó Bắc Thần giới thiệu Viên Viên với đồng nghiệp của anh trước - chỉ nói tên và nghề nghiệp của cô, thật ra phần lớn đồng nghiệp của Phó Bắc Thần đều đã gặp Viên Viên, trong lòng mọi người đều ngầm hiểu.

Chủ nhiệm Trương chưa từng gặp Viên Viên liền tò mò hỏi: “Bắc Thần, sao cậu mời được biên tập tiểu Trình thế? Cả chiều này chúng ta đều họp, mới đây mới hẹn ăn bữa cơm này mà?”

“Ban đầu em đã hẹn cô ấy ăn cơm tối nay rồi.” Anh trả lời đơn giản, người quá rõ anh là chủ nhiệm Trương nghe vậy liền hiểu. Còn chưa kịp nói thêm gì thì lại có người tới, người này đúng kiểu Vương Hy Phượng*, người chưa thấy đã nghe tiếng: “Ngại quá, ngại quá, tôi đến muộn.” Mọi người không hẹn mà cùng nhìn ra phía cửa.

* Một nhân vật trong Hồng Lâu Mộng, tiếng nói luôn tới trước người.

“Đây là đồng chí Hạ chỗ chúng tôi mới đi công tác về.” Chủ nhiệm Trương chỉ người mới đến giải thích với Viên Viên: “Hôm nay có cháu ở đây thì anh ta sẽ đỡ lo lắng đấy.”

Viên Viên chẳng hiểu gì cả.

(Viên Viên còn ít tuổi nên mình để xưng hô là chú-cháu - VD)

Lão Hạ khoảng trên dưới bốn mươi lăm, chiều cao trung bình, hơi mập, tóc cũng không có nhiều nhưng da mặt trắng mũi tròn tròn, nhìn thiện lương và thân thiết, toàn diện thì không hề khó coi. Ông

vừa tới thì Viên Viên liền nhìn thấy Chiêm Hoàng Vũ đứng trước mặt chột lùi lại một bước, lui về trong góc.

Sau đó nghe lão Hạ nói với Phó Bắc Thần: “Chuyên gia Phó trẻ tuổi nhất, có triển vọng nhất viện nghiên cứu của chúng ta gần đây thế nào rồi?”

Phó Bắc Thần cười mỉm đáp lời: “Vẫn rất bận, nhưng đã có chút thu hoạch ạ.”

“Ồ.” Lão Hạ lập tức liếc sang Viên Viên bên cạnh, mắt lóe sáng, ông nói với Phó Bắc Thần: “Được lắm, tác phong nhanh nhẹn! Còn không giới thiệu nhanh đi?”

Viên Viên đã hòa hợp với mọi người nên không còn mất tự nhiên nữa, không đợi Phó Bắc Thần lên tiếng cô đã chủ động chào hỏi: “Chào thầy Hạ, cháu là biên tập viên tạp chí Truyền Thừa, tên Trình Viên Viên, là... bạn của Phó Bắc Thần. Tối này cháu tới ăn ké ạ.”

Lão Hạ cười ha ha nghe xong liền vỗ vỗ vai anh: “Người ta chỉ nói là “bạn” kia, xem ra cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn phải tiếp tục cố gắng.”

Bấy giờ cuối cùng thì cô cũng hiểu ra, hóa ra trước đó Phó Bắc Thần nói “phở” trong “Loạn điểm phở” là chỉ “uyên ương phở” (cặp duyên ương).

Viên Viên sững sờ: “Anh ấy không cần cố gắng, là cháu đang theo đuôi.”

Mọi người: “...”

Phó Bắc Thần thì liếc nhìn cô một cái, rồi lại liếc cái nữa. Ánh mắt đó quả thực là đầy cương chiều, đắm chìm và vô cùng hài lòng. Không lâu sau, người bên trấn Cảnh Đức cũng đến. Cao Linh nhìn thấy Trình Viên Viên thì khá bất ngờ, sau đó ông liền cười tà tà với Phó Bắc Thần, xong xuôi còn quyết bắt cô ngồi cạnh mình. Do Vương Gia Văn nhiều tuổi nhất ở đây nên được mọi người cực tôn trọng, được sắp xếp chỗ ngồi từ lâu rồi. Ông là người ít nói, chỉ cần

không quá mức thì ông đều đón nhận. Mọi người lần lượt ngồi xuống, coi như chính thức bắt đầu.

Trong lúc ăn, những người khác đều đang nói những chủ đề lớn lao, Cao Linh thì rót một chén rượu cho Viên Viên: “Chúng ta đã lâu lắm không gặp, uống một chén nhé?”

“Cao Linh, chú đừng làm khó cô ấy.” Phó Bắc Thần ngồi bên cạnh Viên Viên giơ tay cầm chiếc chén đặt trước mặt cô.

Cao Linh cười to: “Bắc Thần, cậu không uống cùng tôi còn không cho Viên Viên uống với tôi à?”

“Cháu lái xe, còn cô ấy thì không uống được.”

“Che chở thế?”

Phó Bắc Thần cầm chén rượu cùng với Cao Linh rồi một ngụm uống hết. Lúc này đến phiên ông kinh ngạc, từ khi ông quen Phó Bắc Thần đến giờ thì chưa bao giờ thành công ép anh uống. Cả bữa ăn được Phó Bắc Thần bảo vệ, Viên Viên chẳng chạm đến một giọt rượu, chỉ uống mấy chén nước hoa quả. Sau khi tiệc tàn, anh đưa cô về nhà.

“Trước bữa ăn em nói em đang theo đuổi anh?”

“...”

Phó Bắc Thần thở dài một hơi: “Xem ra đúng là anh... quá kín đáo.”

“Hả?” Viên Viên không kịp hiểu ra, nghiêng đầu nhìn người đang lái xe một cách khó hiểu. Đây là một con đường cổ, cây hai bên đường đều đã trăm năm lịch sử, cành lá sum suê.

“Viên Viên, anh chưa từng hôn ai khác.” Anh vừa nói vừa tới gần cô, một bàn tay áp lên gò má cô. Viên Viên nghe mà trái tim như nảy lên, cảm giác được độ ấm của bàn tay anh.

“Cũng chưa từng nhớ ai khác.”

“Chỉ có em, là anh muốn ở bên trọn đời.”

“Có vài chuyện anh còn chưa nói với em là vì chưa đến lúc nhưng những lời đã nói đều là lời nói thật.”

Viên Viên nhìn người trước mặt.

Anh thích cô.

Tốt quá, tốt quá!

Cô sẽ đối xử với anh thật tốt, thật tốt!

Cô nghĩ đến rất nhiều chuyện “tốt”, lại len lén cấu vào lòng bàn tay, ôi, đây không phải mơ.

Cuối cùng cô không kiềm chế được mà ôm chầm lấy anh: “Vậy từ giờ em là bạn gái anh?”

Phó Bắc Thần cúi đầu xuống, dần dần tới gần bờ môi cô: “Em nói xem?”

Mặt cô đỏ bừng nhưng không nhịn được mà nở nụ cười.

Chương 21 - Chúng ta không thể trở lại như xưa

Ngày hôm sau sau khi Viên Viên trở thành “phụ nữ đã có chồng”, Vương Nguyệt nhìn cô, đánh giá một hồi rồi phán một câu: “Chiến thắng trở về nụ cười nồng đậm, khí sắc bừng bừng, ý chí sục sôi, uống ngàn chén mật đầy hơn hờ.”

Viên Viên đáp lời: “Cô nương tinh mắt quá.”

Sau khi tan làm cô đi xe buýt đến nhà họ Trình để đưa đồ cô đi dạo phố mua cho chú Thăng Hoa lần trước. Lúc xuống xe thì trời đã hơi tối. Tiểu khu nhà họ Trình khá tốt, buổi tối yên tĩnh, điều duy nhất cô không hài lòng đó là cái tiểu khu cao cấp này lại có đèn đường tối tối, khoảng cách thì xa, may mà hôm nay trăng sáng. Viên Viên ngẩng đầu nhìn thấy một vầng trăng cong cong giữa những tán lá cây, không khỏi ngâm một câu trong “trăng treo đầu cành”. Khi sắp đến nhà Trình Bạch thì cô đột nhiên dừng bước do phía trước, dưới tàng cây có một đôi nam nữ.

Nam còn không phải là Trình Bạch sao, thế này chẳng phải “hẹn hò sau hoàng hôn” à? Cô thầm nghĩ như vậy, xong lại nghĩ nếu xuất hiện lúc này thì không hay, chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới bọn họ. Thế là cô bèn trốn đằng sau một ngọn cây. Tự thấy bản thân rất thông tình đạt lý, cô nhủ thầm: “Trình Bạch, có đưa em gái như em anh phải biết hài lòng đi.”

Loáng thoáng có giọng nữ vang đến, hóa ra cô gái kia đang thổ lộ tình cảm với Trình Bạch. Sau đó hai người lại tiếp tục nói gì nữa nhưng cô nghe không rõ. Màn đêm bỗng buông nhanh xuống, nhìn lên trời, hóa ra đám mây đã che đi vầng trăng. Tiếp tục sau một lúc nữa, cô không nghe thấy âm thanh gì hết thế là thò đầu ra, liền thấy cô gái kia đã đi mất rồi mà Trình Bạch thì chẳng thấy bóng dáng.

“Này?”

Giây tiếp theo, giọng nói quen thuộc trong trẻo như ánh trăng vang đến từ chỗ không xa phía bên phải cô: “Định trốn đến bao

giò?”

Viên Viên giật mình, nghiêng đầu sang thấy Trình Bạch đang nhìn mình chăm chăm. Cô bèn cúi người xuống hái một bông hoa dại.

“Em không trốn, đang hái hoa.”

Cô đi trước về nhà anh, Trình Bạch nhìn cô đi vào vườn, ánh đèn đường và ánh trăng bao phủ lên người cô một quầng ánh sáng vàng, anh chợt muốn thời gian ngừng trôi vào giây phút này.

Trình Thăng Hoa không ở nhà, dì Chu cũng không thấy đâu, xem ra dì đã xin nghỉ phép hoặc là về sớm rồi. Cô đặt đồ xuống, không ở lại lâu. Lúc ra cửa thì thấy Trình Bạch đang đi vào, cô tránh đường, đối phương không nói gì. Cô vẫn phải nói nhỏ một tiếng: “Em về.”

Viên Viên vừa đi ra khỏi cổng nhà họ Trình thì nghe thấy người phía sau hỏi: “Em... còn thích anh không?”

Cô quay người lại, ngây như phỗng, nhìn người cách mình hơn một mét kia, nhất thời không thốt lên tiếng.

Trình Bạch khẽ chau mày giống như không biết nên biểu đạt thế nào mới được: “Em có muốn ở bên anh?” Anh lại hỏi một câu.

Mặt cô đầy sự kinh ngạc: “Anh...”

“Anh biết rõ mình đang nói gì.” Lúc anh nói câu này anh còn mang một chút châm chọc, việc đến ngày hôm nay không thể trách ai cả.

Cô nhìn anh một hồi lâu, sau cùng thở dài một hơi: “Dù anh đang trêu em hay là thật lòng thì... vẫn xin lỗi.” Cô nói xong liền quay đầu đi thật nhanh.

Chuyện gì thế nhỉ? Về tới nhà, nấu cho mình một bát mì xong xuôi Viên Viên vừa ăn vừa nhắn tin cho Phó Bắc Thần - người phải họp hành cả một ngày: Anh họp xong chưa?

Phó Bắc Thần trả lời rất nhanh: Sắp rồi.

Cô suy nghĩ không biết có nên nói cho anh hôm nay có người thổ lộ với mình, người đó lại còn là Trình Bạch nữa. Nhưng nghĩ nghĩ

rồi quyết định không nói vì chưa biết chừng Trình Bạch chỉ chọc cô, ngẫm lại thì những câu nói lúc đó của anh quả thực không đáng tin. Tuy cô muốn kể với anh tất cả mọi chuyện, nhưng mà, thôi vẫn là không nói... Một lát sau, Phó Bắc Thần lại gửi tới một tin: Cao Linh bảo anh thay chú ấy gửi lời hỏi thăm.

Cô bật cười, cắn đũa rồi trả lời: Vậy anh cũng chào thầy Cao cho em nhé.

Người bị coi là người chuyên lời cầm chiếc chén sứ trắng lên nhấp một ngụm trà: Sau buổi họp còn bận chút chuyện, cũng không biết lúc nào mới về được, không tìm em nữa. Ngày mai là cuối tuần, cùng ăn cơm nhé?

Viên Viên: Được!

Sáng hôm sau, cô đến hồ Chiêu tà sớm hơn nửa tiếng, đang đi trên con đường đến Vọng Xuân đình, cô nhớ đến người sắp sửa gặp, nhìn các ông lão bà lão các chú các thím cũng thấy thân thiết hơn hẳn.

Bỗng nhiên một cái lá vàng to bằng lòng bàn tay rơi xuống, rơi đúng lên đầu cô, trượt một cái lại xuống vai. Viên Viên giơ tay ra cầm, để trước mặt ngắm nghía, nhớ này đó anh đứng ở cổng nhà cô giúp cô gạt chiếc lá rơi trên vai...

Lúc sắp đến đình Vọng Xuân, nhìn từ xa đã thấy hình bóng Phó Bắc Thần. Anh còn tới sớm hơn cả mình.

Trong ánh ban mai, Phó Bắc Thần đứng thẳng tắp, như đã hòa thành một thể với cảnh sắc. Cô đến phía ngoài đình rồi đứng lại, nghĩ thầm rồi lấy chiếc lá ngô đồng lúc nãy cầm trong tay đưa lên che mặt, len lén đi đến đằng sau anh. Ai ngờ còn chưa kịp ra tay thì anh như có cảm giác mà quay người lại.

Hai người cách nhau rất gần, mặt chỉ cách một chiếc lá.

“Viên Viên.” Anh lên tiếng, hơi thổi phả qua lá, như phả bên vành tai cô.

“Không phải chứ, anh không thấy em mới đúng.” Cô giơ tay lên xoa xoa vành tai, bật cười, sau đó lùi về một bước và đưa chiếc lá đến trước mặt anh: “Này, tặng anh cái lá bùa này đây.”

Anh nhận lấy: “Lá che ve*? Nếu là em tặng thì anh liền giữ lại.” Anh nhét chiếc lá rụng vào túi quần.

(* Ve thường trốn dưới lá để mấy loại chim không nhìn thấy)

“Sao anh đến sớm thế này?”

“Anh đến ngắm mặt trời mọc, thật ra cảnh mặt trời mọc ở hồ Chiều tà còn đẹp hơn cảnh mặt trời lặn.” Anh ngừng một lát rồi nói tiếp: “Hơn nữa mặt trời mọc còn tượng trưng cho hy vọng.”

“Ừ.”

“Đi thôi.”

“Vâng.” Viên Viên muốn nắm tay nhưng nghĩ nghĩ rồi lại thôi, chỉ một giây sau, tay của cô liền được nắm lấy, cô nhìn sang anh.

Anh nhìn thẳng phía trước: “Anh không chơi yêu trộm.”

Viên Viên bật cười, cúi đầu nhìn bàn tay đang được anh nắm lấy. Cảm giác như miếng bánh gato đầu tiên trong ký ức ba mùa cho, rất muốn cắn một miếng nhưng lại không nỡ. Hiện giờ bánh đã đưa vào miệng, đã ăn, thấy rất ngọt, ngọt ngào đến mức cô ngại ngùng.

“Sao em cũng tới sớm như vậy?” Anh hỏi tinh nghịch.

“Em...” Có chết cũng không thể bảo là cô không ngủ được, Viên Viên lanh lợi đáp: “Em cũng muốn ngắm mặt trời mọc, chỉ là... ngủ say quá nên dậy muộn. Lần sau chắc chắn em sẽ đến sớm hơn anh.”

Anh giơ tay còn lại lên vuốt ve tóc cô: “Dậy muộn hơn nữa cũng không cần vội, anh sẽ luôn đợi em.”

“Ừ.” Viên Viên nhìn người trước mặt, cô rất hạnh phúc, lại cảm thấy như tất cả quá thuận lợi, khiến cô âm thầm hoang mang.

Cứ đi rồi lại nghỉ, dạo quanh hồ Chiều tà gần hai tiếng. Trước đó Phó Bắc Thần hỏi cô có khát không, cô không thấy khát, nhưng lúc

này nhìn bên đường có quán KFC, cô chợt thấy cổ họng hơi khô, bèn nói với anh: “Em mời anh uống nước, anh đợi em ở đây một lát.” Vừa nói cô vừa định chạy qua đường ai ngờ một cái xe điện rẽ nhanh ra từ một ngõ nhỏ, thấy sắp đụng phải Viên Viên, Phó Bắc Thần liền bước nhanh tới, túm lấy cô lôi về phía sau. Chiếc xe điện liền sượt qua anh mà phóng nhanh.

“Anh sao rồi?!” Cô lo lắng nhìn Phó Bắc Thần.

Anh cười cười: “Không sao.” Cũng không đợi cô phản ứng anh đã đổi bên, cầm chặt tay cô bằng tay trái, giọng nói dịu dàng: “Cùng đi đi.”

Viên Viên hơi hơi lo nên cô ra sức ngó sang bên phải anh để xem, hiem khi Phó Bắc Thần mới chắn ngang tầm mắt của cô, anh nói nghiêm túc: “Chú ý đi đường.”

“Ừ.”

Qua đường cái, tới cửa KFC, Viên Viên lập tức giãy ra để xem vết thương của anh. Lúc này anh không hề ngăn cô nữa. Vì áo khoác kaki anh mặc tay áo xắn lên nên cô chỉ cần liếc một cái đã nhìn thấy mấy vết xước lộn xộn trên khuỷu tay lộ ngoài áo. Mấy vết đó có dài có ngắn nhưng đều đang rỉ máu. Tuy không nặng nhưng nhìn lại khiến người ta đau lòng.

“Đến bệnh viện xử lý đi.” Nếu không phải vừa nãy cô hấp tấp thì cũng chẳng tới mức làm anh bị va, lúc này lòng cô tràn đầy sự ân hận.

“Không phải chuyện gì to tát, mấy vết xước bé thôi mà nhanh khỏi lắm. Được rồi, vừa rồi em bảo mời anh? Đi vào thôi.” Phó Bắc Thần phớt lờ chuyện kia, đẩy Viên Viên vào KFC. Sau khi đi vào, anh vô toilet để rửa vết thương, xử lý qua.

Dù trên cánh tay nay chỉ thấy một vài vết hồng nhưng Phó Bắc Thần dáng người cao ráo phong độ ngời ngời đứng trước quầy chờ đồ ăn vẫn bị hai cô phục vụ quan tâm mà hỏi han cánh tay. Anh khách sáo đáp không sao. Còn người nào đó ở bên ngay nghe vậy càng thêm áy náy.

Phó Bắc Thần nghiêng đầu nhìn cô, ngay trước công chúng, Phó đại chuyên gia liền nói một câu từ lời bài hát mà anh thường nghe thấy đồng nghiệp mình bật bên ngoài, hơi sửa đi một chút: “Cả đời này đều vì em, tình nguyện vì em mà bị trói buộc, hưởng chi thay em chịu nạn.”

Tất cả những người nghe thấy câu này, bao gồm Viên Viên: “...”

Anh bật cười, đỡ lấy đồ uống rồi đưa cô một cốc, sau đó tiện tay véo véo mặt cô: “Sao mặt đỏ thế này?”

Hiện giờ Viên Viên cảm thấy thực ra anh không hề “nghiêm túc” như tất cả mọi người đều biết.

Sau bữa cơm hôm nay, Phó Bắc Thần đưa cô đến căn hộ của anh do lúc ăn thấy cô ngáp ngủ. Căn hộ ở phía sau khu vườn bách thảo cạnh hồ Chiêu tà.

Vừa vào cửa Viên Viên đã cảm thán: “Sạch quá, sạch hơn chỗ em bao nhiêu.”

“Có dì giúp việc quét dọn.”

Cô bỗng nhìn anh chằm chằm: “Lương của anh cao lắm hả? Có rất nhiều tài sản?”

Vì trên sofa có nhiều giấy tờ cùng laptop nên Phó Bắc Thần bèn dẫn cô ra ngoài ban công, ngồi xuống chiếc ghế mây phơi nắng. Bấy giờ mới trả lời câu hỏi của cô: “Không nhiều không ít, có thể nuôi em.”

Từng từ từng chữ đều đầy quan tâm, không hề có tí gì cố ý mà nghe tự nhiên như lẽ thường.

Cô ổn định lại nhịp tim không nghe lời cho lắm kia, Phó Bắc Thần không tiếp tục trêu cô nữa, anh cởi áo khoác rồi tiện tay vắt nó lên lưng ghế mây, anh hỏi: “Muốn uống gì?”

“Ở đây chắc có nhiều trà? Vay trà đi.”

Anh cười nói: “Được.”

Phó Bắc Thần cầm tới một chiếc chén xanh, cô đón lấy: “Chén đẹp quá.” Màu sắc nhẹ nhàng, trong xanh có hơi hồng.

“Đây là chén sứ men xanh như ý.”

“Ồ.”

Nhìn cô uống một ngụm xong, anh hỏi: “Nàng đã uống trà nhà chúng ta sao không làm con dâu nhà ta chứ?”

Câu này cô nghe rất quen tai, cô là fan của Hồng Lôu Mộng, vừa nghe liền biết đây là ... Vương Hy Phượng nói với Đại Ngọc. Nhưng nghĩ lại thì Phó Bắc Thần đang nói với cô.

Con dâu? Con dâu?!

Câu hôn?

Thế là Viên Viên run tay, chiếc chén sứ men xanh như ý đẹp đẽ như vậy liền vỡ choang trên đất.

“Á!” Cô định quỳ xuống ngay.

“Đừng quỳ, cẩn thận đứt tay!” Anh khom người giơ tay túm lấy cánh tay cô, nhưng cô đứng thẳng dậy nhanh, cộng thêm giữa đường bị anh kéo nên cả người bỗng chốc lảo đảo ngã vào lòng anh. Giây phút đó, cô cảm thấy có thứ gì đó ấm áp lướt qua miệng mình, khi phản ứng kịp, biết đó là gì thì cô liền ngăn người - hình như là lướt qua mặt anh.

Phó Bắc Thần đỡ cô ngồi xuống ổn định, vẻ mặt hơi khó đoán. Viên Viên liếc nhìn những mảnh vỡ trên đất, cô nói: “Xin lỗi. Em đền...”

Bốn chữ “cái chén nhà anh” chưa kịp nói ra thì bàn tay phải của Phó Bắc Thần đã nhẹ nhàng đặt lên gáy cô, kéo cô gần đến trước mặt. Đôi mắt anh rất đen, sâu thẳm, mặt không biểu hiện gì, giọng ôn hòa: “Trình Viên Viên, em định đền thế nào?”

“... Bằng tiền?”

Sau đó, Phó Bắc Thần hôn cô.

***

Thứ hai sau khi Viên Viên tan làm thì đột nhiên chẳng biết nên làm gì. Vì Phó Bắc Thần đã đi thị trấn Cảnh Đức vào chủ nhật, cũng tức là ngày hôm qua rồi. Hôm kia anh mới về. Mỗi khi nhớ tới anh, nơi mềm yếu nhất trong lòng cô sẽ xúc động nhẹ nhẹ.

Vì về nhà cũng chán nên lúc cô nhân viên Trung Quốc tốt - Trình Viên Viên ra khỏi tòa nhà trung tâm tập san thì mới thấy bóng dáng đang đứng đợi người dưới tán cây hoa quế to ở cổng, cô liền ngây người, người nọ không ngờ là Trình Bạch. Trình Bạch cũng nhìn thấy cô, anh đi đến hỏi: “Sao muộn thế này mới tan?”

Giọng nói như bình thường, nhưng hành vi...

Viên Viên nhìn anh, chợt nhớ lại một câu “Em có muốn ở bên anh không” đêm đó anh nói. Chắc người này không phải là thật đấy chứ... Não ngừng hoạt động à? Cô cố gắng điều chỉnh giọng nói bình thường: “Anh tìm em? Có việc?”

“Tan sớm, đi qua, đợi em cùng về.” Trình Bạch thản nhiên đáp, nhưng Viên Viên thì ngây dại.

Lời này như đã từng biết. Đã từng, cô cấp hai, anh cấp ba, trường của cô không xa trường anh lắm, mỗi lần tan học cô đều chạy đến trường anh đợi anh. Sau đó sẽ nói: “Dù sao cũng đi qua, đợi anh cùng về.”

Cô nhìn thấy chiếc xe đỗ bên đường của Trình Bạch, quả thực cô đã xem anh như người nhà nên không nở cự tuyệt nhưng lại bất giác lắc đầu. Tuy xưa nay cô muốn chung sống hòa bình với anh nhưng hiện tại Viên Viên bỗng nhiên thấy hơi hơi sợ hãi.

“Em ngồi xe buýt về là được, cảm ơn anh.” Không đợi anh nói thêm gì cô đã xoay người chạy đi.

Lúc tan sớm ngày hôm sau, mưa to đột nhiên tuôn xuống ào ào từ trên trời, rõ ràng lúc trưa vẫn đang nắng chang chang mà, thế nên cô mới không mang ô. Đứng ở cổng nhìn một hồi, thấy mưa có vẻ sẽ không tạnh ngay được, đang tính quay về phòng làm việc gọi

Vương Nguyệt đang tặng ca hôm nay cho cô quá giang đến bến xe buýt thì lại thấy có người bước nhanh trong màn mưa về phía này - Trình Bạch che ô, tay còn lại cũng cầm một chiếc ô.

Nhìn thấy người trong làn mưa, nhớ lại hôm qua, lại nhìn cảnh hôm nay, cuối cùng cô cũng hiểu ý của anh.

Anh đang... làm lại những gì ngày xưa cô làm với anh?

Cô không biết nên khóc hay nên cười.

Chỉ là những chuyện đã trôi qua này khó mà trở lại được, dù có lặp lại, người đổi thay thì còn ý nghĩa gì nữa. Cô có nên diễn cùng anh, xông đến hất chiếc ô trong tay anh, sau đó nói: Anh đi đi? Tất nhiên cô không làm thế được vì mưa to quá, ống quần anh đều đã ướt hết.

Lúc Trình Bạch đứng trước mặt cô lần nữa, chú Vạn bảo vệ tòa nhà chợt đi đến, tự đoán rồi hỏi: “Viên Viên, bạn trai cháu hả? Ngày mưa lớn còn tới đón, đúng là được đấy.” Chú bảo vệ ra vẻ khen ngợi.

Cô nhanh chóng giải thích: “Không phải, không phải, anh ấy không phải là bạn trai cháu. Chú Vạn hiểu nhầm rồi.”

Ông không tin, ông tin tưởng vào ánh mắt đã duyệt qua vô số người của mình, lòng chắc chắn không thể sai được: “Được rồi, không phải thì không phải.” Ông cười ha ha rồi nói với Trình Bạch đã đi tới gần: “Xem ra cậu vẫn chưa theo đuổi được, tiểu tử cố lên, không ngừng cố gắng nhé.”

Nghe thấy lời này, không ngờ Trình Bạch không phản bác mà còn nói xuôi theo một câu: “Cháu sẽ cố gắng.”

Chú Vạn không tiếp tục làm bóng đèn nữa, hớn hờ đi khỏi. Không chờ Viên Viên lên tiếng anh đã đưa ô cho cô: “Anh đưa em về.”

Nhìn anh một hồi, cuối cùng cô vẫn gật đầu.

Hai người mỗi người một cái ô, sóng vai bước đi trong mưa. Lúc lên xe, Viên Viên cất ô trước, Trình Bạch dùng ô của anh che cho

Viên Viên đến tận khi cô ngồi vào ghế. Một màn này vừa hay rơi vào tầm mắt của Phó Bắc Thần vừa mới bước ra khỏi xe.

Anh về thành phố Thanh Hải sớm hơn một ngày, không về nhà mà qua gặp cô trước, hơn nữa trời mưa to, nghĩ cô ngồi xe buýt không tiện nên anh đến đón về. Không ngờ lại bị người ta đến trước một bước. Anh ngồi lại vào xe, lòng nghĩ, chỉ cần cô về đến nhà an toàn là được.

Phó Bắc Thần không đánh xe đi luôn mà mở ngăn đựng đồ rồi lấy một bao thuốc ra. Anh rất ít khi đựng tới thuốc lá chỉ trừ những lúc cần phải thâm trầm trong công việc nghiên cứu, lúc đó mới hút một điếu để tỉnh táo, hoặc là những khi tâm trạng không tốt. Hiện tại, anh châm lửa, nhưng lại không hút, chỉ nhìn đốm lửa nơi đầu điếu, lúc sáng lúc ảm đạm, nhìn làn khói lượn lờ tụ lại rồi tản ra.

Khi thuốc cháy được một nửa thì điện thoại kêu, là Hà Phác.

“Đi công tác về chưa? Rảnh không? Cùng ăn cơm?”

“Hôm khác đi.”

Do đã quen anh từ lâu nên Hà Phác đã nhận ra tâm trạng phiền chán của anh chỉ từ giọng nói một câu ngắn ngủi.

“Sao vậy? Không vui?”

“Hoi hoì.” Ngón tay kẹp thuốc của anh day day huyết thái dương.

“Cậu mà nói 'hoi hoì' thì chắc là đang 'cực kỳ!'” Hà Phác ngạc nhiên: “Với thể loại tâm lý vững như bàn thạch, cứng như thép của cậu thì còn có chuyện gì có thể ảnh hưởng nữa? Để tớ đoán, là cô nàng Viên Viên?”

“Mình lái xe.” Ý là anh sắp cúp máy rồi.

Hà Phác nhanh nhẩu: “Từ đã, là ông tớ muốn cậu qua ăn cơm.” Nói xong thì cười: “Bảo là lâu không đánh cò với cậu nên nhớ lắm rồi. Trong mắt ông già nhà tớ, cậu mới là con đẻ, còn tớ hiếm khi mới về được một bận thì chỉ được hai câu chửi.”

Phó Bắc Thần ngẫm một lát rồi đáp: “Được, tớ qua.”

Anh đã hiểu quan hệ của Viên Viên và Trình Bạch từ trước.

Anh nghĩ, quả thật anh nên tìm thấy cô sớm hơn...

Vậy thì có thể tốt với cô càng sớm, có thể cùng cô ăn cơm, trông cô học, vì cô mà liều mạng, đỡ thay cô vết thương trên gáy kia...

Anh nghĩ, suy cho cùng thì tâm lý của anh vẫn chưa đủ tốt, vì vậy mới hối hận mình đến muộn như thế này. Cho dù là lúc mới đầu hay là hiện tại. Anh không lo lắng, chỉ có tiếc nuối tràn đầy trái tim.

Trình Bạch đưa Viên Viên về khu mới Hồng Phong, sau khi xe dừng bánh, cô không xuống xe ngay mà quay sang nhìn Trình Bạch. Cô cảm thấy mình phải nói rõ ràng với anh. Cô và anh nhất định không thể lại tiếp tục mờ ám gì nữa.

“Trình Bạch, anh... không cần phải làm thế này.”

“Là anh nợ em.” Tóc anh đã bị mưa ướt sũng lúc lấy ô che cho cô lên xe, lúc này chúng vẫn hơi ẩm ướt, rũ hết xuống, làm anh trông đỡ lạnh lùng hơn thường ngày.

“Em không cần anh trả nợ.”

“Anh tình nguyện.”

Hiện giờ cô mới tin câu nói lúc đó của anh là thật, nhưng... nhưng bọn họ đã không thể trở về như xưa.

Chúng ta không thể quay về được nữa - đây là câu nói ẩn tượng nhất hồi cô đọc Thập Tam Xuân* lần đầu tiên, Man Trinh đã nói với Thế Quân như vậy. Thứ không thể quay về là thời thanh xuân mà họ tưởng nhớ.

* Một tác phẩm của Trương Ái Linh

Cũng giống như những xúc động yêu thích lúc cô mười mấy tuổi đó, nó chỉ thuộc về những năm tháng ấy.

“Trình Bạch, chúng ta quên đi những tình cảm cố chấp đó không được à? Em nhớ trong “Xuân quang xạ tiết”* Hà Bảo Vinh cũng nói

với Lê Diệu Huy như vậy, đến cùng bọn họ vẫn không ở bên nhau, nhưng tên tiếng anh của bộ phim điện ảnh đó lại là Happy together.**”

* Bộ phim Hồng Kông về tình yêu đồng tính phát hành năm 1997. Đạo diễn phim là Vương Gia Vệ, với hai diễn viên chính Trương Quốc Vinh và Lương Triều Vĩ.

** Tựa “Happy Together - Hạnh phúc bên nhau” trong khi hai nhân vật chính cuối cùng lại tan vỡ: Về điều này đạo diễn đã giải thích: “Với tôi, hạnh phúc bên nhau (...) có thể là giữa một người và quá khứ của anh ta. Tôi nghĩ, một lúc nào đó khi một người có thể yên bình với quá khứ của bản thân, đó là thời điểm cho sự bắt đầu của một mối quan hệ mới, có thể đem đến hạnh phúc trong tương lai...”

Mưa bên ngoài rơi lộp độp lên nóc xe làm nổi bật cái tĩnh lặng bên trong.

Cho tới khi cô tưởng Trình Bạch vẫn mãi trầm mặc như vậy thì cô nghe thấy anh lên tiếng, giọng nói hơi khàn: “Được, nếu đó là điều em muốn.”

Cô cầm ô đứng trong mưa, nhìn theo chiếc xe càng ngày càng xa đến khi nó mất hút.

Anh sẽ không đến nữa, cô biết. Cô hiểu anh như chính bản thân, cô biết rõ từng thứ anh thích và anh ghét.

Cô không nói rõ được cảm xúc của mình là như thế nào, hơi đau lòng, mà cũng có cả nhẹ nhõm.

Khi tình yêu mới nảy sinh, nó non nớt, yếu ớt, như một nụ hoa nhỏ mới ra giữa cành lá trong khu sơn dã, nó không biết mình có thể nở bung, không biết liệu có cơn gió bất ngờ nào lại làm nó tan tác. Nó chỉ có thể cố gắng giữ lấy tính mạng bé nhỏ của mình cho tới khi kiệt sức. Nếu nó không chịu được tới lúc nở thì chỉ có thể hóa thành bùn trong tiết xuân, dưỡng cho một bông hoa khác có duyên với mảnh đất này hơn. Đó là một tình yêu khác sau khi thăng hoa.

Lúc đi về phía nhà, cô muốn nói chuyện với Phó Bắc Thần nhưng lại nghĩ chắc anh rất bận nên không gọi điện thoại nữa, chọn cách gửi tin nhắn.

“Anh đang bận à? Hôm nay em mệt lắm, định đợi lúc nữa rồi nấu bát mì xào ăn, sau đó viết một ít cho bản thảo xong là nghỉ ngơi.”

Phó Bắc Thần vừa đi vào cổng lớn nhà họ Hà liền nhận được tin nhắn của cô.

“Bắc Thần, đến rồi à! Mau mau vào uống cốc trà với nội.”

Bước chân của anh thoáng ngừng lại, anh đáp: “Vâng.” Cất điện thoại, anh đi về phía ông cụ đang ở trong phòng khách.

“Gần đây bận lắm?” Ông Hà hỏi.

“Công việc vẫn bình thường, cháu chỉ đầu tư ngoài một chút.” Anh cầm cốc trà lên nhấp một ngụm, anh nghĩ, từng phút từng giây nhớ mong một người quả thực là giày vò.

Hà Phác ở bên chen vào: “Đầu tư? Gần đây cậu chơi cổ phiếu cơ đấy.”

Anh lắc đầu: “Tớ không chơi cái thứ rủi ro cao đấy.”

Hà Phác hỏi: “Vậy cậu định đầu tư lĩnh vực nào?”

Phó Bắc Thần cười nhẹ, không đáp lời. Sau khi ăn cơm xong, lúc anh đứng dậy chào về thì Hà Phác dẫn anh ra cửa, đột nhiên nhớ đến chuyện đầu tư liền hỏi lại: “Cậu đầu tư cái gì đấy? Hàng hóa? Quỹ?”

Lần này Phó Bắc Thần trả lời: “Tình cảm.”

Anh phải giữ dài hạn, kiếm lời dài hạn, lời lãi có thể ít một chút nhưng nhất định phải có.

Ngày hôm sau, mưa tạnh trời trong xanh, cả thành phố Thanh Hải như mới được gội rửa qua một lần, thanh lệ tươi mới.

Phó Bắc Thần đến chỗ làm, tâm trạng khó đoán. Lục Hiểu Ninh theo người sắp này đi vào phòng anh, nói xong chuyện công việc cô

đang tính đi ra ngoài thì bỗng bị gọi lại.

“Tiểu Lục, gần đây có phim điện ảnh nào hay đang chiếu không?”

Lục Hiếu Ninh ngẩn người, sau đó một nói một bộ phim tình cảm mà hôm kia cô mới đi xem cùng bạn bè: “Doanh thu và tiếng tăm đều khá tốt, em xem rồi, cũng được.”

“Ừ, cảm ơn.” Anh cúi đầu giờ tài liệu.

“Nghe nói có cô nương nói thẳng ra là đang theo đuổi anh?”

Bàn tay vừa cầm lấy chiếc bút bi của Phó Bắc Thần dừng lại, ngẩng đầu lên cười: “Cô ấy đã là bạn gái tôi. Mà trước đó là tôi theo đuổi cô ấy.” Theo đuổi thật lâu, thật lâu...

Lúc chỉ còn một mình trong phòng, Phó Bắc Thần lấy điện thoại ra, gọi số đã in vào trong lòng.

“Tối nay đi xem phim với anh nhé?”

Bên kia điện thoại truyền tới giọng nói vô cùng vui sướng của Viên Viên: “Được, được!”

“Em không hỏi xem là phim gì à?”

Viên Viên thành thật: “Chỉ cần là ở bên anh thì phim gì cũng không quan trọng.”

Khoảnh khắc đó Phó Bắc Thần bật cười.

Chương 22 - Thương tiếc và tin tưởng

Phó Bắc Thần đợi cô lên xe, anh không khởi động đi luôn mà chỉ nhìn cô. Viên Viên thấy lạ nên hỏi: “Sao vậy?”

“Nếu như anh làm chuyện có lỗi với em thì em sẽ như thế nào?”

Cô nghĩ một chốc rồi đáp: “Anh sẽ bội tình bạc nghĩa?”

Bội tình bạc nghĩa? Phó Bắc Thần hít sâu một hơi: “Không, không bao giờ, kiếp này thì không.”

Vẻ mặt cô vui mừng, thoải mái nói: “Vậy thì không sao hết, những chuyện khác em sẽ tha thứ cho anh.”

Lúc này điện thoại của cô vang, không ngờ là giáo sư Phó gọi tới, cô bất giác nhìn sang Phó Bắc Thần, anh cũng nhìn thấy tên người gọi trên màn hình di động của cô, gật gật đầu ra ý bảo Viên Viên nghe máy.

“Giáo sư Phó?” Cô hơi hồi hộp vì con trai giáo sư đang ở bên cạnh...

“Tiểu Trình, ngại quá, cuối tuần còn làm phiền cháu. Chủ biên Trương của các cháu có số điện thoại bao nhiêu nhỉ? Gửi cho bác nhé.”

“Ồ ồ, giáo sư đợi chút.” Cô lập tức mở danh bạ, đọc thuộc số điện thoại của Trương Việt Nhân rồi lại áp điện thoại lên tai, đọc cho giáo sư Phó ghi lại.

“Được rồi, cảm ơn tiểu Trình.”

“Không có gì ạ!”

“Cháu không đến lấy bài thì cũng có thể tới nhà ngồi chơi nói chuyện.”

“Dạ được.”

Cúp máy xong, cô quay sang nói với Phó Bắc Thần: “Hình như ba anh khá thích em?”

Câu trả lời của anh là, tiến lại gần, hôn nhẹ lên nốt ruồi khó mà thấy được ở cuối đôi lông mày của cô: “Tất nhiên, người anh quý trọng mà.”

Ở bên Phó Bắc Thần lâu, những lời như thế này vẫn làm cô xúc động nhưng mặt sẽ không đỏ thừng xuyên nữa. Ví như lúc này, cô còn có thể nói thêm một câu: “Chuyên gia Phó, ánh mắt của anh rất chuẩn.”

***

Hôm nay khi Phó Bắc Thần mới về đến nhà thì nhận được một tin nhắn: Đại sư huynh, anh còn nhớ chị họ em Triệu Giác không?

Anh chau mày, trầm mặc một hồi lâu rồi mới trả lời: Xin lỗi.

“Xin lỗi?” Chỉ một tiếng xin lỗi? Thẩm Du nhìn màn hình di động mà bật cười. Từ sau lần trước lúc anh nói với cô mấy lời đó, cô luôn chìm trong tâm trạng u ám, cô cảm thấy bất bình thay chị họ...

Hơn hai năm nay, luôn nghe giáo sư Phó nói là Phó Bắc Thần không có ý tìm bạn gái, cô bèn cho rằng có lẽ trong tim anh luôn có chị họ, sau lại thấy sự “quan tâm” của anh dành cho Trình Viên Viên, sự dịu dàng và chung thủy lúc anh nhìn Viên Viên, như trước đó đòi anh trống rỗng, chỉ đợi cô ấy đến lấp đầy.

Bây giờ Thẩm Du mới thấy cách nghĩ của cô lúc trước nực cười biết bao.

Hôm nay bị bạn cùng phòng lôi đi xem phim cô lại nhìn thấy bọn họ.

Phó Bắc Thần nắm tay Trình Viên Viên, hai người trông như cặp đôi đã yêu nhau rất lâu.

Cuối cùng cô không nhẫn nhịn được mà gửi tin nhắn trách móc đó cho anh sau khi về kí túc.

Đến cùng thì trong lòng anh ta có một mảnh đất - nơi chôn cất người chị đến thi thể cũng không tìm thấy của mình hay không?

Vậy mà chỉ có một lời xin lỗi đơn điệu, không hề có gì khác.

***

Hôm sau Viên Viên vừa mới đến cơ quan thì Vương Nguyệt đã kéo cô hỏi: “Hôm qua chị nhìn thấy xe đến đón em rồi, còn cả người trong xe nữa. Trình cô nương, em 'song túc song phi' (cùng ngủ cùng bay) với vị Phó tiên sinh kia thật hả?”

Song túc song phi? Viên Viên sửa lại: “Chưa 'túc' (ngủ, sống chung) bên nhau, chị đừng nói linh tinh.”

Vương Nguyệt không nhin được mà véo hai má cô: “Nhóc con, đáng yêu quá!”

Viên Viên cũng hết cách, cô chỉ nói thật thôi.

Sắp tan làm, cô nhận được điện thoại của Thẩm Du. Từ lần trước, sau khi Thẩm Du thể hiện tình cảm với Phó Bắc Thần thì cô không dám gặp cô ấy nữa. Thêm vào đó, hiện giờ cô đã ở bên anh ấy nên cứ luôn cảm giác có lỗi với Thẩm Du.

“Viên Viên, lần trước cậu bảo mời tớ bữa cơm, tớ đợi lâu lắm rồi, nay đành tự đến cửa hỏi vậy.” Giọng Thẩm Du vẫn êm tai như lâu nay.

“Hả?” Viên Viên không hề nhớ là có chuyện này, cũng không quan tâm cô có từng nói thế hay không, cô vừa xin lỗi vừa đáp: “Ngại quá, gần đây tớ quá bận. Hay là tối nay luôn được không?” Viên Viên hơi hiểu Thẩm Du nói một là một hai là hai, hôm trước đi mua sắm cũng nhận ra được tính cách rõ ràng đó, nên chắc chắn mình có mời. Và lại tối nay cô có thời gian rảnh, Phó Bắc Thần đang bận việc.

“Được, quyết thế nhé!”

Viên Viên để Thẩm Du chọn chỗ, cô ấy chọn một hàng lẩu tên là “Cầm Quan thành”. Sau khi tan sở Viên Viên liền đi thẳng tới đó.

“Đây là thức ăn quê cậu, cậu chọn đi.” Viên Viên ngồi xuống, đẩy menu sang Thẩm Du.

Thẩm Du không hề khách sáo, gọi liền một hồi, cuối cùng còn gọi thêm hai chai rượu. Rượu và thức ăn được mang lên, Thẩm Du định rót rượu cho Viên Viên nhưng Viên Viên đã che lấy cốc của mình nói: “Tớ uống cực kém, lần nào uống cũng có chuyện nên không uống nữa.” Cuối cùng Thẩm Du không bắt ép cô, tự mình nốc hết cốc này đến cốc khác, mặt đỏ lên rất nhanh.

Viên Viên sợ cô ấy uống say nên ra sức gấp thức ăn cho cô nàng. Giữa chừng, ngẩng đầu lên bắt gặp Thẩm Du đang nhìn mình chằm chằm, ánh mắt nóng rực, khi hai ánh mắt chạm nhau Viên Viên khẽ cười rồi hỏi: “Sao lại nhìn tớ như vậy?”

“Tớ thấy cậu là kiêu càng nhìn càng thấy xinh!” Một tay xoa cằm, một tay Thẩm Du cầm chén rượu khẽ xoay: “Nhưng mà mắt nhìn người của cậu không ổn.”

Viên Viên nghe mà thấy mờ mịt.

Thẩm Du nhìn cô, tiếp tục nói: “Không ngờ cậu cũng ngu dại như chị họ tớ, thích kiểu người như Phó Bắc Thần.” Nói xong cô nhìn thấy Viên Viên chau mày như mong muốn.

Thẩm Du nằm xoài ra bàn, nhắm mắt lại, lẩm bẩm: “Trình Viên Viên, Phó Bắc Thần hại chết chị họ tớ...”

Viên Viên khó tin mà trừng to hai mắt, nghe Thẩm Du tiếp tục chằm chằm nói: “Chị họ tớ tên là Triệu Giác, tớ nghĩ chắc anh ta chưa từng nhắc tới với cậu. Từ nhỏ đến lớn chị tớ không chỉ có thành tích hàng đầu mà vẻ ngoài cũng xinh đẹp. Lần nào mẹ cũng lôi tớ ra so với chị mà lần nào tớ cũng thua. Sau này, chị ấy gặp Phó Bắc Thần, yêu anh ấy, chị theo đuổi anh hai năm rồi cuối cùng hai người cũng ở bên nhau. Nhưng không lâu sau Phó Bắc Thần bỗng dưng đá chị, cậu biết kết cuộc là thế nào không? Chị nhảy xuống biển, chết mất xác... Cậu nói xem, Phó Bắc Thần có phải là người tốt?”

Viên Viên há mồm ra định nói, cô không tin Phó Bắc Thần là người như vậy.

“Vẫn không tin?” Thẩm Du nói rồi mở mắt ra, cô lấy một tấm ảnh từ trong túi xách, bên trên là hình hai người trẻ tuổi. Nữ tóc dài xõa qua vai, mặt mũi xinh xắn, miệng cười mỉm, quả là rất đẹp. Còn người con trai đứng bên cạnh - chính là Phó Bắc Thần.

“Cậu uống say rồi.” Viên Viên đứng dậy, cô nói tiếp: “Tối về tớ còn phải viết bài nên phải về sớm, nếu cậu đã no thì tớ đưa cậu về ký túc.”

Ánh mắt Thẩm Du nhìn cô đầy phức tạp: “Cậu định đưa tớ về, ha ha, cảm ơn tớ vì đã nói chân tướng cho cậu biết?”

“Không phải, tớ tin Phó Bắc Thần. Nhưng cậu uống say tớ nhất định phải đưa về.” Viên Viên gọi phục vụ tính tiền sau đó nửa lời nửa kéo Thẩm Du ra ngoài, gọi taxi về đại học H. Trên đường đi, Thẩm Du đã say mèm, chẳng nói năng gì nữa mà chỉ dựa vào Viên Viên, không biết có phải là ngủ rồi không. Ở trên xe Viên Viên nói khẽ: “Tớ rất xin lỗi, chị họ cậu đã chọn cách đó để rời ra người nhà, tớ hiểu nỗi buồn của cậu, lúc ba tớ mất tớ cũng cảm thấy rất buồn, vô cùng buồn, một người thân luôn ở bên mình mới đó đã không còn, không được nghe thấy tiếng người ấy nữa, không thể nhìn thấy người ấy nữa... Nhưng mà tất cả rồi sẽ tốt đẹp lên, nếu cậu thấy hiện giờ không ổn thì là vì chưa đến cuối cùng thôi. Đó là một câu nói mà tớ rất thích. Thẩm Du, tớ tặng cậu đó cho cậu.”

Xuống xe, cô lay lay Thẩm Du tỉnh lại rồi đưa đến dưới lầu ký túc.

“Không cần tiền nữa, tớ... ở tầng một.” Thẩm Du nói, đứng không vững.

“Ừ, vậy cẩn thận nhé, tạm biệt.”

Nhìn theo bóng dáng Trình Viên Viên khuất dần trên con đường cây cối um tùm phía xa, Thẩm Du vuốt vuốt tóc rồi đứng thẳng dậy, nói nhỏ: “Trình Viên Viên, giờ trò xấu với cậu thật là khiến người ta áy náy...”

Về ký túc, cô mở vi tính lên, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại đăng nhập QQ Triệu Giác. Vẫn chẳng có gì như cũ, chỉ là có thêm một đồng thư điện tử, phần lớn đều là thư quảng cáo rác. Nhưng trong số chúng, Thẩm Du chú ý đến một bức thư gửi từ nước ngoài, mở ra, là nhắc nhở của một trang mạng, nói là tên miền đã tới kỳ nộp tiền. Tên miền này là phiên âm đầy đủ của Triệu Giác, Thẩm Du nhấp chuột vào, thấy đó là một blog.

Còn nội dung ghi chép ở bên trong làm cô càng đọc càng thấy lạnh lẽo. Hai tay ôm đầu, cả người như bị hút rỗng. Hóa ra sự thật là thế này.

***

Tối đó Viên Viên nằm trên giường do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn gọi điện cho anh: “Anh quen Triệu Giác không?”

Người bên kia điện thoại thoáng sửng người: “Có.”

Hôm nay Thẩm Du nhắc với em về chị ấy. Triệu Giác là chị họ Thẩm Du. Hình như cô ấy đã hiểu nhầm anh rồi, anh có cần phải nói rõ ra không?”

“Em nghe những lời cô ấy nói xong không có suy nghĩ gì khác sao? Chỉ thấy có vẻ như hiểu nhầm anh?”

Viên Viên gật đầu, sau nhớ ra đang gọi điện nên “ừ” một tiếng.

Giọng Phó Bắc Thần ấm áp: “Anh sẽ xử lý, em nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ừ.”

Sáng sớm ngày hôm sau, cô nhận được điện thoại của Thẩm Du. Giọng cô ấy hơi mệt mỏi: “Viên Viên, xin lỗi nhé, những lời tớ nói về đại sư huynh... cậu đừng để trong lòng.”

Viên Viên chột vui mừng, hiểu nhầm đã được giải quyết rồi?!

“Không sao, tớ cũng không tin nên không có chuyện gì cả.”

Sự tin tưởng đến vậy... nên nói thế nào mới được đây? Thẩm Du cảm thấy chua xót, dù có lòng phá đám thì hình như có thể đoán trước sẽ chẳng được hiệu quả gì. Cô lại nghe thấy giọng nói mềm

mại giả vờ như đang vô ý an ủi kia: “Thẩm Du, nếu cậu không tìm được bạn dạo phố thì có thể tìm tớ.”

“Ừ.”

Thật ra Phó Bắc Thần không tìm Thẩm Du, trong quan điểm của anh, người khác coi anh thế nào anh cũng không để ý. Hơn nữa anh cũng không muốn lại nhắc đến người đã qua đời. Đối với Triệu Giác và người thân của cô anh chỉ có lời xin lỗi, còn những lời khác có nói thì không ý nghĩa.

Chương 23 - Chân tướng chôn giấu nghìn năm

Thứ bảy này Viên Viên về quê, vừa vào nhà cô liền nghe mẹ kể rằng khi Sùng Phúc tự tu sửa lại điện Già Lam đã đào được một khối đá, có vẻ như là đồ cổ.

Viên Viên nghe đến khối đá, lại còn thuộc đồ cổ có lịch sử lâu đời thì lập tức đứng bật dậy khỏi ghế. Gần đây cô đang sầu lo chuyện không có tin tức gì về việc khai quật ở thị trấn Ngọc Khê, có lẽ tin tức tự tìm tới cửa rồi đây.

Cô nói với mẹ một tiếng đi tìm Khương Tiểu Tề sau đó chạy đi luôn.

Sau mười phút, Viên Viên đến Sùng Phúc tự, lúc này ngôi tự có đủ loại người chen lấn đông đúc, người trên trần nói là tìm thấy đồ cổ, ai ai cũng chạy tới xem một chút trước khi người ở cục Văn hóa khảo cổ tới. Các hòa thượng thì ngại đuổi người, thấy Tịnh Thiện đại sư đang mang theo vài hòa thượng bận rộn ổn định trật tự.

Viên Viên vừa định đến hỏi chuyện khối đá với Khương Tiểu Tề thì người ở cục Văn hóa khảo cổ đã tới.

Sau khi cục nhận được điện thoại thì phái một tổ nhân viên từ thành phố qua ngay lập tức. Người dẫn tổ có lông tóc dày rậm, mũi cao mắt sâu, trông lại có mấy phần giống người nước ngoài. Tay anh ta còn chống một cái gậy, hình như chân trái có chút vấn đề. Nghe những người trong ngành gọi anh một tiếng là “anh Cố”, cô liền nhớ đến tấm danh thiếp mà Trương Việt Nhân đưa cho mình. Vị phó cục trưởng tên Cố Văn Lâm đó lẽ nào là “anh Cố” trước mặt? Thế thì thật trùng hợp.

Sau cùng cô cũng gặp được Khương Tiểu Tề, còn chưa kịp lên tiếng thì cậu ta đã nói: “Cậu hỏi tớ thì tớ cũng không rõ đâu, nếu muốn nhìn kỹ thì đi theo tớ.”

“Ok!”

Không lâu sau, người ở đồn công an trong thị trấn cũng đến, mời đám đông vây quanh ra xa, còn vây một vòng dây quanh điện Già Lam. Vì Tịnh Thiện đại sư nói Viên Viên là người trong tự nên mới được ở lại. Sau khi người đồn công an ổn định được hiện trường, Viên Viên liền thấy vị cục phó kia lập tức xung phong lên trước còn năm người nhân viên khác theo sau, ai cũng đeo găng tay. Họ phối hợp rất ăn ý, bắt đầu xem xét khối đá trên mặt đất đó.

Phần lớn khối đá vốn dĩ bị chôn dưới hành lang cửa sau của điện Già lam, đã bao nhiêu năm nay chẳng ai chú ý tới nó. Mà vị trí của ngôi điện khá hẻo lánh, trước đây tu sửa cũng chẳng tới lượt. Lần này quy mô tu sửa lớn đồng thời để tránh ảnh hưởng việc nhang khói ở những điện lớn nên sửa chữa bắt đầu từ ngôi điện này. Ai ngờ vừa bắt đầu liền đào ra được một thứ.

Những người công nhân nhìn thấy chữ trên đá ngoằn ngoèo, chẳng hiểu là gì nên gọi Tịnh Thiện đại sư phụ trách chuyện tu sửa tới. Tịnh Thiện đại sư nhìn cũng không nhận ra được mấy chữ. Nhưng may mà cậu ta nhận ra đây là một tấm bia được khắc chữ kiểu tiểu triện.*

*

Nhưng đến cùng thì nó có phải là hiện vật khảo cổ hay không thì cậu ta cũng không dám chắc, thế là cậu liền gọi điện cho cục Văn hóa khảo cổ, lại chụp cả ảnh truyền sang, kết quả là phó cục trưởng liền dẫn một tổ người đến.

“Cục phó Cố, anh đích thân dẫn người tới, có thể thấy khối đá này không phải vật bình thường. Có thể dạy chúng tôi một chút nó viết gì bên trên không?” Tịnh Thiện đại sư không kiềm nén được sự tò mò mà lên tiếng hỏi.

Cậu vừa hỏi liền có cả một nhóm hòa thượng trẻ tuổi và cả Viên Viên đang vây xung quanh đều dòng tai lên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào phó cục trưởng Cố.

“Cái này à...” Cục phó Cố mở miệng chậm rì rì, tay thì không ngừng cẩn thận phủi đi đất bám trên đó, “Là một bài văn tế.” Nói tới

đây, về mặt những người xung quanh đều trở nên lạ thường. Vẫn là Tịnh Thiện đại sư lên tiếng hỏi cho rõ: “Vậy người viết hoặc người bị tể khá có danh tiếng?”

Lúc này cục phó Cố đã làm sạch được một góc, chính là phần cuối của bài văn tể. Bụi đất được phủi đi hết, lộ ra mấy chữ của con dấu.

“Phó Nguyễn Tranh góa vợ.” Cục phó Cố thông dong đọc những chữ đó, hai đôi lông mày rậm nhướn lên, đầu mày nhíu lại: “Phó Nguyễn Tranh?” Anh ta thành thạo chống gậy một cái, đứng thẳng dậy.

“Tiểu Lý, cùng tôi tới đền công chúa phò mã một chuyến.” Anh vung tay chỉ vào một người khác rồi nói, “Những người còn lại tiếp tục xử lý ở đây.”

Cục phó Cố vừa mới đi thì điện thoại của Viên Viên vang lên, cô chạy ra xa để nhận điện thoại.

“Phó Bắc Thần.” Nói xong ba chữ này cô đã nở nụ cười, “ừ, em về nhà rồi. Đang ở Sùng Phúc tự, bên này phát hiện một tấm bia đá có vẻ là đồ cổ. Người của cục Văn hóa khảo cổ đến cả rồi.”

“Bia đá?”

“Ừ, thấy nói là nó khắc một bài văn tể, con dấu “Phó Nguyễn Tranh góa vợ” gì gì đấy.”

Phó Bắc Thần ngừng một lát mới trả lời: “Anh đến ngay, em đừng đi, đợi anh.” Nghe giọng anh có vẻ vội vàng, Viên Viên hơi khó hiểu nhưng nghĩ sắp sửa được gặp anh rồi nên vẫn cực kỳ vui mừng. Tuy chưa đến mức một ngày không gặp như cách ba thu nhưng mà không gặp thì sẽ nhớ.

Cúp điện thoại, cô quay người lại liền nhìn thấy Tịnh Thiện đại sư đang nhìn cô chằm chằm, hất hàm chỉ cái điện thoại: “Đối tượng quy y của cậu?”

Cô ngẩn người, sau đó mới hiểu ra, cười ha ha đáp: “Đúng!”

Có một tăng nhân trẻ đến tìm Tịnh Thiện đại sư, cậu ta lại bị kéo đi mất.

Ba mươi phút sau, cục phó Cố và tiểu Lý cùng trở lại, hai người đều mang vẻ mặt vui mừng. Một nhân viên có tuổi bên này hỏi ngay: “Có gì mới à?”

“Tấm bia đá ở hậu viện đền công chúa phò mã ấy, mọi người còn nhớ không?” Giọng anh ta vì xúc động mà hơi run run.

Tất cả mọi người đều gật đầu.

“Tài liệu lịch sử có ghi chép lại rõ ràng phò mã của Gia Thuần công chúa là Phó Nguyên Tranh, nhưng tại sao trên bia đá hậu viện đó lại khắc phò mã “Phó Nguyên Đạc”? Do không tìm được cái tên Phó Nguyên Đạc trong ghi chép lịch sử nên năm đó mọi người đều đoán có lẽ người khắc bia đã khắc nhầm. Tuy nhiên tôi cho rằng việc nhầm lẫn chắc là không phải. Hoặc phò mã đổi tên? Nhưng chuyện này cũng không có tài liệu nào có thể chứng minh. Thế là vấn đề liền ghim mãi trong lòng tôi. Vừa rồi nhìn thấy trên tấm bia đá năm chữ “Phó Nguyên Tranh góa vợ” tôi chợt cảm thấy có lẽ đã đến lúc vấn đề lịch sử bí ẩn này được giải quyết.”

Đợi đến khi Phó Bắc Thần đến thì phần lớn khối đá đều đã được làm sạch sẽ. Những chữ trên đó về cơ bản là được gìn giữ cẩn thận.

“Bắc Thần?” Cục phó Cố nhìn thấy Phó Bắc Thần thì sửng người.

“Chào anh Cố.” Phó Bắc Thần vừa mỉm cười vừa vẫy tay.

Cố Văn Lân cời găng tay ra rồi bắt tay anh: “Ba năm không gặp, toàn thấy báo đăng đủ loại thành tựu cùng hoạt động của cậu thôi, sao hôm nay bỗng nhiên đến đây vậy?”

“Nghe nói nơi đây đào được một tấm bia đá, tôi rất quan tâm đến nó, nếu không có vấn đề gì thì có thể để tôi đứng ở bên học hỏi một chút được không?”

“Tin tức của cậu nhanh thật đấy. Cơ mà sao cậu lại có hứng với bia đá?”

“Không, tôi chỉ hứng thú với câu chuyện bên trong nó thôi.”

Vừa nói anh vừa vẫy vẫy tay với Viên Viên, cô liền chạy nhanh qua.

“Anh Cố, xin giới thiệu một chút, đây là bạn gái tôi - Trình Viên Viên.” Anh nghiêm túc giới thiệu.

Cố Văn Lân nghe vậy thì há hốc mồm, may mà anh ta phản ứng nhanh, vội vàng gật gật đầu với Viên Viên và nói: “Lúc đầu không biết Trình Viên Viên em là bạn gái của Phó Bắc Thần, đã thất lễ. Chào em, tôi là Cố Văn Lân.”

Đúng là cục phó cục Văn hóa khảo cổ rồi!

“Nghe tiếng đã lâu, em là biên tập của tạp chí Truyền Thừa, Trình Viên Viên.” Cô lễ phép đáp.

“Truyền Thừa? Em là người của Trương Việt Nhân?”

“Dạ.” Cô liếc nhìn sang Phó Bắc Thần, lòng thầm nhủ đã đến bước này rồi chi bằng thuận nước đẩy thuyền, làm quen với Cố Văn Lân thì sau này dễ dàng khảo sát sâu hơn. Cô vừa nghĩ vậy liền nói thẳng: “Gần đây em đang viết báo cáo liên quan đến thị trấn Ngọc Khê, mà nội dung của nó chỉ yếu tập trung vào đền công chúa phò mã, đồng đồ nát cùng cây đậu đỏ. Mấy hôm nay do không có đủ tài liệu nên khá vất vả, may mà hôm nay khối đá này xuất hiện. Cục phó Cố, anh có thể cho em phỏng vấn toàn bộ quá trình không?”

Cố Văn Lân suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Vốn là không được, nhưng có cái mặt của Phó Bắc Thần, lại thêm tấm biển Trương Việt Nhân kia, tôi cảm thấy mình phá lệ một lần cũng được.”

Vừa nghe thấy câu hứa hẹn của anh ta, Viên Viên cảm ơn ngay lập tức: “Cảm ơn anh, cục phó Cố!”

Khi cô nhắc đến đền thờ công chúa phò mã thì Phó Bắc Thần liền nhìn sang cô, ánh mắt sâu thẳm thẳm.

Tới chiều muộn, những chữ viết trên tấm bia đá về cơ bản đều được nhân viên khảo cổ sao chép hết lại. Lúc Cố Văn Lân đưa bản chữ đó cho Phó Bắc Thần thì thấy tay anh hơi hơi run rẩy.

Càng đọc, mặt anh càng trở nên trắng bệch, thậm chí trắng như tờ giấy.

“Cục phó Cố, trên đó viết gì vậy?” Nhìn thấy vẻ mặt Phó Bắc Thần đầy thương cảm, Viên Viên không khỏi hỏi.

“Viết về một người đàn ông tên Phó Nguyên Tranh, yêu người con gái là Uyển Ngọc nhưng sau này anh ta được hoàng thượng tứ hôn nhất định phải lấy công chúa Gia Thuần làm vợ. Anh ta phụ lòng Uyển Ngọc, khiến cô gái nhảy vào lò nung gốm, lấy thân hiến tế cho lò. Sau này cái lò đó chỉ nung lên được một bình Ngọc Hồ Xuân. Phó Nguyên Tranh liền đi tìm một đạo sĩ, đốn củi cho ông ta ba năm, nấu com ba năm, cuối cùng người đạo sĩ đã giúp anh ta viết một lời nguyện bằng máu, khóa tất cả những ký ức giữa anh ta và Uyển Ngọc vào chiếc bình Ngọc Hồ Xuân. Từ đó về sau, những kí ức đó dần dần mất đi cho tới khi anh ta chết. Mà những lần chuyển thế sau này của anh ta, chỉ cần chiếc bình đó vẫn còn thì anh ta liền có những ký ức nọ. Anh ta nói anh ta phải mãi mãi tìm kiếm Uyển Ngọc cho đến khi tìm thấy... Một hàng chữ cuối cùng do bị mài mòn quá nhiều nên không nhìn rõ nữa.” Cố Văn Lân nói giọng đầy tiếc nuối, anh ta cũng bị xúc động bởi biểu tình của Phó Bắc Thần. Tấm bia này đã giải thích thắc mắc năm đó của anh, có thể viết một báo cáo thật dài rồi, điều này khiến anh càng kích động và hưng phấn. Anh cảm thấy phản ứng của Phó Bắc Thần quá mức kịch liệt, cũng quá khác thường.

Viên Viên nghe Cố Văn Lân nói một đoạn, đầu óc mịt mờ: “Bình Ngọc Hồ Xuân... Uyển Ngọc...”

“Viên Viên.”

“Dạ?”

Viên Viên quay đầu lại nhìn vào hai mắt Phó Bắc Thần, đột nhiên sững người, đó là một ánh mắt vô cùng hối hận, cùng quyến luyến...

“Anh hơi khó chịu, chúng ta có thể xuống núi trước không?” Anh nhớ ra rồi, đã nhớ ra toàn bộ. Tay anh toát mồ hôi, mỗi một giọt đều

như thấm ra từ trong tim. Anh đã không phụ cô, nhưng cũng không đến bên cô kịp thời.

“À, vâng!” Tâm tư của Viên Viên tức khắc chuyển sang lo lắng cho sức khỏe Phó Bắc Thần: “Đi thôi!”

Anh đưa lại tờ giấy cho Cố Văn Lân rồi nói cáo từ.

Cô đưa Phó Bắc Thần về quán trà nhà mình. Đi cả đường xuống núi khiến anh dần dần bình ổn lại tâm trạng đang rối bời.

Anh nghĩ, dù thế nào chăng nữa thì anh cũng đã tìm thấy cô. Kiếp này anh muốn cho cô hết mọi thứ tốt đẹp mà kiếp đó anh đã không thể nào cho được.

Đôi Thục Phân nhìn thấy hai người cầm tay nhau đi vào thì không khỏi ngẩn người, nhưng Viên Viên đang toàn tâm toàn ý lo cho sức khỏe của Phó Bắc Thần nên không chú ý tới vẻ mặt khác thường của mẹ mình. Ngược lại, Phó Bắc Thần thì chào bà đầu tiên: “Chào bác gái, cháu lại tới làm phiền ạ.”

Một tiếng “bác gái”* khiến quan hệ rõ ràng.

* Một cách gọi mẹ bạn gái.

Đôi Thục Phân gật gật đầu với anh, lúc này lòng bà có cảm giác rất khó nói, tất nhiên Phó Bắc Thần đủ ưu tú, nhưng từ xưa đến nay bà đều cho rằng Viên Viên và Trình Bạch rồi sẽ ở bên nhau. Huống hồ Phó Bắc Thần còn là bậc chú của Trình Bạch.

Nhưng thấy dáng vẻ sốt sắng, một lòng một dạ của con mình với vị Phó tiên sinh này, bà chỉ đành lắc đầu nhủ thầm, chỉ cần con mình thích là được rồi.

Bà pha cho anh một chén trà rồi bưng ra.

Anh cảm ơn, cúi đầu uống một ngụm, đôi lông mày giương lên: “Trà Võ di tước thiệt?”

Đôi Thục Phân vô cùng khâm phục những hiểu biết về trà của Phó Bắc Thần, không khỏi nói: “So với cậu thì cái con nhóc Viên Viên thật là... chả biết gì hết, chả hiểu gì hết.”

Phó Bắc Thần nhìn sang cô gái đang nhú mày, nói chậm chậm: “Vậy thì có sao đâu ạ, cô ấy không hiểu, không biết thì cháu hiểu, cháu biết là được rồi. Thứ cô ấy muốn cháu sẽ lấy thay cô ấy.”

Viên Viên tự nhủ, Phó chuyên gia nói lời ngon tiếng ngọt cũng phải là trình độ chuyên gia...

Cuối cùng hôm nay Phó Bắc Thần cũng ở lại nhà Viên Viên ăn cơm tối. Lúc về, cô tiến anh, xe anh dừng ở dưới gốc cây hòe bên bờ cầu Thái Bình. Cây rất to, không biết đã bao nhiêu tuổi, cành lá um tùm che hết cả ánh sáng.

Lúc xẩm tối chỉ có lác đác vài người qua lại.

“Viên Viên, em không hỏi anh vì sao khi nhìn thấy những chữ trên bia đá thì anh xúc động tới vậy?”

Viên Viên suy nghĩ một lát rồi nói: “Câu chuyện... khiến anh cảm thấy cảm động?”

Anh nhìn người không biết chuyện gì kia, nhẹ nhàng hỏi: “Viên Viên, nếu anh nói anh là Phó Nguyễn Tranh thì em có tin không?”

Cô nhìn anh ghen lời vì quá kinh ngạc, khó tưởng tượng nổi. Sau một hồi lâu cô mới gật đầu. Lại sau đó, cô bỗng nhiên nhớ tới cái tên anh lắm lắm khi hôn cô lần đầu tiên: “Vậy em là... Uyên Ngọc? Hoặc là... em giống Uyên Ngọc?”

“Người anh yêu là em.” Anh giơ tay khẽ ôm cô vào lòng.

Cô bật cười, nghiêng đầu gối lên vai anh, hỏi nho nhỏ: “Bắc Thần, em muốn đi xem tấm bia đó lần nữa, anh có thể đi cùng em không?”

Anh cúi đầu vùi vào làn tóc cô, hôn nhẹ một cái, đáp lời: “Được.”

Lúc này bên trong ngôi tự rất yên tĩnh. Người của cục Văn hóa khảo cổ đều đã về hết, còn các hòa thượng thì đang niệm kinh trong đại điện. Tiếng tụng kinh không ngừng vọng vào tai, quanh quẩn, liên tục không ngừng nghỉ.

Khi đi tới bên tấm bia đá, cô cảm thấy bàn tay đang nắm tay mình hơi hơi run.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh rồi nói: “Vừa nãy em đã nghĩ suốt dọc đường, dù anh có giữ ký ức của Phó Nguyên Tranh thì anh cũng không còn là anh ta nữa rồi. Người nợ Uyển Ngọc là Phó Nguyên Tranh, dù có lấy sự cô đơn lẻ loi hết kiếp này đến kiếp khác để chuộc lỗi thì người con gái Uyển Ngọc ban đầu đã không thể trở lại được nữa. Cho dù cuối cùng được viên mãn thì đã không còn là hai người lúc đầu. Trước đó em từng hỏi anh: em có phải Uyển Ngọc hay không, anh nói phải hay không thì em đều không vui. May mà anh đã nói câu trả lời tốt nhất.”

Phó Bắc Thần nghe vậy thì ngẩn ra, sau đó nhìn cô như đã tỉnh ngộ.

Viên Viên nhìn thấy anh như vậy liền cười cong cong khóe mắt: “Đi thôi, ở trước mặt rồi đây.”

Anh không lên tiếng nhưng càng nắm chặt tay cô hơn, cùng đi tới chỗ tấm bia được đào lên.

Khi cả hai đến gần điện Già Lam, một chú mèo đen nhảy lên giàn giáo trên đầu cô, chúng phát ra một tiếng lạch cạch. Chỉ trong nháy mắt, Phó Bắc Thần đã ôm lấy cô xoay người! Viên Viên giật cả mình, cảm giác được sự nguy hiểm theo bản năng, cô muốn đẩy anh ra nhưng khi đó cơ thể anh chỉ ôm chặt lấy cô, hai tay còn bảo vệ đầu cô.

Cô nghe thấy tiếng ống thép nặng nề rơi xuống, mà cùng lúc đó, người trước mặt hình như bị đập một cái rất mạnh, anh lao đảo bước về phía trước một bước, ôm cô tránh sang một bên.

“Bắc Thần?!”

Hai tay anh buông thõng, dần trượt tới eo cô. Cô hoảng hốt dịch người ra, ngồi dậy nhìn, đầu anh đang chảy máu không ngừng, nhưng anh vẫn nhìn cô chằm chằm, hỏi khẽ: “Không sao chứ?”

“Anh...” Nước mắt cô trào ra, nhìn thấy máu tươi đang rỉ ra trái tim cô càng đập nhanh. Một tay Viên Viên run rẩy nắm lấy tay anh, một tay còn lại cố gắng lôi điện thoại trong túi. Cô không ngừng nói

với chính mình phải bình tĩnh, phải nhanh chóng tìm Khương Tiểu Tề trong tự ra cứu.

“Yên tâm đi, anh không việc gì đâu... Em đừng khóc...” Phó Bắc Thần cố gắng mở mắt, luôn nhìn cô, nhưng giọng nói đã yếu hơn lúc trước nhiều.

Khương Tiểu Tề nhận được điện thoại thì sợ hết hồn, cậu ta nhanh chóng xách hộp cứu thương của tự tới. Khi nhìn loáng thoáng thấy bóng dáng của Khương Tiểu Tề, Phó Bắc Thần liền từ từ nhắm mắt, hơi thở trở nên yếu ớt, anh dần mất ý thức.

Trong lúc hôn mê, bỗng có một câu nói chợt xuất hiện trong đầu anh, anh không biết rõ nó là ký ức từ kiếp trước hay là của kiếp này - khi còn sống, lấy tính mạng mình để chịu hết nạn của cô.

Một quả cầu lửa rơi từ trên cao xuống.

“Phó Bắc Thần, cứu em!” Viên Viên hét lên thảm thiết.

Anh muốn chạy qua nhưng cả người như bị thứ gì đó giữ chặt, mỗi một lần nhúc nhích là đau đến tận xương tủy. Anh không thể động đậy.

Khi quả cầu lửa kia sắp nuốt chửng cô, anh kinh hoàng, tay giơ ra phía trước tím lầy --

“Bắc Thần, anh tỉnh rồi! Tỉnh rồi!” Có một giọng nói như xa như gần lọt vào màng nhĩ, anh chau mày, cảm giác tay mình đang bị một bàn tay khác mát lạnh nắm chặt. Cảm giác này... rất quen thuộc.

Anh động đậy môi, muốn gọi Viên Viên, nhưng lại không nói được tiếng gì.

Lại một ngày nữa trôi qua, cuối cùng anh mới tỉnh hoàn toàn.

“Xin lỗi, em không nên kéo anh đi xem tấm bia đó. Đều là lỗi của em.” Cô vừa gọt táo vừa tự trách.

“Không, anh phải cảm ơn em đã cho anh cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân ấy.” Ánh mắt anh trấn an cô, khóe miệng cười nhẹ.

“Anh còn nói nữa! Anh dọa em sợ chết!” Cô không hề vui nổi bởi lời nói đùa của anh, khi Phó Bắc Thần hôn mê, cô cảm thấy một nỗi sợ hãi chưa từng thấy.

Vừa nhìn thấy cô như vậy anh liền muốn giơ tay ra an ủi, nhưng không ngờ lại ảnh hưởng tới kim truyền.

“Ấy! Đừng động!” Cô bỏ đồ trong tay xuống, quay người nhìn anh: “Được rồi, em không sao cả, chỉ bị anh dọa thôi.” Cô cố gắng nở một nụ cười.

“Nụ cười này xấu quá, cười lại nào!” Anh thương xót khi thấy quầng thâm trên mắt cô, biết cô chắc chắn đã chăm sóc anh không hề ngủ nghỉ.

“Em chẳng cười nổi, bác sỹ nói trán anh sẽ để lại sẹo đấy.” Cô biết anh vẫn luôn muốn chọc cho cô vui, nhưng cô chẳng thể nào cười được.

“Vậy nên anh có thể sẽ xấu đi, sau đó em sẽ bỏ anh...” Phó chuyên gia bày ra vẻ mặt “thế thì phải làm sao”.

Một miếng táo được nhét chính xác vào cái miệng đang há ra của anh, mà đầu lưỡi anh như cố ý mà liếm cả ngón tay cô, làm Viên Viên đỏ bừng cả mặt.

Đút cho anh ăn xong từng miếng một, cô xoay người lấy ra hai túi trà từ ngăn kéo tủ: “Mẹ em tới thăm anh, mang hai túi trà tới này. Là loại gì thì em không biết, anh tự thử đi.”

Anh liếc nhìn cô, mắt híp lại, khóe miệng cười cười: “Thời cổ đại, trong phần sinh lễ có cả trà vì cây trà không thể nhổ đi trồng lại nếu không sẽ chết, nên tặng trà thể hiện ý cả đời không thay đổi, dùng lời xưa là 'làm trà không động'.”

Tuy Viên Viên chưa từng nghe nhưng ý của anh thì cô hiểu, mặt cô càng đỏ hơn, một lát sau cô mới trả lời: “Ừ, vậy anh nhận lấy đi! Đợi đến hôm nào đó em đi cưới anh về!”

Phó Bắc Thần nằm hai ngày ở bệnh viện trong thị trấn sau đó được chuyển về bệnh viện lớn ở thành phố Thanh Hải làm kiểm tra

toàn diện. Ngoài vấn đề chấn động não nhẹ và mất máu quá nhiều đã chẩn đoán từ trước thì không có vấn đề gì khác cả, lúc này Viên Viên mới yên tâm. Phó Bắc Thần không định nằm viện, ngay ngày hôm đó anh về luôn chỗ mình. Anh không nói với giáo sư Phó về chuyện mình bị thương, đỡ khiến ông lo lắng.

Tất nhiên Viên Viên đã xin nghỉ làm để chăm sóc anh, cô khá bất mãn trước tác phong “nhanh chóng, gọn ghẽ” của anh.

“Anh không sao, thật đấy!” Đi vào trong thang máy của bệnh viện, Phó Bắc Thần nhắc bàn tay nhỏ lên, hôn vào trong lòng bàn tay. Người đàn ông anh tuấn cao ngất như vậy lại làm một động tác dịu dàng thế này không khỏi hấp dẫn tất cả ánh mắt trong thang máy. Viên Viên cúi đầu, khe khẽ cáo người nào đó: “Này, anh nghiêm túc chút đi.”

Lời đáp của anh là véo véo tay cô.

Chiều hôm nay, cô nhận được một cuộc điện thoại từ trợ lý của Cố Văn Lâm, nói anh ta có tài liệu muốn cô ấy chuyển cho cô. Vì vậy Viên Viên đã nhận được tài liệu nghiên cứu hàng đầu liên quan đến mấy di tích cổ ở thị trấn Ngọc Khê.

Cô nghĩ đây chắc chắn là do Phó Bắc Thần đã để ý giúp, định gọi điện cho anh nhưng nhớ ra anh đang đi công tác ở Thượng Hải nên tạm thời không muốn làm phiền anh nữa, đợi tới khi anh về rồi nói sau.

Phố Đông Thượng Hải, trong nghĩa trang Vườn Hoa Hồng.

Vườn Hoa Hồng lúc này rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có cơn gió thổi qua, cơn gió đó vô cùng trong lành. Người trong những tấm ảnh ở từng ngôi mộ được xây ngay gần đó đều đang cười nhẹ, dường như cả đời dù có thuận lợi hay khó khăn thế nào thì cuối cùng đều quy về một kết quả tốt đẹp.

Phó Bắc Thần đứng đơn độc ở đây, Triệu Giác trong ảnh cũng đang cười nhẹ nhàng với anh. Sau khi đứng một lúc, anh đặt xuống bó cúc trắng trong tay.

“Không ngờ anh cũng tới.” Một giọng nói vang đến, là Thẩm Du.

Bốn mắt nhìn nhau, anh nói: “Anh đi công tác ở Thượng Hải, đến thăm cô ấy.”

Cô cúi đầu, nói chậm chậm: “Cảm ơn anh, hôm nay là sinh nhật chị.”

“Ừ.” Anh vẫn nhớ.

“Từ nhỏ chị họ em đã xuất sắc tất cả mọi mặt, em luôn cảm thấy rằng chị ấy là người hoàn hảo nhất trên thế gian này. Hồi nhỏ, chị dạy em vẽ, dạy em tính nhanh các đề toán. Khi lớn hơn một chút, chị đưa em đi mua quần áo đẹp, dạy em cách trang điểm. Chị có thứ gì tốt đều chia sẻ một nửa với em. Chị là người học sinh tốt nhất trong ánh mắt thầy cô, là niềm kiêu hãnh của hai bác em. Thế mà không ai phát hiện ra chị bị bệnh trầm cảm nặng tới vậy, đến cả em cũng...”

Càng nói giọng cô càng nhỏ càng nghẹn ngào, tuy đã cố gắng nhẫn nhịn nhưng hai vai cô vẫn hơi run lên. Phó Bắc Thần duỗi tay ra đặt lên vai cô.

Thẩm Du lại nhớ đến cái blog đó, một Triệu Giác xuất hiện bên trong, đây chán nản, bi quan, cố chấp.

Cô ấy đã từng tìm sự giúp đỡ tâm lý nhưng không thành công. Cô ấy thích Phó Bắc Thần thật nhưng loại yêu thích đó gần như điên cuồng, cô đặt ảnh chụp chung của họ vào ví, tưởng tượng rằng anh là bạn trai cô. Nhưng vì anh luôn luôn đối xử lịch sự khách sáo với cô, anh chưa bao giờ rung động nên điều này càng khiến tâm trạng cô ta nặng nề. Nó thành một giọt nước tràn ly cuối cùng. Nhưng cô ta lại coi giọt nước ấy là nguyên nhân chủ chốt.

Cô muốn có người nhớ đến cô.

“Xin lỗi.” Phó Bắc Thần không thể tìm ra được lời nào tốt hơn. Anh không thể đáp lại tình cảm của Triệu Giác, mà ngày hôm đó, anh cũng không cứu nổi cô. Thẩm Du biết câu này của anh là nói cho cô nghe, không hề viện cớ gì. Cả hai trầm mặc một lúc lâu, Thẩm Du giơ tay lau đi nước mắt, Phó Bắc Thần rút lại bàn tay đặt trên vai cô.

Cô cảm thấy sự ấm áp trên vai chợt biến mất, sự lạnh lẽo ập tới.

“Đại sư huynh, em hỏi anh thêm một câu được không?” Lần trước cô hỏi anh còn nhớ Triệu Giác không, lần này cô muốn hỏi anh ta không rung động với chị mình, tại sao lại có thể rung động vì người kia.

“Anh thích Trình Viên Viên chỗ nào?”

Anh ngẫm nghĩ rồi đáp: “Một đời người có thể gặp gỡ rất nhiều người, hợp ở bên nhau thì khá nhiều, nhưng chỉ có một người khiến em cảm thấy chỉ khi bầu bạn cùng người đó, những năm tháng trong đời này mới không còn cô đơn.”

Lời này thật khiến người ta tuyệt vọng, Thẩm Du cười khổ một cái, cô nói: “Em biết không phải tất cả những thứ em muốn đều có thể cố gắng mà giành lấy. Đại sư huynh, em đã đăng ký vào danh sách được nhà nước đài thọ đi đại học Michigan Mỹ rồi. Nếu được duyệt, năm sau em sẽ sang bên đó.”

“Ừ, chúc em thuận lợi.”

“Cảm ơn, cũng chúc hai người hạnh phúc. Đại sư huynh, anh đi trước đi, em còn muốn ở lại đây thêm một lát.”

Anh gật đầu, tạm biệt rồi một mình đi.

Thẩm Du nhìn theo bóng anh xa dần, mí mắt hơi khép, làn mi đen che mất con ngươi. Vốn dĩ cô chỉ là một người đứng xem, nhưng đứng xem lâu rồi vô thức bị kéo vào, khâm phục, tán thưởng rồi sinh ra sự yêu mến. Nhưng cô biết lời nói đó cô không thể nào nói với anh cả đời này, do biết rõ không có khả năng [hai người họ bên nhau], điều duy nhất cô có thể làm có lẽ là giữ lại chút kiêu ngạo của bản thân.

Chương 24 - Chuyện xưa biết được bao nhiêu

Trời dần vào đông.

Hôm nay Phó Bắc Thần đưa Viên Viên đi ăn, trước khi bước vào nhà hàng trang trí đậm chất Trung Quốc, anh nói rõ với cô mục đích đến: “Đây là nhà hàng một người bạn của anh mở, đồ cũng được lắm.”

Kết quả là vừa đi vào thì đã gặp ngay người quen.

“Viên Viên?” Trình Thắng Hoa khá kinh ngạc nhìn hai người trước mắt, ánh mắt chuyển từ Viên Viên sang Phó Bắc Thần, cuối cùng dừng lại ở mười ngón tay giao nhau của họ.

“Chú Thắng Hoa...” Viên Viên nhanh chóng rút tay ra do xấu hổ nhưng Phó Bắc Thần nắm càng chặt hơn.

“Phì!” Một tiếng cười có thể nhận ra được là nó đã bị nín nhịn thật lâu, truyền đến từ phía đối diện Trình Thắng Hoa. Viên Viên quay đầu lại liền phát hiện ra người cười còn khá quen mặt: “Anh...”

Hà Phác lịch sự đứng dậy, cười cười giới thiệu với Viên Viên: “Chào Viên Viên, anh họ Hà, Hà Phác.” Sau đó nhìn sang Phó Bắc Thần: “Hai người... đang hẹn hò?” Việc đầu tư của Phó chuyên gia có lời nhanh thật đấy.

Viên Viên ngạc nhiên: “Hai người quen nhau?”

“Đâu chỉ là quen nhau!” Hà Phác nhanh nhẩu: “Còn là từ nhỏ...”

“Hả?” Viên Viên nhanh chóng quay sang nhìn Phó Bắc Thần.

Lúc này Trình Thắng Hoa lên tiếng, giọng nói mang sự ngạc nhiên rõ ràng: “Viên Viên, Bắc Thần, hai... hai đứa...”

“Cháu đang hẹn hò với Viên Viên.” Không chờ cô lên tiếng anh đã nói thẳng thừng, còn Trình Thắng Hoa lại bị đáp ánh thẳng tuột này làm nghẹn lời, quả thực là không ngờ tới.

Hà Phác ở bên sớ chưa đủ loạn còn cố ý hỏi một câu: “Bắc Thần, cậu quen ông chủ Trình?”

Phó Bắc Thần đáp giọng đều đều: “Anh Trình là họ hàng xa của mình.”

“Anh? Viên Viên gọi ông chủ Trình là chú?” Hà Phác vỗ đùi đét một cái: “Loạn rồi, loạn hết rồi, ha ha!”

Viên Viên giật mình bởi câu nói này, Phó Bắc Thần thì liếc nhìn sang bên cạnh rồi lên tiếng: “Mọi người từ từ ăn, tôi đưa Viên Viên sang bên kia.”

Viên Viên gật đầu nhanh với Trình Thắng Hoa: “Chú, vậy cháu đi đây.”

“Ừ.” Trình Thắng Hoa không muốn làm phiền buổi hẹn của thanh niên nên không hề bảo họ ngồi lại ăn.

Phó Bắc Thần vừa đưa cô đi thì Hà Phác liền hỏi ông một câu: “Tổng giám đốc Trình, Viên Viên là họ hàng của chú?”

“Là con gái bạn chiến đấu của tôi.” Giọng ông vẫn còn một chút khó tin: “Không ngờ lại thành đôi với người anh em Phó.”

Bên này Viên Viên vừa ngồi xuống liền nhớ tới một chuyện -- Số thuốc lần trước cô nhận được. Nếu đã không phải là chú Thắng Hoa gửi thì chắc là... Ánh mắt cô nhìn anh sáng rực: “Là anh đúng không? Thuốc cảm.”

Phó Bắc Thần chỉ cười.

Không phủ nhận thì là đúng rồi, cô trình trọng nói: “Cảm ơn anh.”

“Không trách anh không nói với em?”

Cô “a” một tiếng rồi đáp: “Em nhận ơn của anh còn trách anh gì chứ?”

Nhìn ánh mắt thuần khiết và thẳng thắn của người trước mặt, anh nghĩ, đúng là giống hệt như ngày xưa.

Điện thoại của anh vang lên, lấy ra nhìn, là tin nhắn của Hà Phác: Vừa hỏi tuổi của cô em Viên Viên xong, mới 23, nhỏ hơn cậu 7 tuổi. Cậu đúng là trâu già gặm cỏ non, ra tay không thấy ngại hả?

Tất nhiên anh không trả lời những tin nhắn kiểu này.

Hơn nữa, nếu nhìn từ khía cạnh nào đó, đâu chỉ là bảy tuổi, hơn cả nghìn tuổi ấy chứ.

***

Tối hôm nay Trình Thắng Hoa trở về nhà, lúc đi qua phòng Trình Bạch ông cố ý dừng lại, nhìn thấy một vài tia sáng ở dưới khe cửa liền biết rằng anh đã về. Ông vừa do dự vừa gõ cửa.

Anh mở cửa ra, nhìn người cha đứng bên ngoài đang nhìn mình chăm chăm, hơi khó hiểu.

“Trưa nay ba gặp Viên Viên, còn ăn cùng một bữa.”

“Ồ.”

“Nó ở bên Bắc Thần rồi, con biết không?”

Phó Bắc Thần à... Trong dự liệu, nhưng sao khi biết được vẫn thấy khó chịu thế này?

“Vậy sao? Vậy chúc mừng em ấy...”

***

Nháy mắt đã tới mừng 8 tháng chạp, do không phải là cuối tuần nên Viên Viên không thể về nhà mừng lễ với mẹ, nhưng lại nhận được điện thoại của dì Chu, bảo cô tan làm xong tới ăn cháo mừng tám. Cô nhớ đến lần trước gặp chú Thắng Hoa, chưa kịp nói với chú chuyện của mình nên liền đồng ý. Sau đó, cô gọi điện nói qua cho Phó Bắc Thần, người nào đó ra ý là đã hiểu, còn dặn cô tối về đến nhà báo tiếng bình an với anh.

Vị Phó tiên sinh này càng ngày càng coi cô như trẻ con, cô buồn cười mà nghĩ. Đến nhà họ Trình, Viên Viên không thấy chú Thắng Hoa và Trình Bạch nên đi vào trong bếp.

“Viên Viên, đến rồi à!”

“Vâng, chào dì!” Cô chào đầy ngọt ngào với dì Chu đang nhặt rau: “Cháu giúp cho.”

“Đừng, cháu đi ăn cháo mừng tám đi, ở trong nồi com điện ấy.”

“Vâng, vậy cháu ăn trước nhé.” Cô vừa nói vừa đi múc cháo. Ăn được một miếng thì nghe thấy dì nói: “Viên Viên, tai Trình Bạch chữa trị sao rồi?”

Viên Viên khó hiểu mà hỏi: “Tai anh ấy làm sao cơ?”

“Cháu không biết à?” Đến lượt bà ngạc nhiên: “Ngày trước Trình Bạch đi tới khu bị nạn bị thương, cộng thêm hồi cấp ba tai phải nó bị thương nữa, thương mới thương cũ chồng chất dẫn đến tai phải bây giờ gần như không nghe thấy gì.”

“Hồi cấp ba khi nào thì tai anh ấy bị thương?”

“Ày dà.” Bảy giờ dì Chu mới nhớ ra ông chủ Trình từng dặn dò bà không được nói với Viên Viên chuyện Trình Bạch bị thương hồi cấp ba. Nhưng đã qua lâu rồi nên nhất thời bà mới quên mất, buột miệng nói ra.

“Dì à, dì mau nói đi.”

Bà nghĩ chuyện cũng đã qua nhiều năm vậy rồi, ngày đó không cho cô biết có lẽ là sợ dọa đứa bé này, nhưng giờ Trình Bạch có khả năng sẽ điếc một tai, mà bà thật lòng thương đứa nhỏ Trình Bạch nên bà liền kể hết toàn bộ cho Viên Viên.

Viên Viên nghe chuyện bắt cóc năm đó mà ngỡ ngàng -- dường như một phần ký ức bị khuyết của những năm thiếu niên của cô cuối cùng cũng đã được lấp đầy.

Viên Viên lòng rối bời đi khỏi bếp, vừa đi ra thì suýt đụng phải Trình Bạch đang tính đi vào, hai đôi mắt nhìn nhau, cả hai đều ngẩn ra.

Sau đó, cô túm lấy một cánh tay anh, kéo anh ra một góc phòng khác: “Trình Bạch, em... dì Chu đã kể chuyện hồi cấp ba của anh.”

“Hử?” Trình Bạch nhướn mày.

“Chính là chuyện anh bị người trong xưởng của chú bắt cóc ấy.”

Trình Bạch nhíu mày, một lúc lâu sau mới nói một câu: “Biết rồi, thì sao?”

“Xin lỗi, em vẫn luôn hiểu lầm anh.” Cô buồn bã hỏi: “Vì sao không nói cho em?” Năm đó lúc anh bị thương vừa đúng là nghỉ hè, cô ở quê, cộng thêm việc chẳng ai nói cho cô nên mới không biết gì cả, hiện giờ đã đến nước này anh còn chẳng nói.

Anh nở nụ cười: “Nói cho em thì sao chứ? Đòi báo đáp, đòi đồng cảm? Em sẽ không làm, mà anh cũng không cần.” Viên Viên lại thấy buồn buồn, như có gì đó nghẹn ở mũi, ở miệng, cả các lỗ chân lông trên người nữa, khiến cô khó thở.

“Trình Viên Viên,” Trình Bạch nhìn cô, giọng trầm trầm: “chúng ta biết nhau đến nay đã mười lăm năm, lần đầu tiên anh gặp em ở nhà em, anh mười tuổi, em tám tuổi. Nếu hiện giờ anh bị bệnh hiểm nghèo, cần em lấy 15 năm của mình đổi lấy một mạng của anh, em có vui lòng không?”

Cô không hề do dự: “Có.”

“Vậy là đủ rồi.”

Cô không còn thích anh nữa, một lần nữa anh nhận ra rõ ràng.

Mà rất nhiều năm về sau, Trình Bạch đều không thể nào hiểu nổi vì sao thủa ban đầu anh có thể không rung động một chút nào.

Chương 25 - Đang là một tiết đẹp trong năm

Buổi chiều ánh nắng đẹp đẽ, Viên Viên ngồi trước vi tính đánh chữ cuối cùng của bản thảo “Nghiên cứu sâu về Ngọc Khê”, cũng là bản thảo cuối cho chuyên mục về thị trấn Ngọc Khê. Cô dựa lưng vào ghế nghỉ ngơi, mặt trời chiếu ở sau lưng cô, ấm nóng.

Một luồng ánh sáng chiếu qua đỉnh đầu cô, vừa vắn đúng vào hai câu trên màn hình: Theo cục Văn hóa khảo cổ thành phố Thanh Hải, đồng phế tích ở mạn bắc trấn Ngọc Khê vốn là đền thờ Phó Nguyên Tranh. Còn cây đậu đỏ nghìn năm ở bên cạnh chính là do anh ta đích thân trồng.

Lúc này Viên Viên đang nghĩ chuyện thị trấn có kế hoạch sang năm sẽ xây lại đền thờ Phó Nguyên Tranh. Cuối cùng thì họ cũng đã làm rõ ra là vị phò mã trong đền công chúa phò mã chính là Phó Nguyên Đạc, không sai. Còn Phó Nguyên Tranh - phò mã được ghi chép trong sử sách ấy, thì lại không phải là chồng của công chúa. Câu chuyện của anh ấy càng khiến người ta cảm động và đau thương. Vì vậy thị trấn muốn xây dựng lại ngôi đền cho anh, đồng thời muốn mượn việc đó để phát triển ngành du lịch thị trấn thêm một bước.

“Aizz, sao cứ thấy buồn buồn nhỉ? Sau này bên cây đậu đỏ sẽ có càng nhiều người nữa.” Phó Bắc Thần thì không quá để ý chuyện này.

Cô nhớ khi cô hỏi anh nghĩ gì về nó, anh nói: Thứ nên tìm thì anh đã tìm lại được rồi. Những chuyện khác đều không quan trọng.

Tan sở hôm nay, Viên Viên đi thẳng tới căn hộ của anh do anh bảo sẽ nấu cơm cho cô - Gần đây chuyên gia Phó đang học nấu ăn. Hai người đã đồng ý rằng cô sẽ tự đến, anh đi mua thức ăn – thực ra đây phần lớn là ý cô. Lúc đến tiểu khu, trời đã hơi tối, cô bước nhanh về phía tòa nhà thì gặp một chị gái ở căn hộ đối diện với anh đang dẫn đưa con gái bảy tám tuổi xuống lầu đi dạo. Lần trước Viên Viên đến từng gặp người chị này, anh đã giới thiệu chị với cô.

Thế là Viên Viên chào hỏi người ta, chị vừa cười vừa ừ, còn vỗ vỗ đầu đứa con gái nhỏ nói: “Hân Hân, gọi dì đi, dì là bạn gái chú Bắc Thần của con đấy.”

Đứa nhỏ nhìn cô trùng trùng một lúc, bỗng hét to: “Chú Bắc Thần là của con!”

Viên Viên nhất thời không nói nên lời.

“Chào Hân Hân.” Một giọng nói thong dong, từ tốn lại ấm áp vang lên, cô biết ngay là ai, quay đầu nhìn, còn không phải là Phó Bắc Thần sao.

Anh xách một túi đầy đồ, mặt cười cười đi đến trước bọn họ, sờ sờ đầu đứa nhỏ rồi nói: “Hân Hân, ăn cơm chưa?”

“Rồi ạ!” Bé gái gật đầu, cười ngọt lịm.

“Ừm, sau này chú là của dì này rồi.” Tiếng nói dịu dàng mà nghiêm túc: “Vì nếu dì ấy không cần chú nữa thì chú sẽ rất đau lòng, rất rất đau lòng.”

Bé gái suy nghĩ một lát, quả thực không muốn chú Bắc Thần đau buồn như vậy, thế là rất khó khăn mà gật đầu, nói với Viên Viên: “Được rồi, vậy cho cô chú ấy.”

Tối đó, khi cô đang bình về tài nấu ăn của anh thì nói hai câu: “Một, nấu cũng ngon, những vẫn còn thua em chút xíu, Phó đại chuyên gia cần tiếp tục cố gắng; Hai, sau này không được tình cảm trước mặt người ta, em sẽ xấu hổ.”

Câu trả lời của Phó đại chuyên gia là: “Một thì được, hai không được.” Anh đợi lâu lâu lâu đến vậy mới đợi được kết quả tốt đẹp ngày hôm nay.

Viên Viên đỏ mặt nói: “Được rồi, em sẽ cố gắng luyện cho da mặt dày thêm.”

Hai ba tháng chạp vừa hay là cuối tuần, Phó Bắc Thần cũng Viên Viên đã dự định về nhà họ Phó, Viên Viên sẽ gặp giáo sư Phó với thân phận bạn gái.

“Anh nói xem, cô anh liệu có thích em không?” Biết được cô anh hôm nay cũng có ở đó, sắp phải gặp người nổi tiếng nên cô có chút lo lắng.

“Cô ấy hiền hậu lắm, em yên tâm.” Anh cười cười an ủi.

Cô Phó giống y như lời Phó Bắc Thần nói, con người thân thiện, không hề có chút cao ngạo khó gần như người nổi tiếng.

Sau khi cô thấy Viên Viên thì nói như thế này: “Mấy tháng trước cô gọi điện cho giáo sư Phó, hỏi chuyện chung thân đại sự của Bắc Thần. Giáo sư Phó nói anh ấy đã hỏi Bắc Thần rồi, nó bảo đã có bạn gái, không cần mọi người phí công lo lắng. Cô liền hỏi luôn là ai, giáo sư Phó đặc ý nói, cô bé ấy giống hết chị dâu, thích nghe kịch... Nào, đến cô nhìn kỹ chút, xem cô gái còn thích nghe kịch trong thời đại này trông như thế nào.” Sau đó nhìn sang Phó Bắc Thần: “Xinh lắm.”

Anh gật gật đầu: “Đúng ạ.”

Viên Viên khá lúng túng, hóa ra Phó Bắc Thần đã nói với giáo sư Phó từ lâu rồi, vậy mà không bảo cô một tiếng. Cô nhớ lại ngày trước, hai lần đến lấy bản thảo, còn giả bộ bình tĩnh... mà biểu hiện của giáo sư Phó cũng thật bình tĩnh...

Đến Tết rất nhanh, Viên Viên chỉ có bảy ngày nghỉ. Bốn ngày ở với mẹ, một ngày Phó Bắc Thần đến tìm cô, một ngày cô đến tìm Phó Bắc Thần, ở nhà anh ăn cơm, ngày cuối cùng thì đến nhà họ Trình, chúc năm mới chú Thăng Hoa, cũng chúc Trình Bạch: “Chúc mừng năm mới anh Tiểu Bạch, chúc sức khỏe, chúc anh sau này thành bác sỹ giỏi giang!”

(chết cười cái tên tiểu Bạch)

Trình Bạch không thèm để ý đến cô.

Sau đó Viên Viên liền tiếp tục “cày cấy”. (ý là bắt đầu đi làm lại - VD)

***

Đống phế tích ở thị trấn Ngọc Khê đó, cuối cùng cũng bắt đầu được xây dựng lại sau lập xuân.

Ngày đầu tiên khởi công thì đào lên được một cái tráp. Nhân viên tưởng rằng lại tìm thấy đồ cổ như tấm bia ở Sùng Phúc tự nên điện thoại cho cục Văn hóa khảo cổ, kể là bên trong có mảnh lụa bọc một đồng mảnh sứ vỡ. Lúc Cố Văn Lân nghe điện thì lập tức nghĩ ngay tới Phó Bắc Thần.

Anh ta luôn cảm giác rằng người bạn ấy chắc sẽ có hứng với việc này, hơn nữa, thứ phát hiện là đồ sứ vỡ. Anh ta điện thoại cho Phó Bắc Thần ngay tức thì.

Rất nhiều năm về sau Cố Văn Lân vẫn nhớ như in biểu tình của Phó Bắc Thần khi đấy. Cậu ta cẩn thận sờ vào những mảnh vỡ trong cái tráp, như đang đối mặt với người mình yêu đến tận xương tủy.

Tráp và mảnh lụa đều là đồ hiện đại, nhưng những mảnh vỡ kia, sau khi kiểm định thì lại là đồ từ lò Quan thời Tống.

Có thể thấy là nó không phải được chôn ở đây từ thời xa xưa. Chuyên gia đã giải thích rằng có người đã chôn những mảnh vỡ này ở đây. Mọi việc được xử lý rất nhanh, cũng không dẫn đến nhiều sự chú ý như chuyện tấm bia đá. Phần lớn mọi người dân bao gồm cả Đới Thực Phân đều không biết chuyện.

Phó Bắc Thần chủ động phục chế lại tác phẩm sứ, vì tác phẩm thời Tống khá đẹp nên viện bảo tàng cũng hy vọng có thể giữ lại để làm vật sưu tầm.

Mùa xuân tháng tư.

Hôm nay ít mây, gió nhẹ, Viên Viên được Phó Bắc Thần lôi đi hẹn hò ở viện bảo tàng của tỉnh. Thứ hai là ngày tất cả các bảo tàng đóng cửa, bảo tàng của tỉnh cũng không ngoại lệ. Nhưng anh lại cầm thẻ rồi ung dung dắt cô đi vào.

Ngày thường tuy bảo tàng này yên tĩnh nhưng lượng người vào không phải ít, khác hẳn với cảm giác mênh mông trước mắt. Cô chưa từng thấy quang cảnh nào trống trải như thế nào, khiến cô cảm

thấy hơi hơi hưng phấn - cảm giác khi bao trọn tòa nhà. Tới vị trí trung tâm khu trưng bày đồ gốm, Phó Bắc Thần dừng bước. Viên Viên cũng dừng lại theo anh, cô nhìn theo ánh mắt anh, sau mấy giây cô liền ngạc nhiên mà quay lại nhìn anh: “Đây là --”

Anh gật gật đầu: “Là chiếc bình Ngọc Hồ Xuân gia truyền của nhà em. Mấy ngày trước tìm thấy ở dưới đồng phế tích.”

Cô há hốc miệng, không dám tin. Cô từ từ đi tới gần, gio tay chạm khẽ vào bề mặt kính, cách nó, lẳng lẳng vẽ lại những đường nét khi nó được gắn lại để lại. Đây là chiếc bình gia truyền, cái mà từ nhỏ cô đã được bà nội gắn với. Bà nói nó mất rồi...

“Lúc được đào lên thì đã vỡ, nhưng thứ bọc nó là đồ hiện đại, nên là...” Phó Bắc Thần nói chậm chậm.

“Cho nên là bà nội.” Cô hiểu ý anh. Cô nhớ đến hồi ở bệnh viện, câu nói “xin lỗi” của bà khi ấy, có lẽ câu nói này không phải là bà nói với tổ tông nhà họ Trình mà là nói với cô.

Cô không nghĩ về quá khứ nữa, đôi mắt trong suốt nhìn anh: “Cảm ơn anh, Phó Bắc Thần.”

‘Đây từng là của hồi môn em chuẩn bị cho chính mình.’ Câu này Phó Bắc Thần không hề nói ra mà chỉ nhắc khẽ trong lòng.

Anh nắm lấy tay cô, hôn nhẹ vào lòng bàn tay, tay trái trước, tay phải sau.

Cô từng nói anh đã không phải là Phó Nguyên Tranh nữa, anh là Phó Bắc Thần. Thực tế thì anh không những là Phó Nguyên Tranh mà còn là Phó Bắc Thần, anh như một người đã sống cả nghìn năm, chịu đựng vô số ngày đêm chỉ để tìm về người yêu mất ký ức mà anh đã đánh mất.

Mà cho dù không có ràng buộc từ kiếp trước thì người như thế này - người như cô cũng dễ dàng khiến Phó Bắc Thần kiếp này yêu.

“Viên Viên, em đồng ý lấy anh không?”

Anh lấy từ trong túi ra một chiếc túi gấm tinh tế, mở ra, bên trong là chiếc nhẫn rất độc đáo. Nó được làm bởi những sợi tơ vàng cực

mảnh quấn quanh, ở giữa là một viên đá hồng ngọc, nhìn kỹ lại thì như hạt đậu đỏ.

Vết thương đã cắt chỉ ở góc phải trán anh dài bằng đốt ngón tay, tóc mái che đi một phần. Khi anh định quỳ một chân xuống thì cô đã kéo anh, hai tay cô khẽ ôm lấy mặt anh, nhón chân hôn lên môi anh, sau đó trả lời nho nhỏ: “Vâng.”

Anh đội bao sương gió đi từ xa đến, tay mang theo ánh mắt trời, anh đưa ánh sáng đó cho cô, cô có được những ngày tháng đẹp nhất trong đời.

Sau hôm cầu hôn, khi Vương Nguyệt nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Viên Viên thì liền tặng cô một món quà: “Cho em này, chị tặng trước quà cưới nhé, trước khi cưới bảo bạn trai ký vào -- vì trông anh ta được nhiều người yêu thích lắm, chị sợ em không đủ hấp dẫn rồi anh ta bị cướp đi mất. Giữ lấy về nhà hãy mở ra xem, cùng xem với vị Phó tiên sinh kia kìa.” Cô nhìn chiếc phong bì màu đỏ, ngần ra: “Ồ...”

“Ngoan lắm!” Vương Nguyệt hài lòng mà đi.

Sau khi tan sở, cô được Phó Bắc Thần đón tới nhà anh... Bề ngoài là Phó chuyên gia nói để cô thử ăn đồ anh nấu rồi bình luận, xem mấy hôm nay có tiến bộ gì không.

Lúc anh đi vào trong phòng thay đồ mặc ở nhà thì cô đang ngồi trước cái bàn gỗ cạnh cửa sổ sát đất, ngắm phong cảnh bên ngoài rồi nhớ tới món quà của Vương Nguyệt. Thế là cô liền lôi phong thư từ trong túi ra, mở ra xem, liền ngây người. Hiệp nghị trước kết hôn: Ai lạt lối đánh ba mươi trượng! Tinh thân* đuổi ra khỏi nhà!; lại còn dùng cỡ chữ cực lớn nữa.

* Là thiên đối với nam, không biết nữ thì là gì...

Thay quần áo xong, Phó Bắc Thần vừa xắn tay áo vừa đi tới đằng sau cô, nhìn thấy thứ cô đang cầm, anh định nhìn xem cô đọc cái gì, không ngờ lại là “Hiệp nghị trước hôn nhân”. Viên Viên phát hiện ra Phó Bắc Thần, định tâu tán tờ giấy nọ, kết quả anh đã đi trước một bước giành lấy: “Là đồng nghiệp tặng em.” Cô vội vàng giải thích.

Không ngờ Phó Bắc Thần khom người cầm lấy bút trên giá sách, phóng khoáng ký một cái, ký xong đưa cả giấy cả bút cho người đang sững sờ kia, vỗ vỗ vai cô, nói dụi dụi: “Ký đi.”

Cô không thể không ký trước ánh mắt của người bên cạnh, hạ bút xong, cầm cô liền bị người ta giữ lấy. Phó Bắc Thần xoay mặt cô sang ấn lên một nụ hôn, nó không còn chỉ lướt qua là dừng nữa, chiếc lưỡi xâm nhập vào cuống họng rất bá đạo. Tim Viên Viên đập như sấm rền, không biết bị Phó đại chuyên gia nhắm nháp bao lâu liền. Đến lúc anh buông cô ra thì cô đã gần như không thở được, sau đó nghe giọng anh khàn khàn: “Chúng ta phải mau mau kết hôn mới được.”

Người đang có linh hồn bay bổng ở đâu hỏi: “Vì sao?”

Phó Bắc Thần kéo cô đứng dậy, anh ngồi xuống rồi để cô ngồi trên đùi mình, đầu tựa vào vầng trán cô, giọng nói hơi cười cười: “Bái đường thành thân, động phòng hoa chúc.”

***

Lễ quốc khánh năm nay, người đã kết hôn là Viên Viên về nhà mẹ đẻ trước. Do Phó Bắc Thần bận việc nên anh nói ngày hôm sau mới tới tìm cô.

Sáng sớm hôm sau, cô ngủ dậy mở cửa sổ ra liền ngửi thấy hương hoa quế thoang thoảng bay tới.

Cô thò đầu ra tìm kiếm, quả nhiên, cây kim quế ở vườn bên ngoài nhà cô nở hoa. Cô ngắm một lúc lâu, lòng quyết định, đánh răng rửa mặt cho nhanh rồi cô chạy xuống lầu, tìm một chiếc túi nhỏ ở dưới lầu và chạy ra sau nhà hái hoa.

“Tên trộm hoa” trèo cây rất thành thạo, Viên Viên ngồi xuống trên một cành cây thô to, bắt đầu ngắt tận cuống của hoa quế bằng đầu ngón tay, ngắt như vậy thì hương hoa mới giữ được lâu. Cứ hái mãi hái mãi rồi chẳng biết đã qua bao lâu, chợt nghe có người gọi cô bên dưới. Cúi đầu nhìn liền thấy có một người đứng dưới gốc cây, do cành lá che chắn nên cô chỉ có thể loáng thoáng thấy một ít, nhưng chỉ cần liếc qua cô cũng biết là Phó Bắc Thần.

“Anh tới rồi!”

“Viên Viên, xuống đây! Nguy hiểm!”

“Không sao, ngày nhỏ em hay trèo lắm, giờ không sợ độ cao nữa.”
Vừa nói vừa lắc lắc chiếc túi đeo trên cổ: “Anh xem, công sức của em này!”

Vừa nói cô vừa trèo xuống rất nhanh nhẹn. Lúc xuống, một tay cô túm vào chạc cây, khi thả tay thì chạc cây đó rung rung, làm rụng một ít cánh hoa, có hai cánh rơi lên tóc anh.

Khuôn mặt anh trắng trẻo, hôm nay lại mặc một thân quần áo thuần màu tối nên càng thêm vài phần trắng, tuy nhiên lúc này, sắc mặt anh hơi nghiêm nghị: “Lần sau không được liều thế này nữa.”

Cô nhìn anh, cười vui vẻ: “Đợi anh lâu lắm rồi.”

Nhìn nụ cười của cô, anh chẳng thể nào tức giận nổi: “Anh đã tới.”

“Ừ.”

Hương hoa thơm đây vườn, đang là tiết trời đẹp trong năm.

Năm cô sinh ra, anh bảy tuổi.

Cô mười ba tuổi, anh hai mươi, hai người gặp nhau lần đầu tiên ở dưới cây đậu đỏ.

Cô mười bảy, anh hai mươi tư, cô học cấp ba, anh là nghiên cứu sinh ở đại học H, trường bọn họ cách nhau hai con đường. Quán “Lung Linh” cô thích ăn anh cũng thường tới. Anh ở nơi không xa cô. Bọn họ từng xem chung một bộ phim điện ảnh, từng xếp chung một hàng đợi trả tiền.

Cô hai mươi, anh hai mươi bảy, cô học đại học ở thành phố Từ Tân, anh nhận chức ở viện bảo tàng đồ sứ thành phố Từ Tân. Thậm chí, anh từng có hai buổi tọa đàm ở trường của cô. Có một buổi, cô đi qua cửa giảng đường nơi anh giảng, anh bất giác xoay sang nhìn, chỉ thấy đuôi tóc đen nhánh lướt qua.

Cô hai mươi ba tuổi, anh ba mươi, gặp ở trấn Cảnh Đức, chỉ một cái liếc mắt, lòng anh liền dậy sóng.

Ngoại truyện 1

1. Mở đầu của câu chuyện này bắt đầu từ năm đầu Cảnh Định thời Nam Tống, mùa xuân ở Lâm An không hề bị ảnh hưởng là bao bởi cuộc chiến tranh giữa Mông Cổ và Đại Tống, và nó cũng không được che phủ đi được những cơn bão u ám.

Có một đứa trẻ mặc quần áo phú quý cười hi hi đi qua, chỉ trở mấy người phụ nữ với mấy đứa nhóc quần áo rách rưới do quá nghèo nên bán con trai con gái thậm chí bán mình làm tôi tớ. Đứa trẻ còn to gan mà vốc bùn lên ném vào bọn họ.

Có người tức giận, có người trốn, có người nịnh nọt, có người chết lặng. Bạch Huyền quỳ trên mặt đất, chỉ trừng mắt lạnh lùng nhìn những người nợ và cả ba vòng tường vây đằng sau họ. Nhà hán sa sút, nợ nần chồng chất, cha mẹ đều đã mất không còn ai có thể dựa dẫm, hán chỉ đành bán mình làm nô lệ. Biến cố cuộc đời, thế đạo thất thường, những người như hán nơi đâu cũng có.

Một giọng nói trong trẻo vang đến từ nơi không xa, Bạch Huyền ngẩng đầu lên ngược nhìn, thấy một đứa bé gái mắt mày như ngọc khoảng chừng mười hai mười ba tuổi, cô đang nhìn về phía bọn họ, dường như đang nói gì đó với người môi giới.

Bạch Huyền biết cô, năm ngoái hán từng gặp cô, lúc đó cô ngồi chơi bên hồ, trời mới đầu hè, lá sen phủ khắp, cô đi hái hoa rồi không cẩn thận mà rơi xuống nước. Hán muốn làm anh hùng nên nhảy xuống cứu cô lên. Cả người cô ướt sũng nhưng vẫn cười với hán: “Năm tuổi ta đã biết bơi nhưng dù sao cũng cảm ơn huynh. Và cả xin lỗi nữa, đã hại huynh cũng ướt cả quần áo”.

Không lâu sau, người môi giới kia liền cười to: “Cô nương, người muốn mua tất cả những người ở đây? Biết mấy người này bán bao nhiêu tiền không? Nam 100 xâu tiền, nữ 200 xâu. Ngoài cung đình thì chẳng có ai có thể mua cả một lần. Người có bao nhiêu tiền để dành chứ, đủ mua một đứa không đây?”.

Những người xung quanh cũng hòa theo mà cười ha hả, cô gái nhỏ đỏ bừng mặt, nhưng sau đó mặt lại chuyển thành trắng, cô gái cắn răng, do dự đi tới trước mặt những người đang xếp hàng quỳ.

Ngay lập tức tất cả đều kích động, cầu xin cô mua mình. Khung cảnh làm cô sợ hãi, nhưng cô gái không quay người tránh mà chỉ cắn môi, ánh mắt hoảng loạn.

Cô nhìn Bạch Huyền, quay đầu lại nói với người môi giới: “VẬY TÔI CHỈ CẦN HẮN TA, 100 XÂU TÔI MUA”.

Bạch Huyền chau mày nhìn cô một lúc, không ngờ rằng bây giờ người đợi cứu là hắn, còn anh hùng lại biến thành cô. Sau đó hắn bỗng ngả người về sau một cái, kéo cả đám bị trói cùng nhau đều ngã xúm lại, vừa hay khiến cho cánh tay bản thủ của kẻ định túm vào quần áo cô đã không thành công.

Ánh mắt kẻ môi giới kia đảo quanh, cười hì hì: “Tiểu cô nương, hắn đã hơn 15 tuổi, giá thấp nhất là 200 xâu tiền. Hay là bán cho người mấy ả góa chồng kia, thấy sao?”.

Bàn tay đang móc tiền của cô trượt một cái, nhìn hắn ta không thể tin nổi, cô lại nhìn người đang ở trên mặt đất, cuối cùng nha hoàn đằng sau kéo cô lên xe đi mất.

Bạch Huyền co người lại trong tiếng cười nhạo của đám người, mặc cho những kẻ đang tức giận vây lấy đánh đám, cho tới khi người môi giới thấy đủ rồi thì mới sai tên trông coi ngăn lại.

Điều Bạch Huyền không hề ngờ tới là ngày hôm sau cô lại đến, mang theo tiền mua hắn. Khi đó, hắn chỉ còn thoi thóp, kẻ môi giới sợ đen nên không làm khó nữa, vây vẫy tay thả người. Cô đưa hắn đến một nhà nghỉ nhỏ, để lại tiền chon ha hoàn mời đại phu tới khám. Cô nói cô đi một lát rồi sẽ về, nhưng lần này cô đi liền ba ngày.

Ba ngày sau, cô khập khà khập khiễng đi vào phòng hắn, mặt mày vui vẻ: “Tôi đến thăm huynh đây, huynh đã khỏe chưa?”

Khi đó cơ thể hắn đã hồi phục phần lớn, một đôi mắt lạnh như màn đêm nhìn cô, vẫn chau mày như cũ, hắn hỏi: “Chân người sao thế?”

“Không sao cả!”

Sau này hắn mới biết thì ra chương quản nhà cô cũng quản lý số đồ sứ cho hoàng cung. Lần trước cô lấy trộm đồ sứ trong nhà đem đi bán mới kiếm được tiền mua người, may mà trên đồ sứ đó không có dấu ấn, bằng không đã gây đại họa liên lụy cả tộc, cô bị phạt quỳ ba ngày ba đêm chép lại gia quy.

Hắn bắt buộc phải đi hỏi Lâm An, do không muốn nợ cô nên hắn nói với cô dự định ra đi của mình, bảo cô rằng sau này hắn sẽ trả lại tiền mua hắn. Cô cười hì hì nói: “Giấy bán mình của huynh tôi xé rồi”. Lại hỏi: “Huynh sẽ trả lại chứ?”

Hắn trầm mặc, không hề hứa hẹn gì cả - Trên đời này ai mà biết được tương lai?

Nha hoàn đằng sau dường như vô cùng bất mãn, còn cô chỉ cười: “Vây thôi, nếu huynh ngày nào đó mà về thì nhớ tìm tôi, tôi đưa huynh đi ngắm pháo huy, xem đèn hoa, ăn đồ ngon”.

Năm đó hắn mười sáu, cô mười ba, cô nhỏ tuổi, hồn nhiên ngây thơ, không hiểu sự đời, chỉ một bụng nhiệt tình và lương thiện.

Trong năm năm sau, hắn đi khắp chốn, cuối cùng bái Nguyên Tôn đạo nhân làm thầy, Nguyên Tôn đạo nhân định đi Lâm An, hắn liền về lại chốn xưa.

Ngày hắn về, hắn liền biết được chuyện của cô, ngày đó chính là ngày cô tuần tang theo lò.

Sư phụ hỏi: “Năm năm nay con vẫn nhớ về nàng?”

“Vẫn luôn luôn nhớ”. Lúc nào cũng nhớ.

“Nàng chết vì tình, bị mưa trong lì thiêu thành tro bụi, hồn phách chắc chắn đã bị tổn hại. Nếu con muốn bảo vệ nàng chuyển kiếp không bị ngậy ngốc thì tu cho nàng một phách, phách này là thất tình lục dục. Con cho nàng rồi thì con sẽ không còn tình cảm, dục

vọng nữa. Từ nay, đời đời kiếp kiếp con sẽ không hiểu tình ái, mỗi kiếp đều cô đơn đến già. Chỉ đến khi nào nàng gặp được người kia, người kia trả lại cái tình nợ nàng cho nàng, hai người tương thân tương ái thì con mới lấy lại được một phách nợ, con mới có thể hiểu được tình ái. Như vậy con quá khổ rồi”.

“Người cứ coi như con trả nợ đi”.

Nửa năm sau, một người đàn ông tìm tới Nguyên Tôn đạo nhân, hỏi có phải cách giữ lại ký ức liên quan tới tình yêu của hắn ta sang kiếp sau. Nếu có thì hắn bằng lòng trả bất cứ giá nào.

Khi người đó đi rồi, Bạch Huyền mới đi ra từ sau thân cây. Nguyên Tôn đạo nhân hỏi hắn: “A Bạch, con nghe hết cả rồi?”

Hắn khẽ gật đầu: “Vâng, nhưng liên quan gì tới con?”

***

Kiếp này anh và cô không hề có ký ức của kiếp trước, cô đợi người đó tìm tới mình, còn anh ở bên cô không rung động mảy may.

Cuối cùng người đó tìm đến cô, cuối cùng được viên mãn.

Luân hồi chuyển thế, anh luôn luôn lẻ loi.

Bình sinh không hiểu tương tư.

Khi mới hiểu tương tư thì đã phí hoài tương tư.

2. Hè năm nay mưa rất nhiều, Trình Bạch nhìn mấy bông hoa trắng chẳng rõ tên chỉ có thể nở rộ trước cửa sổ phòng cô, nhìn chúng bị rang chiều nhuộm thành màu hồng, rất đẹp. Sau đó, một trận mưa rào liên khiến chúng rụng hết. Cánh hoa đầy đất, rơi rụng thành bùn.

Hiện giờ ngoài cửa sổ lại là một trận mưa lớn, anh ngồi bên cửa sổ trước bàn học của cô. Trong tay anh là một tấm ảnh đã ố vàng – đây là một tấm ảnh chụp chung, một cặp thiếu niên mặc đồng phục trường, hai người đứng dưới một gốc cây to, nữ sinh cười cực kỳ xán lạn, còn vẻ mặt nam sinh thì bình thản.

Trình Bạch cũng không biết anh đã ngồi bao lâu, cuối cùng đặt tấm ảnh xuống bàn và đứng dậy. Khi đi tới cửa, anh quay đầu lại nhìn một cái, anh từng nói muốn sửa phòng này lại thành thư phòng nhưng đến cùng vẫn không sửa. Ngoài sổ sách có cuốn mới có cuốn xếp chồng lên nhau trên chiếc sô pha nhỏ kia thì nơi đây vẫn y như trước.

Cánh cửa dần dần được khép lại, một bông hoa trắng cuối cùng trong vườn rụng xuống, bị mưa xối tan tác.

Tối hôm đó, Trình Bạch – người cả đời cực ít, cực ít khi nằm mơ bỗng dung mơ thấy một giấc mơ.

Một ngày cuối hè, buổi trưa anh đến tòa soạn đón cô đi ăn cơm, sau khi ăn xong, hai người đến công viên gần đó đi dạo.

Gió mát lành, liễu khẽ bay, hoa sen trong hồ làm bạn.

Anh hỏi cô: “Em muốn lấy anh không?”

Cô vô cùng kinh ngạc: “Anh đang... cầu hôn à?”

Anh thấy cô không trả lời ngay thì chỉ đành dẫn dắt: “Em nghĩ xem, lấy anh thì nhiều cái tốt lắm, không phải sao? Em chỉ cần nói đúng một cái [tốt] anh sẽ thưởng em”.

Thế là cô ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Chúng ta sẽ không phải tranh luận chuyện đứa nhỏ sẽ theo họ ai?”

Một câu hỏi mở như vậy chỉ cần nắm được ý trung tâm thì đáp thế nào cũng đúng. Vậy mà cô nhóc của anh lại đáp sai rồi.

Người đáp sai là cô lại vẫn được thưởng - một cái nhẫn kim cương lấp lánh.

Hai người đã quyết định chuyện cả đời như vậy.

Trình Bạch tỉnh lại, nước mắt chảy dài.

“Anh thật sự thích em.” Anh khe khẽ nói một câu, nó tản ra trong căn phòng trống rỗng.

Nếu anh có ký ức kiếp trước thì câu nói này nên là:

“Anh thật sự thích em, vì vậy tình nguyện dùng tất tình lực dục của bản thân để bảo vệ em kiếp kiếp tinh tảo; Anh thật sự thích em, vì vậy tuy biết em sẽ yêu người khác nhưng vẫn bảo vệ em trước khi gặp người đó khỏi cô đơn; Anh thật sự thích em, từ đó đến giờ, mỗi giây, mỗi phút.”

Ngoại truyện 2

Tết Thượng Ty* ngày mừng ba tháng ba chính là lần đầu tiên Phó Nguyên Tranh 15 tuổi gặp Lục Uyển Ngọc 12 tuổi. Khi đó hắn vừa mới chôn cất xong người bác giúp việc trung thành, người duy nhất bầu bạn với mình. Còn Lục Uyển Ngọc có xuất thân thế gia quyền thế, là con gái độc nhất của quan lớn trong Tu Nội ti**, do yêu thích công việc ở lò nung nên thường giả nam để đi lại giữa các lò.

*Lễ hội tắm gội rũ bỏ bệnh tật, tà ác từ thời Hán. Về sau tổ chức thêm các hoạt động đi chơi ngoài đồng (đạp thanh), ăn uống yến tiệc bên bờ sông v.v..

** Nơi chịu trách nhiệm giám sát, tu sửa hoàng cung, lăng tẩm, thái miếu...

Phó Nguyên Tranh là cháu ruột của Phó Tuấn Ngạn - hàn lâm học sỹ thừa chi. Cha mẹ mất sớm, hắn chỉ còn bác giúp việc lo liệu cho tất cả. Vậy mà từ hôm nay, hắn chẳng còn gì ngoài chút tài sản ít ỏi đủ để qua ngày kia.

Lúc đó Lục Uyển Ngọc vừa chạy khỏi nhà đến bên sông chơi một mình, đang chơi bỗng nhìn thấy Phó Nguyên Tranh, hắn cầm một cây tiêu bằng trúc, chăm chăm thổi. Cô nghe khúc nhạc vấn vương, vang mãi như bất tận đó, không khỏi cảm thấy đôi phần bi thương. Hết một khúc, cô chợt quên khuấy mất chuyện phải đến lò nung. Phó Nguyên Tranh cũng nhìn thấy cô.

“Khúc này tuyệt quá.” Lục Uyển Ngọc chạy tới gần rồi hỏi: “Xin hỏi huynh đài tên khúc là gì?”

“Nhớ cố nhân.” Hắn trả lời lãnh đạm.

Từ ngày hôm đó, chuyện quan trọng nhất xếp sau lò nung chính là tìm đến Phó Nguyên Tranh, nghe hắn thổi tiêu. Ban đầu Phó Nguyên Tranh không thích đáp lại cô cho lắm, nhưng do hắn lịch sự, không thẳng nỗi sự bám dai như đĩa của cô nên đành mặc kệ cô ngồi bên cạnh mình. Lâu dần, chuyện có một người ở bên đã trở thành

thói quen. Sau này Lục Uyên Ngọc mới biết được nguyên nhân hẳn không quá tình nguyện là vì ngay từ đầu hẳn đã không cho rằng cô là đàn ông. Nam nữ thụ thụ bất thân - điều này hẳn rất rõ. Nhưng Lục Uyên Ngọc thì không hiểu nổi, tại sao cô ở các lò vầy vùng bao lâu này mà chẳng ai nhận ra, thế mà người này chỉ liếc một cái là biết?

Phó Nguyên Tranh thì chỉ cười nhẹ, không chịu nói. Lại về sau nữa, các trưởng bối dòng họ Phó tìm được hẳn, đưa hẳn đến nhà Phó Duãn Hoài làm quan trong triều để nuôi dưỡng. Hẳn liền ở nhà cao cửa rộng và có một hàng dài huynh đệ. Trưởng bối nói với hẳn rằng hẳn xếp thứ sáu.

Uyên Ngọc muốn tìm hẳn chơi đã không còn dễ dàng như xưa. Gặp ít càng khiến cô thấy nhớ cái con người mãi mãi một vẻ tao nhã, lãnh đạm đó. Có lúc nhớ tới mức không ngủ được, khó khăn lắm mới đi vào giấc ngủ thì là mơ thấy hẳn, coi như cô chứng thực một câu trong sách “Ngụ mị tư phục, triển chuyển phản trắc” (cả ngày cả đêm nhớ tới người ta, trằn trọc khó ngủ). Buổi tối ngủ không ngon, ban ngày cô chẳng còn hứng tới lò nung, chỉ muốn ngồi cạnh hẳn, lặng lẽ mà nghe một khúc nhạc. Thế là cứ rảnh cô liền đến quán trà nhỏ đầu ngõ nhà hẳn, hai mắt nhìn chăm chăm vào cổng lớn, chỉ cần hẳn ra là cô sẽ có cách lôi hẳn đi. Cứ như vậy, cô đã dõi theo hẳn trưởng thành một thanh niên tuấn tú từ một thiếu niên chín chắn. Cô đã không còn quan tâm khúc nhạc có hay hay không, giờ chỉ ngây ra mà nhìn người.

Phó Nguyên Tranh lớn lên, Lục Uyên Ngọc cũng tới tuổi cập kê. Ngày đó cô mặc đồ nữ, áo ngoài màu vàng nhạt, áo trong phấn hồng. Lần đầu tiên hẳn nhìn cô mặc quần áo nữ giới, ánh mắt xưa nay vẫn luôn bình tĩnh cũng bất chợt gợn sóng. Tối đến hẳn đọc kinh, mỗi chữ đều có thể nhảy ra trước mắt thành Lục Uyên Ngọc mặc đồ nữ, một nụ cười, hoa nhường nguyệt thẹn. Nến cháy hết, hẳn đang định gọi người thì bỗng nhìn thấy một bóng con gái ngoài cửa sổ. Hẳn thăm thở dài, hẳn tương tư thật rồi? Đứng dậy ra mở cửa, nhìn ra bên ngoài xem, không ngờ lại thấy Uyên Ngọc một người đầy đất, hẳn giật mình mà hỏi: “Sao nàng lại vào được?”

Cô cười dịu dàng: “Trèo tường đó.”

Hắn ngăn người tại chỗ.

“Ngày mai là muội cập kê, có thể lấy chồng rồi.” Cô mở to đôi mắt lấp lánh, nhìn hắn chăm chăm.

“Lấy chồng...” Hắn chưa bao giờ thấy nữ giới nói chuyện lấy chồng với giọng điệu hùng hồn vậy, các chị em trong nhà hắn đều có vẻ xấu hổ khi nhắc tới vấn đề này.

“Cha bảo nhị công tử nhà Viên ngoại lang Công bộ sắp tới cầu thân.” Đôi môi đỏ của cô khẽ bĩu, mặt đầy e thẹn. Hắn vừa nghe vậy thì hô hấp liền trật một nhịp.

“Nếu muội lấy huynh ấy rồi thì từ đó về sau không thể tới gặp huynh nữa.” Cô lại bước đến gần hơn một bước, ngừng đầu, hai người đã gần sát.

Cả hai đều im lặng thật lâu.

Cuối cùng, vẫn là Phó Nguyên Tranh mở miệng trước. Hô hấp của hắn hơi bất ổn, giọng nói hơi khàn khàn: “Nếu ta nói, xin nàng lấy ta, cả đời ở bên ta, nàng có đồng ý không?”

Vừa nói xong thì Lục Uyển Ngọc liền cười ngọt ngào với hắn, môi mấp máy: “Vậy huynh nói xem một đời là bao lâu?”

“Một đời...” Phó Nguyên Tranh sững người, một bụng đầy chữ lại không thể mô tả được độ dài của một đời.

“Một đời chính là...” Uyển Ngọc bỗng nhón chân lên, hôn nhẹ lên môi hắn, sau đó nói bên tai hắn: “Đến chết mới thôi.”

Hắn chỉ cảm thấy nửa câu trước của cô như một chiếc lông chim đang chọc hắn ngứa ngáy cả người thì nửa câu sau, sự chắc chắn đó đã đánh thẳng vào tim hắn, âm một cái, tất cả lý trí của hắn tan thành tro bụi, hắn duỗi tay ra ôm lấy cô, miệng lầm bầm: “Nàng yên tâm, ta sẽ nghĩ cách.”

Phó Nguyên Tranh tránh các lính canh để đưa Uyển Ngọc ra công sau. Sau đó, hắn đang quay người định đi về phòng thì nhìn thấy tứ

ca - Phó Nguyễn Đạc đang đứng ở hành lang. Trong số các huynh đệ thì Phó Nguyễn Tranh giống vị tứ ca này nhất, và cũng thân thiết nhất.

Tuy nhiên sức khỏe của Phó Nguyễn Đạc từ nhỏ đã không tốt, lúc nào cũng bệnh tật liên miên.

“Tứ ca?”

Phó Nguyễn Đạc hơ khẽ một tiếng, định nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng chỉ bảo một câu: “Đi ngủ sớm đi.”

“Đêm lạnh, đệ tiễn huynh.”

“Không cần đâu.” Phó Nguyễn Đạc liếc hắt một cái rồi quay người, trên đường về lại tiếp tục ho một trận.

Ba ngày sau, nhị công tử Phùng Thanh nhà Viên ngoại lang Công bộ ngã ngựa, gãy chân, nghe nói còn bị thương cả ở đầu.

Khi Phó Nguyễn Tranh biết tin thì hơi giật mình, vốn dĩ hấn định đi xin chú mình đến cầu hôn trước nhà Viên ngoại lang Công bộ. Trùng hợp là mấy ngày nay chú hấn bận bịu việc công, còn đi khỏi thành nữa, thế nên hấn mới bần chồn, lo lắng như kiến trên chảo nóng.

Thậm chí hấn còn đi xin tứ ca..

Ngồi gần một hồi thì nghe tiếng ho quen thuộc ngoài cổng vọng vào. Không đợi Phó Nguyễn Đạc gõ cửa thì cửa đã được mở ra.

“Rảnh không? Chơi với huynh ván cờ.” Phó Nguyễn Đạc nhìn hấn nói, giọng nói lạnh lùng.

Hấn cụp mí mắt, dường như hơi mất hồn.

Phó Nguyễn Đạc không để ý tới hấn mà đi thẳng vào, ngồi xuống cạnh bàn cờ.

“Tháng trước Thường Thế bá tiến cử huynh đến Ngự thư viện thi làm Kỳ đại chiếu.” Hấn chậm chậm vươn tay ra nhón lấy một quân cờ đen trong hộp, đặt vào sao góc trái trên cùng của 4 sao góc: “Hôm qua có người đến báo, đậu rồi.”

Do sức khỏe kém nên Phó Nguyên Đặc không thể tham gia khoa cử, đây chính là nỗi đau xưa nay khó nói thành lời của hắn. Kỳ đại chiếu không phải là một chức quan, cũng không có cấp, chỉ cho hắn một chỗ mà đến thôi, thật ra cũng chẳng coi là tin vui gì. Phó Nguyên Tranh đang không biết có nên mở miệng chúc mừng hay không thì Phó Nguyên Đặc đã lên tiếng trước: “Hôm nay đệ cầm quân đen đi trước.”

“Vì sao?” Vừa hỏi khỏi miệng thì hắn đã hối hận ngay. Lâu nay khi đánh cờ với tứ ca, tứ ca chưa từng thắng bao giờ. Hôm nay tâm tình hắn rối loạn nên nghe thấy bảo mình đi trước thì cứ vậy buột miệng hỏi. (VD: thường thì quân đen đi trước nên có lợi hơn và người yếu hơn nên cầm quân đen)

Đi đến trước bàn cờ, hắn ngại tới mức không dám nhìn Phó Nguyên Đặc. Ngược lại, Phó Nguyên Đặc không hề để bụng, đôi mắt đen lấp lánh, cười nhẹ: “Vì cầm quân trắng thì huynh cũng sẽ thua, chi bằng ra vẻ phong độ một chút.”

Phó Nguyên Tranh nhìn hắn ta đặt quân cờ cuối cùng xuống, chỉ cảm thấy đau lòng: “Tứ ca chơi cờ đâu kém đệ...”

Tứ ca hắn lãnh đạm đáp lại: “Thua là thua, cần gì phải viện lý do nhiều thế. Nếu không vì quá ngay thẳng thì với tư chất của đệ đã có thể kế thừa cái chí của ông nội, thậm chí còn làm tốt hơn.”

Phó Nguyên Tranh không hiểu vì sao tứ ca lại nói hắn như vậy.

“Có một số chuyện, chỉ cần có thể đạt được mục đích thì không cần từ thủ đoạn.” Tứ ca thong dong nói.

Phó Nguyên Tranh đột nhiên ngược nhìn lên, khó tránh khỏi kinh ngạc. Với sự thông minh của hắn thì dường như hắn đã đoán ra chuyện gì đó, nhưng lại không dám tin mà hỏi: “Tứ ca, lẽ nào chuyện nọ là huynh làm?”

Phó Nguyên Đặc cười cười khó đoán: “Nếu đệ cảm thấy là vậy thì đúng là vậy đi.”

Tay cầm cờ của hắn khựng lại, hóa ra chuyện ngã ngựa không phải là ông trời giúp, mà là do con người làm.

Ngày hôm sau, Phó Nguyên Tranh vừa ăn xong bữa sáng liền vội vàng đi ra ngoài. Không ngoài dự đoán, Lục Uyển Ngọc mặc một bộ đồ nam ngồi ngẩn ngẩn ở bàn ngoài cùng của quán trà. Đợi hắn vén vạt áo ngồi xuống bên cạnh thì Uyển Ngọc liền cười: “Là huynh, đúng không?”

Lúc đầu hắn ngẩn người ra, nhưng sau đó hiểu cô nhắc tới chuyện Phùng nhị công tử ngã ngựa. Hắn không có thói quen dài dòng liền đáp: “Là tứ ca ta.”

Nụ cười của cô càng tươi hơn: “Hóa ra còn có cả đồng bọn.” Xem ra cô cho rằng hắn là người đứng sau chuyện này. Phó Nguyên Tranh không có ý giải thích nên không tiếp lời nữa. Cô thấy vậy liền cho rằng hắn thừa nhận, cười hì hì rồi hỏi: “Lát nữa muội đến lò nung, huynh đi cùng nhé.”

“Ừ.”

“Buổi trưa cùng muội tới Dung Nguyệt Lâu ăn cơm?” Cô được voi đòi tiên.

“Tất nhiên rồi.” Hắn dụi dàng mà đáp lại.

Vào cửa lò cần một tấm thẻ đồng đặc biệt, thứ này Uyển Ngọc đã chuẩn bị đâu vào đấy. Lúc rời quán trà cô liền đưa cho hắn: “Cầm lấy, nếu không huynh không vào được đâu.”

Hắn cầm thẻ đồng trong bàn tay, lật qua lật lại nhìn. Trên đầu có những thông tin đặc thù như tên, chức vụ, chiều cao... Hắn bật cười: “Hóa ra tên huynh là Viên Lang? Viên Lang... Nguyên Lang?” (VD: 2 từ đồng âm. Còn Nguyên Lang nghĩa là “Lang quân Phó Nguyên Tranh”)

Uyển Ngọc bị hắn đoán trúng nên đỏ mặt, sẵng giọng: “Huynh không thích à? Không thích thì đưa đây!”

“Không.” Phó Nguyên Tranh vội vàng giấu vào trong lòng, hắn cười: “Thích lắm.”

***

Vào bên trong khu lò nung Uyển Ngọc liền như cá gặp nước, mỗi chỗ quan trọng đều có vị sư phụ quen thân với cô. Trong phòng làm phôi, cô không ngần ngại mà ngồi hẳn lên một cái ghế bần, sau khi vo được một nắm bùn thì vẩy tay với hẳn “Huỳnh đến xoay giúp muội đi.”

Hắn nghe lời đi tới xoay cái gậy gỗ dài trên khối đá xoay, khối đá liền bắt đầu chuyển động nhanh. Uyển Ngọc cúi đầu, chăm chú mà chỉnh sửa. Nắm bùn liền bắt đầu có hình dáng.

Khối đá dần dần quay chậm lại, Phó Nguyên Tranh liền tiếp tục xoay lần nữa. Đến tận lúc làm thành hình hoàn chỉnh thì Lục Uyển Ngọc vẫn chưa ngẩng đầu lên. Khoảnh khắc đó, ánh mặt trời vàng kim chiếu vào qua khe cửa sổ, hắt bóng hàng mi dày của cô lên hai gò má hồng. Đôi mắt đã bị râm bóng nhưng vẫn hắt ra những tia sáng vừa kiên nghị vừa chăm chú. Phó Nguyên Tranh ở bên cạnh lặng lẽ ngắm cô.

Một chiếc bình thành hình, Lục Uyển Ngọc cẩn thận gỡ nó khỏi khối đá, đặt sang một bên. Lúc này, một lọn tóc của cô rũ xuống, cô giơ tay vén lại nhưng không ngờ lại khiến nửa mặt mình dính bùn. Cô thì không để bụng, chỉ quay đầu lại cười tươi với Phó Nguyên Tranh đang hơi mất hồn.

Hắn lấy lại tinh thần, giơ tay sửa sang mái tóc cho cô. Uyển Ngọc cười ngọt ngào, miệng nói: “Phải đợi mấy ngày nó mới khô, muội đưa huỳnh đi xem lò nung.”

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một cảnh như vậy: Ngọn lửa to phun ra từ một ống khói khổng lồ, mắt lò đỏ rực, cực kỳ khiến người ta chấn động, làm người ta cảm thấy những sản phẩm đất sét kia, qua sự thiêu đốt hùng hực như thế lại như được lột xác, đạo lý trong việc này quả là huyền diệu.

Ra khỏi khu lò, Uyển Ngọc liền tục kêu đói. Phó Nguyên Tranh bèn đưa cô đến thẳng Dung Nguyệt Lâu. Dung Nguyệt Lâu là quán

ăn nổi danh nhất kinh thành. Đồ ăn của nó rất tinh tế, trang trí thanh nhã, do đó những người có tiền trong thành đều đổ xô tới.

Đây là lần đầu Uyên Ngọc đến, cô nhìn những thẻ com xếp trong khay sơn trắng mà không biết chọn thế nào. Vẫn là Phó Nguyên Tranh nhớ được vài món do có một lần từng đi cùng người thúc của hắn đến, vì vậy liền do hắn gọi hết.

“Nguyệt trưần chương thừêm, quần tiền canh... nghe có vẻ ngon.” Uyên Ngọc thấy tiểu nhị vừa đi liền xoa xoa bụng, cười hì hì.

Hắn khẽ cười: “Muội thích là được.”

Thức ăn lên không nhanh, nhưng món nào món nấy đều vô cùng đẹp đẽ. Có lẽ vì đói nên cô ăn rất nhanh, tuy nhiên các hành động không hề khó coi. Phó Nguyên Tranh ngồi đối diện, yên lặng nhìn, thỉnh thoảng hắn sẽ cầm đũa gắp một miếng nhỏ đưa tới bên miệng cô.

Lục Uyên Ngọc bỗng đặt đũa xuống, nhìn hắn một hồi lâu rồi mới nói: “Nếu ngày nào cũng có thể ngồi đối diện huynh ăn thế này, lòng thoải mái ăn cũng ngon hơn, muội nghĩ muội sẽ nhanh chóng thành người béo.”

Hắn cứ tưởng cô sẽ nói chuyện gì nghiêm túc lắm, cuối cùng lại bị cô chọc cho cười to: “Vậy là muội muốn béo hay là không muốn béo?”

Cô giả vờ suy nghĩ một chốc rồi trịnh trọng mà đáp: “Nếu muội biến thành tròn vo thì huynh còn thích muội không?”

Hắn cũng học theo cô mà ngẫm một hồi, đợi tới lúc cô sốt ruột thì mới từ tốn đáp: “Chỉ cần là muội thì thế nào cũng đẹp.”

Uyên Ngọc cũng bị chọc cười, vui vẻ nói: “Muội từng rất bực vì sao bản thân mình không phải nam nhi, nhưng cha nói với muội: Không phải nam nhi thì mới hay chứ, nam nhi làm sao xinh đẹp thế này. Huynh cũng sắp bằng cha muội rồi đấy.”

“Bác trai thật cao kiến.”

Bên nhau một ngày tới tận khi mặt trời lặn sau núi thì mới quyền luyến chia tay. Phó Nguyên Tranh cố ý muốn đứng đầu ngõ nhìn theo cô vào nhà, mà khi nhìn theo bóng cô càng đi càng xa, hấn chợt rất muốn, rất muốn đến cầu thân ngay tức khắc.

Khi về nhà, hấn gặp Phó Nguyên Đạc vừa từ cung về ở ngoài công. Lúc này hấn ta mặc quần áo một màu đỏ, không giống với lúc đi. Phó Nguyên Tranh liền biết đây chắc là được thánh thượng ban thưởng. Không đợi hấn hỏi thì Phó Nguyên Đạc đã lên tiếng: “Thượng trang phục đỏ, cùng đãi ngộ quan viên ngũ phẩm.” Giọng nói đều đều, không rõ là vui hay buồn.

“Chúc mừng tứ ca.”

Phó Nguyên Đạc nhìn hấn, ho khẽ vài tiếng rồi nói giọng khàn khàn: “Năm tới là năm thi lớn, tới lúc đó thì đến lượt ta chúc mừng đệ.”

Hấn nghe vậy thì lòng hơi chua xót, nhưng lời ra đến miệng chỉ còn một câu: “Cảm ơn lời may mắn của tứ ca.”

Phó Nguyên Đạc đi sớm về muộn liên tiếp mấy ngày liền. Phó Nguyên Tranh thì ở nhà yên tâm đọc sách. Hấn và Uyển Ngọc đã hẹn với nhau rằng ngày tên đề bảng vàng cũng là ngày đưa sính lễ. Hôm nọ, hấn từng tặng cô chiếc vòng ngọc mà mẫu thân để lại, và cô cũng hứa là sẽ đáp lễ.

Trưa hôm nay, có người hầu đưa đến một hộp gỗ tinh xảo, nói là một vị công tử tặng cho Lục thiếu (VD: chính là Phó Nguyên Tranh). Hấn hơi nghi hoặc, hỏi đi hỏi lại thì người hầu cũng chẳng cho được câu trả lời hữu dụng nào cả. Hấn bèn cho lui, đem hộp vào phòng rồi mở ra nhìn. Là một cái bình vai hẹp, thân thon. Ở phần bụng có một đôi phượng hoàng giang cánh, đầu ngẩng cao, đuôi chim tung bay, rất hợp với những hoa văn ở cổ bình, trông vô cùng sống động. Điều làm hấn ngạc nhiên và vui nhất đó là ở chỗ khuất phần bụng còn có khắc bốn chữ: Thiên trường địa cửu. Hấn bật cười, cái bình này thường là loại đựng rượu, “thiên tàng địa tửu”*, “thiên trường địa cửu”** đúng thật là có ý nghĩa khác.

* rượu được trời cất giữ

** Hai cụm 4 chữ này phát âm gần giống nhau

Hắn cẩn thận đặt nó lên bàn, không ngờ sờ thấy một cái ký hiệu dưới đế bình, xoay lên nhìn, là chữ “Ngọc” kiểu chữ triện cổ.

Lúc lại thấy Phó Nguyên Đạc thì hắn cảm giác như cả người tứ ca càng gầy hơn. Mùa đông lạnh rét vừa đến, Phó Nguyên Đạc liền mặc chiếc áo lông cáo dày dặn, tuy vậy nhưng sắc mặt vẫn như xưa, trắng toát như tuyết. Hôm nay trận tuyết đầu tiên rơi xuống lả tả, Phó Nguyên Tranh gõ cửa đi vào phòng Phó Nguyên Đạc. Lúc này trong phòng đang đốt than, hắn đi vào không lâu liền cảm thấy nóng tới mức chảy một đầu mồ hôi.

Phó Nguyên Đạc cười nói: “Ở chỗ ta còn giữ lễ nghi làm gì, hay là muốn mình bị hun nóng sinh bệnh?” Chưa nói xong thì hắn ta đã cảm thấy cổ họng hơi hơi ngứa, vội vàng lôi ra một tấm khăn gấm.

Phó Nguyên Tranh đang cởi áo khoác ngoài, liếc mắt nhìn bỗng thấy một nhánh sơn trà ẩn hiện trên khăn. Do khăn màu trắng, mà hoa sơn trà thêu lên trên nó cũng là màu trắng, nếu không phải vì thị lực của hắn tốt thì quả thật không dễ nhìn ra.

Hắn giật mình, đây là đồ con gái, sao tứ ca lại có?

Hắn không nhìn tiếp nữa, còn Phó Nguyên Đạc thì cất khăn đi rất nhanh, cũng nhìn sang hắn với ánh mắt đầy ý thăm dò. Hắn giả vờ như không nhìn thấy, còn trong lòng thì thầm nghĩ, tứ ca cẩn thận như thế này chắc là bí mật gì đó không tiện nói ra.

Lại nghĩ tới mấy ngày nay tứ ca không ở cung đình thì cũng ở trong nhà, mà nha hoàn trong nhà thì chắc chắn không phải, lẽ nào...

Nếu là người trong cung... vậy chẳng phải chuyện gì tốt lành...

“Tìm ta có việc gì?” Phó Nguyên Đạc hỏi.

“Không có chuyện thì không thể tìm tứ ca?” Hắn hỏi ngược lại.

Phó Nguyên Đạc không nhiều lời, chỉ hỏi vu vơ: “Học hành thế nào rồi?”

“Tứ ca muốn kiểm tra đệ?”

“Không cần thiết, khả năng của đệ hơn ta xa vời.”

Phó Nguyễn Đạc hoàn toàn không sai, tới ngày thi, Phó Nguyễn Tranh đỗ tiến sỹ khoa Giáp, được khâm điểm Thám hoa lang.

Hắn không bội ước, tối hôm đó liền nói chuyện hẳn cho ông chú, muốn đến nhà họ Lục đưa lễ thật nhanh. Vẻ mặt của chú hẳn có vẻ âm đạm, nhưng đến cùng cũng không phản đối gì.

Khi hẳn về phòng, gió đêm ở hành lang rất mạnh như sắp sửa có mưa to...

***

Nhà họ Phó đến hỏi, chọn ngày, nhà họ Lục liền bắt đầu lo liệu của hồi môn. Khuê phòng của Uyển Ngọc ngày ngày chật chội hơn, chỗ nào cũng thấy chất đống những đồ vật được bọc vải đỏ. Những mảnh vải gấm đỏ ấy ánh lên gương mặt cô, như hoa đào ngoài cửa sổ.

Khi hai nhà Phó, Lục đang bận rộn thì Phó Nguyễn Đạc ngã bệnh.

Sau khi được biết, Phó Nguyễn Tranh liền đến nhà bếp lấy thuốc, đi về hướng phòng tứ ca.

Phòng đóng cửa kín mít, hẳn đẩy cửa đi vào. Một khoảng tối tăm và sự bí bách liền ập tới. Hẳn hơi chau mày, sau đó gọi một tiếng: “Tứ ca?”

Phó Nguyễn Đạc đang nghiêng người nằm, bỗng cái lạnh phả vào mặt cùng một tiếng gọi đã làm hẳn tỉnh, hẳn thều thào hỏi: “Lục đệ?”

Phó Nguyễn Tranh để thuốc lên bàn, thắp đèn dầu.

“Là đệ, đệ mang thuốc tới cho huynh.”

Có ánh sáng, cuối cùng hẳn cũng nhìn rõ được mặt tứ ca hẳn. Sắc mặt vốn trắng bệch nay lại đỏ hồng kỳ quái, còn ánh mắt lúc nào cũng có thần nay trở nên không tiêu cự.

Hắn đi đến trước giường, giơ tay ra sờ trán Phó Nguyên Đặc, tức thì kinh ngạc mà hỏi: “Tứ ca, sao lại nóng thế này?”

Phó Nguyên Đặc không còn dư hơi sức, chỉ mở nửa con mắt, nói nhỏ: “Bệnh cũ ấy mà, uống vài thang thuốc là xong.”

Hắn vội vàng đỡ tứ ca ngồi dậy và giúp hắn uống thuốc. Phó Nguyên Đặc uống mà không rên một tiếng, sau đó nhìn theo Phó Nguyên Tranh đặt bát thuốc về chỗ cũ thì mới hỏi: “Đã chọn ngày kết hôn chưa?”

“Rồi, nửa năm nữa. Tứ ca khỏi ốm mau đi.”

Dường như Phó Nguyên Đặc chẳng nghe thấy câu sau của hắn, chỉ lẩm bẩm: “Nửa năm nữa...”

Lúc Phó Nguyên Tranh đi, Phó Nguyên Đặc nhìn theo bóng hắn, trong lòng thầm thở dài một hơi: Xin lỗi.

Do đã đính hôn nên thi thoảng Phó Nguyên Tranh cũng sẽ qua nhà họ Lục. Hôm nay thời tiết đẹp, ngọc lan trong vườn nhà họ Lục mới ra hoa, còn hoa thái bình thì đã nở bung.

“Nghe nói Lục công tử được phong làm Đãi chế* ở Bảo Chương các?”

* tên một chức quan

Uyển Ngọc trốn giữa những bông hoa, nhìn ngang nhìn dọc, và tiếng “Lục công tử” mang nhiều ý trêu chọc.

Phó Nguyên Tranh nhìn nàng, chỉ cười dịu dàng: “Con đường làm quan còn chưa tiến được nửa bước, không dám nhắc tới.”

Uyển Ngọc nghe thế thì càng cảm thấy hắn khiêm tốn, không hề ngạo mạn do thi đỗ đạt, vì vậy nàng càng thích hắn hơn. Nàng chột hái một bông rồi chạy đến trước mặt hắn, cười duyên: “Bông này đẹp quá, chàng quý xuống đi, ta cài lên cho.”

Hắn nắm lấy tay nàng, lắc đầu mà nói: “Đơn điệu quá.”

Uyển Ngọc mặc hấn nắm tay, cười hì hì chọc hấn: “Cũng phải, tiền đồ của Lục công tử xán lạn, nên cài đủ màu sắc trên đầu mới đúng.”

Hấn nghe vậy liền kéo mạnh nàng vào trong lòng, nói khê: “Dám cười ta, phải phạt nàng.”

“Phạt gì?” Nàng ngẩng đầu, lồng ngực phập phồng.

Ánh mắt hấn tối lại, giơ tay lên giữ cằm nàng, khê vuốt ve, sau đó hấn cúi người hôn lên giữa đôi lông mày nàng, nơi đó có một nốt ruồi nho nhỏ.

***

Lập hạ năm nay đã mưa lại còn có sấm.

Lúc Phó Nguyên Tranh đi ra từ trong cung thì không lên xe ngựa nhà mình, mà cứ dầm mưa loạng choạng bước, dường như trái tim đã bị khoét đi.

Tứ hôn cho công chúa Gia Thuần - đây lẽ ra nên là chuyện mà đàn ông trong thiên hạ ai ai cũng lấy làm vinh hạnh. Tuy mẫu thân của Gia Thuần mất sớm, nhưng nhà ngoại lại là thế gia vọng tộc, làm quan qua nhiều thế hệ, căn cơ đã rất sâu. Hơn nữa, nghe nói nàng ta có dung mạo đẹp nhất, người lại thông minh, luôn luôn được thánh thượng vô cùng yêu thích. Từ nhỏ nàng ta đã được nuôi dưỡng ở bên cạnh người. Sau khi lớn lên, thánh thượng còn ban cho nàng quyền được tự lựa chọn phò mã. Hôm nay nàng chẳng chọn ai khác, mà lại chọn trúng hấn - Phó Nguyên Tranh.

Thánh chỉ đã ban, không thể sửa lại được.

Lúc xuất cung, hấn nhìn thấy một nhóm người hầu bê từng chậu cây hoa trà trắng đi qua trước mắt. Do thấy quen quen nên hấn không khỏi đứng lại mà nhìn kỹ hơn. Kẻ dẫn đường liền cười nịnh nọt: “Phò mã cũng thích hoa trà trắng này sao? Đây là loại hoa công chúa Gia Thuần thích nhất đó.”

Ngày ấy, Phó Nguyên Tranh được tời tở trong nhà khiêng về từ quán rượu ở phía nam thành. Hấn luôn luôn sống điều độ, không

uống rượu, vậy mà lần này say tới mức không biết trời đất là gì. Lúc tỉnh lại, người đầu tiên hấn gặp là Phó Nguyên Đạc.

Phó Nguyên Đạc lẳng lẳng đút cho hấn canh giải rượu. Hấn khép hờ mắt, không nói câu gì.

“Lúc chiều đệ vào cung ấy, Uyên Ngọc có tới tìm.” Một lúc lâu sau Phó Nguyên Đạc mới mở miệng.

“Mai đệ sẽ đi gặp nàng ấy.” Hấn đáp, sau đó bỗng mở mắt, nhìn chằm chằm Phó Nguyên Đạc: “Tứ ca - không có lời nào khác muốn nói với đệ?”

Tứ ca cũng nhìn hấn, muốn nói lại thôi.

Hấn cười lạnh lùng: “Huynh không có lời nào muốn nói, nhưng đệ lại có câu cần hỏi đây. Không biết tứ ca có thể vì người mình yêu mà không màng tất cả?”

Phó Nguyên Đạc ngẩn người, chỉ cười khô: “Nếu đệ đã biết rồi thì ta cũng không ngại trả lời, nếu có thể đẹp cả đôi đường thì ta sẽ không hấp tấp.”

Ngày hôm sau hấn liền chạy thẳng về phòng sau khi trở về từ nhà họ Lục. Vừa rời nàng còn vui vẻ mà nói với hấn, muốn tự nung của hồi môn... Làm sao hấn có thể bội bạc một người con gái như vậy?

Nhưng vừa vào đến phòng thì hấn liền ngẩn người.

Phó Nguyên Đạc ngồi bên trong phòng như một bức tượng Phật bằng đá, có vẻ đã đợi hấn lâu lắm rồi.

“Sao vậy? Tứ ca?”

Ánh mắt Phó Nguyên Đạc đảo khẽ, hấn chỉ bàn cờ đối diện rồi nói nhẹ: “Lục đệ, ta có một thế cờ, vốn là thế cờ đầu ván của một người khác, có 36 quân, đệ có muốn đấu cùng ta?”

Phó Nguyên Tranh ngẩn ra, vào thời khắc sống còn này còn đi chơi cờ, không biết tứ ca hấn nghĩ gì nữa??

Lúc bắt đầu, Phó Nguyên Đạc lên tiếng: “Ta không đồng ý.”

Vì sao? Phó Nguyên Tranh không phục. Do trong lòng không yên nên đến giữa ván lại thua tiếp.

Trong lúc đánh, Phó Nguyên Đạc lại nói: “Nếu đệ cứ cố chấp kháng chỉ thì không những sẽ diệt cả cái nhà này, mà cả đời nàng ta chắc chắn cũng chẳng cần dùng tới mấy thứ của hồi môn đó.”

Chưa tới lúc thu quân thì hắn đã thua thảm hại. Đây là lần đầu tiên hắn thua Phó Nguyên Đạc, mà lại còn thảm bại.

Phó Nguyên Đạc nhìn hắn, chằm chằm thờ dài, cuối cùng mới nói ý sâu xa: “Đâu phải là không cho lấy, chỉ là ngày tháng muộn hơn thôi. Lẽ nào như thế cũng không đợi được?”

Phó Nguyên Tranh cười lạnh lùng, sau này lấy nàng thì nàng không phải thê (*ý là chỉ làm thiếp). Hắn nhìn chằm chằm vào thế cờ đã tàn, không nói không động đậy, như đã mất hồn.

Tối tới, hắn đi lại trong viện như hồn ma, trái tim lúc thì rối như tơ vò, lúc thì như bị khoét rỗng, có cơn gió lạnh còn chuẩn bị ào xuyên qua. Hắn đã đi tới hậu viện từ bao giờ. Hậu viện có một nhà thiền, ngày thường cũng chỉ có người làm tới quét dọn, vậy mà bây giờ lại có ánh nến bên trong.

Hắn đi đến gần, thấy là thúc thúc hắn cùng tứ ca.

“Triều đình bây giờ, bề ngoài thì có vẻ phồn hoa, nhưng thực tế thì nó đã thối nát lắm rồi. Thời ta còn trẻ cũng từng có hoài bão lớn, rằng bản thân phải trừ gian diệt ác, trong mắt không chứa nổi một hạt bụi. Giờ mới hiểu, kiểu người như vậy không làm quan được...” Thúc thúc nói buồn buồn.

Phó Nguyên Đạc chỉ trầm mặc.

Về mặt thúc thúc hắn ảm đạm: “Nếu năm đó ta không cố chấp quá, không cố chấp tới mức không nghe lời của tổ phụ con, tức giận đi ủng hộ phe chủ hòa, thì con cũng không tới mức bị người ta hủy đi tư chất, hạ độc, trở thành như bây giờ.”

Phó Nguyên Tranh hoảng hốt, hắn cứ tưởng rằng tứ ca ốm yếu từ nhỏ, hóa ra là có lý do khác.

Cuối cùng Phó Nguyên Đạc cũng ngẩng đầu lên, ho nhỏ, giọng điệu đều đều: “Phụ thân từng dạy con Tái ông mất ngựa, trong họa có phúc. Sức khỏe con không tốt, không thể thi cử hoặc làm binh, điều này khéo lại là ông trời chiếu cố.”

Đôi mắt người thúc nhòa lệ, lâm lâm: “Nhưng lần này...”

Phó Nguyên Đạc ngắt lời: “Nếu có được sự trợ giúp từ phía ngoại nhà công chúa Gia Thuần thì quân vương bình định trung nguyên chỉ là chuyện sớm muộn. Lục đệ mới vào chốn quan trường, nhưng với đầu óc thông minh của đệ ấy thì nhất định biết suy tính lợi hại. Đệ ấy là người lấy đại cuộc làm trọng, con tin tưởng lục đệ.”

Lời của Phó Nguyên Đạc như tảng đá nặng nề đập vào trái tim hắn. Năm đó, phụ thân của hắn là một vị quan liêm khiết. Cả ngày chỉ nghĩ chuyện tận trung vì nước, vì dân chúng. Nhưng lại có một kết cục khốn khổ đến vậy, cuối cùng mệt mỏi mà qua đời sớm. Hắn vẫn còn nhớ, trước khi lâm chung phụ thân nói: “Làm trung thần thì càng phải hiểu âm mưu thủ đoạn, vậy mới có thể vì dân vì nước mà góp chút sức lực.”

Hắn nhắm mắt tựa vào cột hành lang, trong lòng vô cùng khổ sở. Thì ra quyết định của hắn bây giờ không chỉ liên quan tới một người, một nhà nữa rồi. Thế lực nhà ngoại của công chúa Gia Thuần trong triều đình rất mạnh, ấy vậy mà không tỏ rõ thái độ gì với chuyện bắc phạt bình định trung nguyên. Nếu hắn có thể làm phò mã của Gia Thuần, thì phải chủ chiến mà nhà họ Phó ủng hộ sẽ có thêm một phần thắng. Nếu hắn cứ khẳng khẳng vì lợi ích cá nhân, vì sung sướng nhất thời mà bỏ qua nước nhà thì một người gây họa, cả nhà liên lụy...

Sau cùng, Phó Nguyên Tranh tiếp nhận chuyện tứ hôn rất bình tĩnh, việc đính hôn của hai nhà Phó - Lục cứ vậy mà hủy bỏ. Mà điều châm chọc nhất lại là chuyện của hồi môn của công chúa do nhà họ Lục phụ trách.

Phó Nguyên Tranh không qua nhà họ Lục nữa, nhưng mỗi lần hắn ra vào phủ đều sẽ dừng lại một lát, lặng lẽ nhìn quán trà ở

đầu ngõ.

Còn Uyên Ngọc cũng không hề tới tìm Phó Nguyễn Tranh, dường như nàng đã biến mất khỏi cuộc sống của hắn.

Trời dần vào thu, ngày kết hôn tới gần. Tin tức liên quan tới nhà họ Lục lại ào ào truyền tới. Nghe nói rằng một ngày nào đó thánh thượng mặc một bộ đồ đỏ, đi qua một tác phẩm sứ trắng, trong khoảnh khắc bỗng thấy nó được nhuộm một màu đỏ tuyệt đẹp, bèn hạ lệnh cho Ngự dao trường (khu luyện gốm) của Tu nội ti phải nung ra được loại có màu đỏ như thế. Nhưng men sứ màu đỏ cực kỳ khó nung thành công. Đến bây giờ, từ người làm công trong lò nung tới quan lớn ở Tu nội ti - Lục Tông Hưng, ai ai cũng lo lắng hoảng sợ.

Hôm nay Phó Nguyễn Tranh đang nghỉ ở nhà thì có người làm đưa tới một phong thư, nói là ngoài cổng có vị công tử gửi hắn. Hắn giơ tay ra nhận, chỉ thấy bốn chữ thanh tú bên ngoài: Thư riêng Phó lục (lục là 'thứ sáu', không phải Lục của Lục Uyên Ngọc)

Hắn giật mình, vội vàng cho người làm lui, sau đó mở ra đọc:

“Gió thu thanh,

Trăng thu sáng.

Lá rụng lúc tụ lúc tán,

Quạ lạnh đang đậu bỗng rùng mình.

Nhớ nhau không biết ngày nào gặp?

Lúc ấy đêm ấy chan chứa tình.

Vào lòng ta mới thấu nỗi khổ tương tư,

Tương tư nhiều,

Nhớ thương nhiều,

Nếu biết sẽ bận lòng như vậy,

Lúc đầu quen biết làm gì.”

Mỗi một chữ đều như cái đi đâm thẳng vào mắt hắn, rồi xuyên thẳng vào tim. Nhất là mấy chữ cuối cùng, mỗi một nét như thấm đấm cái lạnh lùng của sự dứt khoát.

Lục phủ - lá cây lao xao. Uyên Ngọc đang ngồi đọc một cuốn sổ cũ bên cửa sổ. Cuốn sổ này nàng nhặt được trong khu lò ngày nọ. Nói ra cũng lạ, hôm đó một người làm công có gương mặt xa lạ vội vã đi đến từ hướng đối diện, còn suýt nữa thì va vào nàng. Cuốn sổ này rơi từ trên người người đó xuống, nhưng hắn đi nhanh quá, sau này nàng mãi chẳng tìm được hắn ta đâu.

Mở ra xem mới biết nó ghi chép lại một số chuyện lạ ít người biết. Một trong số chuyện đó có: Một người con gái hiếu thảo đã giúp người phụ thân làm công nung ra loại đồ gốm nọ, bằng cách lấy thân mình tế lò, người chết nhưng sản phẩm thành công.

Đã mấy ngày nàng không ngủ, cả ngày lẫn đêm đều nhớ về câu chuyện này.

Bây giờ, nàng đang đợi. Nếu chàng chạy đến nói với nàng rằng chàng không cần công chúa, vậy thì dù chân trời góc bể, dù com canh đạm bạc, dù phải đeo cái danh bất trung bất hiếu, thì nàng cũng nguyện cùng sinh cùng tử với chàng. Nhưng, nếu đến tối mà chàng vẫn không đến...

“Lục đệ!” Phó Nguyên Đạc đẩy cửa vào, mấy ngày nay bệnh ho của hắn có vẻ đỡ hơn nhiều.

Phó Nguyên Tranh liền giấu thư ra sau lưng.

“Không phải giấu, lúc nàng đưa thư tới ta vừa hay nhìn thấy.” Phó Nguyên Đạc quay lưng với hoàng hôn, vẻ mặt bị sắp bóng, cả người cũng mờ ảo.

Phó Nguyên Tranh khó nhọc nói: “Nếu đệ đổi ý thì tứ ca sẽ cản đệ?”

Phó Nguyên Đạc hừ một tiếng: “Chúng ta đều đã bàn xong xuôi cả rồi, nếu đệ muốn thôi cũng dễ, cứ bước qua xác ta. Đi đi.”

Phó Nguyễn Tranh bất thành linh nhào tới, nháy mắt đã đè Phó Nguyễn Đạc ngã ra đất. Lưng Phó Nguyễn Đạc va đập mạnh với mặt đất, đau tới mức lông mày hấn nhíu lại. Nhưng hấn không hề rên ra tiếng, chỉ lẳng lẳng mở mắt nhìn Phó Nguyễn Tranh chăm chăm. Rõ ràng Phó Nguyễn Tranh là người đánh hấn, nhưng lại run rẩy mạnh, không ngừng hỏi: “Vì sao phải ép đê? Vì sao? Vì sao...” Một hàng nước mắt rớt xuống trán Phó Nguyễn Đạc, xong chúng liền tràn ra hai bên, chỉ còn lại một vệt lạnh lạnh.

“Lục đê...” Phó Nguyễn Đạc nhắm mắt lại, thở dài: “Ta không ép đê. Đê tự quyết định.” Một lúc sau, hấn cảm thấy trên người nhẹ bẫng, Phó Nguyễn Tranh đã ngồi bệt ở một bên.

Hấn thở phào một hơi, biết là Phó Nguyễn Tranh đã lựa chọn xong.

Tia sáng hoàng hôn cuối cùng biến mất. Lục Uyển Ngọc ngẩng đầu nhìn trời, tuy ở bờ môi hiện lên nụ cười nhẹ, nhưng nước mắt bắt đầu đóng đầy trong mắt, trong cái nhìn nhạt nhòa, từng màn từng chuyện vui vẻ khi bên chàng ngày xưa vụt qua trước mặt. Hóa ra những chuyện trước đây đều là giả tạo.

Ngày phải giao đồ càng ngày càng tới gần nhưng lò nung vẫn không nung ra nổi tác phẩm sứ màu đỏ.

Nếu bị quá hạn thì sẽ phạm tội khi quân.

Sáng sớm, mặt trời mới nhú thì Lục Uyển Ngọc đã đến xưởng. Nàng tự tay làm một chiếc bình tịnh thủy. Hình dạng giống cái bình tịnh thủy trong miếu, nhưng có chút khác, đó là nó có cổ mảnh, càng về dưới càng to ra, giống phần bụng của bình Hạnh Viên, bên hông có một cái vòi đầu phượng. Ở phần bụng, nàng vẽ lên những phiến đá nhỏ và vài cành lá, còn ghép cả một bài thơ, “Gió thu”?

(Hình chiếc bình, như đã đưa ở chương trước:

)

Chiếc bình này cùng những chiếc khác được làm bởi thợ gốm được cho vào lò nung. Đây là hy vọng cuối cùng của bọn họ. Tất cả

mọi người đều căng thẳng mà nhìn chăm chăm ngọn lửa ngút trời kia.

Đến trưa, đám người dần tản ra để đi ăn.

Bất chợt lửa trong lò bỗng cháy hừng hực, khói cuồn cuộn thoát ra từ cái ống khói cực to. Vị sư phụ tạo màu đang ngồi ăn cơm thì thành linh buông bát, chạy vội qua.

“Có người tế lò!” Không biết ai là người hét lên đầu tiên, theo đó, cả khu vực loạn cả lên.

Bảy ngày sau, mở lò.

Đồ sứ vỡ đầy trong lò, chỉ có duy nhất một cái bình là không hề hấn gì, vả lại còn có màu đỏ thắm, trơn bóng, tựa như nhiễm máu.

Quan trưởng Tu nội ti Lục Tông Hưng đem bình vào điện. Hoàng thượng vui mừng định ban thưởng nhưng Lục Tông Hưng từ chối, sau đó xin từ chức với lý do sức khỏe yếu. Hoàng thượng giữ lại vài lần, sau cùng tùy theo ý ông.

Chiếc bình liền được làm của hồi môn trong ngày kết hôn của Gia Thuần và phò mã.

Đêm động phòng, nến đỏ long phượng cực lớn chiếu sáng căn phòng như ban ngày. Phó Nguyên Tranh chợt nhìn thấy cái bình kia, nhìn thấy bài thơ đã như in vào xương tủy nọ - Gió thu, cảm thấy cổ họng bỗng tanh nồng, sau đó ho ra một miệng máu.

Hắn lấy tay ôm miệng, máu trà đỏ cả lòng bàn tay.

Trận tuyết đầu tiên của mùa đông đúng hẹn mà tới, cửa sổ phòng phò mã Phó Nguyên Tranh đóng kín, không có một tiếng động nào. Gia Thuần mặc áo lông cáo, cầm lấy bát thuốc thị nữ đưa cho rồi đẩy cửa, đi một mình vào trong phòng.

“Phò mã, uống thôi thôi.” Giọng nàng như tiếng chim, cực kỳ êm tai.

Hắn trầm mặc, chỉ lặng lẽ ngồi đó.

Gia Thuần bung thuốc đến trước mặt hắn, đút từng thìa, nhìn hắn nuốt xuống từng chút một, ánh mắt nàng cũng dần dần trở nên dịu dàng.

Một bát thuốc chẳng biết đút mất bao lâu, sau khi đặt xuống, Gia Thuần bèn lấy chiếc khăn tay trong tay áo, lau đi vài giọt thuốc dính bên miệng hắn.

Phó Nguyên Tranh bất ngờ gio tay túm lấy cổ tay nàng. Hắn túm rất mạnh, như muốn bóp nát nó.

Gia Thuần trong khi quá đau đã thả lỏng bàn tay, chiếc khăn tay liền rơi xuống. Ánh mắt hắn cũng nhìn theo nó rơi xuống, sau khi chạm đất, trên mặt khăn hiện rõ hình một đóa sơn trà màu trắng!

Hắn chột bật cười, lại cười ha hả đến mức ho sảng sặc.

“Nàng đã biết từ lâu rằng tứ ca không phải ta?” Hắn lên tiếng đầy khó nhọc.

Gia Thuần gật đầu, không giấu diếm: “Không khó nhận ra.”

“Vậy còn chọn ta làm phò mã? Nàng không sợ...”

Ánh mắt Gia Thuần rất kiên định: “Thiếp không còn sự lựa chọn nào khác. Nếu đánh cuộc thì không nhất định sẽ thắng, nhưng nếu không cược, vậy chắc chắn sẽ thua.”

Phó Nguyên Tranh suy sụp tinh thần: “Ta đã cược, thua sạch.”

Đây là lần đầu tiên hắn đi ra khỏi phủ phò mã từ sau khi kết hôn. Hắn muốn đi làm rõ một số chuyện.

Vậy mà vừa tới trước Phó phủ, hắn liền kinh ngạc trước cảnh tượng trước mặt. Cả phủ chỗ nào cũng treo vải trắng, vô cùng thê lương.

Hắn lão đảo đi vào, người làm đều nhận ra hắn, chỉ ngẩn ra mà thi nhau gọi: “Phò mã.”

“Ta biết sớm muộn gì đệ cũng sẽ tìm ta.” Phó Nguyên Đạc mặc đồ tang, quỳ trước linh cữu, giọng buồn buồn.

Phó Nguyễn Tranh nhìn hấn, nhìn khuôn mặt giống mình tới bảy tám phần kia, đến nay, vì bệnh mà hai người giống nhau đã tới chín phần.

“Chuyện gì vậy?” Giọng Phó Nguyễn Tranh rất khàn, như nếm phải than hồng mà bị mất giọng.

“Phụ thân tự xin đi Tiên Phong doanh, tiếc là da ngựa bọc thây. Do thân bị vùi dưới lớp đá nên không còn được nguyên vẹn.” Phó Nguyễn Đặc gắng sức thuật lại một cách bình tĩnh, nhưng vẫn không kiềm nén được sự run rẩy.

Phó Nguyễn Tranh quỳ xuống, đập đầu trước linh cữu, lại thấp hương: “Nếu thúc thúc đã vì nước mà bỏ mình, vậy sao cảnh tượng trong nhà lại thê lương thế này?” Hấn không thể hiểu nổi.

“Phụ thân đã đợi lâu lắm rồi, thời cơ lần này không tốt, nhưng người không đợi nổi nữa. Thật ra đệ cũng biết mà, chỉ có nhà họ Phó mới muốn triều đình thu phục lại đất đai đã mất. Nhưng đến cùng thì một Gia Thuần cũng không đủ để lay động lập trường của cả họ ngoại nàng.” Phó Nguyễn Đặc chớp mắt, nhưng trong mắt hấn đã không còn nước mắt nữa.

Ngày nay, cửa nát nhà tan, hấn không muốn một mình giữ nhiều bí mật như vậy nữa. Nếu Phó Nguyễn Tranh đã tới, vậy thì nói ra cho hấn biết.

“Lục đệ, đệ còn nhớ Phùng Thanh?”

“Nhị công tử nhà Viên ngoại lang Công bộ?”

“Chính hấn. Hồi đó đệ cho rằng ta đã ra tay khiến hấn ngã ngựa, ta không phủ nhận, nhưng cũng không hề thừa nhận.”

Phó Nguyễn Tranh liền nhìn sang hấn, hấn bỏ thêm vài tờ giấy vàng đốt trước linh cữu, tiếp tục nói: “Chuyện ngã ngựa hôm đó đúng là ngoài ý muốn, mà ta, chỉ muốn mượn việc này để làm đệ nợ ta.”

“Vì sao?” Phó Nguyễn Tranh không hiểu nổi.

“Do phụ thân lúc nào cũng muốn lôi kéo nhà ngoại Gia Thuần ủng hộ phái chủ chiến, biện pháp đơn giản nhất chính là hai nhà liên hôn. Nếu liên hôn, không nghi ngờ gì nữa, lựa chọn thích hợp nhất chính là công chúa Gia Thuần mà thánh thượng yêu thương nhất. Còn về người được chọn trong nhà họ Phó chúng ta, không cần ta nói chắc đệ cũng biết...”

Tất nhiên Phó Nguyên Tranh biết, ai ai cũng nói hấn giống tổ phụ nhất, sang này tiền độ vô hạn.

“Theo như kế hoạch của phụ thân thì đệ nhất định phải lấy Gia Thuần, nhưng khi ấy đệ đã có tình cảm sâu nặng với Lục Uyển Ngọc. Ta nhất định phải khiến đệ thấy rằng ta với đệ cùng phía. Nếu vậy lúc cần thiết thì mới có thể khuyên được đệ. Và lại vốn là Lục Tông Hưng cũng sẽ không bao giờ gả con gái cho Phùng Thanh. Vì vậy chuyện tốt thế này việc gì mà không mượn.”

“Vốn sẽ không gả...”

“Đúng, vì Lục Tông Hưng khinh thường nhà họ Phùng. Phùng gia nịnh bợ tế tướng, dùng những mảnh khố rất bẩn thỉu.”

“Giờ mới nói những chuyện này thì còn ý nghĩa gì nữa. Đệ chỉ hỏi huynh, ngày đó có phải huynh cố ý để lộ ra chiếc khăn tay của Gia Thuần cho đệ thấy?”

Cuối cùng Phó Nguyên Đạc cũng đợi được câu hỏi này. Khi nhắc tới Gia Thuần, lòng của hấn lại có một cảm giác đau đớn.

“Quả nhiên là không giấu nổi đệ. Gia Thuần có quyền lợi lựa chọn hôn phu, vì vậy, ta đã mượn thân phận Kỳ đại chiếu để thường xuyên vào cung, tạo nhiều cơ hội gặp gỡ ngẫu nhiên với nàng. Ta giả tên của đệ, nhưng không ngờ đã đánh mất trái tim mình.” Đôi lông mày của hấn nhíu chặt: “Đúng là có tính như thế nào cũng không tính nổi ý trời, không tính được lòng người.”

“Nếu Gia Thuần đã có quyền lựa chọn thì sao người đó không thể là huynh?”

“Ha ha, lục đệ, đệ là cháu ruột của tiền Thưa chỉ viện Hàn Lâm, lại còn là Thám hoa lang. Còn ta thì là ai? Ta chỉ là một kẻ bệnh tật chưa chết, mượn chút quan hệ mới làm được một chức Kỳ đại chiếu không phẩm không cấp. Với ta mà nói, ban thưởng quần áo đỏ là một điều đầy mỉa mai. Lúc đầu ta đồng ý với kế hoạch của phụ thân là do chữ hiếu, cũng là vì sự ghen tị trong lòng với đệ. Nhưng từ sau khi thực hiện thì ta hoàn toàn không muốn lừa đệ.”

“Tứ ca...”

“Những lời trong phòng thiên ngày đó, tuy là cố ý nói để đệ nghe, nhưng câu nào câu nấy đều là thật...” Dương như Phó Nguyên Đạc muốn nói hết ra những bí mật trong lòng.

Phó Nguyên Tranh bỗng nhiên ngắt lời hắn: “Vậy thúc thúc nói, nói sức khỏe huynh...”

“Đúng, ta không phải là ốm yếu bẩm sinh.” Tay hắn trong tay áo nắm chặt lại: “Thôi, đã qua lâu rồi, cũng không thể quay lại được nữa. À mà người đệ phái đi, vì không gặp được đệ nên đã đưa đồ đến ta.” Phó Nguyên Tranh đứng dậy rồi nói: “Đi theo ta.”

Lại một lần nữa đi vào phòng của Phó Nguyên Đạc, Phó Nguyên Tranh cảm thấy như đã cách cả thế hệ. Tứ ca hắn lấy ra một cuốn sổ rất cũ, trong sổ có mấy trang giấy đã rách cả vì lật giở quá nhiều. Bên trên có ghi lại một chuyện: Có một người con gái hiếu thảo cứu phụ thân làm công trong lò gốm nung ra tác phẩm gốm được yêu cầu, nàng ta đã lấy thân tế lò, người chết, vật thành.

“Người tới họ Trình, nói là có người cố ý đưa quyển sách này cho Lục Uyên Ngọc. Còn về vấn đề người đưa là ai thì hắn ta nói, đệ còn biết rõ về âm mưu trong triều đình hơn hắn.”

“Người đó đâu?” Phó Nguyên Tranh run run đọc câu chuyện kia, cắn răng mà hỏi.

“Hắn nói hắn nợ đệ một cái ân, còn sau này chắc đôi bên sẽ không gặp lại.” Phó Nguyên Đạc cũng đã đọc qua cuốn sổ này, tất nhiên hắn đã hiểu hết: “Đạo cao một thước, ma cao một trượng, xem ra họ ngoại của Gia Thuần mới là kẻ thắng cuối cùng.”

Nghe vậy, cuối cùng Phó Nguyên Tranh cũng hiểu ra tất cả mọi chuyện. Ấy vậy hấn vẫn không thể nào hận được thúc thúc và người đang đứng trước mặt này. Bọn họ vì gia tộc vì quốc gia mà lợi dụng hấn, tính kế hấn, làm hấn mất đi người trong lòng. Nhưng một người đã mất mạng, một người mất trái tim, đâu có ai từng sung sướng? Trong ván cờ này không có kẻ thắng. Kể cả nhà ngoại Gia Thuần, những kẻ tự cho mình là cao minh đó, bọn họ có thật là đã thắng? Hấn cười, mây đen từ phương bắc đã tới phủ đây đây, thời gian chưa tới mà thôi.

“Cuối cùng đệ đã hiểu. Được, đệ tác thành cho hai người.” Phó Nguyên Tranh quyết định.

Lại là tiết mừng 3 tháng 3.

Ngày hôm nay công chúa Gia Thuần cùng phò mã bỏ trốn. Thánh thượng vô cùng kinh ngạc, ra lệnh tìm kiếm khắp thiên hạ nhưng không có kết quả. Không lâu sau, phía bắc tiến hành xâm lược, triều đình hoảng loạn mà ứng chiến. Một dòng họ ngoại Gia Thuần bị chu di do những bằng chứng cấu kết với địch phản quốc được tấu sớ kể tội không ngừng dâng lên.

Ba năm sau, tại vùng ngoại ô ngoài Phàn Khâu, trong một ngôi nhà dân mới xây lên, có một người đàn ông mang dáng vẻ thư sinh đang đánh nhau cùng một con gà mái. Người thư sinh này mặt trắng như tuyết, môi nhợt nhạt, nhưng mắt mày lại đầy vui vẻ.

Một cô gái trẻ tuổi đi ra từ trong căn nhà, tuy ăn mặc mộc mạc, quần áo vải thô, nhưng cử chỉ hành động đều vô cùng tao nhã.

“Tứ lang, ba năm rồi, chàng vẫn chật vật như vậy.” (ý là bắt mãi con gà không xong) Giọng của nàng dịu dàng, mềm mại như nước.

Phó Nguyên Đạc quay đầu lại, cười với Gia Thuần: “Ngày mà là ngày giỗ Uyển Ngọc, chắc chắn Lục đệ sẽ đến. Ta phải đích thân nấu cho đệ ấy bát cháo gà.”

Gia Thuần gật đầu: “Mấy năm nay huynh ấy quá khổ sở.”

“Ta chưa từng hy vọng đệ ấy sẽ tha thứ cho mình, nhưng ta luôn luôn cảm kích sự tác thành của Lục đệ.” Về mặt hấn âm đạm.

Gia Thuần đi đến gần, rút khăn tay ra lau lau mồ hôi cho hấn, nàng nói: “Những việc huynh ấy muốn làm đều đã làm được cả, còn về chuyện vị nguyên tôn không tồn tại kia, huynh vẫn nên khuyên huynh ấy đừng cố chấp đi tìm nữa. Mong là lần này huynh ấy sẽ ở lại.”

Phó Nguyên Đạc nhìn người vợ gần ngay trước mặt, giơ tay ra nắm lấy vai nàng, gật đầu: “Ừ.”

Hôm đó khi trời rất tối mới thấy Phó Nguyên Tranh đơn độc đi chậm chậm tới dưới ánh trăng. Hấn của ngày hôm nay bị ốm đau bệnh tật giày vò đến mức còn gầy hơn cả Phó Nguyên Đạc. Bộ quần áo màu nâu hấn mặc phiêu diêu trong gió, chẳng còn ra hình. Tóc dài đen được buộc lại, không ngờ lại hòa cùng vào màu áo như một thể. Còn cả đôi mắt nọ, như hồ sâu không đáy, lạnh lẽo, không độ ấm, chỉ khi nào nó chuyển động thì mới khiến người ta biết đây là người thật. Hấn dưới ánh trăng, da trắng lại càng nhợt nhạt hơn, sự đối lập giữa hai màu trắng đen quá thật làm người ta không dám nhìn thẳng.

Phó Nguyên Đạc mở cửa cho hấn, dẫn hấn vào nhà ngồi, lại đưa bát cháo gà cho hấn ăn. Hấn nhận lấy, nhưng chỉ ăn có non nửa.

“Không ngon?” Phó Nguyên Đạc hỏi.

Phó Nguyên Tranh lắc lắc đầu, không đáp lời. Mấy năm nay cố họng hấn dường như càng ngày càng tệ. Nhiều lúc hấn cũng quen luôn với việc làm một người câm.

“Có lẽ vị nguyên tôn thần thông quảng đại kia cũng chỉ là một truyền thuyết mà thôi, nếu không thì sao đệ tìm mấy năm nay rồi còn tìm không ra?” Phó Nguyên Đạc thở dài, “Thôi đừng tìm nữa, để chúng ta chăm sóc cho đệ, được không?”

Đôi mắt Phó Nguyên Tranh chuyển động, hấn há há miệng, nhưng đến cùng vẫn không nói ra được tiếng nào mà chỉ chậm chậm gật đầu.

Phó Nguyễn Đạc không ngờ nổi Lục đệ sẽ nhận lời dễ dàng đến vậy, vui mừng quá mà quên cả tiếp lời.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời mới tờ mờ sáng thì Phó Nguyễn Tranh đã đi đến một gò đất nhỏ, nơi đó hẳn từng chôn chiếc bình làm của hồi môn Lục Uyên Ngọc lần đầu tiên tặng hẳn, ngoài ra còn có một cái bia gỗ, trên đó khắc: “Mộ của Uyên Ngọc - ái thiê Phó thị.”

Bia mộ lúc sáng sớm vẫn còn đọng sương, lấp lánh, như những giọt nước mắt. Phó Nguyễn Tranh lấy ra một tấm khăn từ trong lòng, nhẹ nhàng lau lau, lau qua lau lại, rồi lau tiếp lượt nữa. Đến khi mặt trời lên từ đằng đông, tia sáng vàng kim hắt vào mặt hẳn thì hẳn mới nở nụ cười nhẹ. Ngày hôm nay hẳn đích thân trông bên cạnh mộ Lục Uyên Ngọc một cây đậu tương tư. Hẳn nói, từ nay về sau tương tư nàng trong mộng.

Phó Nguyễn Đạc phát hiện trí nhớ của Phó Nguyễn Tranh càng ngày càng mai một, dường như hẳn càng ngày càng ngây ngốc, quên mất hẳn là ai, ở vào thời nào, thậm chí còn không nhận ra cả Phó Nguyễn Đạc hẳn và Gia Thuần.

Có một ngày, mưa rả rích. Phó Nguyễn Đạc lên trấn mua vài đồ dùng trong nhà. Ở chỗ ngoặt cuối chợ, hẳn bất chợt bị thứ gì vướng chân mà lao đảo suýt ngã sắp xuống. Quay đầu nhìn, hóa ra là một người mặc đồ đen toàn thân đầm đìa máu. Vốn là hẳn không muốn dính phiền phức, nhưng đi chưa được bao bước thì nghe người nọ rên rĩ một tiếng. Lòng hẳn mềm đi, hẳn liền quay lại. Lật người nọ lại nhìn mặt, hẳn kinh ngạc khi thấy người này hẳn biết, chính là người họ Trình mà ngày đó cầm cuốn sổ cũ đưa cho hẳn.

Phó Nguyễn Tranh từng kể người này là một sát thủ độc lai độc vãng, chỉ nhận tiền làm việc. Trong một lần vô ý, Lục đệ đã cứu người này một lần, ấy thế mà người ta liền nhớ mãi sẽ trả ơn. Có thể thấy tuy hẳn ta làm chuyện máu lạnh nhưng không phải là kẻ vô tình. Phó Nguyễn Đạc quyết định cứu người.

Lê lết mãi mới công được người về nhà, không ngờ Phó Nguyễn Tranh lại chẳng thấy đâu nữa. Hẳn và Gia Thuần tìm một hồi ở gần

đó mới tìm thấy Lục đệ cả người ướt sũng trong rừng trúc trên núi bên cạnh. Phó Nguyên Tranh lúc đó đang vỗ vỗ một thân trúc, ngắm qua ngắm lại, rồi lại lặng nghe âm thanh khi hạt mưa rơi vào nó. Khi nhìn thấy Phó Nguyên Đạc, hấn to gan xông đến, chỉ thân trúc kia, đòi chặt nó... Sau khi trở về, Phó Nguyên Tranh liền biến cây trúc thành cây tiêu, cả ngày ngồi trên tảng đá trước nhà thổi một khúc, “Nhớ người xưa”? ...

Lại một thời gian sau, Phó Nguyên Đạc cảm thấy giấy hấn mua về hết rất nhanh. Cuối cùng trong một đêm nọ, hấn dậy đi vệ sinh mới thấy Phó Nguyên Tranh lẳng lẳng ngồi dưới ánh trăng, lật một tập giấy.

Hấn tò mò, len lén đến gần nhìn. Trên mỗi trang giấy đều là hình vẽ một cô gái, hoặc ngồi hoặc đứng, hoặc nhíu mày hoặc cười, cực kỳ có hồn - chính là Lục Uyển Ngọc. Phó Nguyên Tranh bỗng chợt quay đầu lại, nhìn Phó Nguyên Đạc, ngừng động tác lật giờ rồi chỉ một tờ giấy, hỏi: “Nàng là ai?”

Phó Nguyên Đạc nhìn hấn, hấn đích thân vẽ mà lại không biết đó là ai. Phó Nguyên Đạc giơ tay ra định cầm lấy, nhưng hấn không chịu, vội vàng giấu ra sau lưng.

“Lục đệ, nàng tên là Lục Uyển Ngọc, là thê tử của đệ. Nàng thích nghe đệ thổi tiêu nhất à? “Nhớ người xưa”?” Phó Nguyên Đạc đỡ hấn đứng dậy, nhẹ nhàng nói cho hấn nghe.

Sáng ngày hôm sau, Phó Nguyên Đạc vừa ra khỏi cửa thì thấy Phó Nguyên Tranh lại đang ngồi trên tảng đá lớn trước nhà.

Hấn vừa thổi xong một khúc, chậm chậm đặt cây tiêu trong tay xuống, quay đầu lại cười cười với Phó Nguyên Đạc.

Phó Nguyên Đạc đã không rõ bao lâu rồi hấn không thấy Lục đệ cười, hấn đi đến gần cười nói: “Sớm thế.”

“Đệ muốn đi tìm nàng.” Phó Nguyên Tranh đáp lời, có vẻ mù mù.

Phó Nguyên Đạc nghi hoặc: “Tìm ai?”

“Thê tử của đệ, Lục Uyển Ngọc.”

“Nhưng nàng đã chết rồi, mộ nàng ở bên kia kia.”

Phó Nguyên Tranh nhìn theo hướng ngón tay Phó Nguyên Đạc chỉ, phía xa xa, một gò đất nhỏ trụi lủi có một cái cây xanh xanh. Hắn cứ nhìn cái cây mới không cao lắm đó, buồn bực mà ho vài cái. Khóe miệng thì nở nụ cười: “Đúng mà, đệ phải đi tìm nàng rồi đây...”

Đời đời kiếp kiếp, đến khi viên mãn mới thôi.

Một số mẫu ngoại truyện đăng trên weibo tác giả

(Câu chuyện về Tịch tiên sinh và bà Tịch ai chưa đọc có thể đọc “Vì sao đông ấm/ Nơi nào đông ấm, nơi nào hạ mát” của Cố Tây Tước.)

1.

Trong viện bảo tàng, Phó Bắc Thần ôm con gái hai tuổi, diễn giải tỉ mỉ về mấy tác phẩm gốm sứ cho con gái và vợ. An Kiệt dặt tay cậu con trai, nghe người đàn ông bên cạnh nói thì không khỏi nhìn sang Tịch tiên sinh tích chữ như vàng. Tịch tiên sinh thông minh biết bao, biết ngay suy nghĩ của bà Tịch: “Anh không am hiểu chúng, nhưng nếu em thích thì anh có thể mua cho em.”

Viên Viên len lén kéo Phó Bắc Thần: “Ồ, nhà kia giàu quá.”

Phó Bắc Thần cười nhẹ: “Nếu em thích thì anh có thể làm cho em.”

2. Cô bé ấy sẽ nhớ mình chứ?

Ba người nhà họ Tịch đi du lịch, ngày hôm đó vừa hay là kỷ niệm ngày cưới của Tịch tiên sinh và An Kiệt. Lúc ba người đang ở nhà ăn đợi thức ăn lên thì Tịch tiên sinh liền đeo một chiếc vòng tay tinh tế lên tay bà Tịch, đeo xong, Tịch tiên sinh cúi đầu hôn nhẹ lên mu bàn tay vợ mình. Cậu nhóc trắng trẻo nhà họ Tịch nghiêng đầu suy nghĩ sau đó lấy cớ đi vệ sinh mà chuồn ra ngoài đi mua hoa cho mẹ - bên cạnh nhà hàng chính là một cửa tiệm bán hoa.

Kết quả là ngay tại trước cửa tiệm, Tịch Thần Diệu liền nhìn thấy một cô nhóc (hai tuổi rưỡi) mặc bộ quần áo thể thao màu hồng vô cùng dễ thương, nhưng vẻ mặt rất đau buồn, trông như sắp khóc tới nơi.

Nhìn kỹ lại thì cô nhóc này cậu đã gặp ở bảo tàng hôm qua.

Thần Diệu đi tới, hỏi nhỏ: “Em sao thế?”

Cô bé đáp với giọng trẻ con nghẹn ngào: “Không thấy ba và mẹ đâu.”

Thần Diệu ngạc nhiên, hơi khom người xuống hỏi dịu dàng: “Em biết số điện thoại của ba mẹ không?”

Cô bé lắc đầu.

Thần Diệu nhướn đôi lông mày thanh tú: “Địa chỉ nhà ở đâu chắc cũng không biết?”

Cô bé: “Địa chỉ?” Lắc đầu, nửa hiểu nửa không.

Thần Diệu cúi xuống nắm lấy tay cô bé, mang ý an ủi. “Vậy em nhớ được gì thì nói với anh.”

Cô bé cố gắng nghĩ nghĩ: “A! Ba em nói ba tìm mẹ một nghìn năm.” Sau đó lại nghĩ sao mà “ò” một tiếng khóc lên: “Vậy ba cũng cần một nghìn năm mới tìm được em?”

Thần Diệu: “... Ngoan nào, đừng khóc. Con người sống đến 100 tuổi là đã tốt lắm rồi. Bảo tìm một nghìn năm... câu này chắc là ba em nhầm đấy, thế nên ba em sẽ không mất một nghìn năm để tìm em đâu. Anh tin ba mẹ sẽ tìm thấy em rất nhanh thôi. Ngoan, đừng khóc nữa?”

Cô bé nín khóc, khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt ẩm ướt, ngậy thơ nhìn Thần Diệu: “Thật không?”

Thần Diệu gật đầu, cậu giơ tay chùi đi nước mắt trên khuôn mặt bé. Đúng lúc này, có người đi ra từ cửa tiệm hoa: “Uyển Uyển, bà ngoại đang trả tiền mua cái chậu cây nhỏ cho cháu, sao lại chạy ra ngoài vậy? Lại khóc hả?”

Cô bé quay đầu lại, lập tức nhào vào lòng bà ngoại.

Đới Thực Phân nhìn cậu bé sáu bảy tuổi đang nhìn Uyển Uyển đầy quan tâm, đứa bé này rất đẹp, nhìn qua thì trông như con lai: “Cháu đừng lo, bà là bà ngoại nó. Cô nhóc nhà bà thỉnh thoảng lại hay quên.”

Thần Diệu nhìn cô bé đang cười ngọt ngào với mình, cậu cũng không nghi ngờ nữa, cuối cùng nhìn theo bọn họ đi khỏi.

“Trí nhớ chắc kém lắm? Vậy chắc em ấy sẽ quên mình luôn?”

Hoàn